

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE NEW YORK TIMES BEST-SELLING

SEVEN
REALMS
SERIES
BOOK THREE

CINDA WILLIAMS CHIMA

THE GRAY WOLF THRONE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

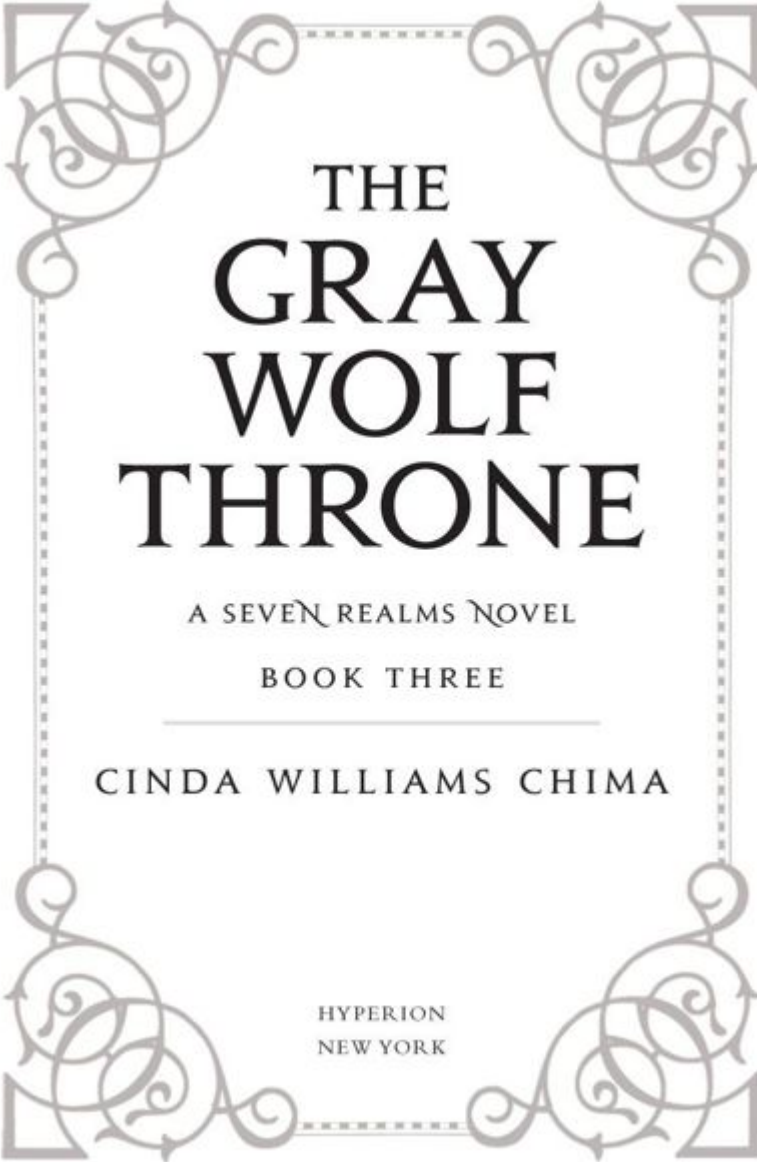
Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

THE GRAY WOLF THRONE

A SEVEN REALMS NOVEL

BOOK THREE

CINDA WILLIAMS CHIMA

HYPERION
NEW YORK

Copyright© 2011 by Cinda Williams Chima

Tüm hakları saklıdır. Disney Book Group'un bir baskısı olan Hyperion tarafından yayımlanmıştır. Bu kitabın hiçbir bölümü herhangi bir biçimde ya da herhangi bir yolla, elektronik ya da elektronik olmayan yollarla çoğaltılamaz ya da aktarılamaz. Yayıncının yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sistemi dahil olmak üzere mekanik. Bilgi için adres: Hyperion, 114 Fifth Avenue, New York, New York 10011-5690.
ISBN:: 978-1-4231-6318-3

www.disneybooks.com adresini ziyaret edin

İçindekiler

Birinci Bölüm
İkinci Bölüm
Üçüncü Bölüm
Dördüncü Beşinci
Altıncı Altı Bölüm
Yedinci Bölüm
YirmiYedinci Bölüm
Bölüm On
Dördüncü Sekizinci
Dokuzuncu Bölüm
Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm
Bölüm Onuncu On
On Birinci Bölüm
On On On On On
İkinci On Üçüncü
Beşinci Sekizinci
Dokuzuncu
Bölüm Yirmi Bir Yirmi
BölümYedi İki Yirmi Üç
Yirmi Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm Otuz Bir
Bölüm Otuz Otuz Dört
Yirmi Yirmi Yirmi Yirmi
Yirmi Dokuz Beş Altı
Sekiz Otuz İki Üç

Bölüm Otuz Dört Otuz
Beş Bölüm Otuz Bölüm
Otuz Yedi Altı Sonsöz
Teşekkür

Anneannem için,

Dorothy Downey Bryan, yetenekli bir müzisyen ve kayıtsız ikinci görüşe sahip bir hizmetçiydi. Büyükanneinin birkaç küçük çocuğu alabilecek bir kucağı vardı, ama dolapta her zaman bir pompalı tüfek bulundururdu.

Ve aramızdan çok erken ayrılan Ralph M. Vicinanza'nın anısına.

CHAPTER ONE

SINIR BÖLGELERİNDE

Raisa *ana*'Marianna, Mor Balıkçıl'daki her zamanki karanlık köşesine çekilmiş, etli turtasını didikliyordu. Bir öğün yemeği ve bir bardak elma şarabını bütün bir akşama yaymayı öğrenmişti.

Her gece bir meyhanenin ortak salonunda oturmak riskliydi. Lord Bayar'ın suikastçıları onu arıyor olacaktı. Onlar Lord Bayar'ın oğlu Micah Bayar sayesinde Oden's Ford'da onu öldürmeyi başaramadı. Ama Yüce Büyücü'nün casusları her yerde olabilirdi, burada bile. Fetters Ford sınır kasabası.

Özellikle de burada. Bayar, Raisa'yı Fells sınırını geçmeden önce yakalamayı tercih . Bu şekilde daha düzenli olur, cinayetini annesi kraliçeden ve babasının halkı olan Ruh klanlarından gizlemek daha kolay olurdu.

Yine de her zaman odasında saklanamazdı. Onu bulmasını *istediği* insanlar için görünür olması gerekiyordu. Bir şekilde eve dönmeli, Kraliçe Marianna ile barışmalı ve Gri Kurt tahtını elinden almak isteyenlerle yüzleşmeliydi.

Rebecca Morley ismi artık güvenli değildi. Çok fazla düşmanı bunu biliyordu. Bugünlerde kendisine Brianna Trailwalker diyordu, klan soyuna bir selamdı bu. Hikayesine göre, güneye yaptığı ilk yolculuktan dönen genç bir tüccardı. Sınıra.

Fetters Ford'da geçirdiği bir ayın ardından, Heron'un müdavimlerini tanıyordu -çoğunlukla nehirdeki feribot hizmetinden gelen pilotlar ve yol boyunca seyahat edenlere hizmet veren demirciler, nalbantlar ve bıçakçılar. Yine de yerliler azınlıktaydı. Kasaba savaş zamanının geliş ve gidişleriyle çalkalanıyordu.

Raisa odayı tarayarak yabancıları seçti. İki Tamric hanım üst üste ikinci gece köşedeki masayı işgal etti. Bir tanesi

Biri genç ve güzeldi, diğeri sağlam yapılı ve orta yaşlı, ikisi de Heron için fazla iyi giyinmişti. Muhtemelen soylu bir hanımefendi ve refakatçisi güneydeki savaştan kaçıyordu.

Ardenine sivil kıyafetli üç zayıf genç adam kapının yanındaki masada kâğıt . Dört kişi gelmişti ama içlerinden biri bir süre önce. Raisa birkaç kez başını kaldırdı ve onlardan birinin ya da diğerinin kendisine baktığını gördü. Endişe omurgasından aşağı süzüldü.

Hırsızlar ya da suikastçılar mı? Yoksa tek başına bir kıza ilgi gösteren genç erkekler mi?

Artık kolay cevaplar yoktu.

Geri kalan müşterilerin çoğu askerdi. Fetters Ford onlarla doluydu. Bazıları Arden'in Kızıl Şahini'ni, bazıları Tamron'un Balıkçıl Kuşu'nu taşıyordu, diğerleri ise hiçbir işaret taşımıyordu - ya satılmış kılıçlar ya da Kral Markus'un ordusundan kaçanlar.

Herhangi biri Raisa'nın peşinde olabilirdi. Raisa'nın hırslı genç prensi Gerard Montaigne'den kaçmasının üzerinden bir ay geçmişti. Arden. Gerard, mevcut Arden kralı olan kardeşi Geoff'u devirerek, eski müttefiki Tamron'u işgal ederek ve Fells'in Gri Kurt tahtının varisi Raisa ana'Marianna ile evlenerek Yedi Diyar'dan en az üçünü ele umuyordu.

Her an Tamron Sarayı'nın başkentinin Gerard'ın eline geçtiği haberini almayı bekliyorlardı. Arden Prensi haftalar önce orayı kuşatmıştı.

Raisa Fetters Ford'a vardığında, yerel Tamric yetkililerinden garnizona bir kurye göndermelerini istemeyi planlamıştı. Fells'teki Batı Duvarı'na. Onlar da mesajını babası Averill Lord Demonai'ye ya da Kraliçe'nin Muhafızları'nın Yüzbaşısı Edon Byrne'e gönderebilirlerdi - belki de Fells'te güvenilebileceği tek iki kişiye.

Ama sınır kasabasına vardığında, hiç kimse yoktu. otorite. Garnizon binası boştu, askerler kaçtı. Bazıları kuşatılmış başkente yardım etmek için güneye gitmiş olabilir. Muhtemelen, çoğu savaşın sonucunu beklemek için genel nüfusun içinde erimişti.

Raisa, en yakın arkadaşı Onbaşı Amon Byrne ve Gri Kurtlarının onu kuzeye kadar takip edip burada, Fetters Ford'da bulabilecekleri umuduyla baş başa kalmıştı. Onların arasında gizlenerek yoluna devam edebilirdi.

Sonbaharda Oden's Ford'daki akademiye giderken.

Muhafızlarının gelecekteki kaptanı olarak Amon, Raisa'ya sihirli bir şekilde bağlıydı, bu yüzden onun nerede olduğunu kabaca biliyor olmalıydı. Fakat

Haftalar geçmesine rağmen Amon ortaya çıkmamıştı. Geliyor olsaydı şimdiye kadar burada olurdu.

Diğer planı ise bir klan tüccarının yanına düşmekti. kuzeye dönüyordu. Melezdi; yanık şeker rengi teni ve gür siyah saçlarıyla bir klan olarak kabul edilebilirdi. Ancak haftalar geçip de hiçbir tüccar geçmeyince bu umut da azaldı. ile Tamron kargaşa içindeyken, çoğu gezgin bataklık Fens'ten ve uğursuz Waterwalker'lardan kaçınmayı ve Marisa Pines Geçidi ve Delphi'den geçen daha doğrudan yolu kullanmayı tercih etti.

Raisa'nın masasının üzerine bir gölge düştü. Hancının oğlu Simon yine etrafta dolanıyor, tabağını kaldırıp kaldıramayacağını sormak için cesaretini topluyordu. Çoğu gün, üç kelimelik bir konuşma için bir saat beklemek gerekirdi.

Raisa, Simon'un kendi yaşında, hatta biraz daha büyük olduğunu tahmin ediyordu.

Raisa bu günlerde kendini neredeyse on yedi yaşından daha yaşlı hissediyordu; alaycı ve bıkkın, aşkta yaralı.

Bana bulaşmak istemezsin, diye düşündü asık suratla. Benim tavsiyem diğer tarafa kaçman.

Han Alister hâlâ rüyalarına giriyordu. Uyandığında dudaklarındaki öpücüklerinin tadını, tenindeki yakıcı dokunuşunun anısını hatırlıyordu. Ama gün ışığında kısa süreli aşklarının yaşandığına inanmak zordu. Ya da onu hâlâ düşündüğüne.

Raisa Han'ı en son gördüğünde, Amon Byrne onu bir kılıçla kovmuştu. Ve sonra akademiden kaybolmuştu. Micah Bayar tarafından tek kelime etmeden kaçırıldı. Han'ın Rebecca olarak tanıdığı kızla ilgili hoş anıları olmayacaktı. Zaten onu bir daha görmesi de pek olası değildi.

Artık kapanış saati yaklaşmıştı, evdeki olaylar onsuz ilerlerken bir gün daha heba olmuştu. Belki de çoktan mirastan mahrum edilmişti. Belki de Micah Gerard Montaigne'den kaçmıştı ve şimdi bile kız kardeşiyle evlenme planları yapıyordu Mellony.

yanında biri boğazını temizledi. İrkildi ve başını kaldırıp baktı. Bu Simon'dı.

"Leydi Brianna'm," dedi ikinci kez.

Bones, diye düşündü. Brianna'ya cevap verme konusunda daha iyi olmalıyım.

"Şuradaki hanımlar sizi masalarına davet ediyor," diye devam etti Simon. "Bir hanımefendi için yalnız yemek yemenin garip olabileceğini söylüyorlar. Onlara zaten yemek yediğinizi söyledim ama..." Omuz , elleri iki yanında ikiz jambon gibi sallanıyordu.

Raisa iki Tamric kadına baktı. Öne doğru eğildiler ve bu alışverişi hevesli ifadelerle izlediler. Tamron'daki kadınlar şımartılmış sera çiçekleri olarak ün salmışlardı, Sosyal olarak acımasız ama fiziksel olarak narin varlıklar, yan eyerlere binerler ve güney güneşine karşı şemsiyeler taşırlardı.

Yine de cazip geliyordu. Onunla sohbet etmek bir zevk olurdu. Simon'dan başka biri, bir konuşmanın yarısını yürütebilecek biri. Ve belki de onlar hakkında daha güncel haberler vardı. Tamron Court'taki etkinlikler.

Ama hayır. Simon'ı bir sınır kasabasında mahsur kalmış bir tüccar olduğu hikâyesiyle kandırmak başka bir şeydi. Simon kandırılmak istedi. Bu sırları ortaya çıkarma yeteneğine sahip soylu hanımlarla oturmak tamamen başka bir şey olurdu.

Raisa onlara gülümsedi ve başını sallayarak yemeğinden arta kalanları işaret etti. "Onlara teşekkür ettiğimi söyleyin, ama çok geçmeden odama çekileceğim," dedi.

"Onlara bunu söyleyeceğini söylemiştim," dedi Simon. "Sana söylememi istediler senin için bir işleri var. Seni sınırdan geçerken eskort olarak tutmak istiyorlar."

"Ben mi?" Raisa ağızından kaçırdı. Zayıf ve küçük kemikli olduğu için tam olarak koruma tipi değildi.

Kadınlara baktı, alt dudağı dişlerinin arasında sıkışmıştı, düşünüyordu. Sayıca fazla olmaları güvenlik sağlayabilirdi ama Raisa için pek bir koruma sağlamayacaklardı. Sosyal silahları iyi bilenmiş olsa da, fiziksel bir dövüşte işe yaramazlardı ve onu yavaşlatırlardı.

Öte yandan, hiç kimse onun iki Tamric hanımla seyahat etmesini beklemeydi.

"Ben onlarla konuşurum," dedi Raisa. Simon arkasını dönecek oldu ama Raisa elini onun koluna koyunca dondu kaldı. "Simon. Bu adamların kim olduğunu biliyor musun?" diye sordu, onlara bakmadan kâğıt oynayanlara doğru başını sallayarak.

Simon başını salladı. Onun bu tür sorularına alışkındı ve ne öğrenmek istediğini anlıyordu. "İlk kez geldim ama burada kalmıyorlar," dedi tabağını toplarken. "Ardence konuşuyorlar ama Fells parası harcıyorlar." Daha yakına eğildi. "Sen ve Tamric hakkında bazı sorular sordular. bayanlar," dedi. "Onlara hiçbir şey söylemedim."

Meyhanenin kapısı açılıp kapandığında Simon'ın kafası yukarı kalktı. Nemli, soğuk bir gece havası, yağmur damlaları ve hepsi yabancı olan yarım düzine kadar yeni müşteriye kabul etti. Giydikleri Sıradan haşlanmış yün pelerinleri vardı ama askeri havaları vardı. Raisa gölgelerin arasına çekildi, kalbi karaya vurmuş bir balık gibi çırpınıyordu.

Hangi dili konuştuklarını anlayabilmek umuduyla, konuşmalardan bir parça yakalamak için kendini zorladı.

Bunu yapmaya daha ne kadar devam edebilirsin? diye düşündü. Asla gelmeyecek bir eskort için daha ne kadar bekleyebilirdi? Gerard Tamron'un kontrolünü ele geçirirse, sınırları kapatması ne kadar sürerdi?

Raisa'yı tamamen içine mi hapsediyorsun? Belki de eskort beklemek yerine sınırı şimdi geçmek daha güvenli olurdu.

Ancak sınır bölgeleri kaçaklarla, hırsızlarla ve Asker kaçakları ve soyulma, ırzına geçilme ve yol kenarında ölme riskiyle karşı .

Kalmak mı, gitmek mi? Bu soru, meyhanenin teneke çatısına vuran yağmur gibi beyninde yankılanıyordu.

İçinden gelen bir dürtüyle ayağa kalktı ve Tamric hanımların masasına doğru ilerledi.

"Ben Brianna Trailwalker," dedi sert, iş adamı gibi bir sesle. "Sınırdan geçerken size eşlik edecek birini aradığınızı duydum."

Tıknaz kadın başını salladı. "Bu Leydi Esmerell," dedi genç kadına başıyla selam vererek. "Ben de Tatina, onun . Evimiz Ardenine Ordusu tarafından istila edildi."

"Neden beni seçtin?" Raisa söyledi.

"Tüccarların silah konusunda yetenekli oldukları bilinir, hatta kadın," dedi Esmerell. "Ve başka bir kadının yanında kendimizi daha rahat hissederiz." Nazikçe ürperdi. "Yolda nazikçe yetiştirilmiş iki kadından faydalanmak isteyecek pek çok erkek var."

Bilmiyorum, diye düşündü Raisa. Tatina birkaç kafayı bir araya getirebilecek gibi görünüyor.

"Fens ya da Fells üzerinden mi geçmek istiyordunuz?" Raisa sordu. "Sen hangi yolu seçersen o yoldan gideceğiz," dedi Esmerell, dudağı uçuklayarak. titreyerek. "Sadece kaçmak ve Ardenli haydutlar topraklarımızdan sürülene kadar Fellsmarch'taki tapınağa istiyoruz."

Nefesini tutma, diye düşündü Raisa.

Esmerell el yordamıyla eteklerini karıştırdı, kalın bir çanta çıkardı ve masaya çarptı. "Size ödeme yapabiliriz," dedi. "Paramız var."

"Biri görmeden kaldır ," diye tısladı Raisa. Çanta ortadan kayboldu.

Raisa onlara bakıp düşüncelere daldı. Birinin gelip onu alması için sonsuza kadar bekleyemezdi. Belki de şansını denemenin zamanı gelmişti.

Tatina elini Raisa'nın koluna koyarak, "Lütfen," dedi. "Oturun. Belki bizi tanırsan, sen de-"

"Hayır." Raisa başını salladı. Biri soru sormaya gelirse meyhanede kadınlarla otururken hatırlanmak istemiyordu.

"Yarın erken erkenden yatsak iyi olur."

"O zaman mısın?" Esmerell sevinçle ellerini çırpı.

"Sus," dedi Raisa, etrafına bakınarak, ama kimse dikkat etmiyor gibiydi. "Gün ağarırken ahırda olun, toparlanın ve bütün gün ata binmeye hazır olun."

Raisa iki kadının yanından ayrıldı ve doğru kararı verdiğini umarak masasına döndü. Bunun onu eve daha geç değil daha çabuk götüreceğini umuyordu. Zihni planlarla çalkalanıyordu. Simon'dan yanlarına ekmek, peynir ve sosis almalarını isterdi. İçeri girdiklerinde Fens'te Su Gezginleri ile temas kurabilir ve onlar da...

"ihtiyacınız var gibi görünüyor, genç bayan," dedi kaba bir erkek sesi Ardenine'de. İri yarı bir yabancı ağır adımlarla Raisa'nın karşısındaki sandalyeye oturdu. Yeni gelen müşterilerden biriydi, yüzü kapüşonunun içinde gölgelenmişti. Pelerinini çıkarma zahmetine bile katlanmamıştı, gerçi pelerininden yere su birikintileri damlıyordu.

"Sen, oradaki!" diye seslendi Simon'a. "Hanımefendiye her ne içiyorsa ondan bir tane daha ve bana da bir ceket bira getir. Ve canlanın, hemen! Neredeyse kapanma vakti geldi."

Raisa'nın öfkesi alevlendi. Bir meyhanede tek başına yemek yemenin tehlikelerinden biri, içeri giren herhangi bir erkek tarafından adil bir oyun olarak görülmekti. Onu bu fikirden hemen vazgeçirecekti.

Raisa buz gibi bir sesle, "Belki de arkadaş istediğim gibi yanlış bir izlenime kapıldınız," dedi. "Yalnız yemek yemeyi tercih ederim. Beni bir daha rahatsız etmediğiniz için teşekkür ederim."

"Böyle yapma," diye yakındı yabancı, içki salonundan duyulacak kadar yüksek bir sesle. "Senin gibi bir kızın tek başına oturması hiç uygun değil."

Asker öne doğru eğildi ve sesi değişti, alçak ve yumuşak bir hal aldı, yine de Ardenine'i bir yerli gibi konuşuyordu. "Uzun süredir yolda olan bir askere bir dakikanızı ayıramayacağınıza emin misiniz?"

Adam kapüşonunu geri çekti ve Raisa, Kraliçe'nin Fells Muhafızları'nın Yüzbaşı Edon Byrne'ün yıpranmış gri gözlerine baktı. Oğlu Amon'unakilere hiç benzemeyen gözler.

Raisa'nın çenesinin engellemek için yapabileceği tek şey buydu. Sorular zihnine üşüşmüş, dışarı dökülmekle tehdit ediyordu. Onu nasıl bulmuştu? Burada ne işi vardı? Ardenine dilini bu kadar akıcı konuşabildiğini kim bilebilirdi? Amon onunla mıydı?

"Şey," diye başardı. "Peki o zaman." Konuşmak için boğazını temizledi, ama tam o sırada Simon içkilerini getirdi ve Byrne'ün Birayı masaya öyle sert vurdu ki bardaktan taşıtı. Byrne tekrar konuşmadan önce Simon'ın yığılıp kalmasını bekledi.

"Fetters Ford artık güvenli değil," diye mırıldandı, hâlâ Ardenine'deydi. "Seni eve götürmeye geldik." Byrne onun ötesine bakarak odayı taradı. Ter ve deri kokuyordu ve yüzü Yolda geçen günlerin izlerini taşıyordu. Sandalyesinde arkasına yaslanmış olsa da Raisa onun kılıcının kabzasını ortaya çıkarmak için pelerinini geriye doğru sıyırdığını fark etti.

"Konuşalım," dedi Raisa, yüreğinde umut çiçekleri açarak. "On dakika içinde hanın arkasındaki ahırlarda buluşalım."

Aniden ayağa kalktı. "Eğer sen gitmezsen, ben . Git ve başkasını rahatsız et." Merdivenlere doğru döndü. Ardenine'li hanımlar, muhtemelen Raisa'nın kendilerine katılma teklifini kabul etmesi gerektiğini düşünerek, sempatik bir şekilde çırpınıp durdular.

"Hanımefendi! şarabınızı unuttunuz," diye arkasından seslenen Byrne, bazı çığlıklara ve kıs kıs gülüşmelere neden oldu.

Raisa merdivenleri geçip Simon'un gecedan kabarması için ekmek yoğurduğu mutfağa doğru yürüdü. "Leydim?" dedi ona bakarak.

"Biraz temiz havaya ihtiyacım var," dedi Raisa. Simon onun ardından bakakaldı.

Arka kapıdan çıkıp yağmura doğru yürüdü. Titreyerek Fiona Bayar'ın şalını omuzlarına daha sıkı sardı. Yüce Büyücü'nün kızından çaldığı atla birlikte gelmişti; Fiona'nın ona uyan birkaç eşyasından .

Ahır sıcak ve kuruydu ve tatlı saman kokuyordu. Atlar. Ghost ahırından başını çıkardı, homurdanıyor ve yulaf parçalarını ona doğru üflüyordu. Burnunu okşadı. İki ahır aşağıda, o Byrne'ün dağ midillisi melezi iri doru atı Ransom'ı tanıdı.

Ahırın kapıları gıcırdayarak açıldı ve Byrne içeri girdi, onu bir avuç polis . Gerçi onlara pek Kahverengi ve yeşil renklerde, soğuk havaya uygun, sıradan kıyafetler giydikleri için bluejacket'ler.

Raisa onları hızla taradı ama hayal kırıklığına uğradı, Amon orada değildi, diğer Gri Kurtlar da. Bu askerler Amon'un öğrencilerinden daha tecrübeli görünüyordu, hala genç yüzleri Güneş ve rüzgâr tarafından yazıldı.

Byrne ahırın kapılarını dikkatle kilitledi ve adamlarından birini nöbetçi olarak görevlendirdi. Diğerleri hemen işe koyuldular, atlarını dışarı çıkarıp eyerlediler.

"Bu gece mi gideceksiniz?" Raisa diğerlerine doğru başını sallayarak sordu.

"Ne kadar erken olursa o kadar iyi," dedi Byrne. Gözlerini kıza dikmiş, alt dudağını çiğniyor ve kızda hasar olup olmadığını inceliyordu. "Seni hâlâ hayatta bulmak içimi rahatlattı."

Sanki öldürülseydi haberi olmayacakmış gibi. Sanki çok önemli Gri Kurt hattına vurulan darbeyi hissetmeyecekmiş gibi.

"Ne oldu?" Raisa söyledi. "Burada olduğumu nereden bildin? Amon nerede? Fetters Ford neden artık güvenli değil?"

Byrne bir adım geri çekildi, saldırganların saldırısından sorular. Takım odasına doğru başıyla işaret etti. "Orada konuşalım."

Raisa Ardenine hanımlarını hatırladı. "Bir şey daha var. İçki salonunda konuştuğum o iki bayan var ya, yarın onlarla birlikte seyahat etmeyi kabul etmiştim. Planlarımın değiştiğini onlara bildirmesi için birini gönderebilir misiniz?" Bunun korkakça olduğunu biliyordu ama Leydi Esmerell'in hayal kırıklığıyla uğraşamayacak kadar yorgundu.

"Corliss." Byrne adamlarından birine işaret etti ve Esmerell ile Tatina'ya kötü haberi vermesi için onu hana geri gönderdi.

Hayalet'in ahırının kapısını açan Raisa, aygırı takım odasına götürüp çapraz bağladıktan sonra duvara dayalı raftan eyerini ve dizginini aldı.

Byrne onu takip ederek içeri girdi ve kapıyı kapattı. Bir süre Raisa'nın çalışmasını izledi. "Bu Fiona Bayar'ın en son eve geldiğinde bindiği düz arazi aygırı değil mi?"

Raisa başıyla onayladı. Fiona, ağabeyi Micah'nın sevgilileri gibi atları da gözden geçirirdi. "Onu ödünç aldım." Bir tabureyi sürükleyerek, at battaniyesini Ghost'un geniş sırtına atabilmek için yukarı tırmandı.

Byrne, "Bu hikayeyi duymak isterim," dedi.

"*Bana* buraya nasıl geldiğinizi anlatmak üzereydiniz, Yüzbaşı Byrne."

"Evet, Majesteleri." Byrne başını eğerek teslim oldu. "Babanız, Lord Bayar'ın nerede olduğunuzu bildiğini ve sizi öldürmeleri için suikastçılar gönderdiğini gösteren bir mesaj yakaladı."

"Ah," dedi Raisa işinden başını kaldırarak. "Doğru. Bunu biliyorum. Dört tanesini Oden's Ford'a gönderdi."

Byrne bir kaşını kaldırdı, bu Raisa'ya Amon'u o kadar hatırlattı ki kalbi tekledi. "Ve?" dedi kuru bir sesle.

Raisa, "Birini ben öldürdüm, diğer üçünü de Micah Bayar öldürdü," dedi. "Micah mı?" Byrne sert bir şekilde konuştu. "Neden o-"

Raisa, "Görünüşe göre beni gömmektense benimle evlenmeyi tercih ," dedi.

"Beni okuldan kaçırdı ve Gerard Montaigne'in ordusu Tamron'a girerken istila edildiğimizde beni bir düşün için eve götürüyordu. Oden's Ford'un hemen kuzeyindeydi. Eğer Micah Hayatta kalsaydım, sanırım Fells'e gitmek yerine okula döneceğimi düşünürdüm. yüzden Lord Bayar'ın şu anda nerede olduğumu bilmesi pek olası değil."

Byrne kaşlarını çatarak, "Bu yeni bir mesaj," dedi. "Daha önceki girişimle ilgili olduğundan emin değilim."

Raisa titreyerek, bu kadar çok insanın sizi öldürmeye çalışması ve sizin onları ayıklayamamanız çok talihsiz bir durum, diye düşündü.

Byrne, Ghost'un eyerini kaldırdı ve uzun atın üzerine yerleştirdi. "Eşyalarını almaya gitmek istersen, ben onun işini bitiririm."

Raisa, Byrne'ün kaçınma taktiklerine, oyuna getirildiğini anlayacak kadar aşınaydı. "Onbaşı Byrne bana kendi atıma bakmayı öğretti," dedi ve kayışı bağlamak için eğildi. "Peşimden geldiğini başka kim biliyor?"

Byrne bir an düşündü. "Baban," dedi. "Ve Amon." Sanki söylediğine pişman olmuş gibi son kelimeyi ısırdı.

Raisa, Hayalet'in arkasından bakabilmek için parmak uçlarında durdu. "Amon seninle iletişime geçti mi? Buraya geleceğini bu şekilde mi öğrendin?"

Byrne boğazını temizledi. "Oden's Ford'dan kaybolduğunuzda, Onbaşı Byrne isteyerek ya da istemeyerek eve gitmiş olabileceğinizi düşündü. Batı rotasını kullanabileceğini tahmin etti. geçen sonbahar bu tarafa geldi. Bir kuş gönderdi ve Batı Kapısı'nda olası bir pusudan kaçınmak için sizi burada durdurmaya çalışmamı önerdi." Raisa onun bu hikâyeyi bir süredir parlattığını anlayabiliyordu.

"Gerçekten mi?" dedi. "Hayatta kaldığımı nereden biliyor? Oden's Ford'da arkamızda kanlı bir karmaşa bıraktık." Ghost'un dizginlerini bağlarken, aygır tükürmeye .

Byrne, "O...ah...bir şeyler hissetti," dedi. Raisa homurdandı. Amon'dan daha iyi bir yalancı değildi.

"Eğer burada olduğumu düşündüyse, neden buraya gelmedi? kendisi mi?" Raisa, olabildiğince sıkı olduğu konusunda ikna olmamış bir şekilde kayışı çekiştirdi.

"Buraya daha erken gelebileceğimi düşündü," dedi Byrne, ağırlığını değiştirerek.

"Neden? O şimdi nerede?" Raisa talep etti.

Byrne gözlerini kaçırıldı. "Şu anda nerede olduğunu bilmiyorum," dedi.

"Peki, sana mesaj gönderdiğinde neredeydi?" diye ısrar etti. "Oden's Ford'da bize mesaj taşıyacak kuşlarımız yoktu.

Fellsmarch."

"Tamron Sarayı'ndaydı, Majesteleri," dedi Byrne, içindeki eti nihayet çıkaran bir istiridye gibi.

"Tamron Court!" Raisa doğruldu ve etrafında döndü. "Ne yapıyordun orada?"

"Seni arıyordu," dedi Byrne. "Montaigne'in ordusuyla bir grup asker arasındaki bir çatışmaya karıştığın haberini almış.

Tamron'dan bir keşif ekibi. O senin

Başkentte bir sığınak. Bu yüzden o ve üçlüsü seni bulmak için oraya gitti."

Raisa gözlerini Byrne'e , emin olamayınca midesi sıkışmaya başladı. "Hâlâ orada, değil mi?" diye fısıldadı. "Ve Gerard Montaigne şehri kuşatmış durumda."

Byrne, "Bu nedenle, Arden Prensi sizin Tamron Mahkemesi'nde olduğunuza inanırken hızlı hareket etmemiz önemli," dedi.

"Ne?" Raisa fısıldadı. "Neden düşünsün ki... ?"

"Bu uzun bir hikâye." Byrne bunu söylemekten kaçınıp kaçınamayacağını tartışıyormuş gibi çenesini ovuşturdu. "Montaigne, bir gün

teslim olmazlarsa başkenti yok edecek. Bunu gerçekten yapıp yapamayacağını kimse tahmin edemez, ancak Kral Markus ikna olmuş görünüyor, bu yüzden Arden Prensi'nin siz içerideyken şehri yok etmeyeceğini umarak şehrin içinde olduğunuzu sızdırdı. Şimdi Montaigne

Kral Markus'un seni teslim etmesini yoksa şehirdeki herkesi kılıçtan geçireceğini söyledi. Bu yüzden Markus Kraliçe'ye bir mesaj gönderdi.

Marianna'dan seni kurtarmak için bir ordu göndermesini isteyeceğim."

"Bir yerlerde ortaya çıkıp onun yalancı olduğunu kanıtlamamdan korkmuyor mu?" Raisa sordu.

"Onbaşı Byrne ona Montaigne'in kuvvetleriyle girdiğiniz çatışma sırasında öldürüldüğünüzü söylemiş." Byrne yüzünü buruşturdu.

"Aslında, Onbaşı Byrne

Montaigne şehri kuşattıktan sonra Markus'a bu planı öneren kişiydi."

"Ama bunu neden yapsın ki?" Raisa şaşkınlıkla sordu.

"Onbaşı Byrne henüz sınırı geçmediğinizi tahmin etti. Sizi avlayanların Tamron Court'ta olduğunuza inanmasını tercih ediyor.

Burada, sınır bölgelerinde değil. Bu yüzden o ve üçlüsü şehirde kendilerini görünür kıldılar ki Montaigne ya da Lord Bayar, Kraliçe'nin Muhafızları'nın hâlâ orada olduğunu görüyor ve sizin de orada olduğunuzu varsayıyor."

"Hayır," diye fısıldadı Raisa, bir ileri bir geri volta atarak. "Oh, hayır. Montaigne kandırıldığını anladığında çok öfkelenecek. Ne yapacağını kimse bilemez." Durdu ve Byrne'e baktı. "Peki ya kraliçe? Yardım gönderecek mi?"

Byrne kesin bir dille "Şu anda ülkedeki durum göz önüne alındığında Tamron'a bir ordu gönderemeyiz," dedi. "Bu kırılgan bir ülkeyi istikrarsızlaştırır. durumdayız. Halefiyet konusunda ne olacağına bağlı olarak her an içeride savaş çıkabilir."

"Ama... eğer annem Tamron Sarayı'nda kapana kısıldığıma inanıyorsa," diye fısıldadı Raisa, "yine de bir ordu göndermez miydi?" Doğrusu Raisa bu sorunun cevabından emin değildi.

"Ona riske atmamasını, senin orada olmadığını söyledim," dedi Byrne, gri gözleri sabit bir şekilde onunkilerin üzerindeydi.

"Ama ama ama bu Amon'un ve tüm Gri Kurtların orada *öleceği* anlamına geliyor," diye bağırdı Raisa. "Korkunç şekillerde."

Byrne sessizce, "Böyle bir olasılık var," dedi.

"Olasılık mı? *Olasılık* mı?" Byrne'ün önünde durdu, elleri yumruklu. "Amon senin oğlun! Bunu nasıl yapabildin? Nasıl ?"

Byrne, "Amon bu kararı, görevi üzere, hattın iyiliği için verdi," dedi. "Onu ikinci kez tahmin etmeyeceğim."

Raisa ayak parmaklarının ucuna kalkarak Byrne'e doğru eğildi, öfkesi kulaklarında çınlıyor ve dilini serbest bırakıyordu. "*Seçme şans*ı var mıydı ki?" diye sordu. "Bana ona ne yaptığını anlattı - ona zorla yaptırdığın o büyüü bağlantıyı."

Byrne kaşlarını çattı ve başparmağıyla gözünün kenarını ovuşturdu. "Gerçekten mi? Bunu o mu söyledi?"

Raisa . "Artık özgür iradesi var mı, yoksa kanlı hattı kurtarmak için kendini feda etmek zorunda mı?"

"Hmmm," dedi Byrne, hâlâ son derece sakindi. "Eh, biraz özgür iradesi olduğunu söyleyebilirim, yoksa size kraliçeler ve kaptanlar arasındaki bağdan bahsetmezdi," dedi.

"Peki ya Gri Kurtlar?" Raisa söyledi. "Başka seçenekleri var mıydı?" Amon'un öğrencileri arasındaki arkadaşlarını düşündü: Hallie, iki yaşındaki kızı onu Fellsmarch'ta bekliyordu. Talia, Oden's Ford'da sevgili Pearlie'sini geride bırakacaktı. Ve zavallı Mick, Raisa'ya klan yapımı heybesini Amon Byrne'ü kaybetmenin tesellisi.

Tamron Court benim yerime bakıyor, diye düşündü. Bu Tamron'un istilasının tamamen kendisiyle ilgili olduğu düşüncesi kibirliydi. Gerard Montaigne, Tamron'un servetini, daha büyük bir orduyu ve oturacak bir tahtı istiyordu. O sadece nugatın içindeki dolguydu.

-Fells'i de almak için bir şans.

"gitmeliyiz," dedi Raisa. "Onları oradan çıkarmanın bir yolu olmalı. Ya ben kendimi gösterirsem ve Montaigne kapalı. Ya da pazarlık yapmayı teklif etsem. Ya da belki de satır aralarına sızmanın bir yolu vardır ve..."

Raisa bunların hiçbirinin söylediği gibi işe yarayacağına gerçekten inanmıyordu. Byrne de bunu biliyordu, çünkü ona baktı. O bitirene kadar kayıtsızca.

Byrne yumuşak bir sesle, "Hâlâ şehirde olup olmadığını ya da hayatta olup olmadığını bile bilmiyoruz, Majesteleri," dedi.

"O hâlâ hayatta," dedi Raisa. "Bağlantı her iki yöne de gidiyor. Ölmüş olsaydı bilirdim."

"Şehir şimdiye kadar düşmüş olabilir," diye devam etti Byrne. "Başkente gidip Montaigne tarafından yakalansan ve tüm çabaları boşa gitse sence nasıl hissederdi?"

Kendini tutamayan Raisa, raptiyenin kapısını tekmeledi. odayı parçalayacak kadar sertti. Hayalet başını savurarak ipini çekti. Raisa'nın gözlerinde öfkeli yaşlar yandı, sonra Byrne'e dönerken yanaklarından aşağı döküldü.

"Amon Byrne senden daha iyi, benden daha iyi; bir kenara atılamayacak kadar değerli ve bunu sen de biliyorsun," dedi sesi titreyerek. "O-

ve her zaman en iyi arkadaşım olmuştur."

"O zaman ona güvenin," dedi Byrne. "Şehirden çıkabilecek biri varsa o da odur."

Raisa gözyaşlarını ellerinin topuklarıyla ovuşturarak sildi. "Yüzbaşı Byrne, eğer Amon'a bir şey olursa, sizi asla ama asla affetmeyeceğim."

Byrne onun omuzlarını tutup sıkıca kavradı, fenerlerin ışığı yüzünü yaldızlıyordu. "Şu anda Amon için yapabileceğin tek şey hayatta kalmak," dedi sesi boğuk ve tuhaftı. "Kazanmalarına izin vermeyin, Majesteleri."

Raisa ahır hana doğru ilerlerken zihni Amon ve Gri Kurtlar hakkında endişeyle çalkalanıyor, hâlâ bir tür kurtarma planı tasarlamaya çalışıyordu.

Kapanış saati geçmişti ve şansları yaver giderse meyhane boşalmış olacaktı. Birkaç eşyasını toplar ve yola koyulurlardı.

Önüne baktığında Esmerell ve Tatina'nın yağmurun altında, eteklerini çamurlu zeminden kaldırarak kendisine doğru koşuşturduklarını gördü.

Harika, diye düşündü gözlerini devirerek. Tam da ihtiyacım olan şey.

Derken Raisa'nın daha önce fark ettiği iki kart oyuncusu arka kapıdan fırladı ve koşar adımlarla kadınların peşine düştü.

Raisa'nın zihni gördükleriyle boğuştu ve hızlıca bir sonuca vardı. Ne de olsa adamlar hırsızdı ve muhtemelen zengin Ardenine hanımlarının ellerinde salladıkları çantayı görmüşlerdi.

"Arkana dikkat et!" Raisa ileri doğru koşarak bağırdı.

Kadınlar arkalarına bakmadan hızlarını arttırdılar ve Raisa'nın beklediğinden daha hızlı koşmaya başladılar. Kart oyuncuları Koşarken bir şeyler bağıırıyorlardı. Raisa'nın bir şey. Ahır kapısının açıldığını duydu, ardından bağıırışlar ve arkasından gelen ayak sesleri.

Kadınlar mesafeyi kapatırken "geç!" diye bağırdı. Ama sonra bir şey ona çarptı ve onu

yanlamasına yere düştü. Ardenine'li hanımların kart oyuncularının altında kaldığını görmek için tam zamanında ayağı kalktı.

Edon Byrne, Raisa'nın omuzlarını siper gibi kavradı ve onu sıkıca tuttu.

Raisa'nın konuşacak kadar nefesini toplaması bir an aldı.

"Ne yapıyorsun?" diye bağıarak kendini kurtarmaya çalıştı. Sırılsıklamdı, çamur içindeydi ve titriyordu, dişleri takırdıyordu.

Muhafızlar yavaşça birbirlerinden ayrıldılar ve ayağı kalktılar. Bayanlar sırt üstü yatmış, kıpırdamadan duruyorlardı, kan ve yağmur süslü elbiselerini ıslatıyordu.

Kart oyuncuları tarafından geçildi.

Edon Byrne onlara başını sallayarak, "İyi iş," dedi. "Ama bir dahaki sefere prenses varisine bu kadar yaklaşmalarına izin vermeyin."

Kâğıt oyuncuları bıçaklarını çekip çıkardılar ve kadınların hacimli eteklerine sildiler. İçlerinden biri diz çöktü ve kadınları etkin bir şekilde aradı. Elinde üç bıçak ve çerçeveli küçük bir resimle geldi. Resmi taradı, sonra da sessizce ona doğru uzattı.

Raisa.

Raisa'nın isim günü için yapılmış bir portresiydi.

Byrne bir şeyi tekmeleyerek iki cesetten uzaklaştırdı, eğildi ve iki parmağıyla aldı.

Bir hançerdi, narin, kadınsı ve ölümcül keskinlikte.

C H A P T E R T W O

ESKİ KEMIKLERİ KARIŞTIRMAK

Han Alister, Fetters Ford'a giden yolda beklediğinden daha fazla trafikle karşılaştı. Gerard Montaigne'in ordusu güneydeki kırsal bölgeyi yakıp yıkarken, boş gözlü mülteciler kuzeye akın ediyordu. Bazıları felaketten sersemlemiş, hala mavi kanlı olduklarını gösteren yıkık dökük kıyafetlerini giymiş, cadı gibi görünüyorlardı.

Han'a öyle geliyordu ki tüm Tamron hareket halindeydi - taşralılar şehirlere sığınıyor, şehirliler de Taşra. Bu kaosun içinde tek başına ya da iki büyücüyle seyahat eden bir kız bulma olasılığı ne kadardı?

Yol, Tamron Nehri'ni Oden's Ford'dan kuzeye doğru izliyordu. Doğuda Arden ve Tamron Ormanı'nın sık yapraklı ağaçları uzanıyordu. Batıda Tamron'un bereketli tarlaları uzanıyordu, şimdi savaşa istila edilmişti. Kömürleşmiş çiftlik binalarından ve malikânelerden dumanlar yükseliyordu.

Kılıç dansı yapanlar bir şeyleri seviyor gibiydi.

Tamron Yedi Diyar'ın ekmek teknesi olabilir ama Bu günlerde harcayacak parası olanlar için bile yiyecek bulmak zordu. Küçük köyler, yıpranmış bir ipin düğümleri gibi, bir günlük mesafede yol sıralanmıştı. Her biri silahlı yerel milisler tarafından korunuyordu. Yabaları, değnekleri ve uzun yaylarıyla, kendilerini istila etmekle tehdit eden açgözlü orduları -askerler ya da vatandaşlar- kovmaya hazırdılar.

Neyse ki Han aç kalmaya alışkındı.

Her köyde en az bir han vardı. Ve her handa, Han da aynı soruları sorardı. "Bir kız gördün mü, bir Yeşil gözlü ve siyah saçlı bir melez mi? Ufak , bu boyda olmalı." Burada elini omuz hizasının altına kadar uzatırdı. "Adı Rebecca Morley ve iki kadınla birlikte seyahat ediyor olabilir. Charmcasters, bir erkek ve kız kardeş. Onları hatırlarsın, ikisi de uzun boylu,

Kız kardeş beyaz-sarı saçlı ve mavi gözlü, erkek kardeş ise siyah saçlı ve siyah gözlü."

Sorduğu kişilerden bazıları bunu şakaya vurmaya çalıştı. "Ne oldu, kız arkadaşın mı kaçtı?" Ama çoğu Han'ın yüz ifadesinden, boynunda asılı duran tilsimden ya da bu umutsuz zamanlarda yolculuk yorgunu görünümünden bir ipucu almış gibiydi.

Savaş zamanında kızların kaybolması gülünecek bir değildi.

Ölüler her yerdeydi. Cesetler ağaçlardan tüyler ürpertici meyveler gibi sarkıyor, güney esintilerinde yavaşça dönüyordu. İşte buradaydı Savaş alanları ölü askerlerin cesetleriyle dolmuş, leş kuşları tarafından işgal edilmişti. Yol kenarlarındaki hayvan leşlerinden sinek bulutları yükseliyor ve cesetler su yollarının çoğunu kirletiyordu.

Han çoğu gün burnunda çürüme kokusuyla seyahat ederdi. Bu ona Dancer'la birlikte Oden's Ford'a giderken geçtikleri Arden'i hatırlatıyordu. Gerçekten de neredeyse bir yıl önce miydi?

Tamron'a yayılan ve Fells'i hasta etmekle tehdit eden zehir buydu.

Bu işe karışma, Alister, dedi Han kendi kendine. Zaten yeterince savaşın var.

Hancılardan biri, Rebecca'nın tarifine uyan bir kızın tek başına seyahat ettiğini ve kendisi için çok büyük gri bir düz arazi aygırına bindiğini hatırladığını düşündü. En iyi ihtimalle zayıf bir ipucu gibi görünüyordu.

Han, Rebecca'nın partisinin Rebecca'yı Gerard'ın istilacı ordusunun yoluna çıkaran raporlar yanılttı.

Kenara çekilmiş ve bir sığınağa sığınmış olması mümkündü. Tamron Sarayı'nın başkenti, şimdi Gerard Montaigne'in ordusu tarafından kuşatma altındaydı. Han batıya, başkente doğru sapmayı düşündü ama orada olup olmadığını anlamanın bir yolu yoktu. Oradaysa da yapılacak bir şey yoktu.

Han derin bir nefes aldı, bıraktı, kendini boynunu ve omuzlarını gevşetmeye, yumruklarını açmaya zorladı.

Her neyse, Onbaşı Byrne ve Gri Kurtları o tarafa gidiyorlardı. Han'ın izlemesi gereken kendi yolu vardı.

Rebecca'yla ilgili endişeleri olmasaydı, Han Fells'e ulaşmak için hiç acele etmezdi. Neden yanlış yönlendirilmiş ve kandırılmış yayla klanlarının büyülü satılmış kılıcı olarak yerini almaya hevesli olsun ki? ona ihanet mi etti? Büyücü Konseyi'yle yüzleşmek için neden acele etmeliydi?

Gerçekten de kraliçe Marianna'ya karşı şampiyonculuk oynamak istiyor muydu?

sorumlu olan kişi kim? Muhtemelen hâlâ başına ödül konmuş olan kraliçe.

Han, Fells'e ulaştığında bile klanların onu güvenemiyordu. Demonai savaşçıları onu yetenekli olduğu için hor görüyordu. O, onlara biraz zaman kazandırmak için tasarlanmış, kullan-at bir parçaydı.

Rebecca olmasaydı, diğer kaçabilirdi. Dağlardan uzak durduğu sürece, aylarca ya da yıllarca söz verdiği kişilerden uzak durabilirdi. Her zaman bir düzlükte saklanacak bir delik bulabilirdi. ve kendini kaybeder.

Homurdandı. Sanki böyle bir şey olacakmış gibi. Han, Oden's Ford'u sevmişti ama düzlükleri sevmiyordu. Bir şehir çocuğu olmasına rağmen

Bir dağ kasabasında büyümüşü ve etrafının boş olması onu huzursuz ediyordu. Kendini yeniden dağlara sarmak istiyordu.

neyse, gizlenme konusunda hiç şansı olmamıştı. Er ya da geç, bir ekibi, desteklemesi gereken bir çetesi ve ona güvenen insanlar olurdu. Başarısızlıklarının bedelini ödeyecek insanlar.

Bu yüzden klanlarla yaptığı anlaşmayı bozmayı ciddi olarak düşünmemişti. En azından koşarak değil. Kaçmak için kazanan taraf. Kendisinin, Han Alister'ın, zirveye çıktığından emin olmak için ne gerekiyorsa yapacaktı.

Han ve klanların ortak bir düşmanı vardı. Fells'in Yüce Büyücüsü Lord Gavan Bayar, Han'ın annesi ve kız kardeşinin ölümünü planlamıştı. Han'ı bulmak ve Bayarlardan aldığı tılsımı geri almak için Han'ın arkadaşlarına işkence etmiş ve onları öldürmüştü. Han'ın Yılanlı el feneri bir zamanlar Han'ın atası Alger'e aitti.

Waterlow, kötü şöhretli İblis Kral. Han şimdi onu tenine takıyordu.

Sonra Rebecca Morley, Lord Bayar'ın oğlu Micah'la birlikte Oden's Ford'dan kaybolmuştu. Han, Rebecca'nın izini bulamazsa Yol boyunca Micah Bayar'ın peşine düşecek ve gerçeği ondan öğrenecekti. Eğer Rebecca hâlâ hayattaysa, bu acil bir görevdi. Eğer ölmüşse, Bayarlara bunu ödetecekti.

Han, Oden's Ford'da kendine aşırı güvenmişti. Kendi sözleri onunla alay ediyordu.

Siz Bayarlar, her istediğinize sahip olamayacağınızı öğrenmelisiniz. Ben size öğreteceğim.

Rebecca'yı son gördüğünde ona daha doğru sözler söylemişti.

Bir şeyleri gelecek için bir kenara koyduğumda, onlar benim üzerimde kayboluyor.

Evine dönüyordu, tıpkı Southbridge'e giren bir Ragger sokak ağası gibi, her tarafta düşmanları vardı. Ama bu sefer kan dökülürse, diğer tarafta dökülecekti.

Bu da daha iyi silahlara ihtiyacı olduğu anlamına geliyordu. Aediion'a dönme riskini göze almalı ve eski hocası Crow'la barışmalıydı.

Crow da Han'a yalan söylemişti, onu aptal yerine koymuştu. Ortak düşmanları Bayarları öldürmek için onu acımasızca kullanmıştı. Ama Crow gece geç saatlere kadar süren özel ders seanslarında Han'a büyü hakkında Oden's Ford'daki tüm öğretim üyelerinin toplamından daha fazla şey öğretmişti.

Han, Fells sınırını geçmeden önce Crow'dan bir taahhüt almak istiyordu. Aediion'a güvenli bir yerden girmesi gerekiyordu çünkü terk edilmiş bedeni savaş sırasında savunmasız kalacaktı. O yokken. Han, Fetters Ford'un güneyine yaklaşık bir günlük mesafede, bir derenin büyük nehre karıştığı küçük bir kanyonda kamp yeri buldu.

Battaniyelerini derenin üstündeki yamaca serdi. Kayalık toprakta kaba bir çukur kazarak, dibine küçük, dumansız bir ateş yaktı; bu ateş yukarıdan bakılmadıkça görünmeyecekti.

Han, yol ekmeği, peynir, tütsülenmiş balık ve kurutulmuş meyveden oluşan standart akşam yemeğini yedi ve dereden aldığı suyla demlediği ayı içti. Sonra görebilmek için ateşe tılsımlar kitabını karıştırdı.

Crow illüzyon yaratabiliyordu ama kendi başına büyü yapabilecek gibi görünmüyordu. Büyücüler tarafından üretilen ve tılsımlarla etkileşime girerek bir şeylerin olmasını sağlayan enerji olan parıltıdan yoksundu. Eğer Aediion'da zarar verebilecek tek araç büyü ise, Han'ın da güvende olması gerekirdi.

Dönüyorum. *Eğer.*

Han hala Ateş Dansçısı'nın kendisi için yaptığı vez tılsımını takıyordu.

Aediion'a yaptığı son ziyaret sırasında Crow'un onu ele geçirmesini engelleyen şey. Onu koruyacağına güvenmek zorundaydı.

Tekrar. Bu hesaplanmış bir riskti ama Crow onun Bayarlara duyduğu nefreti paylaşıyordu ve Han'ın bir müttefike ihtiyacı vardı. Crow muhtemelen Han'a kazanmak için neye ihtiyacı olduğunu öğretebilecek ve muhtemelen öğretmeye istekli tek kişiydi.

Derin bir nefes alan Han, Oden's Ford'da geçirdiği aylar boyunca buluştukları yer olan Mystwerk Kulesi odasına odaklandı. O

Sanırım nereyi seçtiğinin bir önemi yoktu ama burası da en uygun yerdı. Hırpalanmış döşeme tahtalarını, kocaman çanları duvarda ay ışığının deseni. Elini tılsımının üzerine kapatarak yolculuk tılsımını söyledi.

Han gözlerini kendini an kulesinde buldu.

Mystwerk Kulesi, özenle dikilmiş mavi kan kıyafetleri içindeydi. Elini tılsımından ayırmadan hızlıca etrafını taradı. Yalnızdı.

Ilık, nemli havayı -güney havasını- içine çekti. Dışarıda, arnavut kaldırımklı sokaklarda bir at arabası tıkırdıyordu. Pencereye koşsa, onu görebilir miydi? Dışarı ıkıp Hampton Hall'a doğru yrse, Dancer'ı orada bulabilir miydi? Bunu tam olarak aklından çıkaramıyordu.

Han bekledi. Bir dakika geçti. Bir dakika daha. Belki de yanılmıştı ve Crow gelmeyecekti. Hayal kırıklığı içinde kabardı. onu. Sabırlı ol, Alister, diye düşündü. Bir ay oldu ve muhtemelen Crow seni geri beklemiyor.

Sonunda hava gözlerinin önünde titredi, parladı ve sonra sıkışmış gibi göründü.

Bu Crow'du ama Han'ın hatırladığı Crow'dan farklıydı. Görüntü çelimsiz ve dayanıksızdı, giysileri etrafında dalgalanıyordu. melek kanatları. Han'ın eski öğretmeni biraz uzakta duruyordu. Kollarını açmış, sanki savunmak için kaldırmıştı. Eskiden is karası olan saçları şimdi neredeyse yarı saydam, soluk bir sarıydı. Gözleri Han'ın hatırladığı parlak maviliğini koruyordu.

"Merhaba Karga," dedi Han.

Crow başını eğmiş, Han'ı her an üzerine atlayacakmış gibi izliyordu. "Neden buradasın?" diye sordu. "Seni bir daha göreceğimi sanmıyordum."

"Bu son kez olabilir," dedi Han, sanki hiç umurunda değilmiş gibi. "Ama sana açıklaman için bir şans vermeyi düşündüm."

"Sana neden bir şey açıklayayım ki?" Crow gözlerini kısarak konuştu. "İlişkimizden çok daha fazlasını kazandın. daha fazla. Sana iki Bayar'dan kurtulma şansı verdim ve sen bunu elinin tersiyle ittin."

"Peki," dedi Han. "Sanırım bu zaman kaybı. Güle güle, o zaman." Tılsımını tuttu ve kapanış tılsımını söyleyecekmiş gibi ağzını açtı.

"Bekle." Crow ellerini kaldırdı, sonra yavaşça yanlarına indirdi. Bir kereliğine süsleri ve süslü donanımları bırakmıştı. "Lütfen kal."

Han durdu, eli tılsımının üzerinde, bekliyordu.

"Açıklamamı istediğiniz belirli bir şey var mıydı?" Crow iç geçirdi. "Verimlilik adına mı?"

"Kim olduğunu, neden kim olduğunu bilmemi istemediğini, Bayarlara karşı neden kin beslediğini ve neden benimle ortaklık kurmak istediğini bilmek istiyorum," dedi Han. "Bu başlangıç için."

Crow başparmağı işaret parmağıyla alnını ovuşturdu, bitmiş görünüyordu. "Gelecekte sana aptalmışsın gibi davranmayacağıma söz versem yeterli olmaz mı?"

Han başını salladı. "Bu yeterli değil."

"Sana doğruyu söylesem bile bana inanmayacaksın," dedi Crow. "Bu hep . İnsanlar gereksiz yere kendilerini sınırlar ve sonra da sizi sınırlamaya çalışırlar."

Han, "Burada bilmem gerekenleri öğrenemiyorum," dedi. "Çok sabırlı bir insan ."

"Ben de değilim," dedi Crow. "Ama hayal bile edemeyeceğin kadar uzun süre inanılmaz derecede sabırlı olmak zorunda kaldım." Bir an düşündü. "Ben kimim? Bir zamanlar Bayarların düşmanıydım. Onların en büyük rakibiydim."

Artık Han'ın bu hikâyeyi duymasının tek yolunun küçük parçalar ve bilmeceler olduğu açıktı. "Peki şimdi değil misin?" Han söyledi.

Crow belli belirsiz gülümsedi. "Sanırım benim bir gölge olduğumu söyleyebilirsin. Eski benliğimin bir hayaleti. Eskiden olduğum kişiden bir kalıntı. hafıza ve duygu. Bayarlar artık beni bir tehdit olarak görmüyorlar. Yine de"-şakağına vurdu-"Bende çok istedikleri bir şey var."

"Bilgi," diye tahmin etti Han. "Onların bilmesi gereken bir şey biliyorsun."

"Bilmeleri gereken bir şey biliyorum ve bunu onları yok etmek için kullanmak niyetindeyim," dedi Crow kesin bir ifadeyle. "Varlığımın sebebi bu."

Han kaybolmuştu. "Eski benliğinizin hayaleti olduğunuzu söylediğinizde, bu tam olarak ne anlama geliyor?"

Crow'un görüntüsü parıldadı, çözüldü ve sonra kendini yeniden birleştirdi. "Benden geriye kalan tek şey bu," dedi. "Ben bir yanılsamayım. Ben senin kafanda varım, Alister. Ve Aediion'da, büyücülerin buluşma yerinde. Senin gerçek sandığın dünyada değil."

"Yani ... öldüğünü mü söylüyorsun?" Han gözlerini Crow'a dikti. "Bu hiç mantıklı değil." En azından, daha önce gördüklerine pek uymuyordu. tapınakta öğretti. Ama hiçbir zaman bir ilahiyatçı olduğunu iddia etmemişti.

Karga omuz silkti. "Ölüm nedir? Bir bedenın kaybı mı? Canlandırıcı kıvılcımın kaybı mı? Eğer durum buysa, ben ölüyüm."

"Yoksa hayat hafızanın ve duyguların, iradenin ve arzunun devamlılığı mıdır?" Crow sanki kendisiyle tartışıyormuş gibi devam etti. "Eğer durum buysa, ben fazlasıyla canlıyım."

"Ama senin bedenin yok," dedi Han.

Crow gülümsedi. "Kesinlikle. Benim cisimsel bir bedenim yok, hiçbir şeyim yok.

Aediion'da canlandırdıklarımın ötesinde. Ve gerçek dünyada işleri halletmek için bir bedene ihtiyaç var. Bayarlardan intikam almak için bir beden gerekli. Özellikle de bir büyücü bedeni, çünkü bu sayede büyü konusundaki hatırı sayılır bilgimi kullanabileceğim."

"İşte ben de burada devreye giriyorum," dedi Han. "İhtiyacınız olan flaşı sağlayabilirim."

"İşte burada sen devreye giriyorsun." Crow Han'a eleştirel bir gözle baktı, başı eğikti. "Mükemmel görünüyordun. Son derece güçlüsün-Şaşırtıcı bir şekilde. Çok az ya da hiç eğitim almamıştın, bu da seni benim etkime karşı savunmasız ve benimle zaman geçirmeye hevesli yapıyordu. Bayarlardan nefret ediyordun ve kötü geçmişine bakarak senin acımasız ve ilkesiz biri olduğunu düşündüm. Hepsisi iyi."

"Her şey mi?" Han gözlerini devirerek sordu. Bu, ihtiyaç duyduğundan biraz daha fazla dürüstlüktü.

Crow başını salladı. "İlk başta seni adil bir şekilde kontrol altına alabildim.

Özellikle de tılsımını aktif olarak kullandığın zamanlarda. Zamanından önce öldürölme tehlikesiyle karşı karşıya kaldığın zamanlarda bile sana destek oldum."

"Delphi sınırına kovalandığımız dikenli çitten bahsediyorsun," dedi Han. "Ve Ardencourt'ta Prens Gerard'dan kaçtığımız zaman." Han, Montaigne'in askerlerinden birçoğunu, görünüşe bakılırsa kendisinin çok az katılımıyla öldürmüştü.

"Evet," dedi Crow. "Ama sonunda, daha becerikli hale geldikçe, beni dışarıda tutan ilkel engeller koydun. Çok sinir bozucuydu. Tekrar içeri girmenin bir yolunu aradım."

"Ve sonra Aediion'a geldim," dedi Han.

"Memnuniyetle, öyle yaptın." Crow ona yan gözle bir bakış fırlattı. "Aediion'dayken, illüzyona karşı hâlâ savunmasızdın.

Hâlâ zihnine girebilirim. Gerçek konuşmalar yapabiliydik ve sana öğretebilirdim. Bu bir olasılıklar dünyasının kapılarını açtı."

"Ama..." Han kaşlarını çattı. "Bizden sonra bile tanışmaya başladık, beni gerçek hayatta ele geçirdin, değil mi?" dedi. Kendini Bayar Kütüphanesi'nin üst katlarında, eski tozlu kitapların arasında bulmuştu. Cebinde Gri Leydi'nin bir haritasını ve bir büyü listesi bulmuştu. Karalanmış notlar şimdi heybesinde saklıyordu. "Tanıştığımız günlerde zamanın büyük bölümünü kaybediyordum."

"Özel ders seanslarımızın sonunda, sen neredeyse büyüünün tükenmesiyle engeller yıkıldı. Rüya dünyasından ayrıldığınızda sizi ele geçirebilir ve sizinle birlikte karşıya geçebilirdim." dedi, özür dilemeden.

"Bu yüzden mi beni bu kadar çok çalıştırdın?" Han sordu. "Beni yıpratmak ve böylece kontrolü ele geçirmek için mi?"

"Bu ve tabii ki yapmamız gereken önemli işler vardı." Crow söyledi. Omuz silkti. "Ne yazık ki, bir işe yaramadın. Yoksa Bayarların peşine düşebilirdim. Ama bu benim dışarı çıkmamı sağladı. dünya."

Crow'un onun bedeninde yaşadığını hayal etmek Han'ın tüylerini diken diken ediyordu. "Yine de zamanını tozlu ve eski bir kütüphanede geçirmeyi seçtin," dedi Han.

Crow kaşlarını çatarak Han'a baktı, dehşete düşmüş gibiydi. "Bunu hatırlıyor musun?" "Beni birkaç kez yanlış yerde bıraktın," dedi Han. "Bir keresinde yığınlar."

"Tılsımın tamamen tükenmeden önce sadece kısa bir zaman aralığım vardı," dedi Crow. "Seni gereken yere geri götüremeden önce birkaç kez zamanımız tükendi."

"Ben de aklımı kaçırdığımı sanmıştım," dedi Han. "Ne arıyordun?"

"Sadece senden önde olmaya çalışıyordum," dedi Crow dudağını ısırarak ve bakışlarını başka yöne kaydırarak. "Sen zorlu bir öğrencisin, Alister,

her zaman sorular sorar ve cevaplar talep eder."

"Sana inanmıyorum," dedi Han. "Bence sen kendi planın üzerinde çalışıyordun. Belki de benim kontrolümü kalıcı olarak ele geçirmenin bir yolunu arıyordun?"

Crow'un gözleri parlayarak Han'ın gerçeği bulduğunu gösterdi. "Bu mükemmel olurdu. Ama görünüşe göre bu imkansız." Karga sanki yeniden yaşıyormuş gibi gözlerini kapattı. "Bunu hayal edebiliyor musun, Alister? Benim gibi bir gölge için dünyayı tüm duyularınla yeniden deneyimlemenin nasıl bir şey olduğunu hayal edebiliyor musun -görme, dokunma, koklama ve tat ve işitme?"

Han, "Ben olsam kütüphaneye gitmezdim, bunu söyleyebilirim," dedi.

Crow güldü. "Senden hoşlanıyorum, Alister. Sevimsiz olsaydın tüm bunlar daha kolay olurdu. Ve aptal. Çok daha çekilebilir olurdun."

Han kendini pazara çıkmış bir köylü çocuğu gibi hissederek, "Anlaşılabilir olmak sana hiçbir şey kazandırmaz," dedi. Crow ona o kadar çok şey yüklemişti ki, deliklerin nerede olduğunu tam olarak göremiyordu. Sorular beyninde dönüp duruyordu.

"Yani, sana karşı alışılmadık derecede açık sözlü oldum," dedi Crow, düşüncelerini böldü. "Şimdi söyle bana: Neden geri geldin? Benden hâlâ bir şey istediğini varsayabilir miyim?"

Han, "Bayarlara ve belki de tüm Büyücü Konseyi'ne karşı çıkmak için Fells'e geri dönüyorum," dedi.

"Tek mı? Bu senin için bile iddialı görünüyor," dedi Crow kuru bir sesle. "Tam olarak neyi başarmayı umuyorsun? Hayatını bir kenara atmanın ötesinde."

Han, alaycı Crow'un anlayacağı bir sebep göstermesi gerektiğini biliyordu. Crow'u şimdilik müttefiki yapacak bir neden, Her neyse.

"Bayarlar Micah Bayar'ı Gri Kurt tahtına oturtmak istiyor," dedi Han. "Bunun olmasına izin vermeyeceğim."

"Mmm. Bayarlar inatçı değillerse hiçbir şeydir," diye mırıldandı Crow. "Genç Bayar'ın Aediion'da ölmemiş olması çok yazık." Durakladı,

Dürtmeyi hissedip hissetmediğini anlamak için kısık gözlerle Han'a baktı. "Bayarlarla aranda ne var? Sana ne yaptılar?"

Han, "Bir yıl önce annemi ve kız kardeşimi öldürdüler," dedi. "Sahip olduğum tek aile onlardı. Ve son zamanlarda bir kız vardı, Rebecca. Benim...ah...öğretmenim. Ortadan kayboldu ve bundan Bayarlar sorumlu. Sanırım bunu benden intikam almak için yaptılar."

Crow Han'ın gözlerinin içine baktı. "Seni zavallı piç," dedi başını sallayarak. "Ona aşıksın, değil mi?"

Okunabilir Aediion suratına lanet olsun, diye düşündü Han kaşlarını çatarak.

Crow güldü. "Sana bir tavsiye vereyim, bir kız için savaşa girme. Buna değmez. Aşık olmak akıllı adamları aptala çevirir."

"Sana tavsiye için gelmedim," dedi Han. "Sana ateş gücü için geldim. İhtimaller bana karşı. Bana yardım etsen bile."

"Olanlardan sonra yardım için bana geri dönüyorsun. Geçen sefer?" Crow kaşlarını kaldırdı. "Bundan daha zeki olduğunu sanıyordum."

"Her şey bir risktir," dedi Han. "Bana tekrar ihanet etme ihtimalin var ama şu anda gözcülük yapıyorum, bu yüzden gerçek bir zarar verme ihtimalin daha düşük. Öte yandan Bayarların riski gerçek ve yakın."

Crow ayakta durmuş, bacaklarını hafifçe ayırmış, başını eğmiş, Han'ı sanki daha önce hiç görmemiş gibi süzüyordu. "Vay, vay, Alistar, ne büyük laflar. Bu genç kadın, senin bu öğretmenin, seni parlattı, değil mi?"

Rebecca. Han'ın midesi bulandı. Karşılığında, muhtemelen onu öldürtecekti.

Han, "Altında yatan şey hala aynı," dedi. "İstediğimi elde edeceğim ve kimse yoluma çıkamayacak. Sen de dahil. Bu işi ya benim yöntemimle yaparız ya da sen . Ya kabul edersin ya da gidersin."

"Pekâlâ," dedi Crow. "İşleri senin yönteminle halledeceğiz. Ama sana tavsiyelerde *bulunacağım* ve sen de bunları kullanmayı ya da görmezden gelmeyi seçebilirsin."

"Yeterince makul," dedi Han, soruları zihninde yeniden canlanırken. "Ama önce şunu bilmem gerek: Bayarlarla *aranızda* ne oldu ve ne zaman ? Bu süre zarfında nerelerdeydin? Ve nasıl oldu da beni seçtin?"

"Bunların gerçekten bir önemi var mı?" Crow arkasını dönerek şöyle dedi

Han onun yüz ifadesini okuyamadı. "Bu bir çıkar ittifakı, başka bir şey değil. Bu yeterli değil mi?"

"Konuşmak istemediğin her şeyin benim bilmek istediğim şey olduğunu öğrendim," dedi Han, "*Nedenini* bilirsem, seni neyin harekete bilirsem, bıçağı ne zaman sırtıma saplayacağımı daha iyi tahmin edebilirim.

"Dediğim gibi, size doğruyu söylersem bana inanmazsınız."
Karga

ileri geri adım atıyor, görüntüsü tekrar dalgalanıyordu, Han bunu bir tedirginlik belirtisi olarak kabul etmeye başlamıştı. Bu o kadar korkunç bir anı mıydı?

Crow'un yüzeye dayanamadığını mı?

Crow adım atmaya devam ederken Han, "Dene beni," dedi. "ama. En azından bana gerçekten iyi bir yalan söyle; beni ikna edebilirsin."

"Ne olduğu senin için önemli değil," dedi Crow. "Sen doğmadan çok önceydi."

O kadar yaşlı bile değilsin, diye düşündü Han, sonra Crow'un her yaşta olabileceğini hatırladı.

"Söylediğin hiçbir şey beni şok edemez," dedi Han. "Ama hikâyenin ne olduğunu öğrenene kadar hiçbir şey olmayacak."

Crow sonunda dönüp Han'ın yüzüne baktı. Yüz hatlarında acı bir gülümseme belirdi. "Göreceğiz," dedi. "Ne kadar gözü kara olduğunu göreceğiz." Görüntüsü biraz değişti, keskinleşti, odak noktası haline geldi. Saçları açık renkti, ıslık ıslık, zarif mavi kan özelliklerini çerçeveliyordu -gözler

dağ asterlerinin renginde ve güler yüzlü bir ağzı vardı. Daha önce olduğu gibi, Han'dan sadece birkaç yaş büyük görünüyordu.

Kıyafetleri daha özenli hale gelmişti; saten ve brokar kumaştan ince kesilmiş, tuhaf bir şekilde eski moda, şampanya rengi birkaç saçından daha koyu tonlar. Güçlü ve yakışıklı bir züppeydi.

"Gerçekte neye benzediğimi sordunuz," dedi Crow, küçük bir daire çizip kollarını uzatarak. "Gözleriniz bayram etsin. İşte ben böyle Bayarlara karşı çıktığımda baktım."

Boynundaki sihirbaz cübbesinde kuzgun resimleri vardı ve paltosuna bir düzenek işlenmişti: kurtlarla işlenmiş bir tacın içinden geçen kıvrımlı bir yılan ve asa.

Cihaz tanıdıktı - Han onu daha önce nerede görmüştü?

Crow, "Heyecan verici ve tehlikeli bir ," dedi. "Ben genç ve güçlüydüm ve Bayarlarla her arenada yarıştım. -Politik olarak, sihirsel ve "-burada kelimeleri biraz tökezletti-"her türlü ilişkide. Görünüşe göre Onları sonsuza dek yendim, ihanete uğradım ve Bayarlar beni yakaladı. Bu , uzun zamandır taşıdığım tılsıma sığındım."

Han işaret parmağıyla muskasına vurdu. "Bir *jinxpiece*'in içine saklandığını mı ?"

Crow gülümsedi. "Tahmin ettiğim gibi anında inançsızlık. Her zaman haklı olmak çok hoşuma gidiyor. Size söylediğim gibi, ben yenilikçi bir büyü . Tılsımın dost ellere geçmesini umuyordum. Ne yazık ki, Bayarlar istedikleri her şeyin anahtarının flaş parçasında yattığını fark ettiler. Bin yıldan uzun bir süredir sırlarını ortaya çıkarmaya çalışsalar da, olağanüstü bir şekilde başarısız oldular."

Han, Crow'un ona verdiği parçaları bir araya getirmekte zorlandı. Son ana kadar anlamı ortaya çıkmayan bir bulmacayı çözmek gibiydi. parça yerinde.

Ancak oluşan görüntü imkânsızdı.

Sanki Karga Han'ın aklından geçenleri okumuş gibi, Karga'nın boynunda ağır bir altın zincire asılı bir tılsım belirdi; Han'ın yılan tılsımının aynadaki görüntüsü.

"Şu anda taşıdığın tılsımın asıl sahibi benim," dedi Crow. "Senin yaşlarındayken benim için özel olarak yaptırmıştım. I Dünyanın daha önce hiç görmediği bir sihri yaratacak kadar güçlü bir şeye ihtiyacı vardı. Dünyada bunun bir benzeri daha yok."

Han donup kalmıştı, söyleyebileceği her kelime dilinde ölü doğmuştu.

"Hanalea bana ihanet ettikten sonra kendimi Bayarlara açıklamaya cesaret edemedim," dedi Crow. "Bu yüzden bin yıldır hapsedilmiş bir şekilde yatıyordum. Tılsım senin eline geçtiğinde, bu fırsatı değerlendirdim. Doğal olarak, geri almamaları için geleni yaptım."

Han tılsımına baktı ve parmaklarıyla yılan başının izini sürdü. Tekrar Crow'a baktı, zihni o yolun sonuna doğru yolculuk ediyordu. "Ciddi olamazsın," diye fısıldadı. "Bu olamaz. doğru."

Crow hâlâ gülümsüyordu ama mavi gözleri buz gibi sertti. "Benim adım Alger Waterlow'du," dedi yılanı okşayarak Flashpiece. "Fells'in son büyücü kralı."

Han suskun bir şekilde Crow'a baktı, zihni uyumsuz malzemelerle yapılmış bir iksir gibi köpürüyordu.

Crow başını eğdi. "Çok üzgün görünüyorsun, Alister. O zaman seni bununla baş başa bırakayım ve düşünmen için sana zaman vereyim. düşüncesizce bir şey yapmadan ya da söylemeden önce. Hiç şüphesiz anladığınız gibi, ben her zaman buradayım ve her zaman müsaitim. Benimle ortak olmaya hazır olduğunuzda Aediion'a geri dönün. Eğer böyle bir şey olursa."

Uzun bir süre daha Han'a baktı, sanki Han'ın kendisiyle kalmasını umuyormuş gibi yüzünü inceledi. Sonra bir göz kırpması gibi beş kuruşluk mum.

C H A P T E R T H R E E

KÖTÜ HABERLER VE İYİ HABERLER

Fetters Ford'dan Delphi'ye kadar süren uzun yolculuk boyunca Raisa ara sıra öfkeli olduğunu unutmayı başardı.

Gerard Montaigne'e, arkadaşlarını avucunun içine alan canavara öfkeliydi.

Doğuştan gelen hakkını cinayet ya da başka yollarla çalmak için komplo kuran evdekilere öfkeliydi.

Gri Kurt soyu için kendi oğlunu feda etmeye hazır görünen Kaptan Edon Byrne'e öfkeliydi.

En çok da kendine kızgındı. Yaklaşık bir yıl önce kraliçeliği terk etmemiş olsaydı, bunların hiçbiri yaşanmayacaktı.

Ama uykuya dalarken öfkeli kalmak kolay değildir. Eyer. Raisa irkilerek uyandığında Kaptan Byrne'ün elini sırtında buldu ve yere düşmesini engelledi. "Ye Ekselansları," der ve ona bir çuval kuru meyve ve fındık uzatırdı. "Yemek yemek sizi uyanık tutmaya yardımcı olacaktır."

Düşünmeden, onu affetmediğini hatırlamadan kabul edecekti. Kadın hatırladığında, adam atını mahmuzlamış ya da arkasına düşmüştü, konuşmak için çok uzaktaydı. Kadın da onunla konuşmayacaktı, tabii kesinlikle gerekliydi, çünkü ağzından ne tahmin etmek mümkün değildi.

Byrne onları ele geçirilmiş bir adam gibi sürdürdü-Raisa şüphelendi Atlar dayanabilseydi bütün gece at sürmelerini emredecekti. Öyle de oldu, gün ışımadan kalktılar ve hava kararana kadar at sürdürdüler. Etraflarındaki tarlalar yeşerdikçe ve kuzey dağlarının alt yamaçları karlı pelerinlerini kaybettikçe günler uzuyor olsa da.

Byrne, Raisa'nın yapmayı düşündüğü gibi doğrudan kuzeye değil, doğuya, kuzey Arden'e doğru seyahat etmeyi seçmişti. Gerekçesi basitti: "Eğer Lord Bayar sizin Fetters Ford'da olduğunuzu biliyorsa, krallığa Batı Duvarı üzerinden girmenizi . Beklenmeyeni yapmalıyız."

Arden'in kuvvetleri sınırı güçlendirmek için güneye çekilmişti. Gerard'ın hayatta kalan tek kardeşi Kral Geoff, Tamron Sarayı kuşatmasının sonuçlarını beklerken Arden ve Tamron arasında bir savaş başladı. Kral Geoff'un Taşra ürkütücü bir sessizlik içindeydi, sanki tüm diyar nefesini tutmuş gibiydi.

Karanlıkta engebeli arazide ilerleyemezlerdi, bu yüzden kuzey Arden'den geçen Delphi Yolu'nu tercih ettiler.

Marisa Pines Geçidi'nden aşağı Spirits'i geçmek anlamına geliyor.

Raisa hızın çok olduğunu anlamıştı. Arden ve Tamron'dan geçerek uzun, zorlu ve tehlikeli bir yolculuğa çıkmanın ve eve vardığında kız kardeşini bulmanın hiçbir anlamı yoktu.

Mellony onun yerine prenses varisi seçildi.

Ayrıca, Yüzbaşı Byrne kızgın, huysuz ve üzgün bir prensesle fazla zaman geçirmek istemezdi. Ve şüphesiz Raisa'nın annesi, Marianna, hizmet etmeye ve korumaya yeminli olduğu kraliçe için endişeleniyordu.

Raisa da annesi için endişeleniyordu. Endişe, içini çok sıkı bir korse gibi sıkıyordu.

At sırtında geçen uzun günler düşünmek için çok fazla zaman sağlıyordu.

Raisa'nın zihni atlardan daha hızlı hareket ediyordu - tüm yol boyunca Fellsmarch'a, Dyrnnewater'daki bir adada bulunan peri , annesinin özel odasına.

Raisa'nın tahtını elinden almak.

Annesi ve Lord Bayar'ın bir görüntüsü geldi gözünün önüne; kritik bir belgenin üzerinde baş başa vermişlerdi, Marianna'nın saçları solgun, dövülmüş saf altın , Baş Büyücü'nün saçları ise gümüş rengi ve odun külü gibi siyahtı.

Raisa saraydayken, o ve annesi ateş ve buz gibiydiler, her biri diğerinin şeklini ve doğasını değiştirmeye niyetliydi.

Şimdi Raisa birbirlerini tamamlayabileceklerini, her birinin diğerrinin gücünden , çelikten bir alaşım haline gelebileceklerini umuyordu, eğer sadece annesi ona bu şansı verirse.

Mellony bunu yapamazdı: daha on üç yaşındaydı ve Mellony ile Marianna birbirlerine çok benziyorlardı.

"Anne, lütfen," diye fısıldadı Raisa. "Lütfen beni bekle."

Raisa en karanlık anlarında tüm bunların kendi hatası olduğunu biliyordu - evdeki kriz, Tamron'un istilas ve kesinlikle Gerard Montaigne Tamron Sarayı'nın duvarlarını aştığında Amon Byrne ve diğerr öğrencilerin başına gelenler. Eğer o olmasaydı, Edon Byrne evde, ait olduğu yerde, kraliçeye bakıyor olacaktı ve Amon da Oden's Ford'da sınıfının komutanı olacaktı.

Han Alister'ı da kaybetmişti, tomurcuklanan aşkları köklerinden çekip çıkardı. Her yerdeki genç aşıklarınkinden öte bir gündemi olmayan, sahip olduğu tek sevgiliydi. Birlikte bir gelecekleri olmasa da, kalbinde kocaman bir boşluk bırakmıştı.

Dokunduğu her şey kuma dönüşüyor gibiydi. Önem verdiği her şey parmaklarının arasından kayıp gitmişti.

Morali bozuk bir *haldeyken*, "*Fells'ten ayrılmasaydın Han Alister'ı asla sevemezdin*," diyen mantıklı sese kulaklarını kapattı. *Ya da Hallie, Talia ya da Pearlie'yi tanımak. Ya da öğrenmeseydin. Asker olmanın ne demek olduğunu. Eğer hayatta kalırsan, daha iyi bir kraliçe olacaksın.*

Öfkesini besledi, besledi ve şımarttı, çünkü bu onun umutsuzluğa karşı en iyi alternatifiydi.

Gerard Montaigne'in hâlâ batıda, Tamron Sarayı'nı kuşatma altında tuttuğunu ummak zorundaydı. Şehir teslim olmadıysa, Arden Prensi onun kaçtığını bilmeyecekti. Ve şehir direndiği sürece Amon yaşayacaktı.

Zihnindeki oyun tahtasında bazı taşlar hâlâ hesaba katılmamıştı - örneğin, Micah Bayar ve kız kardeşi Fiona. Onları en son Tamron ve Arden arasındaki sınırda, Tamron'un tugayı ile Montaigne'in çok daha büyük ordusu arasındaki savaş sırasında görmüştü. Acaba

onlar da mı kaçtı? Yoksa ilan edilmemiş bir savaşın ilk çatışmasında mı ölmüşlerdi?

Raisa eldivenlerinin içinde yumruklarını sıkıyor, ayağı kapana bir porsuk gibi huysuzlanıyordu. Kraliçe'nin Muhafızları onun etrafında sessizce dolaşmayı öğrendi.
Hak etmedikleri bir azar işitmesinler diye.

Tamron' çamurlu düzlüklerini geride bırakıp dağ eteklerine tırmandıkça manzara daha da güzelleşti. Cypress döndü akçaağaç ve meşe, bahar yaprakları ile parlak, ve sonra kavak ve çam.

Geceyi Arden ve Fells arasında yer alan ve Yedi 'ın tüm uluslarına kömür, demir ve çelik sağlayan şehir devleti Delphi'de geçirdiler. Şehir Arden ve Tamron'dan gelen mültecilerle dolup taşıyordu, çünkü sadece aptallar ve çaresiz insanlar Kar hala zirvelerin etrafında uğuldarken ve yüksek vadilerde birikirken geçit.

Byrne, Hayalet'i bir at tüccarına götürdü ve onu bu mevsimde geçitte seyahat etmek için daha uygun olan sağlam bir dağ midillisiyle takas etti. Tüccar yaptığı pazarlık karşısında o kadar şaşırılmıştı ki gümüş aksesuarlı, klan yapımı güzel bir eyer ve dizgin ekledi.

Raisa'nın yeni midillisi, beyaz yelesi ve kuyruğu olan tüylü, benekli gri bir kısraktı. Raisa, âdeti olduğu üzere atının adını hemen Switcher olarak değiştirdi. Son altı yılda çok fazla at değiştirmişti. Bu şekilde hatırlaması daha kolay oluyordu.

O gece Raisa, kelle başına bir taç gibi fahiş bir fiyata on bir kişiye kiralanmış bir odada, topak topak bir yatakta tek başına uyudu. Korumaları, aşırı büyümüş yavru köpekler gibi etrafına yayılmıştı. Onlardan daha yaşlıydılar ama çok da büyük değillerdi.

Bazıları derin uykuya dalmış, horluyor ve rüyalarında mırıldanıyordu.

Hareket etmeyi bırakır bırakmaz düşme yeteneklerine imreniyordu. Diğerleri iskambil oynadı ya da başka biri için satın alınan mumlarla kitap okudu.

Her biri için bir kron. Raisa tuvalete bile gitse, Yüzbaşı Byrne ona bir refakatçi gönderirdi. Bunun onu korumak için mi yoksa

kaçmasını engellemek için. Kız sorduğunda, "Sizi korumak için, Majesteleri. Tabii ki."

Ertesi sabah şafak sökmeden çok önce, yıldızlar hâlâ gökyüzünü delip geçerken yola çıktılar. Byrne geçitten geçmeyi umuyordu. gece karanlığında. Yaz aylarında bu zorlu ve çetin bir yolculuk olurdu. Kışın ya da baharda, pek olası değil. Muhtemelen çılğınca.

Delphi'nin yukarısında, asfalt yol tekerlek izleriyle dolu toprak bir yola dönüştü ve sonunda iki tarafı büyük granit kayalarla çevrili, sadece bir atlının geçebileceği kadar dar bir patikadan biraz daha fazlası oldu arasında. Çok geçmeden patikanın her iki tarafındaki gölgeli alanlarda kar parçaları belirdi. Gün ortasına gelindiğinde zemin kaplanmış, kar ve buz üzerinde ilerlemeye başlamışlardı. Öğleden sonra, patika rüzgârın girdap yaptığı yerlerde sürüklenmişti.

Kar, patikayı kaplayan ardıcılardan üzerlerine süzülüyor, keskin ve tatlı kokusuyla havayı güzelleştiriyordu. Orman En azından ağaç sınırının üstüne çıkana kadar rüzgârı keserlerdi.

Bir gece önceki fırtına her bir dal ve dalı sırla kaplamıştı. Buzlar, esinti onları karıştırdıkça güneş ışığında parlıyordu. Kar ayakkabılı tavşanların ve diğer küçük av hayvanlarının izleri iz. Raisa eldivenlerinin içindeki parmaklarını esnetti, Byrne'ün ona verdiği ve eyer çizmesinin içinde taşıdığı yayı gerip germemesi gerektiğini düşündü.

Birini vuracak kadar öfkeli olduğu düşünülürse, muhtemelen silahsız olmasını tercih ederlerdi.

Fells'in dağ patikalarında ata sandığından daha fazla özlemişti. Oden's Ford'da, zevk için biniciliğe çok az zaman ayırarak, iş tarafından tüketilmişti. Binicilik dersleri de bu durumu yansıtıyordu. Flatland tarzı savaş. Düz arazi savaşçıları geniş, özelliksiz bir arazide hassas bir düzen içinde at sürerler, atlarını ölümcül saray dansçıları gibi döndürürler ve silahlarını kuşanırlardı.

Raisa, Switcher'daha da hızlanmaya teşvik etti, daha hafif olması gardıyanı geride bırakmasını sağlıyordu. Yukarı, yukarı, yukarı tırmandılar,

Dalgalanan güneş ışığı ve gölgeden sıçrayan, buzlu yaprak dökmeyen

Dallar yüzüne çarpıyor, nefesi saçlarında ve yün şapkasında kristalleşiyordu.

Raisa yokuşu tırmandı ve kırsağını dizginledi.

Ruh Dağları ilk kez tam olarak görülebilen geniş bir vadi boyunca önünde uzanıyordu: kar ve bulutla örtülmüş sıra sıra zirveler. Yeşil köknar kuleleri ve parlak huş ağacı alt yamaçları lekeliyordu. Kar üzerindeki gölgenin serin mavisi, güneşin henüz nüfuz etmediği vadileri dolduruyordu. Çatık gri granit Zirveler gizlenmiş, sonra da sisle ortaya çıkmıştı. Ruhların soğuk sesi onu çağırıyordu ve içinde bir şey cevap verdi.

Burası atalarının, yayla kraliçelerinin kanı ve kemiğinin yerd. Ve ileride bir yerlerde, Fellsmarch şehri Vadi'nin içinde gizlenmişti. İleride bir yerde annesi bekliyordu - onu mirasından mahrum bırakmayı planlıyor olabilecek annesi.

Switcher, Raisa'nın hafif ağırlığına rağmen iki büklüm duruyordu ve zor nefes alıyordu. "Özür dilerim," diye mırıldanarak kırsağın boynunu okşadı, önlerinde daha da zorlu bir yol olduğunu biliyordu. Kısarak

En güneydeki Kraliçe zirveleri, gündönümünden sonra kuzeyden esen cadı rüzgârlarıyla yerle bir olmuş nazik, kadim anaerkil dağlardı. Bu dağlar o kadar eskiydi ki isimleri unutulmuş.

Ama ileride, hepsinden daha büyük ve korkunç Hanalea uzanıyordu. Sıcak su kaynaklarından, gayzerlerden ve çamur çanaklarından yükselen buhar bulutları, kızgın Beneath'in yeryüzünün ince kabuğunu kırdığı yerde omuzlarını süslüyordu. Onun adı asla Halkı Breaking'i hatırladığı ve Næ'ming'e uyduğu sürece unutulmayacaktı.

Güneyde ve batıda, Amon Byrne'ün Montaigne'in ordusu tarafından tuzağa düşürüldüğü Tamron Sarayı yer alıyordu. Daha doğuda ise Raisa'nın Han Alister'ı veda etmeden terk ettiği Oden's Ford vardı.

Acı bir kez daha göğüs kemiğinin altına yerleşerek nefesini kesti. Tam olarak keder değil, ama... evet, kelimeler için keder

Asla konuşulmayacak bir aşk için.
ve hayatı umutsuzca tehlikede olan bir arkadaş için.

Belki böylesi daha iyiydi. En azından Han için. Raisa'nın hayatta kaldığını varsayarsak, kaderinde siyasi bir evlilik vardı. Han zaten ailesini ve arkadaşlarının çoğunu kaybetmişti. Daha fazla katılım Gri Kurt sarayının hain siyasetinde yer almak onu muhtemelen öldürtecekti. Oden's Ford'daki akademide iyi gidiyordu. Orada kalıp onu unutması daha iyiydi.

Belki de çoktan yapmıştır.

Dizginleri sıkıca kavradı, dümdüz önüne baktı ve derin nefesler alıyor, alt dudağını ısıtıyor, artık önünde ne olduğunu göremiyordu.

Muhafızları etrafını sararken, eyer derisinin gıcirtısını, toynakların kayaya çarparken çıkardığı çingirak seslerini, yumuşak selamlaşmaları duydu.

Atlar. Nemli yünlerin ve yolda uzun süre kalmış askerlerin kokusunu içine çekti.

"Ekselansları."

Raisa irkildi, hâlâ önüne bakıyordu.

"Majesteleri, lütfen," dedi Byrne. "Keşke bu kadar ileri gitmekte ısrar etmeseydiniz."

Bu kez eyerinde dönerek adamın rüzgârdan yanmış ve şimdi endişeyle kazınmış yüzüne baktı.

Raisa, "Acelelerimiz olduğunu söylediğini sanıyordum," dedi.

"Evet. Öyleyiz. Ama arabanın ortasında üçlü, önden iz bırakmadan. Görüş alanımızdan çıkarsanız sizi koruyamayız."

"Ben sürekli izlenmesi gereken bir mahkûm muyum?" Sesindeki titremeyi kontrol edemeyerek ağzını kapattı ve yere baktı.

Byrne uzun bir süre ona baktı, sonra eyerinde döndü ve eldivenli eliyle diğerlerine el salladı.

Bu konuşmayı duymamalarını tercih ediyordu. "Yola çıkmadan önce atları dinlendirmek için on beş dakikanızı ayırın," diye seslendi.

Atından indi, dizginlerini bıraktı, böylece atı seyrek bitki örtüsünü yalayabilecekti. Raisa da attan inerek iki atın arasında rüzgârdan korunmaya çalıştı.

Byrne, "Size hizmet etmek ve korumak için buradayız Majesteleri, sizi hapsetmek için değil," dedi. Gri gözler ona sitem etti.

Raisa mantıksız davrandığını biliyordu ama kendine engel olamıyordu. Cevap vermek için kendine bile güvenemiyordu. Onun yerine eldivenlerini dişleriyle çekip çıkardı. Hızlıca çalışarak, elleri uyuştuğunda, rüzgârın kopardığı buz tutmuş saçlarının uçlarını topladı. Yanaklarındaki ve ellerindeki deri, sabah akşam sürdüğü kat kat lanolin kremine rağmen çoktan çatlamıştı.

Byrne gözlerini kısarak uzaklara bakarken, "Kraliçe Muhafızları kraliçeye, prensesin varisine ve Gri Kurt soyuna hizmet eder," diye ısrar etti, Geniş omuzlarını sert rüzgara karşı kamburlaştırıyordu.

"Peki ya ilgi alanlarımız farklılaşırsa?" Raisa soğğun burnunu çekmesini açıklayacağını umarak gözlerini ovuşturdu.

Yüzbaşı buna cevap vermedi, çünkü verecek bir cevabı . Kaptan Byrne ile kavga etmek, bir tuğla duvara saldırmak kadar ödüllendirici değildi. Siz kendi derinizi yüzerken, o kaskatı ve kıpırtısız duruyordu. Burun.

"Belki de vardığımızda ne olacağını konuşmalıyız," diye önerdi Byrne, hâlâ nezaketle gözlerini kaçırarak.

Raisa eldivenlerini tekrar giyerek başını salladı. Bu güvenli bir konu gibi görünüyordu, en azından onun Fells'e gelişi. Çünkü bu gerçekten olacaktı gibi görünmeye başlamıştı.

Raisa, "Şehre inmenin güvenli olup olmadığını öğrenene kadar en azından Marisa Pines Kampı'nda bir gece kalacağım," dedi. Bu, tabii ki, Eğer annesinin inandığı şey doğruysa, Demonai klanının Marianna'yı bir kenara bırakıp yerine Raisa'yı tahta geçirmeyi tercih etmesi kendi risklerini de beraberinde getiriyordu. Raisa birdenbire Demonai Kampı'ndan geçmek yerine doğu rotasını kullanmaya karar verdiklerine memnun oldu. Ama...

"Siz ayrıldığınızda babam sarayda mı ikamet ediyordu, yoksa Demonai'de mi?" Raisa sordu. "Varır varmaz onunla görüşmek isteyeceğim." Raisa'nın babası bir klan tüccarı ve Demonai Kampı'nın reisiydi. Zamanını şehir, yayla kampları ve Yedi 'daki ticaret seferleri arasında bölüştürürdü. Raisa'yı en son haberler hakkında bilgilendirirdi.

"Kraliyet eşi Kendall House'da kalıyordu," dedi Byrne. "Ya da en azından ben üç hafta önce Fellsmarch'tan ayrıldığımda öyleydi."

Kendall Evi, diye düşündü Raisa kaşlarını çatarak, keşke sarayda . Kendall House, sarayın içinde özenle inşa edilmiş bir malikaneydi. Şatoya yakındı. Annesinin sevgisinde bir tür ara istasyonu temsil ediyordu - tamamen sürgün edilmemişti, ama tam bir yakınlığa da kabul edilmemişti.

Raisa'nın babası Averill Lightfoot, Lord Demonai, yeterince yaklaşmasına izin verdiğinde annesi üzerinde dengeleyici bir etkiye sahipti. A

Lord Bayar'ın etkisine karşı.

"Peki ya Demonai savaşçıları?" Raisa söyledi. "Onlardan ne duydun?"

Byrne omuz silkti. "Klanlarla senin ve babanın sahip olduğu bağlantılara sahip değilim." Durakladı. "Doğru ya da yanlış Demonai, Marianna'nın sizi bir kenara atmaya niyetli olduğuna ikna olmuş görünüyor. Sanırım savaşa hazırlandıklarını varsayabiliriz."

Raisa pelerinini daha sıkı çekti. Güneş bir bulutun arkasına geçti ve aniden rüzgâr daha kesici göründü.

Bu konuşma Byrne'e görevlerinin aciliyetini hatırlatmış gibiydi.

"Yola çıksak iyi olur, böylece ışıktan faydalanabiliriz."

Parmaklarını birleştirerek Raisa'ya bir destek teklif etti ve bu sefer Raisa kabul etti.

CHAPTER FOUR

EVE HOŞ GELDİNİZ

Günün ilerleyen saatlerinde, Fells'in güneybatıdaki büyük geçidi olan Marisa Pines Geçidi'ne doğru tırmanmaya devam ediyorlardı. Doğuda mavi gökyüzü çivit mavisine döndü ve ufukta birkaç yıldız belirdi. Fakat Byrne'ün gözü kuzeybatıdaki gri bulut çizgisine takılmıştı. "İblisin kanı," diye mırıldandı. "Daha fazla kar. Ve daha önce burada olacak Sabah. İhtiyacımız olan tek şey bir fırtına tarafından durdurulmak." Ağaçların tepelerini tarayarak rüzgârın hızını ve yönünü değerlendirdi. "Bu gece geçitten geçmemizin imkânı yok, o yüzden fırtına çıktığında siper alsak iyi olur."

Hızlarını artırarak Byrne'ün geçidin güney ucunda bildiği, rüzgâr ve sürüklenen kara karşı sığınak sağlayabilecek bir eve doğru ilerlediler. Raisa bir tür donmuş sersemlik içinde at sürüyordu. Kapüşonunu yüzüne doğru çekerek Switcher'dan alabildiği kadar ısı aldı.

Rüzgâr onlar varmadan çok önce yükselmeye başlamıştı. ince, toz halindeki karı yerden kaldırıyor, ağaçlardan koparıyor ve yüzlerine fırlatıyordu. Çok geçmeden hava tamamen karardı, sonra da yarışan bulutlarla birlikte daha da karardı. yıldızları yuttular. Yükselen ayı hiç göremediler. Kar yağmaya başladı, önce hafifçe, sonra daha şiddetli, minik buz taneleri açıkta kalan tenlerine battı ve sefaletlerini arttırdı.

Oden's Ford'da Raisa'nın çocuk eldiveninden daha ağır bir şeye ihtiyacı olmamıştı. Önce bir elini, sonra diğerini eldiveninin altına soktu. Switcher'a sadece dizleriyle rehberlik ediyordu. Ama pek bir şey kaçırmayan Byrne, ona bir çift uzun yün binici eldiveni uzattı. Geyik derisi avuç içi. Klan işi, şüphesiz. Raisa minnetle giydi.

Atlar artık girdap gibi dönen karanlığın içinde sadece birer gölgeden ibaretti. Byrne, birbirlerini kaybetmemeleri için aralarına bir ip gerdi.

Diğerleri. İçgüdüsel olarak yolunu bulmuş gibiydi. Devam etmekten başka çareleri yoktu; büyüyen fırtınadan korunacak bir yer bulmaları gerekiyordu.

Garip bir şekilde bir önceki baharda Raisa, annesi, kız kardeşi Mellony, Byrne ve Lord Bayar'ın dağ eteklerinde avlanmaya gitmişlerdi. Bir orman yangını dağlardan aşağı inmiş ve onlar da bir kanyona sığınmışlardı. At sürmüşler, Duman ve arasında, öndeki atı zar zor görebiliyorlardı. O zamanlar hava kavurucu derecede sıcaktı, nefes alınamayacak kadar yoğundu. Şimdi hava çok ince görünüyordu, besleyicilikten yoksundu, burunlarında çatırdıyordu. Uyuşturacak kadar soğuktu.

Geçen bahar, büyücüler Lord Bayar ve Micah ile Micah'nın kuzenleri Mander kardeşler, yangını sihirli bir şekilde söndürerek hayatlarını kurtarmışlardı.

Gerçekten bir yıldan daha kısa bir süre önce miydi?

Switcher, atının dümen suyunda inatla ilerliyordu.

Burnu ve yelesi buzla kaplanmış, yanları soğuk havada buharlaşıyordu. Kar o kadar ince ve derindi ki atlar zaman zaman süt beyazı bir okyanusta yüzüyor gibi görünüyordu.

Sonunda, şaşırtıcı bir şekilde, ağaçların arasından çıkıp dikey bir kaya duvarının sığınağındaki küçük bir açıklığa girdiler. Kayanın yüzüne yaslanmış, taş bacalı ve çatısı karla kaplanmış sağlam ahşap bina vardı. Yanında da atlar için kaba bir sundurma vardı. Raisa'nın kısırağı, sanki rahatlamamanın yakın olduğunu hissetmiş gibi kendi isteğiyle yavaşlayarak durdu. Üzerindeki karları temizleyerek Raisa, ortaya çıktıkları kadar hızlı bir şekilde yok olacaklarından korkarak şaşkın bir şekilde binalara baktı.

, rahatlamış muhafızlar atlarından iniyor, biriken karı silkeliyor ve atlarını sığınağa doğru sürüyorlardı.

Switcher sabırsızca ayağını yere vurdu ama Raisa attan inmek için hiçbir hareket yapmadı. Gözlerini kısarak kulübeye baktı ve orada manzarada düzen dışı bir şeyler vardı. Hava çok soğuk olmasına rağmen hafif bir odun dumanı kokusu aldı.

Nefes almak neredeyse acı veriyordu.

Ve sonra onları gördü. Girdap gibi dönen beyazlığın içinden, yüzleri ve kabukları karla kaplanmış, gözleri bir uyarı gibi parlayarak ona doğru koştular. Kurtlar, düzinelerce kurt gibi görünen kurtlar, orman

Gri gözlü, tanıdık gri dişi kurdun önderliğinde açıklığa akın eden gri-beyaz bedenlerle kaynıyordu.

Onlar onun atalarıydı, Gri Kurt kraliçeleri. Soyun tehlikede olduğuna bir uyarı.

Hâlâ atının üzerinde olan Byrne, iğdiş edilmiş atını onun yanına yaklaştırdı. "Ekselansları? İnmenize yardım edeyim mi?" Kaptan ona sabitlenmişti, başı başka bir soru soracaktı gibi eğikti.

Onu durdurmak için bir elini koluna koydu ve diğer eliyle kulübeyi işaret etti. Dişleri o kadar sert gıcırıyordu ki kelimeleri zorlukla çıkarabildi. "Byrne. Kar yok... baca... kapının önünde."

Onun bakışlarını takip etti ve hızla içine çekti. Bacadan duman ama etrafındaki karlar belli bir mesafeye kadar erimişti. Kar, kulübeye doğru rahatsız edilmeden sürükleniyordu ama kapının önünden gitmişti. Bu da içeride ya da yakınlarda biri olduğu anlamına geliyordu. Ancak böyle bir fırtınada kimse sığınağını isteyerek terk etmezdi. Varlığını gizlemeye çalışmadığı sürece ateşini de söndürmezdi.

Çevredeki ormandan ilk yaylı tüfek sesleri yükselirken Byrne bir uyarıda bulundu. Yerdeki askerler başlarını kaldırıp Sürpriz. Bazıları durdukları yere düştü, siyah kanları Karın içine sıçradıkça buharlaşıyordu. Birkaçı atlarının üzerine tırmanmayı başardı, onları ağaçlara doğru mahmuzladı, eyer çizmelerinden silahlarını çıkardı, eldivenli elleriyle yaylarını germek için mücadele etti. Ama çok değil.

Byrne eldivenli eliyle Raisa'nın başını aşağıya doğru itene kadar Raisa donmuş bir halde oturmuş, tüm bu olanları sanki bir drammış ve kendisi de bir seyirciymiş gibi izliyordu. "Düz yat ve beni takip et!" diye homurdandı, atının boynuna iyice yaslanarak ve topuklarını iğdişin yanlarına vurarak gösterdi. Açıklığı geçerken dönüp durdular, Byrne önden gidiyordu. Raisa kulağına yakın bir yerden gelen bir sesle irkildi,

ensesindeki deriyi yakıyordu. Yüzünü Switcher'ın boynuna bastırđı, kalbi korku içinde inliyordu.

Ağaçların ilkinē ulaştıklarında, dönen pulların arasından büyük bir şekil belirdi; yaya bir adam büyük bir kılıç sallıyordu. Switcher çığlık atıp şaha kalktı ve bıçak Raisa'nın kafasını koparmayı ıskalayıp kırsağın omzunu ısırdı. Adam ona doğru uzanırken Raisa sırttan, sakallı bir yüz gördü. bir avuç pelerin.

Gözleri buluştu ve adamın yara bere içindeki yüzünde şaşkın bir tanıma ifadesi belirdi. Raisa'ya da tuhaf bir şekilde tanıdık gelmişti.

Bunun üzerinde duracak zaman yoktu. Raisa Switcher'ın başını döndürdü, üzengilerinin üzerinde durdu ve çizmesini saldırganın çenesi. Saldırganın başı geriye düştü ve onlar karanlığa doğru ilerlerken gözden kayboldu.

Kavga sesleri arkalarında kayboldu ama Byrne onları itti. Yorgun atlar durmaksızın ilerliyordu. Rüzgâr ve savrulan taneler etraflarındaki dünyayı gri ağaç iskeletleriyle bölünmüş birkaç metrelik bir alana indirgiyordu. Sol tarafta ve Raisa ağaçların arasından gri bedenlerin onlara kolayca ayak uydurarak ilerlediğini görebiliyordu. Yani hâlâ büyük bir tehlike içindeydiler.

Raisa dua etti. "Zincirler içindeki tatlı hanımefendi, kurtar bizi," diye fısıldadı.

Hayatına yönelik bir girişimin onu korkusundan kurtarması garipti.

Hava hem bir lütuf hem de bir lanetti. Yolun her adımında onlarla savaşıyordu, ancak rüzgâr ve kar arasında, izlerinin tüm izleri geçtikleri birkaç dakika içinde yok olacaktı. Kar derinleştikçe, atların ilerleyişi yavaşlıyordu.

devasa sürüklenmelerin arasından ilerledi. Switcher, Byrne'ün iğdişinin arkasında, başı diğer atın böğründe ilerliyordu.

Sonunda Switcher'ın ağır ağır ilerlemesi durdu. Raisa doğruldu ve kapüşonunu geri itti. Byrne dizginleri eline . Karanlığın her tarafına baktı, başını eğerek dinledi. Sonunda Memnun olmuş gibi başını salladı ve görünmez patikadan derinlere doğru döndü.

Sola doğru kar yağıyor, bazı yerlerde atların göğüs hizasına ulaşan kar yığınları arasında debeleniyordu.

Yolları, ağlayan dalları her yandan yere değen, karla kaplı çamlardan oluşan bir korulukta sona erdi. Byrne büyük ağaçlardan birinin rüzgar almayan tarafında atından indi ve Raisa'ya da aynısını yapmasını işaret etti. Seyahat çantasını omzuna atarak, bir şeyler yapmaya çalıştı.

Ama donmuş uzuvlarının artık emirlerine itaat etmediğini fark etti. Bir özür mırıldanan Byrne, eldivenli kollarını kadının altına ve onu atından kaldırdı. Omzunu kullanarak sarkık dalların arasından geçip ağacın sığınağına doğru ilerledi.

Orada, çam kokulu karanlıkta, neredeyse ılıman görünüyordu, rüzgârın amansız çığlığı, kar tabakasıyla kalın dallar tarafından susturuldu. Byrne, Raisa'yı çam iğnelerinden oluşan bir halının üzerine bıraktı.

"Ben atlara bakarım," dedi ve dışarı çıktı. Raisa etrafına bakındı.

Ortada kurt yoktu. Yani güvendeydiler.

-En azından geçici olarak.

Kıvrılıp uyuma isteğine direnerek eldivenlerini ve botlarını çıkardı ve donma riskinin farkında olarak el ve ayak parmaklarını çalıştırmaya başladı. Kan geri döndüğünde duyduğu acı şaşırtıcıydı. Düşmüş bir dalı kullanarak küçük bir alanı temizledi.

çam iğneleri ve döküntüleri, ardından bir yığın kuru dal ve biraz ateş otu ile ortaladı. Yolcunun çantasına uzanarak

çakmaktaşı ve demir. Byrne heybelerle döndüğünde

Bir kucak dolusu silahı vardı, sıcak, dumansız bir ateş yakmıştı ve kuruması için çoraplarını ve eldivenlerini asıyordu.

"Atlar için bir barınak bulabildiniz mi?" diye sordu topuklarının üzerinde geriye yaslanarak.

Diz çökerek torbaları kuru bir köşeye itti. "Evet, onları rüzgârdan uzakta, başka bir çıkıntının altına yerleştirdim. Onlara bol miktarda tahıl verdim ama biraz kar eritmemiz gerekecek-"

"Bones!" Raisa dik oturarak şöyle dedi. "Switcher'in omzu nasıl? Özür dilerim. Ona bakmak istemiştim."

"Çok kötü değil," dedi Byrne. "Biraz temizledim ama bana karşı pek sabırlı değildi. Hava aydınlandığında bir kez daha bakacağım."

"Teşekkür ederim Kaptan," dedi Raisa. "Bunu kendim halletmeliydim." Garip bir duraksamadan sonra ekledi, "Ve hayatımı kurtardığınız için teşekkür ederim. Tekrar teşekkürler."

Byrne kuru bir sesle, "Bana teşekkür etmemenizi tercih ederim, Majesteleri," dedi. "Kar fırtınasının ortasında bir ağacın altına sığınmış durumdayız. Ve eğer bundan kurtulursak, burası ile başkent arasında ölmek için daha pek çok yol var."

Byrnes'ler karamsar tiplerdi.

"Pekâlâ," dedi hızlıca. "Teşekkürlerimi kabul edin. Bu arada ıslak giysilerinizi bana verin, onları da asayım. Bu geceyi sağ atlatırsak, yarın hava sıcaklığı düşerken tekrar ıslak giyinmek istemeyiz."

Byrne başını salladı, ağzının kenarları seğiriyordu. "Bağışlayın beni, Majesteleri," dedi. "Ne kadar yetenekli olduğunuzu unutmuşum."

"Demonai ile üç yıl geçirdim," dedi. "Hafif seyahat ediyorlar. Eğer ağırlığınızı koymazsanız, kampta yeni yürümeye başlayan çocuklar ve yaşlılarla birlikte kalırsınız."

"Bazıları kampta kalmayı Demonai," dedi Byrne. Eldivenlerini çıkardı ve Raisa'ya uzattı. Botlarını çıkarırken çoraplarını da soydu. Ancak Raisa onun çoraplarını kuru çoraplarla değiştirdiğini fark etti. ve ayaklarını tekrar çizmelerinin içine soktu. Belli ki kaptan çizmesiz şaşırmak istememişti.

Raisa tereddüt etti, kısa süre önce serbest kalan ayak parmaklarını ovuşturup gerdi, sonra onun örneğini izledi. Ayakkabısını bağlamak için öne eğildiğinde

Byrne aniden onun omzunu kavradı. Bu küstahlık o kadar alışılmadıktı ki, kadın irkilerek başını kaldırdı.

Byrne usulca küfretti. "Kan ve kemikler! Yaralanmışsın! Neden hiçbir şey söylemedin? Ne oldu?"

Raisa uzandı ve boynunda tamamen unuttuğu yarayı parmakladı. Eli yapış yapış olmuştu. "Kıl payı kurtulduk, Kaptan. Ciddi bir şey değil."

"Buna ben karar vereceğim," diye hırladı. "Bir göz atsam iyi olacak. Suikastçılar bazen ok uçlarına zehir sürerler." Bunu söyledikten sonra sanki çok şey söylemiş gibi dudaklarını birbirine bastırdı. Onu ateşin sıcaklığı sırtına degecek şekilde çevirdi, saçlarını bir kenara itti ve kalın parmaklarıyla ensesini dürttü. "Nasıl hissediyorsun? Baş dönmesi, çift görme, uyuşukluk var mı?"

Raisa ürperdi. Zaman verildiğinde, bu semptomlardan herhangi birini canlandırabileceğinden emindi. "Kim olduklarını biliyor musun?" talep etti. "Şüpheleriniz var gibi görünüyor."

"Valefolk, söyleyebildiğim kadarıyla. Klan değil. Ama ben bir onlara iyi bakın." Byrne küçük bir demir tencere çıkardı ve içine kar doldurup ateşte ısıtmaya başladı. "Herhangi bir iz görmüyorum Zehir, Majesteleri. Ama de iyice yıkayacağız ve çıkarmak için bir lapa uygulayacağız ve sonra-"

Raisa tıbbi raporu yarıda keserek, "*Suikastçılar* dediniz Kaptan," diye tersledi.

Byrne uzun bir nefes verdi. "Emin değilim," dedi. itiraf etti. "Ama bence onlar . EşkİYalar Buraya gel. Klan buna izin vermez. Ayrıca, yılın bu zamanında onları iş başında tutacak kadar yolcu yok. Bu büyüklükte bir grup. EşkİYalar üç kişilik askere saldırmaz. Fazla para taşımıyoruz ve yamacın aşağısında daha kolay et ve daha iyi hava var. İyi beslenmiş, iyi ata binmiş ve iyi silahlanmışlardı. I bizi beklediklerine inanıyoruz."

Byrne ateşin üzerine eğildi ve alevler yüzünün acımasız düzlemlerini aydınlattı. "Eğer haklıysam, hâlâ bizi arıyorlar ya da hava açtığında arayacaklar. Ve nereye gittiğimizi bilme avantajına sahipler."

Su Byrne'ı tatmin edecek kadar ısınmıştı, bu yüzden ağır bir sopayla tencereyi ateşten kaldırdı. Suyun içine birkaç temiz paçavra attı, birkaç dakika demlenmeye bıraktı ve birini kaldırdı

aynı çubukla. Elle tutulacak kadar soğuduğunda fazla suyu sıktı ve Raisa'nın boynunun arkasına uyguladı.

"Ah!" diye tısladı, sıcaktan irkilmişti. "Özür dilerim," diye ekledi, Dişlerini gıcırdatıyordu. Byrne şikâyeti duymazdan gelerek kadının cildini yoğurdu ve ortaya çıkan kanı temizledi. Elindeki Kanlı bezleri iki kez daha yıkadıktan sonra bir kese dolusu bitkisel maddeyi tencerede kalan suyun içine boşalttı. Mabedleri bir suyla doldu keskin bir koku. Yılan ısırığı kökü, diye düşündü Raisa. Her türlü zehri çekmek için kullanılır.

Byrne çubuğunu tencereye soktu ve dumanı tüten kokuşmuş bir kök kütlesini çıkardı. Fazla suyun damlamasına izin verdikten sonra çam iğnelerinin üzerine serdiği temiz bir bez parçasının üzerine döktü. Bezi ters katlayarak fazla suyu bastırdı.

Byrne bunu Raisa'nın boynunun arkasına yapıştırdı. Önce acıttı ama sonra rahatlattı. Tüm pisliği ketenle sararak bitirdi. "İşte oldu. Bunu birkaç saat yerinde bırakacağız, sonra nasıl görüldüğüne bakacağız."

Raisa sırtından aşağı akan su damlasını boş yere temizledi.

Byrne tencereyi karla temizledikten sonra yeniden doldurdu ve erimesi için ateşin üzerine koydu. "Atlara su götüreceğim ve etrafa bir kez daha bakacağım," dedi.

"Sizce üçlünüzün geri kalanı bizi burada bulabilecek mi? Hava açıldığında onları beklemeli miyiz?"

Byrne başını salladı. "Bizi bulmamalarını umsak iyi olur, çünkü onlar bizi bulabiliyorsa, pusuya düşürenler de bulabilir." O Onun gözlerinden kaçarak tıbbi çantasını toplamakla meşguldü. "Kendi başımıza ilerlesek iyi olur. Hayatta kalabilenler savaşa devam edip onları geciktirmeliyiz. Ciddi anlamda üstün durumdayız, bu yüzden mümkünse onlardan uzak durmalıyız. Bu dağlarda iki kişiyi fark etmek üç kişiyi fark etmekten daha zor olacaktır."

Ve sonra anladı. Başka kimse hayatta kalmadı, diye düşündü. Emirleri, o uzaklaştığında bile, ayakta durup savaşıyordu.

Sayıcı az olmalarına rağmen.

"Hepsi öldü mü?" dedi. Onları düşündü, Delphi'deki odasının zemininde etrafına yığılmışlardı. "Ama... çok gençtiler, çoğu," diye fısıldadı.

"Bu bizim işimiz, Majesteleri." Byrne şarap tasını kaldırdı, içindekileri değerlendirmek istercesine hafifçe çalkaladı ve başını sallayan Raisa'ya uzattı.

Ellerinin topuklarını şakaklarına gömdü, suçluluk duygusunu yok edebilmeyi diledi. "Hayır," diye fısıldadı, yarı kendi kendine. "En iyi askerlerimin bu şekilde harcanmasına izin vermeyeceğim."

Byrne, sanki o hiç konuşmamış gibi, "Yiyecek ve erzak konusunda pek bir şeyimiz yok," dedi. Belli ki Raisa'nın ellerini ovuşturmasına izin verilmeyecekti. "Tam da senin ve benim taşıdığımız şey. En iyi şansımız geçitten geçmek ve Marisa Pines'a doğru ilerlemek.

olduğunca çabuk kampa girmeliyiz."

Ve bu tam da bizi avlayanların yapmamızı bekleyeceği şey, diye düşündü Raisa.

Byrne, "Şimdi, silahlar hakkında," dedi. "Hatırladığım kadarıyla, sen adil bir

Yay ile atış." Elini, yanında Raisa'nın yayının üzerine koydu.

Raisa başını salladı. Sahte alçakgönüllülüğün sırası değildi. "Yay kullanmakta iyiyimdir ama bunu denemedim. İyi bir boyuta benziyor ve benim için ağırlık."

"Kılıç kullanmada iyi misin?"

Raisa, "Ben... Amon son aylarda beni kılıç konusunda çok çalıştırdı," dedi. "Ama bu benim güçlü yanımdır değil."

"Bunu dene." Kılıcını önce kabzasıyla ona doğru uzattı.

Raisa kılıcın kabzasını iki eliyle kavrayarak ayağa kalktı. Kraliçe Muhafızlarının alameti farikası olan Hanalea'nın Kılıcını temsil edecek şekilde yapılmıştı. Çapraz siper, Leydi'nin dalgalanan saçlarını andırması için ağır metalden dökülmüştü ve kabzasında Leydi'nin figürü vardı kendisi.

İki eliyle bile kaldıramayacağı kadar ağırdı.
Başını hüzünle sallayarak geri verdi ve tekrar oturdu. "Bu senin elindeyken benim elimde olduğundan çok daha güvendedim. Çok güzelmiş,
Gerçi. İşçilik mükemmel. Bu bir aile yadigârı mı?"

Byrne boğazını temizledi. "Kraliçe -annen- taç giyme töreninde bunu benim için yaptırmıştı. Ben kaptan olduğumda. Marianna bunun Hanalea'nın gerçek soyunu ellerimde tuttuğumu gösterdiğini söyledi."

Yılların acısıyla yıpranmış yüzü, muhtemelen amaçladığından daha fazlasını ortaya koyuyordu.

Raisa şaşkınlıktan ağzı açık bir şekilde kaptana baktı.
Byrne sanki gözlerindeki bu bilgiyi söndürmeyi umuyormuş gibi hızla başka tarafa baktı.

Ona aşık, diye düşündü Raisa. Bunu göremeyecek kadar körmüşüm.

Raisa, annesinin Raisa ve Amon arasında neden hiçbir şey olamayacağını açıklarken hatırladı.

O bir asker, demişti kraliçe, babası da bir asker ve babası . . . Olabilecekleri tek şey bu.

Raisa da aynı hatayı yapmaya çok yaklaşmıştı.
annesinin kaptanı hakkında. Edon Byrne'ün her şeyden önce kararlı, sakın, becerikli ve pratik biri olduğunu düşünürdü. Vücudunda romantik bir kemik bile yoktu. Tanıdığı Kaptan Byrne açıkça dürüsttü, sır saklayan biri değildi.

Bu konuda yanılmıştı. Pek çok şey hakkında yanılmıştı.

Hayatını kırık bir kalple yaşadın, diye düşündü Raisa, Byrne'e bakarak. Peki neden benim kalbimi de kırmak zorundaydın?

Ve ne yaptığını bilmeden konuşmaya başladı.
yüksek sesle. "Bunu neden yaptın?" dedi usulca. "Neden Amon'u benden aldın?"

", " dedi. Yüz ifadesi, duruşu, ellerini esnetme şekli, hepsi ona geri çekilmesini söylüyordu. "Ne olduğunu bilmiyorum

demek istiyorsun."

Raisa, "Sırf herkesin işini kolaylaştırmak için bu konuda sessiz kalmayacağım," dedi. "Burada benimle sıkışıp kaldın, bu yüzden bu konuda konuşabilirsin."

Byrne dizlerinin üzerinde öne çıktı ve tencereyi ateşten kaldırdı. "Dışarı çıkıp atları sulasam iyi olacak," dedi.

"Döndüğünde hâlâ burada olacağım," dedi. "Şimdi ya da sonra konuşabiliriz."

Gürültüyle içini çekti ve tencereyi ateşe koydu. Sonra topuklarının üzerine oturdu. "Onbaşı Byrne'ü yüzbaşınız olarak seçmemden bahsediyorsunuz sanırım?" dedi.

Raisa, "Amon'un kaptanım olmasından son derece memnunum," dedi. "Bağlamaktan bahsediyorum, ya da bağlamaktan, ya da her ne diyorsanız ondan." Aralarındaki basit bir öpücüğü hatırlayarak ürperdi.

Amon'a dayanılmaz acılar çektirmişti. Byrne hiçbir şey söylemeyince ekledi: "Bu neden gerekliydi? Ve neden bu kadar büyük bir sır oldu?"

Byrne'ün ifadesi yüzden bir sır olduğunu . Bu konuşma.

"Tüm kaptanlar kraliçelerine bağlıdır," dedi Byrne sonunda. "Breaking'den beri bu böyledir."

"Amon'u bana bağlamanın gerçekten gerekli olduğunu mu düşündün?"

Raisa ellerini kaldırdı, avuç içleri yukarı bakıyordu.

"Çocukluğumuzdan beri arkadaşız."

Byrne onun gözlerinin içine bakarak, "Bunu hat için yaptım," dedi.

özür dilemeden. "Bunu seni oğlumdan uzak tutmak için yapmadım. Ya da oğlumu senden uzak tutmak için."

"Emin misin?" Raisa kötü niyetinin su yüzüne çıktığını hissetti. O Byrne'ün canını yakmak ve ondan çalınanları telafi etmek istiyordu. "Amon'u sevdiğim için kıskanmadığına emin misin? süre...süre..."

Byrne ona bakmaya devam etti, bekliyordu ve o da . Hayır. Oraya gidemezdi. Oraya gitmezdi.

"Bağlantı hattı koruyor," dedi Byrne, devam etmeyeceği belli olduğunda. "Amon sizin için en iyi seçim. Kaptan. Eğer birlikte olmanız...hattın yararına olacaksa, bağlantı buna engel olmayacaktır."

"Gerçekten mi?" dedi Raisa. "Nerede yazıyor bu? Bütün bunların kural kitabı nerede? Seçim yapmakta özgür olduğumu düşünerek aylaklık ediyorum ve sonra bunların benim için yapıldığını öğreniyorum."

Byrne başını eğerek bunu onayladı ve sonra tekrar ona .

"Şimdi ne yapmam gerektiği nerede yazıyor?" diye fısıldadı gözyaşlarını tutamayarak.

Byrne bir yerlerden bir mendil çıkardı ve ona uzattı. "Hizmet ediyorsun," dedi. "Bulabildiğiniz her yerde mutluluğu bulursunuz. Aşık olun ya da olmayın, çizgiyi devam ettirmenin bir yolunu bulursunuz."

Tıpkı onun yaptığı gibi.

Ve Raisa'nın kızgınlığı azaldı, geriye eski bir yaranın kas hafızası gibi donuk bir ağrı kaldı. O fark etti ki Acı bir alışkanlık haline geldiğini, Amon'la hiçbir zaman sevgili olarak birlikte olamayacaklarını kabullenmişti. Şu anda onun da arkadaşlara ihtiyacı vardı, hatta daha fazla.

Peki sonra ne yapmıştı? Han Alister'a aşık olmuştu - bir evlilikte sahip olamayacağı başka birine, her neyse.

"Hiçbirimiz kalbimizin sesini dinlemekte özgür değiliz," dedi. "Pek sayılmaz.

Bunu mu demek istiyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Kimse seni birini sevmekten alıkoyamaz," dedi.

Raisa gözlerini kuruladı. "Benim için farklı , bunu gerçekleştirmenin bir yolunu bulacağımı düşünmüştüm. Aşk için evleneceğimi." Boğazını temizledi ve doğruldu omuzları. "Artık biliyorum," dedi, "diğer tüm Gri Kurtlar gibi Kraliçe, sevmediğim biriyle siyasi bir evliliğe razı olacağım."

Byrne yarı gülümsedi. "Nedense anlaşıcağınızı sanmıyorum, Majesteleri."

Marianna'yı her zaman taklit edebilirim, diye düşündü Raisa. Ve aşkı bulabilirim.

evlilik dışı. Babasını daha fazla sevmediği için annesini asla affetmemişti. Şimdi, geç de olsa, Raisa seçimlerin her zaman göründükleri kadar siyah-beyaz olmadığını anlamaya başlıyordu.

Raisa düşüncesizce öne doğru eğildi ve Byrne'ün nasırlı ellerini kavradı. "O nasıl, Kaptan? Yani kraliçe?"

Adam aşağıya, birleşmiş ellerine ve yukarıya, kadının yüzüne baktı. "Leydim, sanmıyorum-"

"Onunla bağlantınız var. Onun ruh hali hakkında bir şeyler biliyor olmalısın."

Byrne sanki yasak bir konuya, tartışılmayacak kadar mahrem bir konuya girmiş gibi yüzünü buruşturdu. Aşk gibi.

"Majesteleri, ne olduğunu tahmin etmek bana düşmez-"

Raisa açıkça, "Başkente döndüğümde ona yardım edeceksem, bunu bilmem gerek," dedi.

Byrne neredeyse savunmaya geçercesine Raisa'ya baktı. "Sanki onun aklını okuyabiliyorum da."

Raisa başını salladı. "Biliyorum." Durakladı. "Keşke onu daha iyi anlayabilseydim. Büyürken benimle pek bir şey paylaşmadı. kendisi. Biz çok farklıyız. Ona pek benzemiyorum bile."

Başını iki yana salladı. "Hayır, sen babanı daha çok seviyorsun. Yine de

Uzun boylu, bana her zaman narin görünmüştür, tıpkı... kızlık öpücüğü gibi." Kızlık öpücüğü, bir günlüğüne açan ve bir dokunuşla buruşan bir bahar çiçeğiydi.

Byrne, "Majesteleri son zamanlarda çok melankolik," diye devam etti. "Ve bunda şaşılacak bir şey yok. Ruh klanlarından, Yüksek Büyücü'den ve Büyücü Konseyi'nden sürekli baskı var. Bu, sizin yokluğunuzla birlikte..." Sesi kesildi. "Onu bu durumda bırakmak istemedim. zaman."

"Onu terk etmek zorunda kalmanız benim hatam Kaptan," dedi Raisa, yine suçluluk duygusunun eziciliğini hissederek.

"Eğer bir suçlama yapacak olsaydım, Ekselansları, işe sizinle başlamazdım." Byrne heybesini Raisa'nın önüne bıraktı.

"Ne kadar yiyeceğim varsa orada. Yemeğimizi yiyelim, sonra da biraz uyuyalım ki fırtına dindiğinde hareket edebilelim."

Ayağa kalktı, su kabını kaldırdı ve atları sulamak için dalların arasından eğildi.

O döndüğünde, Raisa çantasını karıştırmıştı. heybelerden bir somun ekmek ve bir dilim peynir çıkardı ve bunları bezlerin üzerine koydu. Byrne belindeki hançerle peyniri böldü ve yarısını ona uzattı, ardından kalın ekmek dilimleri kesti. Yiyecekler bittiğinde bıçağı düşünceli bir şekilde avucuna vurdu.

"Hançer taşıyor musunuz, Majesteleri?"

Raisa başını salladı. "Kural olarak ben alıyorum ama Micah ve Fiona benimkini aldı." "O zaman bunu al." Bıçağı pantolonuna sildi,

Bıçağı belindeki kılıfa geri koydu, sonra kemerini çözdü ve tüm paketi ona uzattı. Raisa bıçağı serbest bıraktı ve ışığı yakalaması için çevirdi. Hanalea'nın kabzasına işlenmiş resmiyle birlikte, Leydi kılıcıyla aynı marka ve tasarımdaydı.

"Bunu alamam!" diye itiraz etti. "Bu senin ailene ait." Byrne,

"Aslında buna pek ihtiyacım yok," diye cevap verdi. "Eğer bir

Düşman buna ihtiyaç duyacak kadar yaklaşırsa, hak ettiğimi alırım." Daha fazla itirazın önüne geçmek için elini kaldırdı. "En azından Fellsmarch'a ulaşana kadar taşı." Esnedi. "Bu fırtına güneye inene kadar hiçbir yere gitmiyoruz, o yüzden biraz uyuyabiliriz." Yeleğini açtı battaniyeleri derme çatma girişin önüne serdi ve kaydı.

Raisa ateşe yakın bir serilmiş olan kendi yatağının içine girdi. Bıçağı sol elinin yanındaki kınına yerleştirdi. Onların zayıf barınak cadı rüzgârının saldırısı altında titredi ve kar dalların arasından süzülüyordu. Raisa uykulu bir sesle, "Fırtınanın dinmesi için Yaradan'a dua edeceğim," dedi.

"Ne için dua ettiğinize dikkat edin, Majesteleri," dedi Byrne, yüz ifadesini görememesi için yüzü ona dönük bir şekilde. "Karı hareket ettirmek için biraz rüzgâr kullanabiliriz. Hava açtığında bizi takip etmek daha kolay olacak."

C H A P T E R F I V E

ESKİ DÜŞMANLAR

Şafak sökmeden bir süre önce rüzgâr azalmaya başladı. Raisa ani sessizliğe ve Edon Byrne'ün kayıp olduğunun farkına vararak uyandı. Titreyerek doğruldu ve ellerinin topuklarıyla gözlerindeki uykuyu sildi. Byrne'ün battaniyeleri sarılıp bağlandı ve yeniden yakılan ateşin üzerinde bir demlik çay demlendi. Daha fazla ekmekten oluşan bir kahvaltı

ve peynir ateş hemen dışına serilmişti. Mesaj çok açıktı: Byrne erken bir başlangıç yapmak istiyordu.

Raisa ayağa kalktı ve gerindi, kalça kemiklerine ve sırtına hafifçe masaj yaptı. Üzerinde uyumaktan zevk alamayacak kadar az dolgusu vardı.

Yerde. Boynundaki keteni çözerek, Byrne'ün değiştirmekte ısrar etmeyeceğini umarak lapayı kazıdı. Yedi

Hızlıca kuru kahvaltıyı çayla yıkadı, ardından giysilerini giymeye başladı. Çorapları ve eldivenleri kuruydu ama sert ve rahatsızdı.

Kalan eşyalarını taşıyarak dışarı çıktığında, dağlarda sıkça rastlanan dönüşümlerden biriyle karşılaştı. Yıldızlar batıdaki tepelerin üzerinde parılıyordu. Sık çam ağaçlarının rüzgârı engellediği yerlerde, toprak bir örtü ile kaplıydı.

Bazı yerlerde Raisa'nın kafasından daha yükseğe sürüklenen, bozulmamış ve bakir, kalın yeni kar tabakası. Daha açıkta kalan bölgeler temizlenirken, rüzgâr hâlâ karı serbest bırakıyor ve karanlığa doğru savuruyordu. Hava hâlâ karanlık ve çok soğuk olmasına rağmen, önümüzdeki gün güzel bir gün olacağı benziyordu.

"Günaydın, Majesteleri." Raisa arkasını döndü. Her ikisi de eyerlenmiş olan atlarının başında Byrne vardı. Switcher kulakları geriye yatmış, erken başlamayı protesto ediyordu. "Yapabiliriz Umarım saldırganlarımız uyuyordur, ama karanlıkta gidebildiğimiz kadar uzağa gitmenin akıllıca olacağını düşünüyorum."

Raisa başını salladı. Kısrağın boynunu okşadı ve yatıştırıcı bir ses çıkardı.

sesler çıkarıyor, canavarın omzundaki yarayı inceliyordu. Byrne haklıydı: yüzeysel görünüyordu. Yatağını ve heybelerini eyerinin arkasına bağlayarak Switcher'ın sırtına çıktı, her kası Protesto çığlıkları atarak.

Yavaş ilerliyordu. Geçide tırmanmak iyi havalarda ve taze atlarla zor olabilirdi. Zemin

Tehlikeler ve engeller kar yığınları tarafından gizlenmişti. Zaman zaman atların göğüslerine kadar ulaşan karda yürüdüler.

Alanın elverdiği yerlerde patikadan ayrıldılar ve her iki taraftaki ağaçların altından yürüdüler. Ormanda kar o kadar derin değildi ve onları uzaktan izliyor olabilecek herhangi biri için daha az görünür olacaktı.

mesafe. Ama güneş doğu yamacını aştığında, Raisa kendini korkunç derecede açıkta hissetti: beyaz bir kar duvarına tırmanan karanlık bir böcek.

En azından arka patikalarını net bir şekilde görebiliyorlardı. Raisa omzunun üzerinden bakmaktan kendini alamadı, her an hızla gelen bir atlı kalabalığı görmeyi bekliyordu. Ama o ve Byrne bütün sabah hiçbir takip izi olmadan tırmanmışlardı ve Raisa bir nebze olsun rahatlamıştı. Marisa Pines Kampı'na ulaşabilirlerse, klanlar yolun geri kalanında onlara eşlik edebilirdi.

Öğle yemeklerini eyerde yediler, sadece en dik yerlerde atların yanında yürümek ve onları biraz dinlendirmek için attan indiler. Güneş parlak mavi bir gökyüzünden aşağıya doğru parlıyor, kayaları ve çam dallarını kaplayan buz tutuşturuyordu. Hala çentiğin birkaç mil altındayken Byrne ağaçların arasına doğru döndü. Raisa otomatik olarak onu takip etti ve o döndüğünde dizginleri eline aldı.

"İşte burada işler tehlikeli bir hal alıyor," dedi.

"Ne demek istiyorsun?" Raisa etrafına bakındı, gözleri çamların altındaki kasvete alışmaya çalışırken gözlerini kırıştırdı. Orada burada parıldayan güneş ışıkları yere kadar ulaşıyordu. Switcher başını eğdi ve ulaşabildiği çam dallarını umutla kemirdi.

"Geçide ulaşmanın pek çok yolu var ama sadece tek bir yolu var. Ve son birkaç mil boyunca ağaç hattının üzerinde olacağımız için korunak yok."

Dallar başlarının üzerinde kıpırdadı ve kar aşağı süzüldü. Raisa onu yakasından çekip çıkardı. "Bize yetişmiş olamazlar, değil mi?" Canını kurtarmak için kaçmayan biri fırtınaya bu kadar uzun süre göğüs gerer miydi ya da şafak sökmeden yola devam eder miydi?

"Her şey mümkün."

Raisa bekledi ve Byrne konuşmayınca şöyle dedi, "Eğer geliyorlarsa, onları burada beklemenin bize bir yararı yok, değil mi?" dedi sabırsızlıkla.

Sırıttı. "Adil bir vuruş, Majesteleri. Ve hak etmiştiniz." Sanki devam edip etmemeyi tartışıyormuş gibi durakladı. İğdişin boynunu okşadı, yumuşak sevgiler mırıldandı, sonra Raisa'ya, "Sen Kraliçe Marianna'dan farklı söyleyebilirim."

Raisa kuru bir sesle, "Bana öyle söylendi," diye cevap verdi. "Genellikle bir azarlamanın ortasında."

"Annenize saygısızlık etmek istemem ama bence bu iyi bir şey."

Raisa şaşkınlıkla irkildi. Kendini Marianna'ya adanmış bir adamdan böyle bir şey beklemiyordu. "Ne demek istiyorsun?"

Byrne boğazını temizledi. "Sana onun çelimsiz ve güzel olduğunu söylemiştim, tıpkı bir bakirenin öpücüğü gibi. Sen daha çok ardıç gibisin. En kötü havalarda bile geliyor gibisin ve sanırım bir kez kökünden sökölmen imkânsız. kendin belirledin."

"Benim sert, huysuz ve inatçı olduğumu söylüyorsun." Duymuştu Bunu en son Oden's Ford'daki öğretmenlerinden duymuştu.

"Evet, ama küçük olduğun için seni hafife alacaklar. Ve Bu tehlikeli zamanlarda bu kötü bir şey değil. Onlara tavsiyem, tahmin yürütmeye devam edin ve başkentte hayatta kalmayı başarın."

Raisa kendisine iltifat edildiğini bilerek gülümsedi. "Teşekkür ederim Kaptan. Ama önce öğleden sonra hayatta kalmalıyım."

"Bak sen, eğer bir sorun çıkarsa, o atın üzerine yat ve çentiğe doğru sür ve arkana bakma. Elimden geldiğince çabuk peşinden geleceğim."

Doğru. Tıpkı üçlünün geri kalanı gibi.

Buna karşılık Raisa topuklarını Switcher'ın yanlarına sertçe vurdu. İrkilen kısarak başını savurdu ve öne doğru tökezleyerek ağaç korusundan çıkıp patikaya geri döndü.

Ağacın yanından geçtiklerinde kısa kış günü sona eriyordu. çizgi. Güneş Batı Duvarı'nın ardında alçalırken önlerinde uzun mavi gölgeler uzanıyordu. Ağaçların örtüsünün dışında, rüzgâr Raisa'nın tam içinden geçiyordu. Öne doğru eğildi, sanki böyle yaparak kısrağı daha hızlı ilerletebilirmiş gibi. Byrne çoğu zaman önden gidiyor, iz sürüyordu. Zirveye giden bu son uzun yolda, yapabildikleri kadar hızlandılar.

Çentiğe yaklaştıkça kar örtüsü azaldı, amansız rüzgâr tarafından aşındırıldı. Güneş Batı Duvarı'nın ardına gömüldü. Taş kayalık bir anlığına alevlendi, sonra da yüksek arazinin aniden bastıran karanlığı çöktü.

Sonunda patika kalmamıştı, sadece uzun ve dik bir yol vardı. yamaç. Her iki tarafta da büyük granit levhalar Marisa Pines Geçidi'ni çevreliyordu. En dar yerinde, bir at yolundan daha geniş değildi. Yıllar önce küçük bir Demonai savaşçı grubunun bu geçitte bin güneyle askeri tuttuğu söylenirdi.

"Burada bekle," diye emretti Byrne. Raisa kendisine söyleneni yaptı, Byrne ise ilerideki geçidi keşfetmek için hızlı bir yürüyüşle yoluna devam etti. Raisa Büyük taşlar yükselen rüzgârı engellese de titriyordu. Birkaç dakika sonra Byrne geri döndü ve karanlığın içinden neredeyse sessizce belirdi. "Gel bakalım."

Geçidin dar belinde tek sıra halinde yavaşça ilerliyorlardı. Raisa gözlerini kısarak her iki taraftaki dik duvarlara baktı. gökyüzü dilimi arasında. Ötede, yaz mevsiminde güzel bir dağ çayırına dönüşen yol, şimdi kar örtüsü altında gizlenmişti. Ay çoktan yükselmeye başlamıştı. Doğudaki dağları aştığında, çayır gümüş rengi bir ışıkla doldu.

Dağ havası kadar soğuk, saf ve acımasız parlaklık. Etrafında büyüünün karıncalanmasını hissetti.

Evlerindeydiler.

Arkasında bir yerde bir kurt uludu, sesi ensesindeki tüyleri diken diken etti. İleride ve sağda, sürü arkadaşı cevap verdi, sesi karanlıkta soğuk, kalpsiz bir notaydı.

Raisa'nın kalbi küt küt atmaya başladı.

Byrne hemen ileride ve sağdaydı, at ve binicisi karanlık bir ayın kalkanına karşı siluet. Sorunun ne olduğunu sormak istercesine yüzünü ona döndü.

Ve sonra duydu, önceki geceden kötü bir anı gibi, yaylı tüfeklerin sesi, yuvalarına çarpan okların gümbürtüsü. Byrne'ün Vücudu birden fazla darbenin etkisiyle titredi. İğdiş sinirle şaha başını salladı, sonra o da vurulunca çığlık attı. Byrne bir an için onun sırtına bir devedikeni gibi yapıştı, sonra eyerden yana doğru devrildi.

"BYRNE!" Raisa'nın çığlığı küçük kanyonda yankılandı. Yanından tıslayarak geçen ve kayalara çarpan oklara aldırmadan, Switcher'ı yüzbaşısının karda sırtüstü yattığı yere doğru mahmuzladı. Eyerden kayarak onun yanına diz çöktü ve başını kaldırdı. Vücudu millerle doluydu ve bir tanesi boğazına yapıştı. Konuşmaya çalıştı ama sadece kan fışkırdı. Bir kolunu kaldırarak zayıfça el salladı. Şimdiye kadar onu sadece karışıklık ve çılgınca dalgalanan atlar kurtarmıştı.

Biri onu saçlarından yakaladı ve kaldırdı. Eldivenli bir kol beline dolandı ve onu ayaklarından sürükledi, Önündeki eyerde göbekten aşağı itti. Onu esir alan kişi, bineğini dörtnala mahmuzlarken bir koluyla onu yerinde sabit tuttu.

Byrne cinayetinin dehşeti ve çaresizce zıplayan Atın sırtına ve zeminin kaleydoskopik görüntüsüne karşı Raisa neredeyse midesindekileri kaybediyordu. *Hayır!* dedi kendi kendine öfkeyle. *Eğer bu son olacaksa, o piçlere bunu ödetmenin bir yolunu bulacağım.*

Yaptığım şey! Bu düşünceye konsantre oldu ve yapabileceği planları yaptı.

Çam kokusu ve rüzgârın şiddetindeki azalma ona ormana yeniden girdiklerini söylüyordu. Geçidin hangi tarafında olduklarını merak etti. Onu esir alan kişi atını yavaşlatarak yürümeye başladı, görünüşe göre bir işaret arıyordu. Sonunda memnuniyetle homurdandı ve Sola. Yüz metre daha gittikten sonra dizginleri çekti, atı durma noktasına getirdi. Eyerden indi, sonra Raisa'yı da sürükleyerek aşağı indirdi, onu ayakları üzerine oturttu ama bir elini omzuna koydu. Ona bakmak için arkasını döndü.

Tel tel kahverengi saçları, zalimce kesilmiş ağzı, tütün tükürmüş gözleri dikkatle inceledi. Switcher'ın omzunu yaralayan aynı askerdi, ama bu sefer onu tanıdı.

İblisin kanı! Raisa düşündü. İşler daha da kötüleşebilir mi?

Yüzünün bir tarafı ciddi bir yanığın kanıtı olarak buruşmuş ve yara bere içindeydi.

Bunun sorumlusu Raisa'ydı.

Üzerinde ordunun kışlık kıyafetine benzeyen bir şey vardı ama hiçbir yerinde işaret yoktu. Yüzünün alt yarısını kaplayan kirli sakal, kırık bir burun tarafından örtülmüştü.

Raisa nerede ve nasıl kırıldığını biliyordu.

Mac Gillen, diye düşündü ve tüm umut tükendi.

Gillen'ı en son Southbridge Nezarethanesi'nde, Raggars sokak çetesinin üyelerini onlara işkence ettiği zindandan kurtardığı sırada görmüştü. Gillen'ın yüzüne yanan bir meşale fırlatan oydu. Diğer çete üyeleri onu fena halde dövmüştü, onun elinden gördükleri muamelenin intikamını almak için.

Karnı kılıç kemerinin üzerinden sarkıyordu ama Raisa'nın yanılmalara. Altında tamamen kas olurdu. At, ter ve genel olarak kötü hijyen kokuyordu. Kurt gibi sıırıttı ve Bir gece önce botunun bağlandığı yerde şişmiş ve rengi solmuş bir çenede kafta ceviziyle lekelenmiş aralıklı dişler.

Raisa etrafına bakındı. İki kaya parçasının birbirine yaslanmasıyla oluşmuş bir tür kaba mağaranın önünde durdular. Atı bir yayla cinsiydi, dağ yollarını aşmak için yeterince tüylü ve sırim gibiydi. Kraliçe'nin Muhafızları için standart bir at.

Bir düzine kurt, etraflarında yarım daire şeklinde dizlerinin üzerine oturmuş, tedirgin bir şekilde sızlanıyordu.

Gillen ona beklenti içinde bakarak konuşmasını bekledi. Raisa hiçbir şey söylemedi, söyleyeceği hiçbir şeyin ona bir faydası olmayacağını biliyordu.

Sonunda Gillen fazla dayanamadı. "Neden hâlâ ölmediğini merak ediyor musun, kızım?" dedi, mahrem yerlerini kaşıyarak.

Aklıma gelen olasılıkların hiçbirisi cazip değildi. Raisa ayakta durdu, ayaklarını hafifçe birbirinden ayırdı ve hiçbir şey söylemedi.

"Merak ediyorum, görüyorsunuz," dedi Gillen. "Seni bu yüzden götürdüm. Birkaç soru sormak istedim - sadece sen ve ben." Ona doğru bir adım attı, o da bir adım geri attı. "Bize Prenses Raisa'nın buradan geçeceği söylendi. Ama buraya gelen tek kız sensin." Sahte bir şaşkınlıkla ellerini avuç içleri yukarı bakacak şekilde kaldırdı. "Mesele şu ki, seni tanıyorum ama tanıştığımızda prenses değildin. daha önce."

Raisa başını salladı. ",," dedi. "Biz hiç tanışmadık."

"Emin misin?" dedi, onu mağaranın girişine doğru sıkıştırarak. "Belki de beni daha önce gördüğünde farklı görünüyordum."

Gri kurtlar hırlayarak ve çenelerini şaklatarak üşüştüler.

Doğru ya. Tehlikedeyim, diye düşündü Raisa. Sanki bunu kendi başıma anlayamazmışım gibi.

"Adının Rebecca olmadığına emin misin? Rebecca, Sarie'nin kardeşi, Ragmarket sokak serserisi?" Avucunu harap olmuş yanağına bastırdı. "Bana bunu yapan Rebecca mı?"

Raisa başını sallayarak geri devam etti.

"Biliyor musun, kızlar beni eskisi kadar sevmiyorlar," dedi Gillen, "yüzüm böyle yara bere içindeyken."

Daha önce bu kadar çekici olamazdın, diye düşündü Raisa ama bunu yüksek sesle söylemedi.

"Ben sandığınız kişi değilim," dedi. "Eminim bunu görebiliyorsundur." Şu anda Rebecca olmamanın en iyisi olduğuna karar vermişti. Yapabileceği tek şey bunu inkâr etmek ve inkâr etmeye devam etmektir.

"Eskisinden daha farklı konuşuyorsun," dedi Gillen. Adam onu itti ve kadın ayaklarını zorlukla tutarak geriye doğru tökezledi.

"Tamamen farklı bir insan gibisin, ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Kurtlar bir hırlama korosu oluşturdu.

Raisa onlara ters ters baktı. Ya çeneni kapat ya da saldır, diye düşündü.

Kendinizi işe yarar hale getirin.

"Peki Southbridge'de ne yapıyordunuz, Majesteleri?" Gillen nefes aldı, eli kadının boğazına dolandı. Onu geri itti onu kaya parçasına sıkıştırdı. "Oraya gidip nasıl olduğunu diğer yarısı yaşıyor? Sokak seraserilerine karşı zaafın var, öyle mi? Vahşi tarafta yürümeyi seven mavi kanlı kadınlardan mısın?"

Raisa Gillen'in elini çekerek baskıyı azaltmaya çalıştı. "Eğer farklı bir insan gibiysem, belki de düşündüğün kişi içindir." Sesini Gillen'in onu kavrayışının ötesine zorlamak kolay değildi. Boğaz.

Çaresizce, Amon'un ona öğrettiği sokak hareketlerini sıraladı. Gillen'in giysileri, bazı darbeleri savuşturacak kadar ağırdı. Bildiği vücut darbelerinden. Ve ne yaparsa yapsın, onu sonsuza dek alaşağı etmek zorundaydı. Kaçış ya da kurtuluş bulamayacaktı. Ormanın ortasında. Onu olduğundan daha fazla kızdırma riskini göze alamazdı.

Tüm bu düşünceler bir saniyeden fazla sürmedi. Zaman sanki biraz yavaşlamış gibiydi. hayatının geri kalanında.

"Emirlerimiz sizi öldürmek yönünde Majesteleri, ama bunu yapmam için bir neden yok," dedi Gillen, iğrenç nefesi kadının üzerinde gezinirken

yüz. "Sonunda ölecek olsan da fark etmez. Yaptığın şey için bana borçlu olduğunu düşünüyorum ve bunu sana ödeteceğim."

"Efendim. Her kimseniz. Ben kaynaksız değilim. Eğer beni sağ salim serbest bırakırsanız, ailem bunu sizin için değerli kılacaktır," dedi Raisa.

Gillen yüksek sesle kahkaha attı. "Aileniz mi? Bizi kiralayanların onlar olmadığını nereden biliyorsun?" Demek istediğini vurgulamak için kızın kafasını kayaya çarptı.

Gözlerinin önünde yıldızlar dönüyordu. Nabızı kulaklarında atıyor ve boğazının arkasında acı, metalik bir tat kabarıyordu.

"*Beni dinle.* fazla para yok, ama beni sağ salim eve götürürsen, senin için bir ödül var. Eğer beni öldürürsen, hayatının geri kalanında bir an bile huzur bulamazsın."

Güldü. "Birini kiralamaktan daha iyi biliyorum Ben," dedi. "Bu konuda dersimi aldım. Ödülümü şimdi ve burada alacağım."

"Seni kim tuttu?" Raisa, belki gerçekten söyler diye düşünerek sordu.

On

u. Gillen sırtarak başını salladı.

"Her kim , senin bu işi yaptığını öğrenince hiç mutlu olmayacak. yanlış kişiyi öldürdü," dedi Raisa.

Gillen kaşlarını birbirine çatarak ona baktı. domuz gözlerinin arkasında dönen tekerlekler. "Bu konuda acele etmeyeceğim, musun? Diğerlerinin gelmesini istemiyorum ve Kesin." Atına döndü, heybesini karıştırdı ve bir kangal ip çıkardı.

"Haydi." Onu kabaca iterek mağaraya doğru tökezlemesine neden oldu. Bir itiş daha ve o içeride, elleri ve dizleri üzerindeydi, mağaranın zeminindeki kaya ve buz avuçlarını kesiyordu. Hızla döndü ve kendini toparlayarak çömeldi. O Kapı aralığında belirdi, azıcık ışığı söndürdü.

"Seni bağlayacağım ve daha sonra geri geleceğim," dedi, ona doğru yürürken kordon bobinini kalçasına vurdu. "Neler olacağını düşünmen için sana zaman vermek istiyorum."

Raisa düşündü, düşünceleri kafatasının içinde yankılanıyor gibiydi. Gillen dönmeden önce kurtulma ihtimali çok düşüktü. Gillen dönmeden önce donarak ölme ihtimali de vardı.

Donarak ölmek kötü bir ölüm şekli değildi. Gillen'ın aklındakine tercih edilebilir görünüyordu.

Ama kendini bağlamasına izin verirse, özgürce savaşma şansından vazgeçmiş olacaktı. O Hanaleanın soyundan geliyordu, savaşçı kraliçenin. Bir mağarada elleri ve ayakları bağlı ölmeyecekti. Ya da bu hain alçak tarafından ırzına geçilip işkence edilerek öldürülmeyecekti.

İki elini de itiraz edercesine kaldırdı. "Tamam... tamam. Sadece incitme Ben."

Gillen onun sol eline odaklandı, üzerindeki ağır altın kurt yüzüğüne işaret parmağı. "Ver şu yüzüğü bana," dedi. "Geri almak için bir şeye ihtiyacım var, öldüğünü kanıtlamak için."

Raisa yüzüğü çekti, onunla mücadele etti. "Çok sıkı," dedi. "Çıkmıyor."

"Bunu göreceğiz," dedi Gillen. "keserim." Elini uzattı ve kadının sol bileğini kavrayarak yüzüğü çekiştirdi. sağ eliyle.

Raisa kolunu düzeltti ve Byrne'ün hançerinin sağ kolundan kurtulmasına izin verdi. Onu yakalamak zorundaydı ve yakaladı da. Bayan kabzası. Gillen yüzüğe odaklanmış, onu çekiştiriyor ve küfrediyordu.

Raisa bıçağı kirli yünlerin ve karnının yumuşak etinin arasından geçirdi, göğüs kafesinin altından, çapraz parça gömleğine dayanana kadar gidebildiği yere kadar.

Çığlık attı ve elini bıraktı. Adam ondan uzaklaşmaya çalıştı ama o peşinden gitti, şimdi iki eliyle bıçağa baskı uyguluyor, tüm gücüyle büküyordu, öldürücü darbeyi vurmak için tek bir şansı olduğunu biliyordu. Eğer o İlkinden sağ kurtulduğunda pişmanlık duyacaktı ama bu çok uzun sürmeyecekti.

Mac Gillen'ın yumruğu yüzünün yan tarafına çarptı ve geriye doğru uçararak mağaranın taş duvarına çarptı. Orada yatıyordu

birkaç dakika sersemledi, ısırıldığı yerden kan yuttu.
Gillen'in gelip bitirmesini bekliyordu. Ama yapmadı.
Sonunda kendini kaldırdı ve düşmemek için duvara yaslandı.

Gillen hâlâ yaşıyordu ama muhtemelen uzun süre yaşamayacaktı.
Gillen'in

Çavuş mağaranın zemininde sırtüstü yatıyordu, ıslak ıslak nefes alıyordu, yüzünde hastalıklı bir şaşkınlık ifadesi vardı, kan dudaklarında köpürüyordu. Raisa'nın hançerini çekip çıkarmayı başarmıştı ve hançer kan ve kirle kaplanmış halde yanında duruyordu.

Cuffs Alister'in bir ömür önce söylediklerini hatırladı: *Sonraki Birini bıçaklayacağın zaman, çabuk yap. Üzerinde uzun süre çalışma.*

Gurur duyardı, diye düşündü. Bu konuda hiç tereddüt etmemişti. Bıçak, ve o doğru vurdu. Bu bir ilerleme miydi - bir sokak katili onunla gurur duyabilir miydi?

Sonra mağaranın zeminine diz çöktü ve öğlen yemeğini kustu. Sonra da bir avuç karla ağzını temizledi.

Sorun değil, diye düşündü. Öldürmek asla kolay olmamalıydı, savaşçı bir prenses için bile.

Gillen sonunda sessiz kaldı, gözleri geniş ve sabitti.

Hançerini geri alan Raisa, onu mağaranın girişindeki karda silerek temizledi. Onu kınına geri koydu ve pantolonunun içine soktu. Kendini Gillen'i aramaya zorladı, onu kimin tuttuğuna dair ipuçları ya da kanıtlar bulmayı umuyordu ama kayda değer hiçbir şey bulamadı. A

İçinde birkaç bakır ve kron olan bir cüzdan ve bir matara, hepsi bu.

Zaten bu tür bir kanıt taşıması da pek olası değildi. Ne bekliyordu ki, annesinin kraliçesinden bir ölüm emri mi? Gavan Bayar'dan karalanmış bir not mu? Bu tür emirler Dünyanın karanlık köşelerinde fısıldanan.

Başı çarpıyordu ve sağ gözü artık düzgün açılmıyordu. Bir avuç karı yüzünün yan tarafına bastırdı, şişliği indireceğini umuyordu. Tüm bu süre boyunca, "Ne faydası var?" diye fısıldayan küçük sesi duymazdan gelmeye çalıştı. Teslim olabilirsin. Artık tamamen yalnızsın ve bu tepeler

Düşmanlarıdır. Byrne ne demişti? İyi beslenmiş, iyi ata binmiş ve iyi silahlanmış. Ve onlara karşı bir hançeriniz var.

Gillen'in rahatsız edilmekten endişeyi hatırlayınca, hemen gitmesi gerektiğini anladı. İzlerini takip etmek yeterince kolay olacaktı.

Gillen'in yoldaşları her an gelebilir.

Gillen'in atı dışarıda bekliyordu, görünüşe göre iyi eğitilmiş bir askeri binekti. İğdiş onun yaklaşmasına gözlerini devirdi ama heybeleri karıştırırken itiraz etmedi. Kadın bir elma çıkarıp burnunu okşayarak ona verdiğiğinde daha da işbirlikçi oldu.

Gillen'in arasında kınında büyük ve ağır bir kılıç, bir arbalet ve bir ok sadağı vardı. Bir yatak örtüsü ve kanvas bir çadır. Bir heybenin tamamı, acıkacak kadar uzun yaşayacağını varsayarsak, işe yarayacak yiyeceklerle doluydu.

Tatar yayını parmakladı. Byrne'ün uzun yayının aksine, onu çekmek için büyük bir güç gerekmiyordu. Aklına bir anı geldi: Sekiz yaşındaki haliyle Amon'u okçuluk sahasına kadar takip etmişti. Adam ona yaylı tüfekte bir şans verene kadar izmaritleri bırakmayı reddetmişti. İlk başta, kavgalar saman hedefin dışına çıkmıştı, ama onun nişanı hızla gelişti. Amon ilk birkaç sürgüyü onun için doldurmuş, sonra da sabırlı ellerini onunkilerin üzerinde gezdirerek nasıl kuracağını göstermişti.

Bir sonraki isim gününde, babası Averill ona boyuna ve gücüne uygun olarak yapılmış bir uzun yay hediye etmişti. Bu onun tercih ettiği silahtı ama yayı geçitte bırakılmıştı.

Ayağını silahın üzengisine yerleştirerek, Oden's Ford'da geçirdiği yıl boyunca geliştirdiği kaslar için minnettar bir şekilde silahı yaydı. Sürgüyü kanalına yerleştirdi. En azından bir atış yapacaktı.

Metodik bir şekilde üzengileri küçük bedenine göre ayarladı, acele etmek istiyordu ama doğru yaptığından da emin olmak istiyordu. Önde

Devrilmiş bir ağacın yanında ata binerken, ağacın gövdesini ata için kullandı.

Gökyüzüne bir bakış ona şafağın çok uzakta olmadığını söyledi.

Tarafından

o zaman yerini daha iyi tespit etmesi ve saklanacak bir yer bulması gerekiyordu. Tabii çoktan ölmemiş ya da düşmanın eline geçmemişse.

C H A P T E R S I X

SIMON DİYOR Kİ

Crow'la buluşmasının ertesi günü Han endişeli bir sersemlik içinde atını sürdü. Başı ağrıyor ve midesi bulanıyordu. Stingo içip mavi harabeyle kovalamak.

Düşmanlarından herhangi biri onu öldürseydi, kolay bir hedef olurdu.

oldu. Neyse ki, yol arkadaşlarının çoğu sadece geceyi geçirebilecekleri bir sığınak bulmaya çalışan mültecilerdi. Eğer o Neredeyse birkaç tanesinin üzerinden geçiyordum, onlar da yoldan çekilmeyi başardılar.

Crow'un iddia ettiği şey, yani Fells'in kötü şöhretli İblis Kralı'nın Han'ın şu anda taşıdığı yılan jinxpiece'inin içinde nadasa bırakıldığı doğru olabilir miydi? Onun temsil ettiği güçlü kötülük hiçbir zaman dünyadan gitti mi?

Han, Crow söz konusu olduğunda riski yönetme becerisi konusunda aşırı özgüvenli, hatta kendini beğenmiş biriydi. Teorileri doğrudu.

Ama hiçbir şey onu buna hazırlamamıştı. İblis Kral ile ortak olmak nasıl güvenli olabilirdi ki?

Ragmarket'in acımasız sokakları dost canlısı ve görünüyordu, tehlikeleri bunun yanında tamamen yönetilebilirdi.

Han'ın hayatı boyunca İblis Kral'ın hayaleti, yaramazlık yapan çocukları ve günahkârları korkutmak için ibretlik bir masal olarak kullanılmıştı. O, herkesin başının üzerinde tutulan bir sopaydı.

Kraliçeyi, Büyücü Konseyi'ni ve klanları kısıtlayan kendine özgü bir kurallar ve sınırlar sistemi için gerekçe.

Alger Waterlow, klanların büyücüleri bu kadar sıkı bir tasma altında tutmasının sebebiydi; tılsımlarının ve muskalarının artık Kalıcı. Büyüyü yasaklayan Malthus Kilisesi'nin doğuşunda herkesten çok onun emeği vardı. Malthus Kilisesi'nin Yedi Diyar savaşı yedi parçaya bölünmüştü.

Dünyayı yıkmıştı.

Bir de kan bağı vardı. Han böylesine öldürücü bir büyü türü taşıyorsa bu kan bağı ne kadar seyrelmiş olabilirdi? Ona başka ne miras kalmıştı?

Han'ın annesi ona şeytan lanetli demişti. Ve haklı olduğu ortaya çıktı.

Crow akraba olduklarını bilseydi daha mı iyi olurdu yoksa daha mı kötü? Bir sokak efendisi ve hırsız olan Han Alister'ın kendi soyundan geldiğini bilseydi? Aile servetinin ne kadar düştüğünü bilseydi?

Waterlow'la asla koparılamayacak bir bağ kurmak nasıl iyi bir şey olabilirdi? Bin yıl önce ölmüş bir İblis Kral'la akraba olmak başka bir şeydi ve onun lekeli kanı yüzyıllar boyu süren evlilikler yüzünden seyrelmişti. Yeniden dirilip Han'ın hayatına dahil olması ise bambaşka bir şeydi.

Sonra tekrar, Han her zaman inandığı her şeyi sorgulamaya başlamıştı. Sonuçta o kimdi ki vaaz verecekti? Alger Waterlow ve Bayarlar düşman olsaydı, kimi seçerdi? ? Ve Lucius-Lucius Frowsley bin yıl önce Waterlow'un en iyi arkadaşıydı. Ona inanmıştı. Onu Han'a karşı savunmuştu.

Aediion'a geri dönmek yeterince zor olmuştu. Şimdi Han'ın kafası her zamankinden daha karışık.

Alışılmadık derecede sıcak bir ilkbahar gününde, öğleden sonra erken saatlerde Feters Ford'a varmıştı. Rebecca'yı sormak için her zamanki han ve meyhaneleri dolaştı. Purple Heron adındaki meyhanenin içki salonu terk edilmişti, sadece sağlam görünümlü bir çocuk masalar.

Çocuk Han'ın yaklaşmasıyla başını kaldırdı, yuvarlak yüzü temkinliydi. "Eğer acıktıysan, dilimleyebileceğimiz bir jambonumuz var ve ekmek de Taze yapılmış," dedi, koluyla yüzündeki teri silerken. "Eğer sıcak bir akşam yemeği arıyorsanız, beklemeniz gerekecek."

"Bir kız arıyorum," dedi Han.

"O tür bir ticarete ev sahipliği yapmıyoruz," dedi çocuk. "Ana caddenin aşağısındaki Dogbottom'ı deneyebilirsiniz."

Han başını salladı. "Özel bir kız arıyorum," dedi, keşke Rebecca'nın gösterecek bir resmi olsaydı. "Ufak tefek ve Yeşil gözlü ve siyah saçlı, belki çene hizasında." Elini uzatarak kızın boyunu gösterdi. "Melez bir kan. Güzel."

Sunucu başını kaldırdı ve Han'a ters ters baktı, yanakları lekeli pembe. Sonra arkasını döndü ve sanki cilayı söküp atmak istiyormuş gibi ovalamaya devam etti. "Kimseyi böyle hatırlamıyorum," dedi.

Han onun geniş sırtına baktı ve sunucunun tepkisi karşısında geçici olarak nutku tutuldu. "Ah. Emin misiniz? Bizim yaşlarımızda, uzun boylu, biri kız biri erkek iki büyücüyle birlikte olabilir."

"Hayır." Çocuk elindeki paçavrayı yere attı ve ocağa doğru ilerledi. Demir maşayı kaptığı gibi alevlerin içine itti. "Buraya yiyecek ve içecek için gelmediyseniz, gitseniz iyi olur."

Han masaların arasından yaklaştı. "Birkaç hafta önce de olabilirdi," diye ısrar etti. "Olmadığına emin misin-?"

Çocuk bir kükremeye arkasını döndü ve elindeki kızgın sopayla Han'a saldırdı.

Han dans ederek kenara çekildi, ayağını çocuğun bileğine doladı, böylece çocuk taş zeminde öne doğru yığıldı, soba demiri odanın bir ucundan diğerine savrulup duvara çarptı.

Han bu meyhaneci çocuğun pek fazla sokak kavgasına karışmadığını tahmin etti.

Han bir kalp atışı içinde dizini sunucunun kuyruk kemiğinin üzerine yerleştirdi ve çocuk acı içinde bağırana kadar kolunu arkasından büktü.

Han dişlerini sıkarak, "Kıpırdarsan kolunu kırarım," dedi. Çocuk hiçbir şey söylemedi ama kıpırdamadı da.

"Şimdi, o zaman," dedi Han yumuşak bir sesle. "Gerçeği söyleyelim. Adınla başla."

Sunucu, Han'ın yuvarlak gözlerinden birini görebilmesi için başını çevirdi. "S- Simon," dedi. "Ben Simon."

"Pekâlâ Simon," dedi Han. "Vaktimi boşa harcama. Ne biliyorsun? Ne zaman buradaydı ve kiminleydi?"

Simon başını dikkatle salladı. "Ne istersen yap, ama sana hiçbir şey söylemeyeceğim," diye mırıldandı. "Ben cani, hırsız bir haydutla konuşmuyorum."

Han derin bir nefes aldı, nabızı hızlanıyordu. Koluna baskı yapmaya devam ederek boştaki elini Simon'ın omzuna koydu ve kanalize edilmemiş parıltının taverna çocuğuna sızmasına izin verdi.

Simon seğirdi. "Hey! Ne yaptığını sanıyorsun sen-?"

"Simon," dedi Han, konuşmasını ikna edicilikle süsleyerek. "Ona zarar vermek istemiyorum. Sadece onu bulmak ve güvende tutmak istiyorum."

"Sen-sen-sen-sen..." Ve sonra ne söyleyeceğini unutmuş gibiydi. Simon'ın görünen gözleri kısılmıştı. "Hiçbir kız hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Sana güvenmiyorum."

"Fazla zamanımız yok," dedi Han. "O tehlikede. Bana yardım etmek zorundasın."

Simon'ın gözlerinde biriken yaşlar yanaklarından aşağı dökülüyordu. "Artık çok geç. O öldü." Islak ıslak burnunu çekti. "Bu senin hatan."

"Ne demek o öldü?" Han niyetlendiğinden daha yüksek sesle talep etti.

"Ow!" Simon, Han'ın ağırlığı altında çırpınarak, "Beni yakıyorsun," dedi. "Beni yakıyorsun."

Han, Simon'ın omzunu bıraktı ve kavradı, İçinden akan gücü yönlendiriyordu. Sesini alçalttı ama her nasılsa sesi öncekinden daha ölümcül çıktı. "Oturmana izin vereceğim," dedi. "Ve sonra bana ne olduğunu söyleyeceksin. oldu. *Hemen şimdi.*"

Han topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu, bir eli tılsımının üzerindeydi. Simon doğrulup ona baktı, yüzünde somurtkan, temkinli ve korkmuş bir ifade vardı. Han uzanıp çocuğun bileğini kavradı ve güç akışını açtı.

Simon konuşmaya çalışırken gözleri Han'ın yüzüne cadı gibi sabitlenmişti. "Burada üç ya da dört hafta kaldı. I

Birinden kaçtığı belliydi, ama sanki o da birini bekliyordu - ona yardım edecek birini. O her zaman başka kimlerin olduğunu bilmek istiyordum. Artık biliyorum. *Senden* kaçıyordu," dedi Simon açık açık, dilini serbest bırakarak.

Han hiçbir şey söylemedi ve Simon devam etti. "İki gün önce bir grup gezgin geldi ve içlerinden biri -kaba görünümlü biriydi- onu rahatsız ediyor, ona içki ısmarlamaya falan çalışıyordu. Şey, o bunların hiçbirini kabul etmedi. Onu azarladı, sonra ahırın avlusuna çıktı ve biraz hava alması gerektiğini söyledi." Simon kendisi de biraz hava aldı. "Onu en son o zaman gördüm. Tek başına gitmediğini biliyorum. Eşyalarını odasında bıraktı ama atı ve onu rahatsız eden gezginler gitmişti."

"Ne tür gezginler?" Han dedi ki. "Onlar büyücüler miydi? Askerler mi?"

"Bilmiyorum," dedi Simon. "Askerler olabilir. Bugünlerde pek çok satılık kılıç gelip gidiyor, çoğu da renk giymiyor. O kadar da değil. birçok jinxfl-charmcasters. Ve sınır bölgeleri hırsızlar, katiller ve daha kötülerıyla dolu. Bunlar Ardence konuşur ama Fells parası harcarlar."

"Bir isim verdi mi?" Han ısrar etti.

"Brianna. Leydi Brianna'ydı. Bir tüccar." Simon burnunu karıştırdı.

Brianna. Bayarların hâlâ peşinde olduğunu düşünseydi Rebecca'nın gerçek adını vermemesi için bir nedeni olurdu.

"Onu tekrar tarif et," dedi Han.

"Onda bakır kafa kanı vardı," dedi Simon, "ama yine de bir hanımefendi olduğu anlaşılıyordu - genellikle tavernalarda yemek yiyen türden değil. Nazik ve kibardı -her zaman herkes için iyi şeyler söylerdi."

Simon aşık olmuştu, bunu her aptal söyleyebilirdi. Ama Han, Simon'ın söylemediği bir şey olduğunu biliyordu.

"Başka ne var?" Han, Simon'a daha fazla güç damlatarak söyledi. "Ne oldu? Neden öldüğünü düşünüyorsun?"

"Onunla birlikte seyahat edecek iki Tamron hanım daha vardı. Bluebloods. Onu dışarıda takip etmişler. Onları bahçede bıçaklanarak öldürülmüş ve soyulmuş olarak bulduk. Tahminimce aynı grup."

Han'umutları içinde kurşuna dönüştü. Rebecca'nın bunca yolu tek başına gelmiş olması mümkün müydü, sadece öldürülmek için mi? Kabadayılar tarafından mı kaçırıldı?

"Ama Leydi Brianna'nın cesedini bulamadınız mı?" Han istemeden de olsa çocuğun kolunu sıkıca kavradı.

Simon başını salladı, dudağı titriyordu. "Hayır, ama her yerde kan vardı. Ve öylece *gitmez*, değil mi? Hayır. bir veda olmadan. Eşyaları olmadan olmaz." "Şimdi neredeler? Eşyaları yani."

Simon dudaklarını birbirine bastırdı ve başını öne eğdi. "Anlat bana," dedi Han, sabrı tükenmeye başlamıştı.

Simon savunmacı bir tavırla, "Odamdalar ama onları ben *çalmadım*, eğer düşündüğün buysa," diye ekledi. "Onları saklamak için kaldırdım. Geri gelirse diye."

Ancak Simon onun geri gelmesini beklemiyordu. Han bunu onun gözlerinde görebiliyordu.

"Göster bana," diye hırladı Han, Simon'ın hatalı olmadığını biliyordu ama bir şekilde özür dileyemiyordu.

Simon, Han'ı evin arkasındaki küçük bir odaya götürdü. Bir zamanlar odunluk olabilecek bir şömine. Mobilyalar yerde bir palet, tahta bir sandık ve köşede mumlar, çiçekler ve kayıp kızın eşyalarından oluşan küçük, hüzünlü bir tapınaktan ibaretti.

Simon tapınağı işaret etti. "İşte. Bunlar onlar."

Han yanına diz çöktü ve dağınıklığı karıştırdı. Fazla bir şey yoktu; Rebecca'ya büyük gelen ve onun giydiğini gördüğü her şeyden daha süslü birkaç giysi. Hiçbir şey tanıdık gelmiyordu. Ama Oden's Ford'dan kaybolduğunda eşyalarını geride bırakmıştı.

Simon, atının gittiğini söylemişti. Yani belki de hâlâ hayattaydı. Şimdiye kadar bulduğu en iyi ipucuydu bu. Tek ipucu. Eğer gerçekten oysa.

"Ne tür bir ata biniyordu?" Han sordu. "Bir düz arazi aygırı," dedi Simon. "Gri bir at."

Bir aygır. Kural olarak tüccarlar midilliye binerdi. Başka biri Rebecca'nın tarifine uyan bir kızı gri bir ata binerken görmüştü. Ama

Rebecca Oden's Ford'da bir dağ midillisi besliyordu. Onunla birlikte kaybolan kısarak.

Eğer Bayarlardan başka biri tarafından canlı olarak götürüldüyse, nereye gittikleri belli değildi.

Hiçbir şey birbirine uymuyordu. Hayal kırıklığı içinde kaynıyordu ama devam etmekten başka yapacak bir şey yoktu.

Han nihayet öğleden sonra Delphi'ye vardı. Şehir hatırladığından çok daha kalabalıktı. Şimdi Tamron ve Arden'dan mülteciler.

En azından bunlar çözmek zorunda olmadığı sorunlardı. Prensesin varisinin hâlâ kayıp olduğu ve küçük kız kardeşinin onun yerine varis yapılabileceği yönündeki eski hikâye dışında Fells'ten pek haber yoktu. Delphi'yi en çok ilgilendiren şey ise "bakır kafalı vahşiler" prenses bir kenara bırakılırsa sınırı kapatacaklarını ve Delphi ile Fellsmarch arasındaki ticareti keseceklerini söylediler.

Han, Cat'le buluştuğu Mug and Mutton'atlamış ve iğne ucunu atlamıştı. Aradan bir yıldan az zaman mı geçmişti? Cat ve Dancer'ın hâlâ dışarıda, yaz çalışmalarına dalmış, hayatının kargaşasından uzakta dolaşıyor olmalarını umuyordu.

Başka bir handa oda ve pansiyon için en yüksek fiyatları ödedi ve kendisini Marisa Pines Kampı'na götürecek kadar erzak ikmali yaptı. Willo Watersong'un orada olup olmayacağını merak ediyordu.

Oden's Ford'a gitmek üzere ayrıldıklarında gergin ayrılıklarından pişmanlık duydu.

Evet, ona yalan söylemiş, onu kullanmak isteyenlerle işbirliği yapmıştı. Mükemmel olmadığını öğrenmek bir bakıma rahatlatıcıydı.

Belki de Han'ın öğrendiği en zor ders, hiç kimsenin tamamen kötü ya da iyi olmadığıydı. Herkes ikisinin bir karışımı gibi görünüyordu.

Han ertesi sabah Marisa Pines Geçidi'ne doğru yola çıkacaktı ama kuzeyden bir bahar fırtınası uğuldayarak geldi. Bir ayak Delphi'ye kar yağdı ve arabacı bunun geçide üç ya da dört ayak düşmüş olacağı anlamına geldiğini ve sadece bir aptalın Hava durulmadan önce bunu başarmak.

Han dağlardaki bahar fırtınalarını biliyordu, bu yüzden bir gün erteledi. Bu süreyi handan hana, ahırdan ahıra dolaşarak, iki kızla seyahat eden yeşil gözlü bir kız görüp görmediğini sorarak geçirdi. charmcasters. Ya da bir grup gezgin. Ya da tek başına bir kız. Bir taverna hizmetçisi Micah'a benzeyen bir çift büyücüyü hatırladı ve Fiona birkaç hafta önce buradan geçmişti. Gezgin olsun olmasın, kimse Rebecca'ya benzeyen birini hatırlamıyordu.

O ölmedi, diye kendi kendine tekrarladı Han. Delphi bir tımarhane. Hatırlanmaması şaşırtıcı değil.

Ne zaman onun için bu kadar önemli olmuştu?

Seyise Ragger'a fazladan tahıl vermesi için para ödedi ve midilli karnını doyurdu.

"Yumuşak hayata alışma," diye mırıldandı Han, engebeli midilliden çok kendine. Kendisine bir çift kar ayakkabısı aldı. Delphi'deki pazarda, fiyat karşısında dişlerini gıcırdatarak.

Fırtınadan sonraki gün şafak sökmeden Delphi'den ayrılmıştı; o gün pırıl pırıl bir hava vaat ediyordu. Bir gün daha beklemeyi düşünmüştü,

diğer yolcuların geçitte onun için iz bırakmasına izin verdi. Ama kötü hava yaklaşıyordu, başka bir erken bahar fırtınası ve o yapabiliyorken seyahat etmesinin daha iyi olacağına karar verdi. Hava bozduğunda, Marisa Pines'ta rahat olmayı umuyordu.

CHAPTER SEVEN

LADY SWORD

Fells'e geçiş, geçen seferkine kıyasla daha sakın geçmişti. Han tılsımını tutmaya devam etti, eli sanki ısınmak için paltosunun içine sokulmuştı. Sımsıkı sarınmış bir mavi ceketli, Han'ı bir kez daha süzmek ve ona el sallamak için sıcak muhafız kulübesinden dışarı çıktı. Görünüşe göre Fellsli gözler artık ie dönmüş, prensesleri çevreleyen drama odaklanmıştı. Yalnız bir atlının kuzeye geçmesi kimsenin umurunda değil gibiydi.

Han garip bir şekilde hayal kırıklığına uğramıştı. Neredeyse bir şey umuyordu.

Parlak yeni silahlarını denemek isteyen her kılıç ustası gibi.

Geçide giden hafif tırmanışa başladıklarında Ragger düpedüz kıpır kıpırdı, karga gibi zıplayıp başını savurarak dizginleri Han'ın elinden almaya çalışıyordu.

"Gücünü saklasan iyi olur," dedi Han. "ok geçmeden şikâyet etmeye başlayacaksın."

Sekiz ay önce Dancer'la birlikte gittiği yol, son kar yağışıyla değişime uğramıştı. Ne kadar düştüğünü söylemek zordu. Bazı yerlerde rüzgâr kar yığınlarını sürüklemişti.

Han'ın binek boyundan daha yüksekti. Diğer yerler çıplak kayaya kadar temizlenmişti. Güneş yükseldiğinde, zirvelerde ışık parıldıyordu, her dalı ve buzlu kaya yüzeyini ateşe veriyor.

Han'ın ilkbaharda dağlarda seyahat etme konusunda pek deneyimi yoktu. Yazlarını dağ kamplarında, kışlarını ise Fellsmarch sokaklarında koşarak geçirmişti. Onlar tırmanırken Sıcaklık düştü, berrak gökyüzü Han'ın üzerine ne kadar giysi giyerse giysin vücudunun ısınıp emiyor gibiydi. O ekti Tılsımından gelen ıyı, ellerini ve donmuş yüzünü ısıtmak için parıltı parçalarını kullanarak.

Yaz aylarında bile dağlarda hava değişken ve tehlikeliydi ama Han derin karın bu kadar çok olmasına şaşırmişti. onu yavaşlattı. Yol, en azından rüzgârı ve sürüklenen karı engelleyen büyük taş blokların arasından geçen bir patikaya dönüştü.

Ragger'ın hoplayıp zıplamayı ve dans etmeyi bırakıp kulaklarını arkaya yatırarak uzun bir süre boyunca eğilmesi uzun sürmedi. Başını. Han onu sık sık dinlendiriyor, her durakta zaten azalan erzaktan ona tahıl veriyordu.

Han, ana yoldan birkaç yüz metre ötedeki Yol Kampı adlı klan evine rastladığında saat öğleyi geçmişti. O ve Dancer sonbaharda güneye giderken orada kalmışlardı. Han Ragger'ı bu kez bir barınakta dinlendirebileceğini düşünerek yoldan kampa doğru döndü.

Han'a gece kalmak cazip gelmişti. Demonai yol kamplarını sık sık yiyecek ve diğer malzemelerle doldururdu, özellikle de yılın bu zamanlarında. Han, Marisa Pines'e akşam karanlığında ulaşacağını düşündüğü için hafif seyahat etmeyi tercih etmişti.

Ama kalırlarsa, bir sonraki fırtınaya yakalanabilirlerdi ve o zaman orada ne kadar mahsur kalacaklarını bilemezlerdi. Kampta erzak varsa kalıp fırtınayı sığınakta atlatmaya karar verdi. Aksi takdirde, fırtına boyunca ilerleyeceklerdi. Karı yenmek umuduyla.

Açıklığa vardıklarında Han küçük kulübeyi ve atlar için yapılmış, karla kaplı kulübeyi fark etti. Ragger gitti ağaçların kenarına çarptı. Patinaj yaparak durdu ve Başını kaldırdı, burun delikleri jilet gibi keskin havadan tehlikeli bir koku alıyormuşçasına açıldı.

Han cesetleri o zaman fark etti.

Sanki birlikte savaşmaya gitmişler gibi demet halinde dağılmış sekiz on tane vardı. Kar, sanki Yaratıcı onları dinlendirmeye çalışmış gibi üzerlerini buruşuk bir örtüyle örtmüştü.

Yayını eyer çizmesinden çıkaran Han, el yordamıyla Yarı donmuş parmaklarıyla yayın kirişini çözdü, sadağından bir ok çıkardı ve bir yandan kampı yaşam belirtisi var mı diye tararken, bir yandan da okunu yerleştirdi.

Bozulmamış kar örtüsünde hiçbir bozulma yoktu. Kar erimeden cesetlerin üzerini örtmüştü, bu yüzden cesetler soğuktu. Bu cinayet en az bir gün önce işlenmişti.

Han'a karanlık bir yerden geçtiği zamanı hatırlattı. Ragmarket'teki mezarlıkta diriltme görevlileri iş başındaydı. Etrafının ketene sarılmış cesetlerle çevrili olduğunu dehşetle fark etmişti, cesetler yere saçılmıştı, sık mezarlar yanlarında esniyordu. Çığlık atarak gömüldüğü yerden kaçtı. Kendisi O sırada yedi yaşındaydı, yanarak öldüğünde kız kardeşi Mari ile aynı yaşıydı.

Ragger nihayet sakinleştiğinde, Han onu yürüyüşe geçirdi, açıklıkta daire çizdi, ağaçların saçakları arasında kaldı, herhangi bir ormanda hareketlilik vardı. Kulübe terk edilmiş gibiydi. Kar, rahatsız edilmeden kapıya doğru süzülüyordu.

Han atından indi ve Ragger'ı ileri sürdü. Dizginleri elinde tutarak ilk cesedin yanına diz çöktü ve karı fırçalayarak temizledi.

Han'dan biraz daha büyük, uzun boylu, sağlam yapılı bir kızdı. Onda

Bir kılıç kuşanmış gibi görünüyordu ama üzerinde hiçbir bağlılık işareti yoktu. Ceketini donmuş kanla kaplanmıştı ve göğsünün ortasında bir yaylı tüfek mermisi vardı.

Güneyden gelen bir paralı asker olabilir miydi? Acaba bir Demonai keşif grubuna rastladın mı? Hayır, Demonai kural olarak uzun yaylar ve siyah yivli oklar kullanırdı.

Ragger başını kaldırdı ve meydan okuyan bir sesle kişnedi. Han dizlerinin üzerinde dönerek okunu karşıdaki ormana doğrulttu. Atın işaret ettiği yöne.

Binicisiz bir doru at ağaçların kenarında durmuş, kulaklarını dikmiş onları izliyordu.

Han yayını indirdi. Atın kendi başına olduğundan emin olduktan sonra usulca seslendi: "Sen oradaki. Sahibin nerede?"

At onlara doğru sendeledi, neredeyse yere düşüyordu ve işte o zaman Han, iğdiş edilmiş atın omzundaki sürgüleri fark etti ve boyun. Sağlam biriydi, standart Fellsian askeri teçhizatıydı.

tüylü kışlık palto. Tamamen bağlanmıştı; belli ki son savaşta ya da pusuda ya da her ne olduysa onda kayıp vardı.

At Han elini uzattı ve
İğdiş ona baktı. Eyerin üzerine asılmış bir taşıma çantası vardı ve Han onu aşağı indirerek ağır yaralı hayvana sakinleştirici bir şeyler mırıldandı.

Han çantanın içindekileri karıştırdı, bir asker çantasıydı. Yan ceplerden birinde Kraliçe'nin Fells Muhafızları'ndan Ginny Foster adında bir ere kesilmiş bir maaş makbuzu vardı.

Mavi ceketlilerin fırtınanın ortasında üniformasız ne işi vardı?

Han ölüm alanında hızlı bir tur atarak iki ya da üç cesedin daha üzerindeki karı temizledi. Hepsi de sıradan seyahat kıyafetleri giymişti ve çoğu gençti.

Kimin ? Onları kim öldürmüştü? İçlerinden kaçan olmuş muydu? Ve katiller şimdi neredeydi?

Savaş biteli çok olmuş olsa da burada oylanmak pek akıllıca görünmüyordu. Katiller hâlâ bölgedeyse, yeni bir fırtına çıktığında bu sığınağa geri dönebilirlerdi.

Han yaralı atın yanına geldi. Başı eğik, zor nefes alarak duruyordu. Bir ya da iki gün acı çektikten sonra muhtemelen tamamen ölecekti.

"Hey, şimdi," dedi, koyunun boynunun altına uzandı, parmaklarıyla araştırdı, sıcak damarı buldu, diğer eliyle muskasını kavradı.

"Her şey yolunda," diye fısıldadı Crow'un ona öğrettiği ölümcül tılsımlardan birini kullanarak.

Koy kolayca aşağı indi ama Han hâlâ titriyordu. Bu ikinci kez büyüyle öldürmüştü, ilk kez kasten öldürmüştü. Belki zamanla kolaylaşırdı.

Han kulübenin içine hızlıca bir göz attı, kulübede bir çuval donmuş yulaf dışında değerli bir şey bulamadı ve onu da aldı.

Tekrar atına binen Han, yılan tilsimini çıkarıp paltosunun dışına bıraktı. Yayını eyer çizmesinin içine, kolayca ulaşabileceği bir yere yerleştirdi, ancak akıncıların ya da istilacıların ya da Her kimlerse .

Öğleden sonra Han, güneş yükseldikçe tırmandı. Batı Duvarı'na doğru alçaldı. Geçide yaklaştığında, fırtınadan beri başkalarının da bu yoldan geldiğini gördü. Patika yer yer sürüklenmiş olsa da, başka yerlerde kar ezilmişti, toynak izleriyle dolu.

Han temkinli bir şekilde ilerledi, önündeki herhangi birinin dağdan aşağıya bakıp arkalarındaki yamaçta süründüğünü görebileceğinin farkındaydı. Güzel bir havada yabancılara mesafe koymak için bolca zaman vardı, ama bir bulut perdesi ufukta belirmişti. Başka seçeneği yoktu. Bir sonraki fırtına yaklaşıyordu ve Batı Duvarı'nın bu tarafında başka bir yol yoktu.

Geçidin en dar kısmından geçerken sinirleri çılgın attı ve derisi diken diken oldu. Buranın bir pusu için en uygun yer olduğunu biliyordu. Sihirli olsun ya da olmasın, kürek kemiklerinin arasına bir ok Onu indir.

Oklar uğursuzluktan daha hızlıydı - yüzyıl önce Micah Bayar'a söylediği bu değil miydi?

Geçitte rahatsız edilmeden ilerledi ve bir an durakladı. Önündeki uzun inişi taramak için en yüksek noktaya çıktı. Karlar aşınmış ve yuvarlanmıştı ve bu yakın zamanda olmuştu. Az ilerideki patikada, kara karşı siyah bir şey uzanıyordu.

Oklarla dolu başka bir cesetti. Daha taze ve kardan temizlenmişti, yani fırtınadan sonra olmuş olmalıydı.

Han uzun bir süre hareketsiz oturdu, gözleri yamacı taradı. Okçuların kendisini pusuya düşürmek için bekleme ihtimaline karşı patikanın iki yanındaki taş yığınlarını taradı. Rüzgâr ince karı yüzüne savuruyor, parıltılı toprak gibi yakıyordu. Cam.

Bu eyleme çok fazla yaklaşıyordu. Elinde hiçbir şey yoktu. Burada, varış noktasına bir gün kala ölmek niyetindeydi. Ama kötü hava koşulları yaklaşıırken burada da kalamazdı.

Ragger'ı yavaş bir yürüyüşle ileri doğru itti ve kendisinin de inanmadığı güvenceler mırıldandı. Cesedin yanına gitti ve oturup ona baktı.

Adam yüzüstü yatıyordu, kolları hâlâ ilerleyebileceğini umuyormuş gibi önünde uzanıyordu. Etrafındaki karlara kan sıçramıştı. Uzun boylu, geniş omuzluydu ve Way House'daki ölü askerler gibi giyinmişti. Ona her kim saldırdıysa, ondan emin olmak istemişti -Han vücuduna saplanmış sekiz ok saydı onları numaralandırmayı bırakmadan önce.

Cesedi çevreleyen karlar ezilmişti, en az bir düzine atlının çizme ve toynak izleri vardı. Han, Marisa Pines Kampı'na doğru inen izleri inceledi. Koşar adım gitmişlerdi.

Yakalanacaklarından mı korktular? Yoksa hala birini mi kovalıyorlar?

Bu Way Kampı'ndaki saldırıdan kalan son kişi miydi? Neden onun işini bitirmek için bu kadar hevesliydiler? Sanki bu adam Adam o kadar tehlikeli biriydi ki onu fazladan öldürmek istediler.

Soyguncular ya da güneyli dönekler bir tane için endişelenmezler. hayatta mı? Askerler asla fazla para taşımazdı, maaş gününden hemen sonra bile. Ragmarket'te herkes, sert bir hücum bir yana, kaymaya bile değmeyeceklerini biliyordu.

Her neyse, Ginny Foster'ın maaş makbuzunu geride bırakmışlardı.

Bu hiç mantıklı gelmiyordu.

Değerli bir şey, belki ticari mallar. Belki de her kim

Onlara saldıranlar kimsenin başkente hikaye taşımamasını istemiyordu.

Pusuya düşürülmekten çekinen Han, ölü askerin yanındaki karda parıldayan bir şey görmeseydi atını sürmeye devam edecekti.

Etrafına hızlıca bir göz atan Han atından indi ve cesedin diz çöktü. Ölü adamın yarısının altında yatan bir kılıçtı.

Ölüden bir şey çalma fikriyle kaşınan Han, cesedi nazikçe ters çevirerek kılıcı serbest bıraktı.

Kabzası ve çapraz siperi altınla işlenmiş, saçları dalgalanan bir kadın şeklinde güzel bir parçaydı.

Saldırganlar onu geride bırakmak için gerçekten acele etmiş olmalılar.

Hiçbir basit asker böyle bir kılıç taşımazdı. Bu, mavi kanlı ailelerde elden ele geçen türden bir taşınırdı. Bu adam kılık değiştirmiş bir soylu olabilir miydi?

İpucu bulmak için adamın yüzünü inceledi. Gördüğü diğerlerinden daha yaşlıydı; orta yaşlarda, kırılmış saçları askeri bir kesime sahipti, gri gözleri suçlayıcı bir şekilde dışarı bakıyordu. Bu yüzde, bu gri gözlerde tanıdık bir şeyler vardı.

Han ürperdi ve sanki biri onu öldürmüş gibi Yaratıcı'nın işaretini yaptı. kendi mezarı üzerinde yürüdü. Ah, Alister, diye düşündü, başını sallayarak. Muhtemelen bir hırsız ve onun çalınan kılıcı hakkında romantikleşiyorsun.

Han baş ve işaret parmaklarıyla askerin gözlerini yavaşça kapattı. Vücudu hâlâ belli belirsiz sıcaktı ve henüz sertleşmemişti. tamamen. Askerin ellerini kaldırdı ve göğsünde birleştirdi. Sonra arkasına yaslandı, kalbi küt küt atarak baktı.

Asker sağ eline, üzerinde daire şeklinde kurtlar bulunan ağır bir altın yüzük takmıştı.

Daha önce de böyle yüzükler görmüştü.

Bir anısı geldi: Rebecca'nın Onbaşı Byrne'ü Oden'in Ford'unda onu duvara , eliyle boynunu tuttu ve Rebecca'nın nerede olduğunu öğrenmek istedi.

Byrne onu serbest bıraktığında, Han taktığı yüzüğü fark etmişti. Kurtlar. Tıpkı bunun gibi. Tıpkı Rebecca Morley'in giymişti. O sırada Han, onbaşıyla birbirlerine aşk simgesi vermiş olabileceklerini düşünmüştü.

Ölü adamın yüzüne baktığında bir şey gördü. Genç Byrne'ün yansımasıydı; aynı gri gözler, aynı kemik yapısı. Bu Onbaşı Byrne'ün babasıydı. Öyle olmalıydı.

"Kan ve kemik," dedi Han. Bu bilgi cevapladığından daha fazla soru doğurdu.

Yaşlı Byrne mavi ceketlilerin yüzbaşısıydı. Han, Southbridge'de genç Byrne'ün kendisini muhafız birliğinde acımasız bir çavuş olan Mac Gillen'in dayacağından kurtardığı o günü hatırladı.

Belki komutanın oğlusun, belki de akademiye gidiyorsun. Bu hiçbir şey ifade etmez, diye alay etmişti Gillen.

Ölen askerler, o zaman kesinlikle mavi ceketlilerdi. Kraliçe'nin Muhafızları üniformasız seyahat ediyor.

Yani birileri Marisa Pines Geçidi'nde bir grup mavikuşu mu öldürmüştü? Ama neden? Peki ya kim? Aklıma sadece Demonai geldi - eğer klanlar ve Valefolk arasındaki gerilim çatışmaya dönüşmüşse -Ama Demonai savaşçıları tatar yayı kullanmazdı.

Muhafızlar neden amblemsiz araç kullansın ki? Marisa Pines Geçidi'nden sınırı geçmiş olmalılar. Güneydeki gizli bir görevden mi dönüyorlardı?

Han askeri konular hakkında pek bir şey bilmiyordu ama İskoç ordusunun sınırlardaki kavgaları halletmesi gerektiğini sanıyordu. Kraliçe'nin Muhafızları değil, onlar daha çok korumalar ya da polis memurlarıydı. Doğal düşmanları, sürü halinde seyahat eden askerlere asla saldırmayacak olan hırsızlar, suikastçılar ve diğer şehir suçlularıydı.

Her kim olursa olsun, amaçları ne olursa olsun, bu Han'ın savaşı değildi. Mavi ceketlilere ihtiyacı yoktu. Annesini ve kız kardeşini öldürmüşler, onları bir ahırda yakarak öldürmüşlerdi. Han'ı avlamışlardı.

işlemediği cinayetler için acımasızca. Onlara borçlu değildi. herhangi bir şey. Zavallı ölü Ginny Foster'ı aklından çıkarmaya çalışırken kendine bunu söyledi. Bir yandan da Yüzbaşı Byrne'ün patikanın ortasında yatan cesedini görmezden gelmeye çalışıyordu.

Han ve Amon Byrne arasında çoğunlukla Rebecca yüzünden anlaşmazlıklar yaşanmıştı ama Genç Byrne, kimsenin desteklemediği zamanlarda Han'ın yanında yer almıştı. Onbaşı Byrne, vicdanlı insanların az olduğu bir zamanda vicdanlı biri gibi görünüyordu.

Han bıçağı düşündü, onu Byrne'e bırakması, yanına koyması ya da eline sıkıştırması gerektiğini düşünüyordu. Öyle görünüyordu ki

bir şekilde ona ait.

Ama onu orada bırakırsa, geçitten geçen bir sonraki yolcu onu alır ve pazarlarda satar.

Bunu *Lytling* Byrne'e götürmeliyim, diye düşündü Han. Babasının nasıl öldüğünün hikâyesiyle birlikte bunu ve yüzüğü de ona vermeliydi.

Altın yüzüğü dikkatlice Byrne'ün parmağından çıkardı ve çantasına yerleştirdi.

Bunu yaptıktan sonra Han yola çıksa iyi olacağını biliyordu. Hissetti ki açıkta, gibi yüksek bir yere tünemişti. Tehlike geçitteki havayı yoğunlaştırmış, nefes almayı zorlaştırmıştı.

Ama nedense bir tür tören yapmadan ayrılmak doğru gelmedi.

Yüzbaşı Byrne savaşıırken ölmüştü. Bir insan bir asker için ne yapabilirdi? Bir an düşündükten sonra Han kendi bıçağını çekti ve kabzası kafasına gelecek şekilde ölünün ellerinin arasına koydu. Dua etmeyi pek sevmezdi ama başını cesedin üzerine eğdi ve Yüzbaşı Byrne'ü Yaratıcı'ya ve Hanımefendi'ye emanet etti.

Han kılıcı, kendisine onaylamaz gözlerle bakan Ragger'a geri götürdü. Kılıcı uzun yayının yanındaki eyer çizmesine yerleştirdi ve atına bindi, memleketinin yabancı yerlerden daha tehlikeli olmaya başladığını düşünüyordu.

C H A P T E R E I G H T

SONLAR VE BAŞLANGIÇLAR

Raisa saklanacağı yeri gün ağarırken, Marisa Pines Kampı'na inen ana patikadan birkaç yüz metre ötedeki küçük bir vadide buldu. Orada patika sert kayaların üzerinden geçiyordu ve rüzgâr patikayı kardan temizlemişti, bu da takip edenlerin nereye saptığını anlamasını zorlaştırıyordu. Gillen'in atını vadinin başına bıraktıktan sonra bir çam dalıyla geri döndü ve yoldan uzaklaşan izleri temizlemek için elinden geleni yaptı.

Atı besledi ve suladı ama eyerlenmiş ve binmeye hazır halde bıraktı. Bir çıkıntının altında ateş yaktı ve yanına sokularak Gillen'in peksimet ve sosislerini yedi.

Bu senin son yemeğin olabilir, diye düşündü, Fellsmarch Kalesi'nde katıldığı tüm o özenli ziyafetleri hatırlayarak.

Aslında karnı çok acıkmıştı ve tadı da harikaydı. Soğuk ve temiz havayı solurken yemek yemeyi ve canlı olmayı seviyordu. Bunu daha önce hiç takdir etmemişti.

Geçen yıl çok şey öğrenmişti; şimdi hepsi boşa mı gidecekti?

Daha on altı yaşındayım, diye düşündü. Planlarım var.

Eğer dağlarda ölürse, Han Alister ona ne olduğunu asla öğrenemeyecekti.

Ve Amon. Hâlâ hayattaydı, öyle olmalıydı. Aralarındaki bağlantı boyunca enerjinin şarkı söylediğini hissedebiliyordu. Onun tehlikede olduğunu biliyordu. Ona ulaşmak için çılgına dönerdi.

"Özür dilerim," diye fısıldadı. "Baban için çok üzgünüm. Hayatta kal ve hemen eve dön. Sana her zamankinden daha çok ihtiyacım var."

Güvenlik elinin altındaymış gibi görünürken yola devam etmek cazip geliyordu. Marisa Pines Kampı bir günlük , eğer

Hava açıktı. Suikastçılardan bir süre daha kaçabileceğine inanmak için kaçmak istedi.

Ama boyunca bir yerde onu bekliyor olacaktı. Nereye gittiğini çok iyi biliyorlardı ve tüm çabalarını onun sağ salim varmasını engellemek için harcayacaklardı. Parlak, güneşli bir kış günüydü. Gittiği her yerde bakır kar örtüsü üzerinde izler bırakıyordu. Ağaçların arasından çıkışında kilometrelerce uzaktan görülebiliyordu, beyazın üzerinde karanlık bir nokta gibi. Karanlığın çökmesini beklemek daha iyiydi. sonra dikkatlice ilerledi, mümkün olduğunca patikadan uzaklaştı. Belki de karanlıkta tek başına bir kişi, onun için hazırladıklarına şüphe olmayan tuzaklardan sıyrılabilirdi.

Bazen eylemsizlik bir insandan eylemden daha fazla güç talep eder.

İleriye bakmaya çalıştı, kendini güvende olacağına, tüm bu mücadelenin boşa gitmeyeceğine ikna etmeye çalıştı. O Edon Byrne'ü öldürenlerden intikam almak için hayatta kalmaya kararlıydı. Onu öldürmek için ellerinden geleni yapanlardan.

Marisa Pines'de nihayet klanların koruması altında dinlenebilir ve geçişi için para ödeyenlerin yasını tutabilirdi hayatları pahasına. Oraya vardığında, annesi kraliçeye geçitteki saldırı ve kaptanının kaybı hakkında haber gönderebilirdi.

Bu, kraliçenin otoritesine yönelik ciddi bir saldırıydı. Belki de Kraliçe Marianna'yı Gri Kurt tahtını çevreleyen gerçek tehlikelere karşı uyandırırdı. Belki de Marianna Demonai'ye gitmeye razı olur. Elena'nın önerdiği gibi kamp kurun ve klan şifacılarının Yüce Büyücü'nün hâlâ kraliçeye bağlı olup olmadığını doğrulamasına izin verin. Onlar da Gavan Bayar'ın ne kadar zarar verdiğini belirlemek ve bunu geri almanın bir yolunu bulmak.

Raisa hayatta kalırsa, tüm çabasını annesinin bu en önemli savaşı kazanmasına yardım etmek için harcayacağına yemin etti. Onlar anne ve kızı, kraliçe ve prenses varisi bir araya gelecekti. Raisa'nın sürgün yıllarından sonra Marianna buna izin verirse.

Onlar Gri Kurt soyunu temsil ediyorlardı ve hiçbir şey onlara karşı duramazdı.

Mellony'nin bile oynayacağı bir rol olabilirdi. Raisa küçük kız kardeşini , onu sadece güç ve annesinin sevgisi için bir rakip olarak görmekten vazgeçecektir.

Ölümle burun buruna gelmek, bilgeliğin ve iyi niyetlerin ebesi olabilirdi. Bunları gerçekleştirecek kadar uzun yaşamak için dua etti.

Böylece kararını veren Raisa ateşin yanına kıvrıldı. Uyumalıydı -Bu gece kafasının açık olması gerekiyordu.

Ama uykunun gelmesi uzun sürdü. Tehlike onu her yönden sıkıştırıyordu. Onu ağırlaştırıyor, yere yapııştırıyordu. Birkaç kez, küçük bir ses onu ürküttüğünde gözleri fal taşı gibi açıldı.

Sonunda uykuya daldığında, bir dizi canlı rüya gördü. sahneler, ateşli rüyalar ya da bir klanın hafıza taşındaki görüntüler gibi.

Oden's Ford'daki Bayar Kütüphanesi'nin çatısında Han Alister'ın yanına uzanmış, başını onun omzuna yaslamıştı. Tepelerinde patlayan havai fişekler üzerlerine alev yağıdırıyordu. Adam aniden yuvarlandı ve bıçağını boğazına dayayarak onu kiremitlerin üzerine bastırdı. "Dışarı çıkmanın kuralları nedir?" diye sordu. "Kimi, ne sıklıkla öpebilirsin ve kim başlar?"

"*Bilmiyorum*," dedi. "Kuralları *bilmiyorum*."

Ve o büyüleyici mavi gözleriyle ona baktı, sıcak parmaklarıyla yanağını okşadı ve fısıldadı, "Neden korkuyorsun? Hırsızlardan mı büyücülerden mi?"

Sahne dağıldı ve Raisa yeniden annesinin kucağına sarılmış küçük bir çocuk oldu. Marianna resimli bir kitap okurken Raisa parmaklarını annesinin ışıltılı saçlarına doladı.

Ondan sonra, uzun zaman önce Hanalea'da yaptığı bir pikniği hayal etti. Annesi, babasıyla dalga geçtiğinde onu sert toplanla dövüyordu. Averill, "Bir dahaki sefere nişancılığı o kadar da iyi olmayan bir eş seçeceğim," dedi, Gülüyorum.

Sahne değişti. Marianna, kendini kadınlardan hoşlandığını düşünen Chalk Cliffs Dükü'nün yanına oturdu. Dük

Heartfangs'deki av kulübesi ve Raisa'nın onu ziyaret etmesi gerektiği hakkında durmadan konuşuyordu. Marianna uzun masada Raisa'nın oturduğu yere baktı ve bir kaşını kaldırdı, ağzı bir yarım gülümseme. Annesi küçük bir hareketle, bir ifade değişikliğiyle, Konuşmacı Redfern'in bir saatlik vaazında anlatabileceğinden daha fazlasını anlatabilirdi.

Sonunda Raisa, Mellony, Marianna ve Averill bir kızakta birbirlerine sokulmuş, gündönümünde havai fişekleri görmek için yola çıkmışlardı. Marianna'nın yanakları soğuktan pembeleşmişti ve genç bir kız gibi gülüyordu.

Raisa anne ve babasının oturmuş, onların ellerini tutuyordu. Bu ona, etrafına sıkıştırılmış kürklerden daha sıcak hissettiriyordu. Onlar.

Ardından yeni ve tanıdık olmayan başka görüntüler geldi. Kendi anıları değil o zaman. Durugörü mü? Kehanet mi? Yoksa yakın geçmiş mi?

Annesi Katedral Tapınağı'nda diz çökmüş, başı eğik, elleri önünde kenetlenmiş, gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. Konuşmacı Jemson onun yanında diz çöktü, bir eli omzundaydı ve yumuşak bir sesle konuşuyordu.

Marianna başını sallıyordu, o da konuşuyordu ama Raisa kelimeleri çıkaramıyordu.

Marianna özel odasındaki masasında, aceleyle mürekkep sıçratarak bir sayfaya kelimeler karalıyordu. Konuşmacı Jemson ve Magret şahit olarak bekliyorlardı. Kraliçe imzasını attı, mürekkebi kurutmak için sayfaya üfledi, yuvarlayıp bağladı ve Jemson'a uzattı.

Kraliçe Marianna kuledeki yatak odasının balkonunda duruyordu, ellerini taş parmaklıklara dayamış, şehre bakıyordu. Şehir hafif bir kar örtüsünün altında ışıldıyor, bahar soğanları aradan sıyrılıyordu. Öğleden sonraydı ve güneş alçalıyor, binaların arasından kayabildiği her yere uzun mavi gölgeler düşürüyordu.

Şatonun ötesinde, çocuklar parkta oynuyordu ve Marianna onların parlak renkleri içinde dönüp çarpışmalarını ve tekrar ortaya çıkmalarını izledi, kahkahalarının sesi yumuşayan havada taşınıyordu bahar havası. Marianna onları görünce ve ellerini ısıtmak için kollarının altına soktu.

Kraliçe bu kez arkasında bir ses daha duydu ve dönmeye başladı.

"Anne!" Raisa aniden uyandı ve kalbi göğsünde acı içinde çırpınarak oturur pozisyona geldi. Bütün gün uyumuştı ve hava neredeyse kararmak üzereydi. Ateş çoktan sönmüştü, Bahar güneşinin sağladığı ısı da hızla dağılıyordu. Gillen'in atı, buhar bulutları çıkararak ona baktı.

Çığlığı yankılanıyor, tepelerde, ölü kraliçelerin mezarlarında yankılanıyor gibiydi. *Önce Anne'ydi! Sonra Marianna'ya dönüştü!* Sessizliğe gömülene kadar defalarca tekrarlandı.

"Anne," diye tekrarladı Raisa, bu kez daha yumuşak bir sesle, ama yine de dağlar duydu. Tekrar nakarata başladılar. *Marianna!* Ancak bu kez kraliçelerin isimlerini saydılar.

Marianna ana'Lissa ana'Theraise ana'... ve böylece Hanalea'ya kadar devam etti. İsimler dağlarda büyük bir çanın çalması gibi yankılanıyor ve haykırıyordu. Hanalea'nın Kırılmayı iyileştirmesinden bu yana geçen bin yıl içinde otuz iki kraliçe olmuştu. Dağlar hepsine isimlerini vermişti.

Raisa kendini her zaman bu dağlarda gömülü, güvende, geleceğe ve geçmişe bağlı hissetmişti. Şimdi kendini sallanan gevşek bir iplik gibi hissediyordu, tüm ağ çözülme tehdidi altındaydı. Ya da bir Topraktan sökülen ve ölüme terk edilen fidan. Gözlerini kapadı ve sözsüz bir dua gönderdi.

Gözlerini açtığında, kendisinden daha büyük kurtlar tarafından çevrelenmişti.

Daha önce hiç görmediği kadar. Grinin olabileceği tüm renklerde gri kurtlar. Gözleri mavi, yeşil, altın rengi ve siyahtı.

"buradan," diye fısıldadı, ellerini savunmak için kaldırarak. "Beni yalnız bırak."

Kurtlardan biri karların üzerinde hafifçe adım atarak ilerledi ve bilge gri gözleriyle Raisa'ya baktı. Diğerleri ona yer açmak için ayrıldı.

"Selamlar, Raisa *ana*'Marianna," dedi kurt. "Biz senin kız kardeşleriniz, Gri Kurt kraliçeleri." Dişi kurt kabarık kuyruğunu ayaklarının etrafında kıvırdı. "Yazık değil mi?" dedi, başını eğerek.

"Sadece annelerimizi kaybetmenin acısıyla mı kraliçe oluyoruz?"

"Dinlenmem gerek," dedi Raisa. "Yarın gidecek uzun bir yolum var." Dizlerini yukarı çekip kollarını dizlerine doladı. "Bir gece için yeterince rüya gördüm."

Yeşil gözlü bir kurt, sanki Raisa hiç konuşmamış gibi, "Ve biz kraliçeler olarak haleflerimizi sadece kendi ölümlerimizin acısıyla doğururuz," dedi. "Ama kızlarımızın bizi takip ettiğini bilmek geçişimizi kolaylaştırır."

Gri gözlü kurt burnuyla Raisa'nın dizini dürttü. "Yalnız değilsin. Konsantre olursan, Gri Kurt soyuna kadar uzanan bağlantıyı hissedebilirsin."

"Hüküm süren kraliçelere danışmanlık yaparız," dedi yeşil gözlü kurt, "sadece durum vahim olduğunda. Şimdiki gibi."

Raisa titreyerek, "Ben seni aylardır görüyorum," dedi. "Neden benimle daha önce konuşmadın?"

"Annen artık bizi duyamıyordu," dedi yeşil gözlü kurt. "Bu yüzden sana geldik."

"Althea," dedi gri gözlü kurt azarlayarak.

"Bu doğru," dedi Althea. "Raisa da biliyor olabilir. Bayar Kraliçe Marianna'nın kulaklarını tıkadı, böylece bizi duyamadı. uyarılar."

"Neden seni dinleyeyim ki?" Raisa dedi ki.

"Halüsinasyon ya da düşmanlarımın yarattığı iblisler olabilirsiniz. Ya da kötü bir rüya," dedi umutla.

"Bizi dinlemelisin," dedi gri gözlü kurt. "Çok sayıda düşmanınız var. Eğer harekete geçmezseniz, Gri Kurt soyunu yok edecekler."

"İşte bu yüzden eve gidiyorum," dedi Raisa. "Kraliçe anneme yardım etmek için. Çok uzun zamandır birbirimizi duymuyoruz."

Rüzgâr ağaçların tepelerini karıştırarak *Marianna* diye fısıldadı.

Kurtlar da , birbirlerine baktılar, çenelerini kırdılar ve sızlandılar.

"Artık ipin ucu kaçtı," dedi gri gözlü kurt. "Ve o iplik sensin, Raisa *ana*'Marianna."

Düşüncelerine o kadar yakındı ki Raisa yine ürperdi.

Raisa, "Annem ve ben tehlikedeyiz," dedi. "Bunu mu demek istiyorsun?"

"Dost gibi davranan birine karşı dikkatli olun," dedi Althea. "Düşmanlarınızı evinizin yakınında arayın."

"Kehanetler neden hep bu kadar gizemli?" Raisa dedi ki. "Neden bana neler olup bittiğini açıkça söyleyemiyorsun?"

Kurtlar sanki ortak bir işaretle ayağa kalktı.

"Sana getirdiğimiz mesaj bu, Raisa *ana*'Marianna, Yedi Diyar'ın kraliçelerinin soyundan geliyor," dedi Althea. "Taht için savaşmalısın. Gri Kurt soyu için savaşmalısın. Marianna gibi tuzağa düşürülmene izin . Diyarın geleceği bıçak sırtında dengede duruyor." Başını eğdi ve geri döndü, tırıs la uzaklaştı.

Gri gözlü kurt hariç diğerleri onu takip etti. Başını eğdi, Raisa'ya düşünceli bir şekilde baktı, sanki onun ölçüsünü alıyormuş gibi. Raisa dişi kurdun gözlerinde sempati gördüğünü düşündü.

"Raisa *ana*'Marianna, kız kardeşlerim doğruyu söylüyorlar, ama bu Eksik. Benim yaptığım hataları yapmayın. Arkadaşlarınızı dikkatli seçin. Birlikte eğirilen iki ipliğin, iki kat kalınlığındaki bir iplikten daha güçlü olduğunu asla unutmayın."

"Annem ve ben," diye fısıldadı Raisa. "Bunu mu demek istiyorsun?"

Dişi kurt, kardeş kraliçeler tarafından duyulmaktan endişe ediyormuş gibi omzunun üzerinden şöyle bir baktı, sonra Raisa'ya döndü. "Bazen aşk yerine görevi seçmeniz gerektiğini bilin. Görevini unutma. Ama yapabildiğiniz zaman sevgiyi seçin."

Raisa ona baktı. "Kimsin sen?" diye fısıldadı. "Ben

Hanalea *ana*'Maria'yım, dünyayı paramparça eden."

"Ama..." Raisa el yordamıyla kelimeleri bulmaya çalışırken Hanalea başını eğdi ve arkasını döndü. Kulakları geride, kuyruğu arkasında, ağaçların altındaki gölgelerin içinde kayboldu.

Raisa gözlerini tekrar açtı. Sırt üstü yatmış, ağaç tepelerine bakıyordu. Soğuk ve ıslak montunun içinden sızmıştı. Rüzgâr dalları karıştırırken üzerine kar yağıyordu.

Marianna, diye fısıldadılar.

Oturdu, kafası hala rüyaların kalıntılarıyla bulanıktı, ortasında bir korku düğümü vardı.

Yani bu bir rüyaydı. Ama bu alacakaranlık ziyaretinin anlamı neydi? Endişeden doğan bir kâbus muydu? bir şeyin önsezisi miydi? Tamamen farklı bir şeyi simgeleyen belirsiz bir benzetme mi?

Gri Kurt kraliçelerinin kehanet yeteneğine sahip olduğu söylenirdi ama annesi Marianna'da bunu hiç görmemişti. Mesajlar böyle mi geliyordu -rüyadaki gri kurtlardan mı?

Ya da belki de sadece bir rüyaydı. Trajik bir günün kalıntısı ve sonucu.

Büyücülerin uslu durduğu, tılsımların sonsuza dek sürdüğü ve kraliçelerin ne yaptıklarını bildiği bir geçmişin kalıntıları olan, uykuya dalmış gibi görünen bir büyü geleneğine güvenebilir miydi?

Fellsmarch'a döndüğünde ne bulacaktı? Kurtların bu uyarıyı yapmasına neden olacak kadar güçlü tehlike neydi?

Bilmek zorundaydı. Şimdi öğrenmeliydi.

Ayağa fırladı. Bunu yaparken, kamp alanının etrafındaki karın, kamptaki hayvanların ayak izleri büyüklüğünde pençe izleriyle dolu olduğunu gördü.

öğle yemeği
tabakları.

Kurt izleri.

Lanet kemikler, diye düşündü. Belki de aklını kaçıırıyordu.

"Özür dilerim," diye fısıldadı Gillen'in bunca zamandır eyerli duran atına. Sırtını bir ağaca sürtmeyi başarmıştı, Eyeri . Onu tekrar besleyip sulayacak kadar uzun bir süre ısırtığı bıraktı, sonra kolanı sıkı ve ata bindi.

Karanlık dar kanyondan çıktığında, beklediğinden daha fazla gün ışığı kalmıştı. Güneşin son ışınları geri yansırıyordu.

kardan, yolu aydınlatıyordu. Patikada bir aşağı bir yukarı baktı, sonra kuzeye, Marisa Pines Kampı'na doğru döndü.

Raisa daha yavaş gitmesine rağmen, yukarıdan bakan herhangi biri tarafından fark edilmesini engelleyeceğini umarak, fırsat buldukça atını patikadan uzaklaştırdı. Gillen'in yaylı tüfeğini yanında tutuyordu, tek atışının onu kurtaramayacağını biliyordu.

Yapmak istediği şey dörtlüye koşmak ve tüm yol boyunca yarışmakken, atı dizginlemek için elinden gelen tek şey buydu. Güvenlik. Ara sıra durup dinliyor, sadece tepesindeki dalların hareketini ve kar üzerindeki karın tıslamasını duyuyordu.

Onu avlayanlar da temkinli hareket edeceklerdi. onu kaçırmak istemiş olabilirler. Ya da belki bir tuzak kurmuşlardı ve örümcekler gibi oturup onun tuzağa düşmesini bekliyorlardı.

Etrafına karşı tetikte olmak için elinden geleni yaptı. kafasının dışında. Onu yaşamla ölümün kesiştiği bu yere getiren tüm kararların üzerinde durmayı göze alamazdı. Geleceği, yani hayatı Delphi'den Marisa Pines Geçidi'ne uzanan bu dar yoldaki bu küçük zaman dilimine bağlıydı. kampa kadar.

Demonai nerede? diye düşündü. Neden yolun bu kısmında devriye gezmiyorlardı?

Raisa, ışık azaldıkça dizginleri sıkıca kavrayışını gevşetti. Belki şimdi biraz daha hızlı hareket edebilirdi, en azından ay yükselene kadar. Ama ışığın olmaması patikadan uzaklaşmayı daha tehlikeli hale getiriyordu. Eğer atının ayağı burkulursa, işi biterdi. O yüzden patikayı daha sık riske atıyor, ağaçların üstünü kapattığı ve onu meraklı gözlerden sakladığı yerlerde daha iyi hız yapıyordu.

Dışarıda kaç kişi olduğunu merak etti. Muhafızlarının elinde kaç kişi ölmüştü? Ayrılacaklar mıydı yoksa birlikte mi kalacaklardı? Diğerleri yol boyunca saklanırken, bazıları onu geçmeyi ya da yolunu kesmeyi umarak patikadan ilerleyecek miydi?

Raisa ilerideki patikayı tarayarak olası pusuları tespit etmeye çalıştı ama karanlık onu sakladığı gibi onları da saklıyordu. İleride, patika dar bir geçitten geçerek, donmuş topraklar boyunca uzanıyordu.

derenin dibinde. İzleri görebiliyordu; fırtınadan beri atların bu yoldan geçtiğinin kanıtlarıydı bunlar.

Kendi kendine, atların bu yoldan geçmiş olmasının hâlâ burada oldukları anlamına gelmediğini söyledi. Her neyse, başka bir yol yoktu. Kanyon duvarına yakın durarak, girişe karşı silüetinin görünmemesi için düz bir şekilde yatarak, kısrağı vadiye doğru yürüttü.

Onu kurtaran şey sürpriz unsuruydu. Kanyonda bekleyen adamlar muhtemelen saatlerdir kimseyi öldürmeden bekliyorlardı ve bu yüzden olabileceklerinden daha az tetikteydiler.

Geçidin yarısında, Raisa bir hareketlilik gördü karşı kanyon duvarına karşı. Bir at kişneyerek selam verdi ve Gillen'in atı da cevap verdi.

Askerler bir kenara bıraktıkları silahları almak için çabalarken botlar kayaya sürtündü.

Topuklarını iğdişin yan taraflarına doğru sürdü ve iğdiş öne doğru fırladı. Arkasında biri Kuzeyli bir yemin etti. Bir çığlık yükseldi, taşa çarparak yankılandı.

Kanyonun ağzından fırladıklarında Raisa atını daha da hızlanmaya teşvik etti. Ağaçların arasındaki dar koridordan aşağıya doğru uçtular, yakınlarda hayatlarını ve uzuvlarını riske attılar- karanlık. Arkasında, toynakların taşa vururken çıkardığı çingırağın bir kovalamacanın gök gürültüsüne dönüştüğünü duyabiliyordu.

Uzun bir gecenin ardından tek bir noktada topallayan iğdiş koşmaya hevesli görünüyordu ve Raisa ona başını uzattı. Ağaçlar , rüzgar yüzüne şiddetle . Kendini bir uçurumdan aşağı atabilirdi ama yine de geçilirlerse ölmüş olacaktı.

Takipçilerinden önce Marisa Pines Kampı'na kadar gitme şansını düşündü. İğdişi tazeydi ve onu kovalayanlara kıyasla hafifti. Ama patikayı bilmiyordu ve onun için başka tuzaklar kurup kurmadıklarını da bilmiyordu. Bir mil öteden geldiklerini herkes duyabilirdi.

Ağaçların arasından çıkıp geniş bir çayırdan geçtiler. Arkasındaki yaylı tüfek seslerini duyarak, ileri geri koşmaya başladı.

Çayır, Demonai'nin ona öğrettiği bir şeydi. Oklar tıslayarak geçti, hiçbirini yaklaştımadı. Ama zikzak çizerek ilerlemesi onu yavaşlattı ve geriye dönüp baktığında suikastçılar ona yetişmişti.

Bir kez daha ağaçların gölgesine sığındı ama atlılarla arasında daha fazla boşluk açamadı. Kaba bir sayımla yarım düzine kadar var gibiydi.

Her iki yanında da ormanda ilerleyen kurtlar gördü, kulakları geride, bacakları uzamış ve kıvrılmış, kolayca ayak uyduruyorlardı.

Önlerinden geçip atlarını korkutamaz mıydın? diye düşündü.

Atın ağzından köpükler fışkırdı ve hızı biraz azaldı. Biraz. Daha ne kadar devam edebilirdi? Diğer atlar da yoruluyor olmalıydı. Onunkinden daha çok.

İki büyük kaya parçasının arasından geçerek başka bir kanyona girdiler.

Kan ve kemikler! İleride, patikanın iki yanındaki iki atlı onun yolunu kesmek için öne doğru eğildi, ellerinde gevşekçe sallanan yaylar sırtıyordu.

Raisa çılgınca iki tarafa da baktı. Kanyon burada dardı ve etraflarından dolaşmanın bir yolu yoktu. Bağırışları duydu Aralarında sıkışıp kaldığını gördüklerinde arkasındaki atlılardan gelen zafer.

İçinde öfke kıvılcımları çaktı. Bunlar, ona sekize bir saldıran korkaklar ve hainlerdi.

Gillen'in ağır kılıcını kınından çıkardı. Onu bir kargı gibi önüne uzatarak topuklarını atın yan taraflarına geçirdi.

"Savaşçı Hanalea için!" diye bağırdı ve önüne çıkan atlılara doğru hızla ilerledi. Sırtışları yüzlerinden düştü, yerini şaşkınlık ve paniğe bıraktı. Atlarının dizginlerini çekiştirerek bineklerini yoldan çekmeye çalıştılar.

Raisa gürleyerek geçerken kılıcın ucu atlardan birinin boynuna saplandı. At çığlık attı ve Raisa atı bıraktı.

kendi bineğinden sürüklenmekten kaçınmak için hemen.

Yakın mesafeden bir yay sesi duyuldu ve bir şey sırtının üst kısmına çarparak onu yere düşürdü. Yüzüstü yere düştü ve iğdiş gelip boynuna köpük damlatarak durdu. Sırtında zonklayan acıyı ve sol kolundaki uyuşma ve karıncalanmayı görmezden gelmeye çalışarak ayağa kalktı.

Diğer suikastçılar, iki suikastçinin arkasında sıkışıp kalmışlardı Onu pusuya düşürmüşlerdi ama kısa sürede tepesine bineceklerdi. Eyerin kulpuna uzanan Raisa yeniden ata binmeye çalıştı ama kolunun neredeyse işe yaramadığını, acının bunu başaramayacak kadar çarpıcı olduğunu fark etti. Bunun yerine, o yayını indirdi ve kanyonun bir ucundaki kaya yığınlarının arasına daldı. Tırmanmaya başladı, nefesi tıslıyordu. Dişlerinin arasında, gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. Ne zaman gerinse, hareket etse ve yukarı uzansa, sırtındaki cıvata kayıyor, yara acıyla yanıyor ve başı dönüyordu.

Kaçınılmaz olanı erteliyordu ama umursamayacak kadar öfkeliydi. Edon Byrne'ü öldüren hainler tarafından hedefine bu kadar yaklaştırılması kabul edilemezdi. Ölümünün almanın tek yolu hayatta kalmaktı ama şu anda bu giderek daha az mümkün görünüyordu. Mümkün.

Daha fazla tırmanamayana kadar tırmandı, sonra kendini bir yarığın içine attı. Arbaletini sağ yanına, Leydi hançerini de sol yanına yerleştirdi. Onu Indio boyunca uzanan kayalıklardan bir yumuşakça gibi çıkarabilirlerdi. En azından onlara küçük bir bedel ödetecekti.

Yaralı olduğunu biliyorlar mıydı? Belki bilmiyorlardı.

Sol kürek kemiğinin altındaki giriş noktasından sırtına kan damladığını hissetti. Garip bir şekilde, sırtındaki ağrı azalıyor, yerini yayılan bir uyuşukluk alıyordu. Nokta bir sinire zarar vermiş miydi?

Aşağıdan birinin bağırdığını duydu, tanıyamadığı birinin. Bak.

"Bunu uzatmayalım. Yürüyerek asla kaçamazsın. Teslim ol. şimdi, ve zarar görmeyeceksin. Direnirseniz hiçbir garanti veremem."

Doğru, diye düşündü Raisa. Bizim de hatalarımız var ama aptallık Gri Kurt soyunda yok. Yanıt vermedi.

Uzun bir süre sonra subayın emirlerini bağıarak söylediğini duydu. Adamlar kanyonu aramak için dağılacaklardı. Kayaların kayalara çarpışını, adamların küfürlerini ve etrafındaki tırmanış seslerini duydu.

Sonra kanyonun öbür ucunda, küçük bir çıkıntıya tırmanan kaçak askerlerden biri görüldü. Doğruldu. etrafına bakındı. Raisa'yı görünce sırtıttı ve parmağını ona doğru uzattı.

"Merkle!" diye bağırdı, geldiği yöne bakarak. "Yukarıya! O-"

Raisa yaylı tüfeği kaldırdı ve kendisine öğretildiği gibi onu göğsünün ortasından vurdu. Adam geriye doğru tökezledi, gözden kayboldu.

Görüş. Adam yere düştüğünde diğerlerinin bağırdığını duydu.

Yine de bu onları biraz yavaşlatabilir, diye düşündü. Kendini tuhaf hissediyordu, düşünceleri karmakarışık ve yavaştı. Dudakları ve dili Uyuşmuştu ve artık sol elinin parmaklarını hissedemiyordu.

Çift görüntüyü göz kırparak uzaklaştırdı ve sonra . Zehir. Ok ucuna zehir sürülmüş.

O zaman sekize bir yeterli değil, diye düşündü. Hayır. zehir kullanmak. Adil oyun kavramları buraya kadarmış. Tabii başlangıçta varsa.

İnatçı güveni yok oldu. Zehirle nasıl savaşabilirdi ki? Bitkisel olmalı, muhtemelen klan yapımı. Klanlar olağanüstü zehirler üretirdi.

Başta çok kanamıştı ama artık sırtından aşağı kan damladığını hissetmiyordu. Bu iyi miydi yoksa kötü mü? Kanamaya devam ederse zehrin bir kısmını akıtabilir miydi?

Çok güçlüydü. Görüşü bulanıklaştı, dalgalandı ve kasları seğirdi. Etrafındaki kayalar titredi ve sarsıldı. Kurtlar karanlığın içinde gölgeler gibi hareket ediyor, sızlanıyor, bastırıyorlardı.

Sanki bir şekilde onu dünyada tutabileceklermiş gibi sıcak bedenlerini ona yasladılar.

Tek umudu onlar onu bulmadan önce ölmüş olmasıydı.

Şimdi aşağıda daha fazla kargaşa duyuyordu, adamlar birbirlerine . Bütün bunlar da neydi?

Zaman geçti, kafası karışık olduğu için ne geçtiğinden emin değildi. Şimdiye kadar onu bulmuş olacaklarını sanıyordu. Kanyonda sessizlik hakim olmuştu.

Kadın bıçağını parmakladı. *Biri geldiğinde, bıçağı Onları. Biri geldiğinde, yapıştırırsın.* Raisa unutmamak için bunu defalarca tekrarladı.

Amon her zaman silah taliminin amacının bu olduğunu söylerdi - kasları ve sinirleri eğitmek, böylece bir dövüşte bilinçli bir düşünce olmadan yapmaları gerekeni yapmalarını sağlamak.

Kafasının içinde Amon'un alçak ve çaresiz sesini duydu. *Rai. Sakın ölme. Benim yüzümden ölme Rai. Hayatta kal. Hayatta kal. Hayatta kal.*

Eli çaresizce çırpındı. *Özür dilerim. Özür dilerim. Elimden geleni yaptım.*

En çok da Han'dan ayrıldığı için pişmanlık duyuyordu. Ona söylemek, itiraf etmek istediği o kadar çok şey vardı ki. Aralarında yalanların yerini alacak bir gerçek yaratmak istemişti. Şimdi muhtemelen

ona ne olduğunu asla bilemeyecekti. Onun hakkında gerçekte ne hissettiğini. Gerçekte kim olduğunu.

Han'ın yüzüne odaklanmaya, onu aklında tutmaya çalıştı. Açık renk kaşların altındaki parlak mavi gözler, tuhaf bir şekilde aristokrat burun, bir tarafa doğru sarkan soluk yara izi.

Küçük çakıl taşları kayalara çarparak yanından akıp gidiyordu. Biri geliyordu, yukarıdan aşağı tırmanıyordu. Eli toprağı eşeledi ve hançerini kavradı.

C H A P T E R N I N E

BİR AV YARIDA KESİLDİ

Bazen bir iniş tırmanıştan daha zordur. Ragger geçidin yokuş aşağı tarafında daha hızlı hareket etmek istedi - kar yığınlarının patikadaki kusurları gizlediği yerde iyi bir fikir değildi. küçük vadilerden büyük kayalara kadar.

Ezilmiş patika devam ediyordu. Atlılar son derece hızlı ilerliyor gibiydi. Bazıları çevredeki ormana dağılırken, diğerleri yollarına devam etti. Acaba hala Birini kovalamak mı? Ya da kendilerini takip etmek daha zor olsun diye ayrılmak mı?

Sonunda patika ağaç sınırının altına indi ve amansız rüzgâr biraz azaldı. Han aynı anda hem minnettar hem de endişeliydi. Çam ormanının etrafını sıkıca sarması onu ürkek.

Donmuş bir denizdeki dalgalar gibi Vadi'ye doğru eğimli bir dizi sırta bakan küçük bir tepeye çıktı. Yapması gereken Hava durumuyla ilgili endişelerine rağmen yakında bir kamp yeri bulacaktı. Kuzeyde bulutlar birikmişti ama güneş ufukta hâlâ parılıyordu, jilet gibi keskin batı zirvelerinin üzerinden akıyor. Arazideki kırıksıklıklar karın üzerine uzun mavi gölgeler düşürüyordu. Hava çoktan Kanyonlar karanlıktı. Köknar ağaçları zirvelerin gölgelerinde siyah lekelere dönüşmüştü.

Han avcılarını görmeden önce kovalamacanın seslerini duydu. Arazinin bir numarası sesleri güçlendirerek aşağıdan yukarıya doğru yankılanmasını sağlıyordu: toynakların kayalar üzerindeki şakırtısı, birbirlerine bağırان adamlar, hatta yaylı tüfeklerin takırtısı.

Bütün gün izlerini takip ettiği baskıncı grup bu olmalıydı; Yüzbaşı Byrne ve diğer mavi ceketlileri öldürenler.

Doğru tahmin etmişti, ava çıkmışlardı ve şimdi de avlarının peşine düşmüş olmalıydılar.

Hayatta kalan son bir Bluejacket mıydı? Bir tanesinin bile serbest kalmasına izin veremezler miydi?

"*Seni ilgilendirmez Alister,*" diyen sesle savaşılan Han, Ragger'ı aşağıdaki vadiye bakabileceği kadar ileri itti. Derin ve çanak şeklindeki, buz tutmuş bir tepeye iniyordu. Dibinde dere yatağı vardı. Yakın geçmişte bir süre yanmış olduğundan nispeten ağaçsızdı.

O izlerken, ağaçların arasından tek bir at ve binicisi çıktı ve dörtnala açıklığa doğru ilerledi. Eyer. Boyuna posuna bakılırsa bir kadındı, ölü askerler gibi giyinmiş ve benzer bir ata binmişti. Atın sırtına bir at gibi yapışmıştı. At ve binici açıklık boyunca zikzaklar çizerek arkadaki okçuların hedeflerini şaşırttı.

Kızın belki yüz metre gerisinde, kan kokusu almış tazılar gibi böğüren altı atlı daha belirdi. Tatar yayları tekrar duyuldu ve oklar başlarının üzerinden fırlayıp kızın ve atının etrafındaki yere çarparak uzak taraftaki ormanın içinde kayboldular.

Han, onlar ağaçların arasında kaybolana kadar şaşkınlıkla izledi. Kovalamacanın sesleri azaldı, ta ki açıklık bir kez daha sessiz ve boş olana kadar, karda titreyerek duran ve bunun bir rüya olmadığını kanıtı olan oklar dışında.

Ragger sabırsızca homurdandı ve başını savurdu. Han içiyle konuştu, o ne olduğunu anlamaya çalışırken dalgınca onu yatıştırdı. ne gördüğünü.

Peşindekiler, tüylü kışlık paltoları olan yayla askeri atlarına biniyorlardı. Rozetsiz mavi ceketlilere benziyorlardı, çok dikkatliydi. Belirsiz. Kızın sadece birkaç mil ötedeki Marisa Pines'a güvenli bir şekilde ulaşmasını engellemeye çalışıyorlardı.

Altıya bir öldürmeyi hedefliyorlardı. Mavi ceketli kız bir klan savaşçısı gibi at sürüyordu ama kaçmasına imkân yoktu. Bu bir Kendisiyle hiçbir ilgisi olmayan özel bir ölüm kalım mücadelesi.

Kendi kendine yola devam etmesi gerektiğini söyledi, kendisi farklı bir yola girerken kovalamacanın onları meşgul edeceğine şükretti.

Ama Rebecca Fells'e döndüğünde ne yapmak istediğini sorduğunda ona ne söylemişti?

Güç sahibi insanların zayıfları seçmesinden bıktım. Onlara yardım edeceğim.

Han gördüklerinin ardındaki hikâyeyi bilmiyordu. Yine de her kim olursa olsun, o kıza altıya bir dövüşte yardım etmek, nefret ettiği bir kraliçe için para toplamaktan daha çok işine geliyordu.

Bu biraz da neden burada olduğuyla ilgiliydi. Byrne Kraliçe'nin muhafızlarının yüzbaşısıydı ve son derece dürüst Amon Byrne'ün babasıydı ve bu kız onun arkadaşlarından geriye kalan tek şeydi. Ve Amon

Byrne, Rebecca için bir arkadaş ve komutandı.

Bilinçli bir plan yapmadan Ragger'ı harekete geçirdi, Yamaçtan aşağıya, peşinden gelebileceği yere doğru yanlamasına kaydı. Dikkatli başladı ama çok geç kalacağından korktuğu için kısa süre sonra kendini topuklarını Ragger'ın yanlarına vururken buldu.

Takip, patikanın bir mil ilerisinde, kırık kayalarla dolu küçük bir vadide aniden sona erdi. Han adamların sesini duyabiliyordu. birbirlerine bağıyorlardı. Ragger'ın dizginlerini bir defne çalısının üzerinden geçiriyor,

Han atından indi ve uzun yayını ve bir demet

Oklar. Kanyonun kenarından, buz ve kayaların üzerinden yukarı tırmandı ve sonra vadiye bakabileceği kadar ilerledi, azalan ışıktan en iyi şekilde yararlanmak için gözlerini kısıtı.

Kaçığın binicisiz atı bir kenarda duruyordu, başı eğik, yanları kabarmış, paltosu soğuk havada buğulanıyordu. Han ilk başta çok geç kaldığını, kızın kaçırıldığını düşündü. Ama avcılar kan revan içinde atlarından inmiş, yaylarını doldurmuş ve tüfeklerini çekmişlerdi. Bıçaklar. Görünüşe göre avlarını getirmişler. Belki de at tökezlemiş ve o da fırlamıştı.

Ya da belki de pusuya düşürülmüştü. Tekrar anlattığında, şimdi kanyonda en az sekiz adam vardı.

Adamlardan biri yumruğunu kaldırarak diğerlerine beklmelerini işaret etti.

Ellerini ağzına götürerek kör uca doğru bağırdı

vadinin. "Bunu uzatmayalım. Yürüyerek asla kaçamazsın. Şimdi teslim olursan zarar görmezsin. Direnirsen hiçbir garanti veremem."

Ha, diye düşündü Han. Kız arkadaşlarına ne olduğunu gördü. Bu teklifi kabul ederse aptallık etmiş olur.

Adam bekledi. Donmuş yaprakların rüzgârda çıkardığı çingirak sesinden başka bir cevap gelmedi. Omuz silkti ve adamlarına başıyla işaret etti. Onlar da vadinin sonundaki kaya enkazına doğru ilerledi, Bıçaklarını çalılıklara saplıyor, yarıklara ve kayaların arkasına giriyor, bellerine kadar kar yığınlarının içinden geçiyor, kanyon duvarlarında daha da yükseğe çıkmaya çalışıyorlardı.

Aniden, Han'ın karşısındaki kanyonun birinde bir asker bir şeyler bağırdı, sonra sendeledi, tökezledi ve düştü, Çığlık atarak, kollarını çılgınca sallayarak. Kanyonun tabanındaki bir kaya parçasının üzerine sırt üstü düştü. Yoldaşlarından biri kayaların üzerinden tırmanarak yattığı yere geldi.

"Onbaşı Merkle!" diye bağırdı, sesi öfkeden tizleşmişti. "Lanet sürtük Jarvit'e bir ok sapladı."

Onbaşı mı? Han düşündü. Onlar asker, tıpkı düşündüğüm gibi. Neden Byrne'ün bölüğüne saldırırsınlar ki? Aynı tarafta olmaları gerekmez mi?

Avcılar şimdi daha çok avlananlara benziyorlardı; birbirleriyle mırıldanıyor, başlarını çeviriyor, kayalık duvarları tarıyorlardı. ve daha küçük bir hedef oluşturmak için alçakta toplanıyorlardı. Gizli okçuyu bulma şerefini bir başkasına bırakmaya fazlasıyla istekli görünüyorlardı.

Merkle küfretti ve parmağını kanyonun sağ arka tarafına doğru uzattı. "Cıvata orada bir yerden gelmiş olmalı," dedi. hırladı. "O sadece bir kız, sizi korkaklar!"

Merkle'in arkadaşı, "Teğmen Gillen'ı öldürmeye hazır," diye . "Sadece düşündüğünüzden daha tehlikeli olduğunu söylüyorum."

Han'ın kafası şaşkınlıkla kalktı. Gillen? Mac Gillen mı? Eğer kız Gillen'ı gerçekten öldürdüyse, bu ödüllendirilmeye değer bir hizmetti. *Mac Gillen'in her düşmanı benim dostumdur.*

Askerler hâlâ homurdanarak ayakta duruyor, kızın saklanmış olması gereken kanyonun duvarına bakışlar fırlatıyorlardı. Bu iş için pek iştahlı görünmüyorlardı.

"Yüzbaşı Byrne için , değil mi?" Merkle alay etti. "Artık geri çekilmek için çok derindesin. O kaçarsa, sen de bir dünya sorun."

Onbaşılara kara kara bakan askerler, bu kez daha temkinli de olsa aramalarına devam ettiler.

Yani doğruydu. Gillen ve bir grup hain, komutanlarını ve onunla birlikte seyahat eden herkesi öldürmüştü. Muhtemelen asıl hedef Byrne'dü ve şimdi işi bitirmek istiyorlardı, böylece kimse hikayeler anlatarak geri dönemeyecekti.

Han kararını verdi.

Kanyonun kenarından dolaşarak, kızın saklanmış olması gereken köşenin karşısında, Onbaşı'ya en yakın yerde pozisyon aldı.

Merkle.

Bu iş için büyüye ihtiyacı yoktu.

Han bir oku kirişe taktı, kulağına doğru çekti ve serbest bıraktı. O kadar yakın mesafeden, uzun yayının sapı Merkle karda yüzüstü devrilmeden önce yarı dönmüştü.

Subay yere düşmeden önce Han hareket ediyordu. Aşağıdaki adamlardan taşlara çarparak yankılanan bağırışlar yükseldi. Piçleri uzaklaştırabilirse, belki kız kanyondan çıkmanın ve kaçmanın bir yolunu bulabilirdi. Ama Merkle'in kaybıyla birlikte kanyondaki adamlar bir takip ya da geri çekilme organize edemiyor gibiydi. Etrafta dolanıyor, el silahlarını sallıyor ve Han'ın eski mevzisine doğru birkaç gecikmiş ok fırlatıyorlardı.

Han başka bir hedef seçti ve serbest bıraktı. Biraz daha koştu ve Tekrar gevşemiş. İkiye iki. Ortalık karıştı. Kalan dört askerden üçü atlarına doğru koşarken, dördüncüsü yere düşüp öldü. gözünde bir okla. Han son üçünü atlarına binmenin çeşitli aşamalarında vurdu.

"Sanırım karşılık veren hedeflere alışık değilsiniz," dedi Han. Gözden kaçırdığı biri olup olmadığını görmek için birkaç dakika bekledi. Düşen askerlerden biri dizlerinin üzerine çöktü ve yakınlarda duran doru bir beygire doğru acı içinde süründü. Han'ın oku mavi ceketliyi göğüs kafesinin hemen altından yakalamıştı ve bir elini yalvarırcasına uzatarak ilerlerken karın üzerinde bir kan lekesi bıraktı. Dişi at ayağa kalktı, başını savurdu, gözlerini devirdi, temkinli bir şekilde yaralı adamın yaklaşmasını izliyordu.

Bir ok daha yerleştirdi ama ipi germeden, Han ona doğru alçaldı, çıkıntıdan çıkıntıya hafifçe sıçrayarak, belki bir düzine metre yukarısına kadar geldi. Acele etmeden ayaklarını yere bastı, ipi geri çekti ve dikkatlice nişan aldı.

Asker hırıldayarak doru atı selamladı ve at merakla homurdanarak başını ona doğru uzattı. Öne doğru atılarak üzeniği kavradı. Zahmetli bir şekilde kendini ayağa kaldırmaya başladı.

Han'ın oku boynunun arkasına saplandı ve adam tek bir ses bile çıkarmadan öldü.

Yayını omzuna asan Han, kızın saklanıyor olabileceğini düşündüğü yerin hemen üzerinde bir daire çizdi. "Hey, oradaki! İyi misin?" diye seslendi.

Cevap gelmedi.

"Gitmişler." Kanyonun içine bakarak onu daha aşağıdaki bir çıkıntıda görmeye çalıştı. "Artık güvendesin. Ben...ah...onları kovaladım."

Hala cevap yok. O zaman neden ona güvensin ki?

Kendi kendine usulca küfrederek kenardan aşağı düştü ve yarı kayarak, yarı tırmanarak yamaçtan aşağı indi, inişini yavaşlatmak için ardıcılara tutundu ve bu sırada parmaklarını yüzdü. Dar bir çıkıntıda, bir Kanyonun tabanından bir adam boyu yüksek, karda mor-kırmızı renkte büyük bir kan birikintisi buldu. Kenarlarında buz kristalleri oluşmaya başlamıştı bile. Su birikintisinin yanında bir yaylı tüfek okunun ucu vardı. Onu kırmış olmalıydı.

Hayır.

"? Yaralandığını biliyorum. Lütfen. Sana yardım etmeme izin ver." Han diz çöküp yeri taradı. Kıpırmızı damlalar onu tekrar çalılıkların arasına götürdü.

"Geliyorum," diye . "Beni vurmayın."

Uzun yayını omzundan kaydırarak yere bıraktı. Dikkatli bir şekilde dalları kenara çekti, elleri ve dizleri üzerinde sürünerek ilerledi, yolu göstermek için parmaklarının ucunda bir büyücü ışığı yaktı.

Kayalıklardaki bir yarığa sıkışmış, dizlerini çenesinin altına çekmiş, bıçağını dizlerine dayamış, işe yaramaz yayını da yanına almıştı. Çok hareketsizdi, açıkta saklanan bir hayvan gibi zorlukla nefes alıyordu. Işık bıçağı yakalamasaydı, onu ıskalayabilirdi. Ama adam çok yaklaştığında, kadın

Bıçak. "Geri çekil," diye fısıldadı. "Beni yalnız bırak. Seni uyarıyorum." Yutkundu, dudaklarını yaladı, inatla çenesini kaldırdı. "Biraz daha yaklaşırsan boğazını keserim."

Rebecca Morley'di.

"Rebecca mı?" Han, dehşetle savaştan şaşkın bir rahatlamayla fısıldadı.

Topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu, zihni çalkalanıyordu. Gözleri onun bıçağına . Tasarımı Yüzbaşı Byrne'den aldığı kılıca benziyordu. Bıçak muhtemelen onun da bıçağıydı.

Nasıl olmuştu da Yüzbaşı Byrne ile birlikte olmuştu? Byrne'ün Simon'ın Fetters Ford'da gördüğü "gezginler" Bluejackets olabilir mi? Ama orada ne yapıyor olabilirler ki?

"Rebecca." Han öne doğru eğildi, elini uzattı ve süslü bıçağı tekrar kaldırdı, vahşi gözlerle bakıyordu. "Beni tanımıyor musun? Ben Han."

Han kimsenin kahramanı gibi görünmediğini fark etti. Haftalarca yollarda sonra saçı sakalı birbirine karışmış, zayıf ve pisti. Kendisinin de yersiz olduğunu, muhtemelen onun görmeyi umacağı son kişi olduğunu biliyordu.

Ama yine de tanınabilir, değil mi? Ne de olsa onu tanımıştı.

"Sorun yok," diye fısıldadı, kendi kulaklarına bile inandırıcı gelmiyordu. "Sana zarar vermeyeceğim."

Ona inanmadığını göstermek için elini umursamaz bir şekilde salladı.

Kötü durumdaydı. Etrafındaki karlar

Kan. Yüzünün bir tarafı , sanki dövülmüş gibiydi. Diğer tarafı kansız ve solgundu. Saçları hatırladığından daha kısaydı - onu son gördüğünden beri kırpılmıştı.

Yeşil gözleri bulanık ve şaşkındı, bıçağı tutan eli titriyordu.

"Sana ne yaptılar?" diye mırıldandı mide bulantısı ve öfkeyle savaşıyor. Ne de o bir mavi kanlıydı. Bu şekilde çalışmaması gerekiyordu.

Aklı bir karış havada. Bayarlardan kaçmış mıydı? Byrnes onu kurtarmış mıydı? Amon Byrne Way Kampı'ndaki ölümler arasındaydı da o mu fark etmemişti? Yoksa Onbaşı Byrne ormanda bir yerlerde ölü ya da yaralı mıydı?

Ama Byrne kuzeye doğru gittiğini ve Batı Kapısı'ndan Fells'e girdiğini söylemişti.

Micah Bayar, Han'dan intikam almak için bu kadar ileri gider miydi? Genç bir kızı öldürmek için üç kişilik bir mavi-jeket gönderir miydi? Yoksa tahmin ettiği gibi, asıl hedef Yüzbaşı Byrne'dü ve Rebecca da tesadüfen orada mıydı?

Böyle ata binmeyi nerede öğrenmişti? Oden's Ford'da bir yıldan az bir sürede değil.

Bu kadar çok eksik parça varken, bu yapbozu bir araya getirmek hâlâ imkânsızdı.

Derin bir nefes alarak öne doğru eğildi ve onun yeşil gözlerine bakarak yatıştırıcı bir şeyler söyledi. "Neyin var senin Rebecca? Görünüşe göre her zaman yüzüme bir bıçak sallıyorsun. Bugünlerde bıçakla aran iyi mi?" Ve işte böyle. Gözlerini kısmıştı, Sanki yabancı bir dil konuşuyormuş gibi kaşlarını çatıyordu.

Her zaman hızlı elleri vardı. Bir an içinde bıçağı ondan uzaklaştırdı. Bıçağı kemerinin altına soktu.

ona inanılmaz derecede aşağılık isimler takarak ulaşır. "Merak etme," dedi

nefes aldı. "Onu kaybetmeyeceğim. Tam burada." Onu deliğinden çıkarıp kollarının arasına aldı ve ellerini bıçağa uzanamaması ya da gözlerini çıkaramaması için hapsetti.

Onun dokunuşuyla irkildi, gözleri şokla irileşti. A
Bir anlık mücadele, şeyden çok bir irade ve
Sonra sakinleşti, gözlerini kocaman açıp adamın yüzüne dikti, kapana kısılmış bir hayvan gibi titriyordu.

"Ben bir büyücüyüm, hatırladın mı?" dedi, hâlâ çok sıkı sarılmış bir saat gibi çalışmaya devam ediyordu. "Bana büyücü öpücükleri hakkında her şeyi anlattığın zamanı hatırlıyor musun? Büyücü öpücükleri cızırdıyor, demiştin. Alıştığında o kadar da kötü değil." Bu hiçbir yanıt getirmedi ve getirmesini de beklemiyordu. Yine de Deli Tom gibi konuşmaya devam etti, onu dünyada tutmak için aklına gelen tek yol buydu.

"Hadi aşağı inip Ragger'ı görelim. Çantamda bazı malzemeler var. heybe. Bu kadar kanın geldiğini bulmaya çalışacağız."

Hiçbir ağırlığı yoktu ama yine de tırmanmak garipti.
Rebecca kollarındayken karanlıkta kayaların ve çıkıntıların üzerinden yamaç aşağı inerken düşüp daha fazla zarar vereceğinden korkuyordu. Nefesi tıslayarak çıkıyordu ve adam onun canını yaktığını biliyordu. Bir noktada Rebecca
çırpındı ve öne doğru yuvarlanıp dibe kadar yuvarlanmamak için elinden gelen her şeyi yaptı.

Kanyonun zeminine ulaştığında Ragger için ıslık çaldı.
Şaşkınlık içindeydi, ama at gelmişti.
kan ve cesetler ortalıkta.

Han tek eliyle battaniye rulosunu çözdü ve kanyon duvarının yanında, karla kaplı bir yere bıraktı.
rüzgar. Rebecca'yı üzerine yatırdı ve ceketini çıkardı. O zamana kadar, onun pıtırtilarına rağmen, bilinçsizliğe sürüklendi, kirpikler
Kansız tenine karşı karanlık. O kadar solgundu ki, nabzını hissetmek ve hâlâ yaşadığından emin olmak için parmaklarını çenesinin altına bastırdı.

Çalışırken Han endişelerini sıraladı. Başlangıçta kaç suikastçı olduğunu ve daha fazla suikastçı olup olmadığını bilmiyordu.

her an ortaya çıkabilirdi. Ama Rebecca'nın Marisa Pines'a varamadan kan kaybından ölebileceğinden daha çok endişeleniyordu.

Bıçağını kullanarak kanlı gömleği kesti. Bir koluyla onu destekleyerek, ona baktı. Altındaki gül dövmesi Köprücük kemiği solgun yüzünde kan kırmızı parlıyordu.

Sol kürek kemiğinin altından bir ok yemişti. Onu atından düşürmüş olmalı. Okun ucunu kırmayı başarmış.

Şaft deriye yakındı ama ucu .

Yaranın kanaması durmuştu. Şaftın etrafındaki et şişmiş ve yarayı kapatmıştı. Yine de içi kanıyor olabilir. O kulağını kızın göğsüne dayadı, teni kızın kıllarına karşı yumuşaktı. Yanak. Nefes alış verişi normaldi, en azından ıslak değildi ve yaradan hava geldiğine dair hiçbir kanıt yoktu. Yani belki de Akciğer kurtulmuştu. Çok fazla kan kaybetmemişti. Onu bir şifacıya götürebilirse yara atlatılabilir görünüyordu.

Ama bir şeyler doğru değildi. Çamurlu ve kafası karışık görünüyordu, sanki yarası iltihaplanmaya başlamış gibiydi. Kan kaybından dolayı şoka girmiş olabilir mi? Ne de olsa küçük bir insandı.

Parmaklarını yaraya bastırarak ok sapının etrafındaki eti inceledi. Rebecca inledi ve uzaklaşmaya çalıştı. Tılsımını tutarak, keşfetmek için bir güç fısıltısı gönderdi. Hemen kayboldu. Tekrar denedi ve aynı şey oldu.

oldu. Üçüncü kez, zamankinden daha güçlü bir şekilde ve güç, güçlü bir rüzgârdaki duman gibi parmaklarından tıslayarak çıktı.

Bu da ne...? Sanki bir şey etkisini göstermeden önce gücü emiyor gibiydi. Ama Rebecca'da daha önce hiç büyü bir şey fark etmemişti.

Bu ona, Elena *Cennestre* sekiz ay önce onları çıkarana kadar taktığı gümüş kelepçeleri hatırlattı. Klanlar onları o daha bebekken bileklerine bağlamışlardı. Onlar sanki büyü darbeler-bir çeşit kelepçe. Bunlar onun sihrini bastırıyor ve başkalarının sihirlerini onun üzerinde kullanmasını engelliyordu.

Birkaç kez, büyücüler onu yakmaya ya da büyülemeye çalışmış ve kelepçeler gücü emip götürmüştü. Tıpkı bunun gibi.

Rebecca'yı daha önce hiç hecelelemeye çalışmamıştı, küçük bir büyücü sızıntısı dışında, ama...

Han çalınca bir şey aradı - bir , bir simge
-Büyüye müdahale edebilecek herhangi bir şey. Sağ elini kaldırdığında, işaret parmağındaki altın kurt yüzüğünün alev alev yandığını hissetti Sıcak.

"Hmm," dedi yüzüğü incelerken. Bu yüzük
Yüzbaşı Byrne'ünkiyle eşleşti, çantasına saklanmıştı. Ve Onbaşı Byrne'ün muhtemelen hala taktığı.

Büyülü olduklarına göre klan işi olmalılar.

"Bunu nereden buldun?" diye mırıldandı. Dişlerini gıcırdatarak
Han sıcağa rağmen yüzüğü çekiştirdi ve sonunda parmağından çıkarmayı başardı. "Özür dilerim," dedi. Yüzüğü dikkatle çantasına, Byrne'ünün yanına yerleştirdi. "Geri vereceğim, söz veriyorum," dedi.

Bir kez daha parmaklarını yaraya bastırarak, Usta Leontus'un şifa dersinde öğrendiği bir teşhis olan gücü içeri gönderdi.
Kuyunun her yerinde doğal olmayan bir soğuk vardı ve yayılıyor. Enfeksiyon olması için çok erkendi. Enfeksiyon zaten sıcaktı, değil mi?

Zehir. Muhtemelen bir klan içkisi. Klan tüccarlarından ve pazarlardan yaygın olarak temin edilebiliyorlardı.

Han yemin etti, kendini aldatılmış hissediyordu, sanki tüm çabaları boşa gitmişti.

Rebecca'nın biraz kanaması iyi oldu, yoksa ölmüş olacaktı. Şimdiden. Merkle ve yandaşları onun yaralı olduğunu , atlarına binip gider ve onu hiç endişelenmeden ölüme terk edebilirlerdi.

Han bir şeyi biliyordu; burada onun için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Yetenekli olabilirdi ama şifacı değildi. Onu daha yetenekli ellere teslim etmeliydi, hem de hemen. Bu da Marisa Pines demekti. Willo'nun orada olduğunu ummak zorundaydı. Eğer orada olmazsa, Rebecca ölecekti.

Muhtemelen, yine de ölecekti.

Heybesinden eski bir yün gömlek çıkararak, kollarını kolların içine sokma zahmetine katlanmadan kızın başına geçirdi. Gömlek onun üzerinde çok büyüktü, dizlerine kadar uzanıyordu ama onu En azından sıcak.

Bir çöp arabası yapmayı düşündü ama bunun çok zaman alacağını biliyordu. Çift binmek zorunda kalacaklardı. Bu yolculuk onun için zor olacaktı, belki de ölümcül olacaktı ama başka seçeneği yoktu. Boğazındaki safra yükseldi ve onu yuttu.

Onu kaybetmeyecekti. Reddetti. Yaratıcıya dua etti. *Bir kez olsun bir şeylerin yolunda gitmesine izin ver. Bu savaş başlamadan önce birini kurtarmama izin ver.*

Aklına, belki de dualarının lanet gibi olduğu geldi - sadece intikamcı tanrıların dikkatini çekiyorlardı.

Hissettiği aciliyete rağmen, Rebecca'nın atını ve suikastçılardan birinin atını bir ucuna takmak için zaman ayırdı. Atlar işlenen suçun kanıtlarıydı. O

Rebecca'nın ölmüş olacağı için neler olduğunu anlatamayacağı düşüncesini bir kenara itti.

Rebecca'nın hafif olması iyi olmuştu, yoksa omzunda asılı duran Ragger'a binmesi mümkün olmazdı. Oturduktan sonra onu çevirmeyi başardı, böylece Rebecca sırtını ona yasladı, başı çenesinin altında sıkıştı, kollarından biri eyerden kaymasını önlemek için vücudunu sardı. Yay dizindeki çizmenin içindeydi ama bu haliyle çift sürmesi bir işe yaramayacaktı.

Saldırıya uğrarlarsa neredeyse çaresiz kalacaktı. dokunarak kendini rahatlattı.

Vücudunun sıcaklığının yardımcı olacağını umuyordu. Willo'nun Marisa Pines'ta olduğunu ve diğer kamplardan birini ziyaret etmediğini umdu. Yol boyunca başka suikastçılarla karşılaşmamayı umuyordu.

Rebecca Morley ölürken onu tutmak zorunda kalmamayı umuyordu.

C H A P T E R T E N

İYİLEŞMENİN BEDELİ

Artık hava tamamen kararmıştı. Kuşlar akşam şarkılarını bırakmışlardı. ve ayın bir bulut tabakasının arkasından yükselmesi saatler alacaktı. Doğal olmayan bir sessizlik vardı, sanki dünya nefesini tutmuş gibiydi, her şeyin nasıl sonuçlanacağını görmek için bekliyordu. Tek ses Ragger'ın toynaklarının karda çıkardığı çıtırtılardı.

Han topuklarını Ragger'ın yanlarına vurmak ve onu Marisa Pines Kampı'na hızla götürecek bir dörtnala itmek istiyordu.

Çok küçük bir başarı şansı vardı, tüm olasılıklar onlara karşı yığılmıştı. Çok yavaş giderlerse Rebecca ölecekti. Çok hızlı giderlerse ve Ragger bacağını kırarsa, Rebecca ölecekti. Eğer daha fazla suikastçıyla karşılaşırlarsa, Rebecca ölecekti.

Rebecca onun kollarında çoğunlukla sessiz yatıyor, ara sıra inliyordu.

Onu itip kaktığında, bunun dışında hiçbir farkındalık belirtisi göstermedi. Kadının kendisinden gittikçe uzaklaştığını hissediyordu, Zehirden kaçıp geri dönemeyeceği bir iç sığınağa çekiliyordu.

Han, Üstat Leontus'un derslerini hatırlamakta zorlanıyordu. Şifa, uykusuz kaldığı ezberler. Buna asla ihtiyacım olmayacak, diye düşünmüştü Han. Ben insanları öldürmek için eğitildim, iyileştirmek için değil. İyileştirmek isteyeceği herkesin zaten ölü olduğunu düşünmüştü.

Han konsantre oldu. Parçalar halinde aklına geldi. Leontus sınıfta bir aşağı bir yukarı yürüyor, şüpheci öğrenci kitlesini şifacılığı bir meslek olarak görmeye ikna etmeye çalışırken adem elması çılgınca sallanıyordu.

Üstün yetenekli şifacılar, hastalarının hastalıklarını ve yaralanmalarını üstlenerek çalışırlar. Bu, önemli ölçüde acı, ıstırap ve

güç harcaması.

Şifacılar müşterilerinin bedenlerindeki uyumsuzluğu araştırırlar. Kaostan düzen yaratır, bedeni ve ruhu toksinlerden korurlar.

İyileşme sürecinde şifacıların sınırlar koyması önemlidir. Kendiniz yenik düşerseniz hastanıza yardımcı olamazsınız.

Şifacılar terapist oldukları kadar öğretmendir de. Danışanlarına mücadele etmeyi öğretirler.

Şifacılar en cesur savaşçıdan daha cesurdur, çünkü kendilerini savunmasız bırakırlar. Tedavi ettikleri kişilerle aralarında kanallar açarlar.

Leontus, din değiştirmemiş olanlara vaaz veren tel saçlı bir bağnazdı ve her arkasını döndüğünde öğrenciler onunla dalga geçiyordu.

Han sadece tılsımların kalıntılarını hatırlıyordu - hem hastaya yardım etmek hem de şifacıyı korumak için. Onları yüksek sesle söyledi ve bu şekilde yeniden ele geçirebileceğini umdu.

Rebecca ona karşı kaskatı kesildi, ardından vücudunu bir nöbet titredi. Han bir kez daha parmaklarını yaraya bastırarak içeri güç gönderdi. Yaranın etrafındaki bölge buz tutmuştu.

Zehir işini yapıyordu. Han, Marisa Pines'a varamayacağını biliyordu.

Ragger, Han'ın dizlerinin ani kavrayışına karşılık vererek ileri atıldı. İğdişe yatıştırıcı sesler çıkaran Han, hızla düşen sıcaklığa aldırmadan ceketini ve gömleğini açtı. Rebecca'nın gömleğini kaldırarak vücudunu çıplak göğsüne doğru çekti, Sıcaklığı içeride tutmak için ceketini onun etrafına sardı.

Tılsımını kavrayarak, açılış tılsımını fısıldadı. iyileşti. Sonra geçici olarak zihniyle ona uzandı. O kadarını hatırlıyordu; bir amaç uğruna başkalarının düşüncelerini nasıl ele geçirebileceğini.

Sınıftaki alıştırmalara gönülsüzce katılmıştı. Eşleştiler ve...

Kanal açıldı ve adam geçti. Kadın üşümüştü, bu yüzden Soğuk, zehirli yara vücudunun ısını ve yaşamını uzaklaştıran açık bir pencere gibiydi.

Şifacılar hastayı dürterek karşı koymaya ikna etti. Titreyerek daha derine gömüldü ve dikkatle kadının merkezinde yanan yaşam kıvılcımına doğru ilerledi.

, Rebecca. Karşılık ver. Onlar için tuğlaların üzerine düşme. Benimle kal. Pes etme. Kazanmalarına izin verme.

Sanki soğuk bir mağarada haritasız dolaşüyor, karanlıkta anılara ve duygulara çarpıyordu. Zihninden farklı bir hayata ait görüntüler geçiyordu.

ona mantıklı geldi. Uçsuz bir su, daha önce hiç görmediği bir okyanus. Bir çift kırmızı dans ayakkabısı. Gösterişli saray iç mekanları. Bir zümrüt Yılan şeklinde bir kolye. Fellsmarch'ın gece vakti camdan bir duvardan görünümü, büyücü lambaları aşağıdaki sokakları aydınlatıyor.

Ve insanlar: Amon Byrne süslü bir üniforma giymiş, girişte esas bekliyor. Averill Lightfoot Demonai, yüzü Başka birine duyulan sevgiyle yumuşatılmış.

Lord Demonai? Rebecca, Lord Demonai'yi tanıyor mu? Şey, o klan kanından.

Sarı saçlı zarif bir kadın yeni doğmuş bebeği kucağına almış, yüksek ve berrak bir sesle ninni söylüyor. Micah Bayar, siyah beyaz giyinmiş, ellerini uzatırken, siyah gözleri şehvet ve zaferle parlıyordu.

Hayır. Han, Kaplumbağa'nın üst katındaki odada, kendisine verdiği müzik kutusunu tutarken kendini görmek için ona döndü.

Rebecca. Ve şimdi, işte oradaydı, çok yakındı, bir öpücük için eğilmişti, gözleri mavi altınla beneklenmişti. Bunu diğer taraftan deneyimlemek tuhaf bir içten dışa duyguydu.

Han bir duygu denizinde yüzüyordu; derin bir suçluluk. Ev özlemi. Kendisine ait olmayan, acı veren bir kayıp duygusu. Öfke, ihanet ve korku.

Şimdi geriye kalan azıcık gücüyle şiddetle karşı *koyuyordu*. Ama *onunla* savaşıyordu. Onun varlığını bir tehdit olarak görüyordu, bir yardım olarak değil. Belki de onun sırlarını öğrenmesini istemiyordu.

"Hey, şimdi, gücünü sakla," diye fısıldadı. "İstenmediğim yere izinsiz girmem."

Bu yüzden dikkatini yaraya verdi. Belki zehri detoksifiye etmenin ya da vücudundan atmanın bir yolu vardı. Ama yeterince bilgisi yoktu.

Peki. Onu zehirden kurtaramadıysa bile, belki Marisa Pines'a ulaşmadan önce zehri tutabilir, onu öldürmesini engelleyebilirdi. Ve böylece, zehirle onun içindeki yaşam gücü arasına barikatlar kurdu.

Dakikalar geçti ve zehir yayılmasını durdurdu. Yarayı çevreleyen etin içinde karantinada kaldı.

Bunun bir bedeli vardı. Rebecca zehirden korunmuş olabilirdi ama şimdi kendisi, çok daha büyük rağmen zehre karşı savunmasızdı. Çok geçmeden eyerde sallanıyor, başı , üşüyor ve midesi bulanıyordu. Ragger homurdandı ve dans etti.

karışık bir yabancıydı. Eğer daha fazla suikastçıyla karşılaşırlarsa, Han'ın savunma yapmasına imkân yoktu.

Düşman topraklarında bir yabancıydı ve içgüdüleri ona yılan tılsımını gözlerden saklamasını söylüyordu. Tılsımı gömleğinin altına, gözlerden uzak bir yere soktu, böylece tenine yaslanmış oldu. Dancer'ın yaptığı tek avcı parçasını çıkardı ve dışarıda sergiledi.

Ama elini gömleğinin altına soktu ve bir zamanlar İblis Kral'a ait olan flaşı tuttu.

Zaman geçti. Ağaçların gölgeleri kısaldı, sonra tekrar uzadı. Kar geldi, etraflarına yumuşak bir şekilde yağarak dünyanın sert kenarlarını örttü. Bir şekilde suyunun kalanını içti. Son damlalar boğazında alev gibi yandı. Sıcak soğuk, soğuk da sıcaktı - zehirin belirgin bir yan etkisi.

Bir elini yılan tılsımının üzerinde tutarken, diğer eliyle Rebecca'ya yaklaştı. Tılsım elinde alevlendi ve soğudu. Güç tılsımdan Han'a, oradan da Rebecca'ya aktı. Nerede

Han sıcak, Rebecca ise soğuktu, şimdi durum tersine dönmüştü. Göğsünün donmuş derisine karşı alev alev yanıyordu. Ragger şimdi kendi yolunu seçmişti, dizginler eyerin kulpunun üzerinde gevşekti.

Han kafasının içinde tanıdık bir ses duydu, ısrarcı, acımasız, onu rahatsız ediyordu.

Alister. Ne yapıyorsun? Durun! Bırak kızı gitsin. Mahvedeceksin. Her şeyi. Kendini öldürüyorsun. Sana harcadığım onca zamandan sonra, kendini yok etmene izin veremem.

Kapa çeneni Crow, diye düşündü Han. Ben ne yaptığımı biliyorum.

Diğer sesler de katıldı. Bu Onbaşı Byrne'ün sesine benziyordu. *Hayatta kal, Rai. Hayatta kal. Ben gelene kadar hayatta kal. Sakın pes etme.*

Rai?

Han artık bir şeyler görüyordu, belki bir şeyler de duyuyordu. Manzara titriyor ve çevresel görüşünde sürünüyordu. Kurtlar. Gri kurtlar, kar perdelerinin arasından süzülerek iki yanlarını sarmıştı. Kurtlar, etekleri karın üzerinde kayan güzel mavi kanlı kadınlara dönüştü. Sonra tekrar kurtlara. Onları görmezden gelmeye, orada yoklarmış gibi davranmaya çalıştı. Ama sanki yardım ediyorlarmış, doğru yönde ilerlemelerini sağlıyorlarmış gibi görünüyordu. Kör edici karda bir çeşit eskort gibi.

Bir plan yaptı, küçük bir çocuğun yapacağı gibi ne söyleyeceğinin pratiğini yaptı. Yeterince pratik yapar, aklına kazırsa, aklını kaçırmış olsa bile hatırlayabilirdi. Herhangi bir gecikme Rebecca için ölümcül olabilirdi.

Willo Watersong'u bulun. Willo'ya ihtiyacımız var. Kız zehirlenmiş.

Yanan boğazını ferahlatacağını düşünerek kara baktı ama ona nasıl ulaşacağını bulamadı.

Garip bir şekilde nefes alışının farkına vardı ve ona odaklandı, Nefes almayı hatırlamazsa duracağına ikna olmuştu.

Nefes al.

Başını geriye doğru eğdi ve kar taneleri dilinin üzerinde kıvılcımlar gibi cızırdadı. Etrafındaki orman dalgalandı ve titredi, renkler

tuvaldeki boya gibi akıyor. Ya da havai fişekler. Havai fişekler, çatılar ve umut hakkında bir şeyler hatırladı.

Yapraklar güneş ışığında parlıyordu.

Güneş ışığı. Güneş . Kar durmuştu. Yoksa bu da başka bir halüsinasyon ?

Nefes al.

Garip bir netlikle, patikadaki taze karın birçok at tarafından çalkalandığını fark etti. Etrafında buhar bulutları yükseliyor, kükürt ve odun dumanı kokusu içine işliyordu.

zihni bulanıktı. Sadece bunun neden önemli olduğunu hatırlayamıyordu.

Yere baktığında, kollarında bir kız olduğunu şaşkınlıkla gördü; esmer başı omzuna yaslanmış, yanakları soğuktan kızarmış, dudakları uykuyla hafifçe aralanmıştı. Gözlerini kısarak ona baktı. Adı neydi acaba?

Titreyen işaret parmağıyla yanağını okşadı. Yüzü, birinin onu incittiği yerde siyah ve maviydi ama yaşıyordu. Gözyaşları yüzünden aşağı akarken uzun bir rahatlama nefesi verdi. Uyumuş ve onun öldüğünü hayal etmiş olmalıydı.

Bu bulmacayı çözmeye o kadar odaklanmıştı ki Ragger aniden durduğunda şaşırdı. Kafasını kaldırdığında patikanın ortasında duran geyik derisinden tozluk giymiş küçük bir çocuk gördü. tunik. Gözlerini kırıştırdı ve sonra iki kişi oldu, dört değil.

"Yaralanmış!" dedi biri, Klan dilinde.

"O da öyle!" "Kim onlar?"

Köpek havlamaları ve daha heyecanlı konuşmalar duydu. Bir baş dönmesi dalgası onu sardı, ardından toplanan kalabalığın sesleri geldi.

"Willo," diye fısıldadı. "Willo'ya ihtiyacım var."

Sonra üç Demonai savaşçısı patikaya çıktı.

Han ile küçük çocuk ve köpek sürüsü arasındaydı. Uzun yaylarla silahlanmışlardı, okları yivliydi ama yere nişan almışlardı, güneş ışığı ve gölge Demonai giysileri giymişlerdi. En uzun boylu olanı Savaşçı Ragger'ın dizginini yakalamak için ama Ragger

Dişlerini göstererek şaha kalktı ve neredeyse Han ile kızı yere düşürüyordu. Demonai hızla geri çekildi.

"Uzak dur," dedi Han, ağzı ve dili o kadar uyuşmuştu ki ne dediğini anlamakta güçlük çekiyordu. "Yolumdan çekil."

"O kıza ne yaptın, uğursuz?" diye sordu Demonai. "Bırak onu gitsin."

Söyledikleri mantıklı gelmiyordu ama Han çok uzaktaydı. bunu çözmek için gitti. Bir planı vardı. Yol boyunca bunu uygulamış, mesajı zihninde defalarca tekrarlamıştı.

"Willo," diye . "ya ihtiyacım var. Kız zehirlenmiş."

Rebecca'nın başı uzun bir sapın üzerindeki bir çiçek gibi sarkmış, yüzü adamın paltosuna gömülmüştü.

Demonai yaylarını kaldırdı. "Ellerinizi görebileceğimiz bir yerde tutun," dedi uzun boylu savaşçı. "Kızı bırakın gitsin."

"Yapamam," diye fısıldadı Han. "O ölecek. Willo nerede?"

Savaşçılar sanki bu zor bir soruymuş gibi birbirlerine baktılar.

"Willo nerede?" Han sabrını kaybederek bağırdı. "Kız ölüyor. Bana nerede olduğunu söyle yoksa seni ezip geçerim."

Çocuklar sanki şeytanlar tarafından kovalanıyormuş gibi kırıldılar ve kampa doğru koştular.

"Onu bize verin," dedi uzun boylu savaşçı. "Onu Willo'ya götüreceğiz."

Han inatla başını salladı. Bir planı vardı ve bu o plan değildi. "Willo nerede?"

Savaşçılar tekrar bakiştılar.

"Bu taraftan," dedi Demonai'lerden biri. "Bizi takip edin." İkisi Han'dan uzaktaki patikadan aşağı doğru yürümeye başlarken, uzun boylu olan bir kenarda durdu, yayı elinde gevşekti.

Han, Ragger'ı yürümeye teşvik etti. Uzun boylu savaşçının yanından geçtiler. Han çevresel görüşünde savaşçının yayını kaldırdığını ve dikkatlice nişan aldığını gördü. Ama Han'ın bulanık zihni bunu algılayamadı, anlamını kavrayamadı.

"Hayır!" diye bağırdı biri. "Durun! Ateş etmeyin! Bu Hunts Alone!"

Han kafasını kaldırdığında Willo'nun onlara doğru uçtuğunu gördü. Karın içinde bir görünüp bir kayboluyor, saçları arkasından dökülüyordu. Beyaz dolgun etekler giymiş, üzerine geyik derisinden uzun bir tunik giymişti. Palto.

Huh, diye düşündü Han hayal meyal. Beyaz, kamplarda yas tutmanın rengiydi. Biri mi ölmüştü?

Yanında bir düzine küçük çocuk vardı.

Han'ın görüşü dalgalandı ve Willo bir hareket lekesine dönüştü. Sallanarak başını salladı ve sonra kadın tam önündeydi.

Willo elini uzattı ve Ragger'ın dizginini tuttu, mırıldanarak onu selamladı. İğdiş, kulaklarını geriye yatırıp dişlerini göstermek yerine hafifçe elini kokladı.

Willo başını kaldırıp Han'a baktı. "Sorun nedir, Yalnız Avcı?" sordu. "Ne oldu?"

Onun ötesinde, bir gibi, Klan'daki çocukların konuşmalarını duyabiliyordu.

"It's Hunts Alone!"

"Hunts Alone? Farklı görünüyor."

"Saçları aynı."

"Boynundaki şey de ne?" "Hasta mı?"

"Kim bu kız?"

Willo elini Willo'nun koluna koydu ve güç Willo'nun içine akarak onu dengeledi, kafasını konuşabilecek kadar temizledi.

Han kelimeleri uyuşmuş dudaklarından zorla geçirdi. "Bu kız zehirlenmiş Willo. Bir ok ucu ve ucu hâlâ kızın içinde."

"Kimin?" Kadın soruyu pat diye sordu ama adam anladı. "Klan değil. Askerler. Yaylacı askerler, sanırım. Ben bilmiyorum. hangi zehirleri kullandıklarını biliyorum."

"Kim o?" Willo boynunu bükerek Rebecca'nın yüzünü görmeye çalışarak sordu.

"R-Rebecca Morley. Vadi'de yaşıyor ama klan kanı taşıyor." Belki Willo düzlükte yaşayan birini tedavi etmezdi.

Aile reisi elini onun kolunda tutmaya devam etti. Han, onu dik tutan tek şeyin onun dokunuşu olduğunu hissetti. Kadın ona garip garip bakıyordu. "Sen de bir ok aldın mı?"

Başını iki yana salladı. "Ben... Ben onu kurtarmaya çalıştım.

Ama ben şifacı değilim." "Yüksek büyü mü kullandın?"

Han başını salladı. "Denedim." Elini umutsuzca salladı. "İşe yaramadı. I..."

Han enerji akışının değiştiğini, içindeki bir boşluğu doldurduğunu hissetti. "Oh," diye nefes aldı Willo, gözleri kocaman açılmış ve yaşlarla dolmuştu.

"Oh, Hunts Alone..." Sesi kesildi.

"Özür dilerim," dedi. Tükürüğü ağzında birikiyor gibiydi. Ağzındaydı ve onu yutmasının bir yolu yoktu. Vücudu artık onun komutlarını güvenilir bir şekilde yerine getirmiyordu.

Nefes al.

"Kızı bana verecek misin?" dedi. "Denememe izin verecek misin?"

Başını salladı, rahatlamaktan başı dönüyordu. "Lütfen, Willo. Lütfen. Kurtar onu. Bana ne olacağı önemli değil."

"Onu serbest bırak," dedi Willo. "Tılsımını bırak ve onu bana bırak."

Han kafasının içinde Karga'nın kulağına bağırıldığını duyabiliyordu. Bunu duymazdan geldi. Tılsım üzerindeki ölümcül tutuşunu bıraktı.

Willo kollarını uzattı ve Han öne eğilerek kızı kollarına aldı. Willo Rebecca'nın yüzüne baktı ve nefesi kesildi, bronz teninin altında solgunlaştı. "Hanalea'nın kanı!" diye fısıldadı.

Han dehşetten donakaldı. Ölmüş müydü? Rebecca çoktan ölmüş müydü? Çok mu geç kalmıştı? Marisa Pines'a kadar bir ceset mi taşımıştı?

Willo aval aval bakan Demonai'ye baktı. "Tek Başına Hunları Anaerkil Loca'ya getirin," diye emretti. "Hemen şimdi. Ve Elena *Cennestre*'yi bulun. Yardıma ihtiyacım var."

"Willo!" Han seslendi ama o çoktan uzaklaşmış, kollarında topallayan Rebecca'yla kulübeye doğru ilerliyordu. Okçular kollarından tutup onu atından çektiler, o da ne kadar çabaladıysa da yerinde duramadı ve öne, karanlığa doğru düştü.

C H A P T E R E L E V E N

SIRLAR AÇIĞA ÇIKTI

Raisa kadın sesleri ve ağır ağır pişen yemeklerin kokusuyla uyandı. Bir süre sadece dinledi ve nefes aldı, gözlerini açmaya korkuyordu. Sanki derisine iğneler batırılıyormuş gibi tüm vücudu karıncalandı ve yandı. Bu durum tıpkı dışarıda geçirilen bir günün ardından el ve ayak parmaklarına geri dönen kan hissi soğuk. İşitme, koku alma, dokunma, tat alma: her biri çevresine karşı son derece duyarlıydı. Sessiz konuşmalar bile onun içinde kulaklar.

Kadınlar yayla lehçesini konuşuyordu. Başka tanıdık sesler de duydu: çığırığın vızıltısı, dokuma tezgâhının üstündeki çırpıcının gümbürtüsü, yakındaki ocaktan yükselen alevlerin tıslaması. Raisa gözlerini açmadan önce nerede olduğunu biliyordu. upland clan lodges.

Hafif bir battaniyenin altındaki kuş tüyü derin bir yatağa yüzüstü uzanmış, ateşe yakın bir yerde uyuyordu. Bol bir giysi giymişti, boynundan bağlanan beyaz keten bir tunik. Başında donuk bir ağrı Sırtındaki ağrı, diş ağrısı gibi ısrarla dikkatini çekti. Elini yavaşça yakasının içine soktu ve parmaklarıyla bölgeyi inceledi, bandaj katmanlarıyla karşılaştı.

Marisa Pines'da olmalı. Oraya nasıl gelmişti? Bu, bir kitabı rastgele açmak ya da bir oyunda daha önce ne olduğunu bilmeden bir sahnenin ortasına girmek gibiydi.

Önemli değil, diye düşündü gözlerini kapatarak. Artık her şey yoluna girecekti. Hayatta kalmak için verdiği uzun mücadeleden sonra nihayet dinlenebilecekti.

Başka biri sorumluluğu üstlenebilirdi. Annesine olanları anlatacak, Marianna ve Averill de bu konuda bir şeyler yapacaklardı. Bu güven verici düşünceyle daha huzurlu bir uykuya daldı.

Tekrar uyandığında, öğleden sonra geç ya da akşamın erken saatleriydi.

Kapı ve pencerelerden içeri ışık sızıyordu ama yaklaşan karanlığa karşı fenerler çoktan yakılmıştı.

Rahatsız edici bir görüntü ortaya çıktı: Yüzbaşı Byrne patikada yüzüstü yatıyordu, kanı karla kaplıydı ve sırtı oklarla doluydu.

Başka anılar öne çıktı. Mac Gillen, onu kaçıran hain subay, kaderin garip bir cilvesi olarak onun hayatı. Onu öldürmüştü ve atını almıştı. Ama onu geçitte beklemişler ve uzun yamaçtan aşağıya doğru kovalamışlardı. Ta ki bir ok onu atından düşürene kadar. Birini daha öldürmeyi başarmıştı ama zehir yayılıyordu, zayıflıyordu ve yaklaşıyorlardı. Ve sonra...

Gözlerini kapattığında tanıdık bir yüz gördü. meşale ışığı, acıyla yontulmuş, yüksek elmacık kemikleri, uzun düz burun, açık renk saçlarla çerçevelenmiş yoğun mavi gözlerden oluşan bir manzara.

Han Alister. Bir şekilde onun kişisel kâbusuna girmişti. Bu hiç mantıklı değildi. Han'ı Oden's Ford'da bırakmıştı. Bildiği kadarıyla o hâlâ oradaydı. onu terk etti.

Ellerinin soğuğa karşı yanışını, yayılan zehir lekesini ve içine akan, donmuş yerleri çözen gücü hatırlayarak ürperdi.

Onunla savaştı. Unutulmaya kaçmaya çalışmıştı, ama adam onu takip etmiş, savunmasını aşmış ve...ve ne olmuştu? Onlar iç içe geçmiş, ateş ve buz gibi birleşmiş ve onu sinsî soğuktan korumuştur.

Kendini hiç bu kadar güvende hissetmemişti; Han Alister'ın kollarında can çekişirken hissettiğinden daha canlı hissetmemişti.

Yüzüğünde bir şeyler vardı. Yüzüğünü ondan almıştı. Ellerini kaldırdı ve kurt yüzüğü tam ait olduğu yerde, sağ elinin işaret parmağındaydı.

Belki de bu bir rüyaydı, diye düşündü hayal kırıklığına uğramış bir halde. yüzü gözünün önündeyken ölmek istemişti ve gerisini halüsinasyon olarak görmüştü.

Bunun güven verici olması gerekirdi ama tek bildiği şimdi kendini hissettiği idi. Yoksul. Daha önce hiç olmadığı kadar yalnız. Başka bir şey daha vardı, zihninin arkasında gizlenen bir şey. Hatırlamak istemediği bir şey.

Raisa dirseklerinin üzerinde doğruldu, aniden şiddetli bir öfkenin farkına vardı
susuzluk ve şiddetli bir baş ağrısı. Ateşin başındaki kadınlar izliyor olmalıydı, çünkü içlerinden ikisi ayağa kalktı, dikiş işlerini bir kenara bıraktı ve gelip paletin yanına diz çöktü.

Bunlardan biri büyükannesi, Demonai Kampı'nın reisi Elena Demonai'ydı. Diğer ise Willo Watersong, şifacı ve Marisa Pines Kampı'nın reisi. Raisa onunla Demonai'de bakıcılık yaptığı süre boyunca isim değiştirme törenlerinde ve diğer bayram günlerinde tanışmıştı.

Her iki kadın da bembeyaz yün şallar, beyaza boyanmış geyik derisinden gömlekler ve uzun, dolgun etekler giymişti. Endişe Raisa'nın belkemiğini titretti. Beyaz, klanlar arasında yas rengiydi.

"Torunum, gözlerini açtığını görmek güzel," dedi Elena. "Üç gündür uyuyorsun."

Willo başını eğdi ve Yaratıcı'nın işaretini yaptı. "Briar Rose, ateşimize hoş geldin. Lütfen sahip olduğumuz her şeyi paylaşın." Briar Rose misafiri selamlıyor.

"Susadım," diye fısıldadı Raisa.

Willo, Raisa'yı oturur pozisyona getirerek bir koluyla omuzlarından destekledi. Elena bir bardak suyu Raisa'nın dudaklarına götürdü.

Uzun bir yudum aldı. Dudaklarını ve dilini yaktı ve boğazını haşladı ve gözlerini yaşarttı. Daha fazlasını reddederek başını salladı. "Çok sıcak!"

Willo ve Elena birbirlerine baktılar ve ikisi de başlarını salladılar.

"Zehir yüzünden," dedi Willo. "Hayatta kalanların sinirlerini karıştırıyor. Sıcak şeyler soğuk, soğuk şeyler de sıcak görünür. Bazıları bunun alev almak gibi bir şey olduğunu söylüyor."

"Ne olduğunu biliyor musun? Zehir yani." Raisa, Willo'dan Elena'ya baktı.

Willo, "Ağaç mantarından yapılıyor," dedi. "Yamaçların kuzey tarafında yetişiyor. Bazen tütülemek üzere balık toplamak için kullanıyoruz."

Elena bardağı tekrar uzattı ve Raisa yankılanan sinirlerine aldırmadan içmek için elinden geleni yaptı. Daha sonra dilini deneysel olarak dudaklarının üzerinde gezdirdi ve dudaklarını bulduğunda şaşırdı

Kayıtsız. "Bu ne kadar... ne kadar sürecektir?"

Willo omuz silkti. "Söylemesi zor. Çoğu hayatta kalamıyor."

Raisa'nın daha fazla içmeyeceği belli olunca Elena bardağı bir kenara bıraktı. Her zaman çok sakin olan büyükannesi seğiriyor ve gergin.

Willo, "Uyanık olduğun sürece yarana bir bakmama izin ver," diye önerdi. "Yılan ısırgı kökü sürdüm ama zehiri çekmek için biraz geç oldu."

Raisa itaatkâr bir şekilde yüzüstü uzandı ve yüzünü kollarına . Willo gömleğini yukarı çekti ve yarasındaki bandajı kesti. Elena ateşten bir kap sıcak su getirdi.

"Bize ne anlatabilir misin?" Elena oturarak sordu yine onun yanında. Büyükannesi her zaman doğrudan konuya giren biriydi. "Sana kim saldırdı?"

Willo, "Eğer bu konuda konuşmak isterseniz, Majesteleri," diye mırıldandı.

Raisa içindeki tedirginliği bastırdı. Ne de olsa bu onun büyükannesiydi ve Willo tüm Ruhlar arasında yetenekli bir şifacı olarak tanınıyordu. Elbette onlara güvenebilirdi. Saraydaki politikadan uzakta, yayla kamplarında kendini her zaman güvende ve şefkatli hissetmişti.

Yine de düşmanlar tarafından kuşatılmış hissediyordu; bir zamanlar inandığı pek çok şeyin yanlış olduğu ortaya çıkmıştı.

Raisa sonunda, "Bana saldıranlar Kraliçe'nin Muhafızları'nın hain üyeleri," dedi. "Onlardan tanıdığım tek kişi Mac Gillen'dı ve o da öldü." Keskin bir nefes aldı, dişlerini sıktı.

Willo lapayı yarasından sıyrırken dişlerini sıktı. "Bu Kendi muhafızlarım ikinci kez bana ihanet etti. Peşimizden geldiler.

Oden's Ford'a giderken. O da Gillen'in işiydi ama aslında orada değildi."

Elena başını salladı. "Nightwalker da söyledi."

Demonai savaşçısı Reid Nightwalker, Raisa ve refakatçisini Gillen'in hain muhafızlarından kurtarmıştı.

"Geçen sefer beni canlı yakalamak istiyor gibiydiler. Bu sefer belli ki beni öldürmek istiyorlardı." Peki aradan geçen zamanda ne değişmişti?

Willo yaranın üzerine biraz daha yılan kökü sıvadı. Yapış yapış ve nahoştı ama hafifçe sıcak hissettiriyordu. Bu da muhtemelen soğuk olduğu anlamına geliyordu.

"Yüzbaşı Byrne öldü," diye etti Raisa. "Geçitte beni savunurken öldü. Sanırım grubumuzun geri kalanı da Way Kampı'nda ya da o civarda öldürüldü. Cesetlerini alması için birini göndermemiz gerekiyor."

Elena sanki bu eski bir habermiş gibi başını salladı. "Nightwalker ve bir grup savaşçı izinizi geçide kadar takip etti." Durakladı. "Siz buraya geldiğinizde o şehirden yeni dönmüştü. Gecegezen senin için çok endişeliydi ama aynı zamanda öfkeliydi. Senin yanından ayrılmasının tek nedeni, seni öldürenleri avlamak ve *sorgulamaktı*. sana saldırdı." Elena'nın yüzü sertleşti, gözleri parladı. "Ama çok geç kalmıştı. Yüzbaşı Byrne'ü ve birkaç grup rütbesiz askeri ölü buldu. Bazıları arbaletle, bazıları da uzun yayla öldürülmüştü."

"Uzun yay mı?" Raisa yastıklı kollarına doğru mırıldandı. "Arbaletleri hatırlıyorum ama kimsenin uzun yayla ateş ettiğini hatırlamıyorum." Hepsi öldü, diye düşündü. Şey, belki de bu Yas elbisesi. Ancak... Raisa başını çevirerek onlara çalıştı. "Anneme haber gönderdin mi? Haberi var mı? Yüzbaşı Byrne? Buraya mı geliyor?"

Willo'nun elleri uzun bir süre hareket etmeyi bıraktı ve Elena ile tekrar bakiştılar.

"Bilmiyoruz torunum," dedi Elena. "Fellsmarch'a bir haberci gönderdik ve henüz bir cevap alamadık."

"Üç gündür haber alamadınız mı?" Raisa'nın sesi yükseldi. Bu Üç gün oldu, diye düşündü. Neden gelmedin? Kurt rüyasının anısı tekrar üzerine çöktü. Bu konuda konuşmak istemedi, çünkü yüksek sesle söylemek onu gerçek kılacaktı.

"Bir şey oldu," dedi Raisa. "Bir sorun var. Cevap verecekti. Bunu görmezden gelemezdi. Görmezden gelemezdi."

"Nightwalker dün babanla doğrudan konuşmak için Fellsmarch'a gitti," dedi Elena. Parmakları eteğinin içinde kıvrıldı. "Babanla konuşmak için konuşmacılar bunu söylüyor..." Willo başını hızla salladı ve Elena sözünü bitirmedi.

Willo, "Vale'den haber almak için beklememiz gerekecek," dedi. Raisa, Willo'nun ellerindeki gücün kendisini yatıştırdığını hissedebiliyordu. uykulu. "Yakında olmalı."

Raisa gözlerini kapadı ve Willo'nun elleri altında rahatlamaya çalışarak yavaşça nefes verdi. Ancak yeni sorular aklına gelmeye devam ediyordu. ne bilip bilmediğini çözdü. "Buraya nasıl geldim? Yaralıydım ve benim için geliyorlardı, hatırlamıyorum."

Willo, "Hunts Alone sizi buraya getirdi," dedi.

Raisa hafızasını yokladı. "Hunts Alone? Kim o?"

"Peki." Willo tereddüt etti. "Belki onu Vale ismiyle tanıyorsunuzdur -Hanson Alister."

O halde bu bir rüya değildi. Han Alister Ruh Dağları'nın ortasında ona gelmişti. Han Alister onun hayatını kurtarmıştı.

Tüm bu insanlar nasıl karıştı?

"Briar Rose?" Raisa bir şey söylemeyince Willo sordu.

"Han Alister'ın neden bir klan adı olsun ki?" Raisa ağzından kaçırıldı. "O bir Valeborn ve ayrıca bir büyücü."

Elena boğazını temizledi. "Siz ikinizin daha önce tanıştık." sevinmiş gibi görünmüyordu. "Kafası karışmış gibiydi, belki de sayıklıyordu. Sana Rebecca dedi."

Raisa, "Oden's Ford'da bu ismi kullanıyordum," dedi. "Orada birlikte okula gidiyorduk. Benim gerçekte kim olduğumu bilmiyordu."

Ama Şimdi . Muhtemelen zaten biliyordu.

Raisa'nın midesi sefilce sıkıştı. Ona kendisi söylemek, açıklamak istemişti. Bunu başka birinden duymasını istemiyordu.

Elena öne doğru eğildi ve Demonai tılsımını parmakladı. "Hunts Alone sana saldıranlardan biri miydi?"

"Neden bana saldırırsın ki?" Raisa sinirli bir şekilde sordu.

Willo, Elena'ya kaşlarını çatarak, "Siz ve Nightwalker dışında kimse Hunts Alone'un prenses varisine saldırdığını düşünmüyor," dedi. "Oturun, Majesteleri."

Willo tekrar oturmasına yardım etti. Raisa kendini bir günlük kedi yavrusu kadar güçsüz hissediyordu.

"Uğursuzluk getirenin elinde torunumun tılsımlı yüzüğü vardı. Elena savunmaya geçti. "Ve Hanalea'nın Kılıcı ve Yüzbaşı Byrne'e ait olan yüzük." Raisa'ya döndü, sanki müttefik arıyor. "Ve hala Hunts Al'ın... Alister'ın sizi nasıl bulduğunu bilmiyoruz."

"Onu nasıl bulduysa, Hunts Alone onun hayatını kurtardı," dedi Willo, Raisa'nın saçlarını parmaklarıyla yeniden düzenlerken. "Raisa'nın saçlarını tılsım yüzüğüne ihtiyacım var."

Raisa bu konuşmayı hiç takip etmiyordu. "Ama sekiz kişilerdi," diye ağzından kaçırdı. "Sekiz adam bana saldırıyor. Ne oldu? Onlara ne oldu? Beni onlardan nasıl uzaklaştırdı? Beni lme mi terk ettiler yoksa..."

"Sadece bilmiyoruz," dedi Elena, Willo'ya bir bakış atarak. "İşte bu - herkes öldü ve cevaplanmamış çok fazla soru var. sorular."

"Peki, Han- Alister bu konuda ne diyor?" Raisa sabırsızlıkla sordu. Sanki iki anaerkil de Kasıtlı olarak kafa karıştırıcı.

Willo başını salladı. "ok hastaydı. Onu sorgulayamadık."

"*Hasta* mı?" Raisa öne doğru eğildi. "Yaralandı mı? Ne oldu? *Nerede o?*" Her cevap daha fazla soru doğuruyor gibiydi.

Willo, "Hunts Alone senin zehirlendiğini biliyordu," dedi. "O hayatınızı kurtarmak için yüksek büyü kullandı. Büyücü şifacılar hastalarının yaralarını üstlenerek onları tedavi ederler. Bu riskli bir iş ve Hunts Alone nispeten eğitimsiz." Elena'ya baktı ve onun Bakışları sertleşti. "Bu pozisyona getirilmemeliydi. Burada hiç olmamalıydı. Sadece birkaç aylık eğitim aldı."

İki kadın arasında Raisa'nın daha önce hiç görmediği bir gerginlik vardı.

"Hayır," diye fısıldadı Raisa başını sallayarak. "Ne yaptığını bilmiyorsa bu riski asla ."

Ama iki kadın da duymuyor gibiydi. Birbirlerine odaklanmışlardı.

Elena, Willo'nun bakışlarına karşılık vererek, "Eğer gerçekten yaptıysa, onun hayatını kurtarmak onun göreviydi," dedi.

Raisa birinden diğerine baktı. "Bu onun göreviydi de ne demek?"

İkisi de ona ağızları kenetlenmişti, sanki kelimeleri geri çağırabilmeyi diliyorlardı.

Willo'nun yüzünde bir şey vardı - açığa vurmak istemediği bir sır. Sanki "*Bu senin hatan*" der gibi gözlerini Elena'ya dikti. Sen söyle ona.

"Hunts Alone klanlara ve Gri Kurt soyuna hizmet etmeye yemin etmiştir," dedi Elena.

"Ne?" Raisa'nın baş ağrısı her geçen gün daha da kötüleşiyordu. vahiy. Willo'nun çabalarına rağmen uykusu kaçmıştı. "Sen neden bahsediyorsun? Han, Gri Kurt soyundan nefret eder."

Elena kaşlarını kaldırdı ve Willo'ya baktı, sanki "*Ha!*" der gibiydi. Willo gözlerini devirdi ve başını bandajlarının üzerine eğdi.

Bunların hiçbiri mantıklı değildi. Han Alister, annesi ve kız kardeşinin ölümünden kraliçeyi, yani annesini sorumlu tutuyordu. Neden kraliçe

onların hizmetinde mi?

Willo, Raisa'nın ortasına bir bandaj sararken, Raisa onun bileğini tuttu. "Biri bana neler olduğunu anlatsa iyi olur." dedi, iki aile reisine ters ters bakarak.

Willo başını çevirdi ve dikkatle Elena'ya baktı. Görünüşe göre hâlâ onun sırasıydı.

"Marisa Pines ve Demonai Camp, Alister'ın projesini finanse etmeyi kabul etti.

Gelecekteki hizmeti karşılığında Oden's Ford'da okul," dedi Elena omuz silkerek.

"Klanlar bir *büyücü* mü eğitiyor?" Raisa hâlâ rüya görüyor olmasının mümkün olup olmadığını merak etti. "Ama bu... ama bu..."

"Durum biraz karışık torunum," dedi Elena onun dizini okşayarak. "Belki bunu daha sonra sen-"

"Madem ona sponsor oluyorsunuz, o zaman neden okula gitmiyor?" Raisa sordu. "Neden buraya geri geldi?"

Willo her kelimeyi ısırarak, "Görünüşe *göre gelecek* bu," dedi. "Demonai onu eve çağırdı. Görevini tamamlamasına izin verilmedi. kurs çalışması ya da çiraklık hizmeti." Geniş bir Raisa'nın omzuna ve beline doladığı keten parçasını düzgünce bağladı.

Elena ayağa kalktı ve her zamanki gibi elleriyle konuşarak ileri geri yürüdü, tartışmalarını Willo'ya yöneltti.

"Willo Watersong, prensesin varisine yapılan saldırı Alister'ı geri getirme kararımızı fazlasıyla haklı çıkarıyor. Eğer söyledikleriniz doğruysa ve Alister prensesin hayatını kurtardıysa, bu tek hareket yatırımımızın karşılığını iki kat fazlasıyla verdi. Buna değdi."

"Sence onun için buna değer miydi?" Willo fısıldadı. "Nerede o?" Raisa yerinden kalkmaya çalışarak sordu Palet. "Han nerede? Onu görmek istiyorum."

"Torun..." Elena kaşlarını çatarak konuştu. "Artık dinlenmelisiniz. Korkarım bu-"

"Hayır!" Raisa niyetlendiğinden daha yüksek sesle söyledi. "Eğer ben üç gün uyuduktan sonra dört gün geçti.

beni öldürmeye çalıştı. Sorularıma doğru yanıtlar istiyorum ve hayatımı kurtardığını söylediğiniz kişiyi görmek istiyorum. Ne olduğunu görmek istiyorum.
bunun için ödediği bedel."

"Madem ısrar ediyorsun," dedi Elena, yüzü onaylamaz bir ifadeyle gerilmişti.

Willo, Raisa'nın ayağa kalkmasına yardım etti ve bir elini dirseğinin etrafında. "O yan odada," dedi Willo. Matriarch Lodge'da, hastaların şifacının gözetimi altında kalabilecekleri, perdelerle birkaç uyku odası vardı.

Willo geyik derisinden örtüyü kenara çekti ve eğilerek içeri girdiler. Elena, Han'ın hastalığı bulaşıcı olabilirmiş gibi ortak odada kaldı.

Odanın ortasında, Raisa'dan biraz daha büyük bir kız ve bir oğlan olan iki çırak tarafından tutuşturulan seramik bir soba parlıyordu. Ocakta bir tutam tatlı odun yanıyor, çıraklardan biri büyük bir yelpazeyle dumanı hastasına doğru sallıyordu.

Han Alister ateşe yakın bir paletin üzerinde yatıyordu. Battaniyelerin altında, yüzü solgun ve ateş ışığında terden parlıyordu. Saçları nemliydi, başının üzerine dökülmüştü ve battaniyenin altında seğirip titriyor, kendi kendine mırıldanıp duruyordu.

"Tatlı bayan!" Raisa ona bakarak şöyle dedi. Derisi kemiklerinin üzerine sıkıca gerilmiş gibiydi. Normalde hayatla parlardı. Şimdi ise sanki içindeki yaşam özü çekilip alınmış gibi görünüyordu. Gözyaşları gözlerini yaktı. Uyku bankının yanında dizlerinin üzerine çöktü. ve alnındaki altın saç tellerini nazikçe taradı.

Sakin ölme. Sakin buna cüret etme. Bunu yasaklıyorum.

Sanki Han Alister onun söylediklerini hiç dinlemiş gibi.

Raisa sertçe yutkundu ve başını kaldırıp kendisine bakan Willo'ya baktı, gözleri kısılmış, dudakları düşünceli bir şekilde büzülmüştü. "Burası çok sıcak değil mi? Terliyor."

Willo, "Zehri çekip çıkarıyoruz," dedi, "ısı ile ve duman ve . Giriş noktası olmadığı için, sizde olduğu gibi yılan ısırganı kökü kullanamıyoruz. Onu Şifacının pınarı da var, ama sıcak ona neredeyse dayanılmaz geliyor ve

bizimle savaşıyor. Geçen sefer neredeyse Parlak El'i boğuyordu." Willo Raisa'nın yaşlarında bir çocuk olan çıraklardan birine doğru başını salladı. "Sanırım zehir onu da senin gibi etkiledi. aklını karıştırdı."

Raisa şu anda bir kaplıcaya daldırıldığını hayal etti ve ürperdi.

"Nöbetler geçiriyor," diye devam etti Willo, "ama öyle görünüyor ki biraz hafiflemiş olacak." Çırağına döndü. "Parlak El, Hunts Alone yemek yedi mi? Bir şey içti mi?"

Çırak başını salladı. "Denedik. Reddetti. Kafası karışık."

Yaşasa bile, ya aklını asla geri kazanamazsa? Raisa düşündü.

"Bir büyücü şifacıyı denemeniz gerekmez mi?" diye sordu. "Onun için yüksek büyü ile yapılabilecek bir şeyler olabilir."

Willo alınmamış görünerek başını salladı. "Katılıyorum. Yüksek büyü ve hakkında pek bir şey bilmiyoruz. Onlar genellikle Onları tedavi etmemize izin verin. Ama Fellsmarch'tan kime güvenebiliriz? Oden's Ford'daki akademiden birini getirebiliriz ama sanırım Hunts Alone oraya gidip gelene kadar ya iyileşecek ya da ölecek."

Raisa Han'ın elini tuttu. Güç onun ellerinde zayıf bir şekilde vızıldadı.

parmakları, her zamanki sızıntısının soluk bir gölgesiydi. Bu da onu düşündürdü.

Çenesine kadar çekilmiş olan battaniyeyi kaldırdı ve altına baktı. Sonra Willo'ya baktı.

" nerede?" Raisa sordu.

"İki tane taşıyordu," dedi Willo. "Onları savaştan önce sakladım. Demonai onları ondan alabilir." paletin altına soktu ve geyik derisinden bir kese çıkardı. "Onlara bir şey olmasını istemedim."

Raisa elindeki keseyi tarttı, sonra iplerini çözdü ve içindekileri Han'ın yanındaki örtünün üzerine boşalttı. İşte orada

Gerçekten de iki tılsım vardı; biri hatırladığı yılan tılsımı, diğeri ise tanıdık olmayan, değerli taştan oyulmuş bir yay avcısıydı.

"Elena Ana onun için Yalnız Avcı tılsımını yaptı," dedi Willo. "Bu diğeri daha önce hiç görmedim."

Raisa, "Oden's Ford'da yılan tılsımı takıyordu," dedi, En son dokunduğunda ona nasıl tepki verdiğini hatırlıyordu. "Belki de oradaki ustalardan biri ona vermiştir." Dudağını ısırđı ve ona baktı. "Bu konuda gerçekten hiçbir şey bilmiyorum," dedi. itiraf etti. "Ama bence bunu takmak ona yardımcı olabilir. Sihrinin gitmesini engelleyebilir."

Willo ortak salona doğru baktı, sonra Raisa'ya döndü, parmağını dudaklarına götürdü ve başını salladı.

Raisa yılan tılsımını zincirinden tutarak kaldırdı, doğrudan dokunmamaya dikkat etti. O ve Willo, Han'ın battaniyesini sıyırdı ve Raisa, Han'ın altına giydiğı ağır yün gömleğın düğmelerini dikkatlice açtı.

Zincirin tokasını çözerek tılsımı adamın çıplak göğsüne dayanana kadar indirdi. Tılsım sanki bir selamlama gibi hemen parlamaya başladı.

Ya yarardan çok zarar getirirse? Raisa düşündü. gücü çeker, değil mi? Ama aynı zamanda gücü depolarlar ve ihtiyacı olan büyücülere sağlarlar.

Onu iyileştirmek için kullandıktan sonra hiç kalır ?

Nemli saçlarını önünden çekerek tokayı bağıladı ve zinciri gömleğinin yakasının altına sıkıştırdı. Elini tutarak gevşek gömleğın altına soktu ve parmaklarını muskanın etrafına kapattı. Sonra battaniyeyi tekrar çenesine kadar kaydırđı.

Raisa hâlâ dizlerinin üzerinde, başını kaldırıp Willo'ya baktı. "Ah, Willo," diye fısıldadı, Han'ın yanağını okşadı, kırmızımsı bir sakal gölgesi vardı. "Bunların hepsi benim suçum."

Şifacı gülümsedi, kara gözlerinde yaşlar vardı. "Gerçekten mi? Tüm bunların *benim* hatam olduğunu düşünüyordum."

Raisa, "Beni iyileştirmek için yaptıklarından bir şeyler hatırlıyorum," dedi. "Onunla dövüştüğümü biliyorum. Çok fazla sırrım var. Onu saklamaya çalıştım Dışarı. Beni Gri Kurt tahtının varisi olduğum için kurtarmadı. O..." Sesi kesildi.

Willo elini Raisa'nın omzuna koydu ve güç damladı. "Kalbiniz rahat, Majesteleri," dedi. "Bana hiçbir şey açıklamak zorunda değilsiniz."

"Eğer... eğer yardımcı olabileceğimi düşünüyorsanız," diye fısıldadı Raisa, "onunla oturmaya ya da fanları devralmaya ya da..."

"Teşekkür , Majesteleri, ama belki de şifacı rolünü üstlenmeden önce bir iki gün daha dinlenseniz iyi olur. çırak." Willo, Raisa'nın koluna girdi ve ayağa kalkmasına yardım etti. "Hadi seni yatağına geri götürelim."

Girişe doğru ilerlerken Raisa yan odadan gelen sesleri duydu. Geyik derisinden yapılmış perdeyi araladıklarında, Başrahibe Köşkü'ne yeni gelen üç kişiyle karşılaştılar.

Raisa'nın babası Averill'di. Ve Amon Byrne. Amon!

Raisa'nın kalbi rahatladı.

Amon'un gözleri hemen Raisa'nın üzerinde sabitlendi ve onu karmakarışık başından, dizlerine kadar uzanan elbisesinin üzerinden, gülünç ağır yün çorapları içindeki ayaklarına kadar taradı. Gözlerini kapadı ve yüzünü kaldırdı Sanki şükran duası eder gibi gökyüzüne doğru baktı. Sonra gözlerini tekrar ona dikti, sanki onun üzerinde kaybolmadığından emin olmak ister gibiydi.

Amon berbat görünüyordu. Cehennemden doğrudan buraya gelmiş olabilir.

Anaerkil Loca'nın hatırası hâlâ yüzüne kazınmıştı. Yıllarca yaşlı görünüyordu ama yine de korkunç derecede gençti. Gri Gözleri acı ve bulutlanmıştı ve yüzü kirli sakalının altında yorgunlukla kaplanmıştı.

"Zarafetin tatlı Leydisi," diye fısıldadı Raisa. "Yaratıcı'ya şükürler olsun ki güvendesin."

Kollarını ona dolamak istedi, ona nasıl üzgün olduğunu, babasının hayatını nasıl kurtardığını anlatmak, bunların hiçbirinin onun hatası olmadığını söylemek istiyordu. Ona binlerce soru sormak istiyordu.

Sorular. Diğer herkesi odadan kovabilmeyi diledi.

"Onbaşı Byrne," diye fısıldadı, toksinin etkisiyle sesi hâlâ kısıktı. "Korkarım kötü haberlerim var."

Amon'a doğru titrek bir adım attı, tökezledi ve düşecekti ki Averill öne atılıp onu kollarının arasına aldı.

"O zaten biliyor, Briar Rose," dedi babası. "Nightwalker bize haberi getirdi."

"Nightwalker?" Raisa, Averill'in yanından geçip kapıya doğru baktı. "O... ?"

"Şehirde kaldı, şey için...şey için..." Averill'in sesi kesildi ve onu alarak küçük bir çocukmuş gibi başının üstünü öptü. "Yaradan'a şükürler olsun ki hayattasın. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrin yok... Nightwalker bize olanları ve senin ağır yaralı olduğunu söylediğinde, seni de kaybettiğimizden korktum."

Raisa uzun bir an için kendini Averill'in kızı olmaya, kollarını babasına dolamaya ve yüzünü onun deri gömleğine bastırmaya bıraktı. Orada bir an dinlenmek, güvende olmak için.

Sonunda eve geldim, diye düşündü. Bundan sonra her şey daha iyi olmalı.

Averill, sanki kırılacakmış gibi dikkatle onu ayaklarının üzerine yatırdı ve destek için bir kolunu omuzlarına doladı.

"Onbaşı Byrne," dedi Raisa, soğukkanlılığını korumaya çalışarak. "Baban tanıdığım en cesur ve en bilge adamlardan biriydi ve seninle çok gurur duyuyordu, haklı ."

"Majesteleri," dedi Amon. "Çok özür dilerim. Orada olmalıydım. O ben olmalıydım."

"Hayır," dedi, gözyaşları yüzünden akarken onu durdurmak için elini kaldırdı. "Orada olsaydın seni de kaybedecektim ve buna, ikinizi birden kaybetmeye dayanamazdım." Bocaladı, gözyaşlarını sesinin kontrolünü yeniden kazanacak. "Bu haliyle, hat için ve şahsen benim için büyük bir kayıp."

Amon bir kez başını salladı, dümdüz önüne baktı, gözleri doldu dökülmemiş gözyaşlarıyla. Çenesinde bir kas kıpırdadı ve dişlerini sıkıldığını anladı. "Teşekkür , Majesteleri," başardı. Sertçe yutkundu.

Raisa koluyla yüzünü sildi. Ağlamakta sorun yok, kendi kendine söyledi. Askerler ve kraliçeler ağlayabilir, değil mi?

Yarı Demonai'ydi. Demonai ağlamaz.

"Kaptan Byrne ve üçlüsü tek kahramanlar değildi," Raisa devam etti, bu hikayeyi ondan uzaklaşmadan önce anlatmayı şekillendirmeye kararlıydı. "Ben yaralandıktan sonra Han Alister benim hayatımı kurtarmak için kendi hayatını tehlikeye attı." Durakladı ve yüzlerini yakından izledi. "I anladığım kadarıyla bazılarınız onu Hunts Alone olarak tanıyor."

Averill bir kaşını kaldırarak Elena'ya baktı. Elena dudaklarını birbirine sıkıca bastırarak salladı.

"Alister burada mı?" Amon söyledi. Gri gözleri odayı taradı.

Raisa başını arka odaya doğru eğdi. "O içeride, hayatı için savaşıyor."

"İblisin kanı!" Amon bölmeye doğru bir adım attı. "Yaralı mıydı? Ne yaptı... ?"

"Başka haberler var kızım," dedi Averill hızla, sesinde bir uyarı vardı. "Bekleyemeyecek daha fazla haber."

Raisa arkasını döndü ve babasının kayıp ve kederle -evet, korkuyla- yeni kazınmış bitkin yüz hatlarına baktı. Babasının tüccar yüzü ilk kez ona ihanet etmişti.

"Lightfoot," dedi Elena. "Ne oldu? Ne oldu?"

Averill ellerini Raisa'nın omuzlarına koydu ve yüzüne baktı. "O öldü, Briar Rose," dedi. "Annen-Kraliçe Marianna-o öldü."

C H A P T E R T W E L V E

BEQUEST

Raisa başını sallayarak babasının dokunuşundan uzaklaştı.

"Hayır," diye tersledi. "bir şey olamaz. Bu mümkün değil." Gözleri etrafındaki yüzleri aradı, güvence aradı, buldu Hiçbiri. Willo'nun yüz ifadesi bu haberin beklenmedik olmadığını, en kötü korkularını doğruladığını söylüyordu. Raisa, Willo'nun Büyükanne Elena çoktan strateji geliştirmeye başlamıştı, bu konuyu zihninde evirip çeviriyor, bunun Ruh klanları için ne anlama gelebileceğini değerlendiriyordu. Demonai, özellikle.

Averill sanki Raisa'yı bu haberden ve tüm sonuçlarından bir şekilde koruyabilmeyi diliyormuş gibi baktı. O anda hem dul hem de ebeveyndi.

"Ah," dedi Raisa, sesi titreyerek, "bu karanlık bir mevsim." Elena Demonai dizlerinin üzerine çöktü ve gri başını eğdi. "Yaylalardaki adı Briar Rose olan Raisa *ana*'Marianna'ya uzun ömürler, Fells'in Gri Kurt Kraliçesi."

Amon kılıcını çekti. Raisa'nın önünde dizlerinin üzerine çöktü ve kılıcını ayaklarının dibine bıraktı. "Kılıcım ve hayatım hizmetinizde, Majesteleri."

Fırtınaya tutulmuş çam ağaçları gibi hepsi yere yığıldı ve Raisa'yı tek başına bıraktılar.

İşte böyle olacak, diye düşündü. Benim için bir sığınak yok - bunların hiçbirinden değil. Hayatımın sonuna kadar yalnız kalacağım. Ayakta durdu, yumruklarını sıktı, başını eğdi, annesiyle barışma hayalleri yıkılırken bedeninden ürpertici bir hıçkırığın geçmesine izin verdi.

Çiçek Ay minderli bir sandalyeyle arkasından geldi. Parlak El kürk bir örtü getirdi ve Raisa onu kendi etrafına sardı.

minnetle, başının üzerine çekip saklanabilmeyi diledi. Kederiyle yalnız kalabilmeyi diliyordu. Halef kraliçeler geleneksel olarak üç tam gün yas tutmadan önce tapınağa çekilirlerdi. görevlerini üstleniyorlar.

Ama hayır. Bu mümkün değildi, şimdi değil. İç organları kırılmış cam parçaları gibi birbirine çarpsa da.

Yerdeki insanlara eliyle işaret etti. "Lütfen," dedi. "Kalkın. Ya da oturun. Rahatınıza bakın." İki elinin topuklarıyla yüzündeki gözyaşlarını sildi. "Bana neler olduğunu anlat. Bana her şeyi anlat."

"Briar Rose..." Averill durdu ve sertçe yutkundu, şöyle bir baktı ortak odanın etrafında. "Bunu şimdi herkesin içinde yapmamıza gerek yok. Annen-"

"Annem öldü ve kendimi pamuk ipliğine bağlıymışım gibi hissediyorum. Bana her şeyi anlatmanı istiyorum; bildiklerini ve sadece şüphelendiklerini. Sonra ne yapacağımıza ve yas tutmak için zaman ayırıp ayıramayacağımıza karar vereceğiz."

Babası ona göz kırptı. Bir kez daha baktı. Sonra başını eğerek onayladı.

Çıraklar için minderler getirdiler ve Raisa herkesi dizlerinin üzerinden kaldırmayı başardı. Amon sağ tarafına, Willo da sol tarafına oturdu. Averill ve Elena onun önünde bağdaş kurarak oturdular.

Willo, Raisa'ya dumanı tüten bir fincan çay getiren Parlak El ile konuştu. Raisa çayını yudumlarken, kendisine verilen çapraz işaretleri görmezden gelmeye çalıştı.

Sinirleri onu yönlendiriyor, içinden güç aktığını hissediyordu.

Willo elini Raisa'nın omzuna koydu ve şifacının dokunuşu onu sakinleştirdi ve kafasını boşalttı. Raisa gözlerini kapadı ve unutmanın uykusuna dalmayı diledi.

Aklında tek bir düşünce vardı: *Bunların hepsi benim suçum.* "Nasıl oldu bu?" Raisa gözlerini açarak sordu. "Peki ne zaman?" "Dört gün önce Kraliçe'nin Kulesi'nden düştü," dedi Averill, ellerine bakarak. "Akşamın erken saatlerinde. Evinden düştü

balkondan avluya düştü ve öldürüldü."

Raisa geçmişi düşündü. O gece kurtların ona görüldüğü gece olmalıydı. Sekiz hain muhafızın onu öldürmek için ellerinden geleni yaptığı gece. Edon Byrne öldükten sonraki gece. Bu çok fazla bir şeydi

Tesadüf. Olaylar bağlantılıydı, öyle olmalı.

Althea'nın sözlerini hatırladı: *Bayar, uyarılarımızı duymasın diye Kraliçe Marianna'nın kulaklarını tıkamıştı. Ve şimdi bedelini ödeyecek.*

Willo, Raisa'nın saçlarını okşadı ve daha fazla çay için eliyle işaret etti. "O sırada ikiniz de şehirde miydiniz?" Willo, Amon'dan Averill'e bakarak sordu.

Averill başını salladı. "Onbaşı Byrne, Briar Rose'un Oden's Ford'dan kaybolduğu haberiyle Batı Duvarı'ndan yeni gelmişti."

"Kuzeyde olduğunu biliyordum, babamla birlikte... Amon Raisa'ya bakarak, "Eve gitmeliyim," dedi. "Tehlikede olduğunuzu biliyordum ama hâlâ hayattaydınız. Bu yüzden Lord Demonai ve ben Nightwalker ile buluşup Strateji belirlemek. Sizinle buluşmak için bir muhafız gönderip göndermeyeceğimizi tartışmak için."

"Nightwalker da mı oradaydı?" Raisa babasından Amon'a baktı. Nightwalker'ın başka seçeneği olsa bile Vadi'ye nadiren indiğini biliyordu.

Averill başını salladı. "İki aydır aralıklarla oradaydı. Ondan bir avuç Demonai ile birlikte gelip bana katılmasını istedim. savaşçılar." Sanki mevcut felakete daha fazla sorun eklemek istemiyormuş gibi duraksadı. "Büyücü Konseyi'yle tansiyon yükseliyor ve güvenilebileceğim bir muhafıza ihtiyacım vardı."

Bunun sonuçları ağır ve ıslak bir pelerin gibi çöktü ve Raisa'nın mutsuzluğunu daha da arttırdı. Kraliçe'nin eşi ve Büyücü Konseyi Kendini bildi bileli çarpışmıştı ama eski Demonai savaşçısı Averill Lightfoot daha önce hiç özenle seçilmiş bir muhafıza ihtiyaç duymamıştı.

"Gecegezen'in sizden haber alıp almadığını öğrenmek için Marisa Pines Kampı'na gitmesi gerektiğine karar verdik. Marianna'nın ölüm haberi geldiğinde çoktan gitmişti."

"Bunun olduğunu gören oldu mu?" Elena sordu.

Averill başını salladı. "Kraliçe yatak odasında dinleniyordu," dedi. "Magret onu akşam yemeği için uyandırmaya gittiğinde yatağı boştu ve balkona açılan kapılar açıktı. Magret terasa baktı ve... Marianna'nın aşağıdaki kaldırım taşlarının üzerinde yattığını gördü."

Raisa bu görüntüyü zihninden uzaklaştırmak için mücadele etti. "Magret?" Averill'den Amon'a baktı. "Magret Gray Kraliçe?"

Averill başını salladı. "Marianna son haftalarda onu özellikle . Magret'in yanında herkesten daha rahat görünüyordu."

Raisa'nın rüyası aklına geldi; Kraliçe Marianna'nın terasında durduğu rüya. Bir ses duydu ve döndü....

"Magret tüm bu süre boyunca dış odada mıydı?" Raisa fısıldadı.

Averill başını salladı. "Zamanını Prenses Mellony ve Kraliçe Marianna arasında bölüştürüyordu. Marianna uyuduğu için prensesle ilgileniyordu."

"Peki ya Kraliçe'nin Muhafızları? Onlar neredeydi?" Elena sordu.

Averill, "Tüm bu süre boyunca kapısının önünde idiler," dedi. O durakladı ve Amon'a baktı. "En azından öyle diyorlar."

"Görevde kim vardı?" Raisa sordu. "Onlar... onlar güvenilir mi?"

Amon boğazını temizleyerek, Raisa'nın hiçbirini tanımadığı yarım düzine muhafızın isimlerini saydı. "Üçünü tanıyorum," dedi Amon, sanki onun düşüncelerini okuyormuş gibi. "Tanıdıklarım iyi askerler. Ve sadık."

"Sadık olsun ya da olmasın, bir büyücü için onları geçmek ne kadar zor olabilir ki?" dedi Elena. "O sırada Bayarların nerede olduğunu sorman gerekirdi."

Willo'nun eli Raisa'nın omzunda sıkılaştı. "Elena," dedi. "İhtiyacımız yok-"

"Pekâlâ, *neredeydiler*?" Raisa kürkleri daha sıkı sararak sordu. "Bilen var mı? Micah ve Fiona düzlüklerden döndüler mi?"

Averill başını salladı. "En az bir hafta önce döndüler, ancak son birkaç güne kadar Gri Leydi'deki Bayar yerleşkesinde saklandılar. Lord Bayar Konsey Evi'nde sık sık toplantılar yapıyor. Kraliçe Marianna'nın öldüğü gece de oradaydı - tabii onun sözüne inanmak istiyorsanız. Konseyin diğer üyeleri dışında başka kimse tanık olarak orada bulunmadı."

"Peki Magret alarm vermeden önce kimse kraliçenin cesedini avluda görmedi mi?" Raisa sordu.

Averill başını salladı. "Balkon kraliçenin sarayına bakıyor. özel bahçeler," dedi. "Marianna bahçelerden hoşlanmazdı, bu yüzden orada fazla zaman geçirmezdi. Sadece bahçıvanlarının girmesi için bir neden olurdu."

Raisa ürperdi. Annesi ölmeden önce orada ne kadar süre çaresiz, kırık ve yalnız yatmıştı? Orada olmalıydım, diye düşündü sefilce. Bununla yalnız kalmamalıydı.

"Magret Gray ilk... kraliçeyi ilk gören kişi miydi?" Raisa sordu. Averill başını salladı.

"Maiden Gray ile konuştun mu?" Elena sordu. "O ne diyor?"

Averill, "Bu yüzden haberi getirmem bu kadar uzun sürdü," dedi. "Daha önce gelirdim ama düne kadar Briar Rose'un Marisa Pines'ta olduğunu bilmiyordum. Daha fazla bilgi toplamak istedim. gelmeden önce olabildiğince çok bilgi edindim."

Kanıtlar yok edilmeden ya da örtbas edilmeden önce, bunun anlamı buydu.

"Umarım dikkatli davranıyorsunuzdur, Lightfoot," dedi Elena. "Eğer o Cinayetin failleri, baş belası bir eşlerini de öldürmekte tereddüt etmezler."

Averill hafif bir gülümsemeye, "Beni merak etmeyin," dedi.

"Ne dedi o?" Elena sordu. "Balkondan düşmekten daha fazlası olduğuna dair bir işaret var mıydı?"

Averill başını salladı. "Belirgin bir iz yok. Marianna'nın başka bir şey tarafından değil de düşerek öldüğü anlaşılıyor."

Bir büyücünün dokunuşu geride izler bırakmış olabilir mi? Düşmenin yarattığı travma, cinayet izlerini örtbas etmiş olabilir. Ya da bir büyücü Marianna'nın zihnini bulandırıp uçabildiğini düşünmesini sağlamış olabilir. Ya da kendini öldürme dürtüsünü yerleştirmiş olabilir.

"Ancak," diye devam etti Averill, "kraliçenin avucunda bu vardı." Cebinden küçük bir kese çıkardı ve içindekileri avucuna boşalttı. Uzun, ağır bir altın zincirdi, halkaları iki ucundan bükülmüş ve kırılmıştı. Klan yapımı olduğuna şüphe yoktu.

Genellikle muska ve tılsım taşımak için kullanılan türden bir zincirdi.

"Magret bunu Marianna'nın cesedini hazırlarken buldu," dedi Averill.

Elena elini ona doğru uzattı, yüzü asık ve sertti. İşaret parmağıyla zinciri dürttü. "Görünüşe göre kraliçenin katilleri arkalarında ipuçları bırakmışlar."

"Bir cinayet olduğunu bilmiyoruz Elena," dedi Willo. "Kesin olarak değil." Averill'e döndü. "Başka bir şey buldular mı?" diye sordu. "Bize yardımcı olabilecek başka bir şey?"

Averill başını salladı.

"Şunu bir düşünelim," dedi Raisa, sesi alçak ve tahta gibiydi. "Ya biri annemi teraştan aşağı ittiyse? Ya annem uzanıp katilin boynundaki zinciri yakaladıysa? kendini kurtarmaya çalışırken? Ve düştüğünde kırıldı."

"Bu akla yatkın," dedi Averill. "İtiraf etmeliyim ki ben de öyle düşünmüştüm."

Willo, "Ama akla yatkın olması yeterli değil," dedi. "Elimizde hâlâ kanıt yok-"

"Bayarlar ve müttefikleriydi," dedi Elena. "Biliyorsun öyleydi. Kraliçenin ölümünden başka kim kazançlı çıktı? Nightwalker

savaşa hazır ve ben onu suçlamıyorum. Demonai, Næ'ming'in ihlal edilmesine seyirci kalmaya devam etmeyecektir. misilleme."

Raisa kafasının içindeki sesle, Demonai sesiyle savaştı. *"Evet!" dedi. Annemin katillerine karşı savaşa gidin. Onun kanını döktükleri gibi onların kanını da dökün.*

"Fells'te bir savaş başlatacaksanız daha iyi bir kanıta ihtiyacınız var," dedi bıkkınlıkla. "Bayarların pek çok suçu var, ama biz bunu bilmiyoruz.

Bu işte onların da parmağı var. Uygunsuz olsa bile hukukun üstünlüğünü koruyacağım."

"Bizi buraya getiren hukukun üstünlüğüdür," dedi Elena saç örgülerini parmaklayarak. "Görünüşe göre yasalara uyanlar kurban oluyor."

"Ve yasalara uymayanlar tiran olurlar," Raisa dedi. "Kimsenin intikam almak için benden daha fazla sebebi olamaz. Ama annemin katilini yakalamak Kraliçe'nin Muhafızları'nın sorumluluğunda. adalet. Eğer bir katil varsa."

"Kraliçe Marianna öldürüldüğünde Muhafızlar neredeydi?" Elena söyledi. "Yüzbaşı Byrne Marisa Pines Geçidi'nde ölüyordu, Onbaşı Byrne ise düzlüklerdeydi. Kraliçeyi güvende tutmaktan kim sorumluydu?"

Uzun bir süre ölüm sessizliği oldu. Amon daha dik oturdu, gri gözlerini Elena'ya dikti, sağ elinin parmakları kalçasındaki dövmeyle vuruyordu. Raisa onun öfkeli olduğunu biliyordu ama Onu onun kadar iyi tanımayan birinin bunu anlayabileceğinden şüpheliydi.

Raisa, eğer kraliçe olarak başarılı olmak istiyorsam, yönetmem gereken insanlar bunlar, diye düşündü.

"Elena *Cennestre*," dedi. "Bu kadar yeter. Muhafızlarımla on üyesinin Marisa Pines Geçidi'nde benim uğruma hayatlarını feda ettiklerini hatırlamanı rica ediyorum." En azından öfke ve hayal kırıklığı, onu boğmakla tehdit eden kederden uzak tutmaya yetiyordu.

"Beni affet torunum," dedi Elena. "Yaptıklarım için özür dilerim. açık . Muhafızlara ya da size saygısızlık etmek istemem, Onbaşı.

Byrne." Amon'a baktı, o da belli belirsiz başını salladı. "Ben hâlâ biz Demonai'lerin daha fazla katkıda bulunabileceğimize inanıyorum. Bu zamanlarda Muhafızlarınızın sunabileceğinden daha fazla korumaya ihtiyacınız var. Yardım etmek isteriz."

"Bunu aklımda tutacağım, Büyükanne," diye mırıldandı Raisa.

"Kraliçenin odalarını arayan oldu mu?" Elena, Amon ve Averill'e bakarak sordu. "Eğer kırık zincir bir tılsım taşıyorsa, yere düşmüş olabilir."

Amon dudaklarını yalayıp Raisa'ya bakarak, "Kraliçenin yatak odasını ve cesedinin etrafını aradık," dedi. "Bir şeyleri gözden kaçırmış olmaları her zaman mümkündür."

"Yatak odasını ve bahçesini tekrar arayacağız," dedi Averill. "Bu gece şehre döneceğim ve Demonai'nin geri kalanını askere alacağım."

"Nerede... annem şimdi nerede?" Raisa soğuk bir yer olmamasını umarak sordu. Marianna soğuktan her zaman nefret etmişti.

"Averill, "Katedral Tapınağı'nda yatıyor," dedi. Konuşmacı Jemson'ın . Konuşmacılar onun Ruhlar Âlemindeki son istirahatgâhını belirledikten sonra, defin işlemlerini ayarlayacağız."

"Peki ya Mellony?" Raisa aniden kız kardeşini görme arzusuyla yanıp tutuşarak sordu. "Nerede o? Ve... o nasıl, biliyor musun biliyor musun?"

Averill başını salladı. "Kendi güvenliği için Fellsmarch Kalesi'nde sıkı bir şekilde tutulduğu söyleniyor. Bildiğiniz gibi çok kırılgan ve tabii ki annesi için çok üzülüyor. Çok yakındılar...." Sesi kesildi ve Raisa kelimeleri geri alabilmeyi dilediğini biliyordu.

Elbette imayı anlamıştı -Marianna ve Mellony yakındılar, Raisa ve annesi gibi değillerdi.

"Averill, Ne kadar uğraşsam da Mellony ile özel olarak konuşamadım," diye devam etti. Etrafı muhafız orduları ve nedimeler tarafından sarılmış durumda ve Bayarlar sürekli onun yanında."

"Bayarlar mı? Hangi Bayarlar?" Elena talep etti.

". Gavan Bayar, Micah, Fiona ve Leydi Bayar," dedi Averill. Durakladı. "Eş olarak onları gönderme yetkim yok. Güzel bir hayvanın etrafındaki saldırı köpekleri gibiler. I Mellony'nin Micah'la nişanlandığına dair bir duyurunun bugünlerde yapılmasını bekliyorum, ancak herhangi bir düğün planını Mellony'nin taç giyme töreninden sonraya erteleyeceklerini tahmin ediyorum. Sadece emin olmak için."

Raisa neredeyse çayını düşürüyordu. Öne doğru eğildi. "Ne? Ne demek istiyorsun?"

Averill neredeyse suçlayıcı bir tavırla Willo ve Elena'ya baktı. "Bilmiyor mu?"

Willo, "Briar Rose bugün hasta yatağından yeni kalktı," dedi. "Ona söylemeden önce güç kazanmasına izin vermek akıllıca göründü."

Elena başını salladı. "Bunu şimdi gündeme getirmek için bir neden görmedik. Marianna hayatta ve sağlıklı olduğu sürece bu... erken gibi görünüyordu."

"Anlat bana," dedi Raisa sert dudaklarının arasından, işlerin daha da kötüye gideceğini biliyordu.

"Kraliçe iyi niyetliydi," dedi Averill. "Aranızdaki farklılıklara rağmen senin taht üzerindeki hakkını korumak istedi. Bunu bilmelisin, Briar Rose."

"Lütfen biri bana şu anda ne olduğunu söyleyebilir mi? Ardıllık mı?" Raisa ayağa fırlamamak için sandalyenin kollarını kavrayarak konuştu.

"Kraliçe Marianna her iki tarafın da muazzam baskısı altındaydı. Büyücü Konseyi ve kendi soylular konseyi," dedi Averill. "Ortadan kaybolmuşunuz ve sizi tehlikeye atmaktan korktuğu için mektubunuzdan bahsetmek istemedi."

Raisa başını kaldırdı ve Amon'un gözleriyle karşılaştı, gözlerindeki soruyu gördü
-Ne mektubu? Bakışlarını tekrar Averill'e çevirdi.

"Ama son birkaç ayda Marianna bir yerlerden cesaret aldı," dedi Averill. "Belki de kalbinin derinliklerinde kandırıldığını, Baş Büyücü tarafından büyülendiğini biliyordu. Meclis Başkanı Redfern'i görevden aldı ve Meclis Başkanı Jemson'ı Katedral Tapınağı. Ona büyük bir güç kaynağı oldu, ama

aynı zamanda bir baskı kaynağı. Bildiğiniz gibi, Eski İnanç'a, Kırılma'dan sonra getirilen kısıtlamalara ve Gri Kurt hattının bütünlüğüne bağlı."

Averill onu seviyordu, diye düşündü Raisa. Onu her zaman sevmişti. Onları ayıran her şeye rağmen. Ne yazık ki o da onu hiç sevmemişti.

Çok fazla pişmanlık. Kaybedilmiş pek çok fırsat.

"Lord Bayar kraliçenin peşini bırakmadı," diye devam etti Averill, "ona bir şey olursa bir iktidar boşluğu oluşacağını, bir iç savaş çıkabileceğini, güneyden istila edilebileceğimizi söyledi. Kraliçe Konseyi'nin çoğu üyesi Bayar'ı destekledi."

Parlak El elinde çaydanlıkla yaklaştı ve Raisa sabırsızca eliyle onu uzaklaştırdı. "Ne olmuş yani?"

Averill ağır bir sesle, "İki hafta önce Marianna veliahtlık konusunda bir değişiklik yaptığını açıkladı," dedi. "Seni prensesin varisi olarak korudu, ama Marianna'nın kendisi ölürse ve sen ölmezsen Mellony'nin kraliçe olarak taç giymesine izin veren bir hüküm ekledi. geri döndü."

Raisa bu sözlerin anlamını kavrarırken gözlerini babasına dikti.

"Endişelerini giderirken senin hak iddianı korumak istedi. Averill sessizce," dedi. "Sanırım onun yerine geçmek için en uygun kişinin sen olduğunu biliyordu. Ruh klanlarını, Büyücü Konseyi'ni, konuşmacıları ve Soylular Konseyi'ni tatmin etmeye çalışıyordu."

"İblisin kanı," diye fısıldadı Raisa. "O memnun etmeye çalıştı ve belki de kendi ölüm fermanını imzaladı." Parmak uçlarını şakaklarına bastırdı. Sanki düşünceler ve vahiyler kafatasının içine çarpıyormuş gibi başı çarpıyordu.

"İşte bir teori," dedi parmaklarının arasından. "Micah ve Fiona eve döndüler ve babalarına Oden's Ford'dan ayrıldığını söylediler ve geri dönüyor olabilirim. Bu Bayar'ın elini zorladı. O yapamazdı ortaya çıkıp her şeyi mahvetme riskini göze aldı. Kraliçeyi, yani annemi öldürdü ve bana bir tuzak kurdu. Eğer burada kalırsam Güneyde Mellony taç giyecek ve Micah ile evlenecekti.

Daha sonra gelsem bile, kazmak için olacaktı. imkansızdı. Eğer kalıp savaşacak kadar inatçı olsaydım, o zaman beni ortadan kaldırmanın bir yolunu bulurlardı. Fakat, Doğal olarak, en iyi sonuç bir daha geri dönmeyeceğimden emin olmaktı." Willo yumuşak bir sesle, "Elimizde buna dair bir kanıt yok, Briar Rose," dedi.

Raisa başını salladı. "Sadece bana ayak uydur. Eğer ben ölseydim ve başka bir alternatif olmasaydı, klanlar Mellony'yi kabul etmek zorunda kalacaktı. Bu yüzden Büyücü Konseyi muhtemelen devam etmenin iyi bir bahis olduğunu düşündü."

"Majesteleri, biz asla-" diye başladı Elena.

"Başka ne seçeneğiniz ki?" Raisa araya girdi. "Başka kimi alacaktın? Kuzenim Missy Hakkam'ı mı?" Raisa ürperdi. "Mellony, Gri Kurt soyunun hayatta kalan tek varisi olacak."

Yol boyunca hep aldatılmışlardı. Düşmanlarının acımasızlığını hafife almışlardı. Edon Byrne ve Hanson Alister olmasaydı, çoktan kazanmış olacaktı.

Onlar onlar, diye düşündü Raisa. Dikkatli olmalıyım. Willo'nun dediğı gibi, Bayarlar olduğuna dair kanıtımız yok. Henüz yok.

Ama başka kim ? Başka kimin görmek istediğı Mellony tahtta mı? Yoksa görmediğı başka bir motivasyon mu vardı? Kendi düşmanları var mıydı? Gerard Montaigne için Bir örnek. Fells'teki güç boşluğundan faydalanacaktır. Ve eğer Bayar'larsa, hangi Bayar'lar? Micah da işin içinde miydi?

Yüklü sessizliğin içinde Raisa, "İnsanlar ne diyor? Sarayda ve sokaklarda?"

"Bazı dedikodular var," dedi Averill. Durdu ve Raisa'nın yüzüne bakarak devam etmek için izin istedi. "Yakın çevrede kraliçenin kendi kıydığı konuşuluyor, Majesteleri," dedi. "Aşırı derecede içki içtiğine dair söylentiler var. Bu söylenti çok yaygın. ve ısrarcı."

Bunun nasıl başladığını merak ediyorum, diye düşündü Raisa acı acı. Dinle ve öğren. Herhangi bir zayıflık belirtisi gösterirsen, düşmanların üzerine atlar.

"Ve... kapanışın dışında?" Raisa sordu.

Averill, "İnsanlar endişeli," dedi. "Biliyorlar ki sen ve şimdi ne olacağını merak ediyorlar. Bilmiyorlar. Mellony hakkında hiçbir şey bilmiyor, oysa çalışan sınıflar arasında hatırı sayılır bir desteğiniz var. Briar Rose Bakanlığı sayesinde."

Raisa'nın aklına endişe verici bir düşünce geldi. "Hayatta olduğumu başka kim biliyor?" diye sordu çemberin etrafına bakarak.

"Babama haber göndermişsiniz. Muhafızlara ya da Soylular Konseyi'ne haber verildi mi ya da..."

Averill, "Başkentte kimseye saldırıdan bahsetmedim," dedi. "Yani bunun arkasında kim varsa muhtemelen ne merak ediyordur. Ve senin aniden ortaya çıkabileceğinden endişeleniyordur."

"Kamptaki insanlar konuşuyor," dedi Willo, "seni tanır tanımaz aceleyle Başrahip Köşkü'ne götürmüş olmama rağmen. Ne de olsa gün ortasında geldiniz ve Demonai sizi içeri getirdiğinde neredeyse Hunts Alone'u vuruyordu." Yorgun bir elini alnının üzerinden geçirdi. "Etrafta söylentiler dolaşıyor ama gerçekte kim olduğunuzu sadece çıraklarım biliyor."

"Pekâlâ," dedi Raisa, "umarım biz Bones'a kadar onu kampın içinde tutabiliriz!" bir düşünce geldiğinde yumruğunu diğer avucuna vurdu. "Eğer beni öldürmeye çalışanlardan biri Fellsmarch'a döndüğümde kaçtığımı söylediler. Eğer yaptılarsa, şehre dönmek için tetikte olacaklardır."

Willo, "Hunts Alone'un bir ya da iki gün içinde soruları yanıtlayacak kadar iyi olmasını umalım," dedi.

Han. Raisa'nın üzerine bir yorgunluk ve umutsuzluk dalgası çöktü ve arkasına yaslanıp gözlerini kapattı.

"Majesteleri," dedi Willo. "Dinlenmelisiniz. Tüm bu sorunlar yarın da burada olacak."

Raisa başını salladı, keşke öyle olmasaydı. Keşke uyuyabilseydi ve annesinin hâlâ içinde olduğu bir dünyaya uyanabilseydi. Bir süre daha güvende olacağı ve korunacağı bir dünya.

C H A P T E R T H I R T E N

YÜRÜYEN YARALI

Diğerleri gece için çeşitli pansiyonlara dağıldı. Willo, bir şeye ihtiyacı olursa diye Han'ın odasında bir karyolada uyuyordu. Amon da Raisa'nın uyuduğu ortak odanın kapısının önünde giysileriyle yatıyordu, ama Willo çıraklara bir karyola hazırlattı Onu.

Ne kadar yorgun olursa olsun, Raisa bir türlü rahat edemiyordu. Ağrı için aldığı söğüt kabuğu çayına rağmen sırtı ağrıyordu. Her Gözlerini kapattığında, geçmişten sahneler, geçmişin bilgeliğiyle yeniden yapabilmeyi dilediği eylemler araya girdi. Yüzüstü yattı, gözyaşları yastığını ıslatıyordu, ortasında büyük bir sızı vardı.

Amon'un kapının yanındaki karyolasında dönüp durduğunu duydu.

Suçluluk ve keder havayı kalınlaştırdı, onu boğdu, onu nefes almakta zorlanıyordu. Hayır. Amon'un kendine eziyet etmesine izin veremezdi.

Doğrulup sırtını duvara yasladı ve yarasına bastırmaktan çekindi. "Amon?" diye fısıldadı. "Uyanık mısın?"

Cevabı karanlığın içinden geldi. "Evet. Bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Gelip benimle oturur musun? Lütfen?"

Ayağa kalkıp ayaklarını yere koyarken karyolanın gıcirtısını duydu. Adımlarını hızlandırdı ve onun yanındaki karyolaya oturdu. Bu ağırlığının altında sarktı. "Sen iyi misin? Willo'yu aramamı ister misin?"

Raisa başını salladı. "İkimiz de uyumuyoruz ve de acı çekiyoruz ve ben seninle gerçekten ama gerçekten konuşmak istiyorum."

"Bunu yapabileceğine emin misin?" Amon sordu. "Willo dinlenmen gerektiğini söyledi."

"Konuşmanın bana daha iyi geleceğini düşünüyorum." Raisa yanındaki yatağı okşadı. "Buraya. Duvara yaslan."

Amon karyolanın başına doğru kaydı ve dar alanda rahat etmeye çalışarak onun yanına yerleşti.

Onun elini tuttu ve kendi elinin arasına aldı. "Kes şunu," dedi. "Kendini suçlamayı bırak."

Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi, pencereden gelen ışıktaki karanlık bir silüet gibiydi. Sonra, "Seni suçladığımı düşündüren nedir? kendim mi?"

Hâlâ berbat bir yalancıydı.

"Çünkü seni tanıyorum. Eğer tüm bunlar için suçlanacak biri varsa, o da Ben."

Boştaki elini saçlarının arasında gezdirdi. "Neden suçluyorsun ki Kendin mi? Bunların hiçbirisi senin suçun değil."

"Benim hatam değil mi? Nereden başlayayım?" Raisa dudağını ısırdı. "Fells'ten ayrılmamış olsaydım, bunların hiçbirisi olmayacaktı. Annem

baban ve beni savunurken ölen tüm muhafızlar hâlâ hayattaydı." Ürperdi. "Eğer evde kalsaydım, belki aramızdaki farklılıkları çözebilirdik."

Amon bunu düşündü. Amon'un hemen bir inkârla karşılık vermemesini takdir etti. "Şey," dedi, "nasıl sonuçlanacağını bilmenin bir yolu yoktu."

"Bunu bilmene imkân yoktu," dedi Raisa. "Benim kehanet yeteneğine sahip olmam gerekiyordu. Nasıl biteceğini neden göremedim?"

Amon, "Kehanet hiçbir zaman bu şekilde işlemiyor gibi görünüyor," dedi. "İnsanlar geleceği görseler bile bunu anlamıyorlar, inanmıyorlar ya da gözlerini kapatıyorlar."

Birkaç dakika sessizlik içinde oturdular. Sonra Amon dedi ki, "Ben Oden's Ford'dan kaybolduğundan beri bunu merak ediyordum. Ne oldu? Micah mı yaptı?"

"Lord Bayar beni öldürmeleri için Oden's Ford'a dört suikastçı gönderdi. Micah bana bir alternatif sundu; onun yerine onunla evlenmemi. Ben de kabul ettim."

Amon'un gri gözlerinde anlayış belirdi. "Yani suikastçıları öldüren *Micah* ?"

Raisa başını salladı.

"Ah," dedi Amon. "İşte bir gizem çözüldü. Onları büyücülükle kimin öldürmüş olabileceğini anlayamamıştık."

"Eh," dedi Raisa, ona yaslanarak, "kendi başıma bir tanesini öldürmeyi başardım." Her şey çok uzun zaman önce, bir denizin uzak kıyısında çalkantılı olaylar denizi. "Tamron'a doğru giderken Gerard Montaigne'in ordusuyla karşılaştığımızda kuzeye doğru yol alıyorduk. Bir Tamric devriyesi ortaya çıktı ve ben o karmaşada kaçtım."

"Kuzeye gittiğini biliyordum, bunu hissedebiliyordum," dedi Amon. "Çatışma sırasında görüldüğünüze göre Tamron Sarayı'na gitmiş olabileceğinizi düşündüm."

Başını iki yana salladı. "Yolu yarıladığım için eve gitmeye karar ."

"Oden's Ford'da seni daha yakından izlemeliydim," dedi Amon. "Eninde sonunda Bayarlarla karşılaşacağını biliyorduk."

Raisa başını salladı. "Hayır. Dur. O da benim hatamdı. Beni ele veren anneme yazdığım mektuptu." Bir şekilde dışarı sızmış olan gözyaşlarını sildi.

"Ne mektubu? Babanın bahsettiği mektup mu?"

"Hallie'yi benden Kraliçe'ye bir mektup götürmesi için ikna ettim. Marianna, babam aracılığıyla," dedi Raisa. "Neden ayrıldığımı ve geri döneceğimi bilmesini istedim. İçeri girmeye çalışırsam diye Bayarların bana yakın olan herkesi izleyeceğini bilmeliydim. temas. Oden's Ford'da olduğumu bu şekilde öğrendiler. Bu hiç de rastgele bir olay değildi." Sertçe yutkundu. "Ve belki de benim mektubum onun ardılığı şeklinde değiştirmesine neden olmuştur."

"Peki." Amon bunu düşündü. "Belki de başka türlü seni tamamen mirastan mahrum ."

Raisa, "Ama hâlâ hayatta olabilir," dedi.

"Ama ne kadar için?" Amon şöyle dedi. "Mellony bir kez Micah'ı tahta oturtmak isteyeceklerdir." Onu tekrar görmeme yetecek kadar uzun, diye düşündü Raisa.

Bir süre sessizlik içinde oturdular. Sonunda Raisa konuştu.

"Senin sıran. Düşündüm ki... Baban bana Tamron Sarayı'nda olduğunu ve Montaigne'in şehri kuşatma altına aldığını söylediğinde, seni bir daha göremeyeceğimden korktum."

Elini sıktı ama hiçbir şey söylemedi.

"Peki ne oldu?" Raisa dedi ki. "Yüzbaşı Byrne senin Montaigne'i meşgul için kasıtlı olarak şehirde olduğum hikayesini yaydı."

Amon homurdandı.

"Prens Gerard'ın onu kandırdığını öğrendiğinde ne korkmadın mı?" Raisa söyledi.

Amon omuz silkti ve birleşmiş ellerine baktı.

"Bir şey söyler misiniz lütfen?" Raisa sinirli bir şekilde konuştu. "Aklından ne geçiyordu? Nasıl kaçtın?"

Derin bir iç çekti. "Orada olmadığın için memnun ol Rai," dedi. "Gerard bir canavar ama Tamron'un kraliyet ailesi pek de Daha iyi. Bu Tomlinler zamanlarının çoğunu birbirlerine karşı komplo kurarak geçiriyorlar. Her şey başarısız olduğunda, zehire başvururlar. Kuşatma sırasında tüm şehir açlıktan ölüyordu ama Kral Markus her gece bir ziyafet veriyordu. sarayın içinde. Kraliçe Marianna Montaigne'i kovmak için bir ordu göndermeyince çok öfkелendi - ona yalan söylemiş olmasına rağmen. Fells karşılık vermezse her gün bir tane olmak üzere Gri Kurtları öldürmekle tehdit etti, son olarak da beni."

Raisa'nın ağzı kurudu. "Ne? Seni nasıl suçlayabilir ki eğer... ?"

Amon, "Onun yaptıklarına mantık yürütmeye çalışmayın," dedi. Kalın bir duraksamadan sonra, "Wode Mara ilkti," diye ekledi.

Raisa sertleşti ve dik oturdu. "Wode? O... o öldü mü?"

Amon başını salladı ve parmağındaki altın kurt yüzüğünü çevirdi. "Ve bana nasıl öldüğünü sorma, çünkü sana anlatmayacağım."

Wode kızıl saçlı, geniş yüzlü, hoş bir öğrenciydi, Sürekli güneş yanığı bir yüz. Chalk Cliffs'te bir kızı vardı ve onunla evlenmek için para biriktiriyordu.

"Bu mümkün değil," diye fısıldadı Raisa.

"Markus'u kendim öldürmek zorunda kalacağımı düşünmüştüm ama Liam Tomlin benden önce . O ve kız kardeşi onu zehirledi."

"Liam mı? Babasını zehirledi mi?" Raisa, isim günü partisinde Liam ve kız kardeşi Prenses Marina'yı hatırladı; ikisi de uzun boylu, zarif

Yumuşak bukleleri ve güçlü burunları olan büyücüler. Ve görünüşe göre zehirle bir yolu var.

Kraliçe olmaya hazır değilim, diye düşündü Raisa titreyerek. Tüm bu acımasız insanlara karşı çıkmaya hazır değilim. Fells'in hükümdarı olarak bu yüksek riskli oyunu oynamaya hazır değilim.

"Liam kral olarak taç giydi ama bunun tadını çok uzun süre çıkaramadı.

uzun sürdü," dedi Amon. "Montaigne iki gün sonra surları aştı. Ve ondan sonra... ondan sonra bir katliam oldu." Amon gözlerini kapattı, kirpikleri solgun yanaklarına karşı koyu renkti.

"Nasıl kaçtın?" Raisa sordu. "Peki Gri Kurtlar'ın geri kalanı?"

"Tamron yumuşak ve Ardeninler bunu biliyor," dedi Amon.

"Hayatları için savaşmaya alışık değiller. Ardeninler iki şeye odaklanmıştı; seni ve Tomlinleri yakalamak ve sürgülenmemiş her şeyi çalmak. Yollarına çıkan herkesi katlettiler." Amon hafızasını silmek istemesine elini yüzünde gezdirdi.

"Böylece her birimiz uygun boyda bir Ardenine askerini öldürdük ve üniformalarını çaldık. Hepimiz akademiye ; dili geçebilecek kadar iyi konuşuyoruz. Onlar başka işlerle meşgulken biz hatları eledik. Kuzeydoğuya Swansea'ya gittik.

Çünkü Fetters Ford ve Oden's Ford'a giden yolların yakından izleneceğini biliyorduk.

"Ama en kötüsü, en kötüsü başının belada olduğunu biliyordum. Tehlikede olduğunu biliyordum, öleceğini biliyordum ve

sana ulaşamadım." Sertçe yutkundu. "Sana ulaşamadım. Bunun nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemezsin." Sesi titriyordu.

Raisa kafasının içinde Amon'un sesini hatırladı. *Sakın ölme Rai, sakın pes etme.*

"Bence babanın bir önsezisi vardı," dedi Raisa. "Sanki kendisinden ne talep edileceğini biliyordu ve bu fedakârlığı yaptı."

"Ben olmalıydım," dedi Amon, koluyla gözlerini silerken. "Ben sizin kaptanınızım. Güvenliğinizden ben sorumluyum."

"Gri Kurt soyundan sen sorumlusun, unuttun mu? Soy önce gelir, bireysel kraliçe değil. Baban hattı kurtardı. I

Sana *ihtiyacım* var, Amon. Bir kaptana ihtiyacım var. Eğer bu karmaşadan bir kraliyet kuracaksam, güvenebileceğim bir kişiye ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var. canlı, anladın mı?"

Raisa başını tekrar Amon'un omzuna yasladı. de uzun bir süre hiçbir şey söylemedi.

"Kurt Sürüsü nerede?" Raisa söyledi. *Onlardan geriye ne kaldıysa*, diye ekledi sessizce.

"Şu anda Kraliçe'nin Muhafızları'na atanmış durumdalar. Başkent," dedi Amon. "Emirleri bekliyorlar. Umarım diğer taraftan gelecek planlar konusunda bize erken uyarıda bulunabilirler."

"Eğer Mellony'nin taç giyme törenini planlıyorlarsa," dedi Raisa, "Kraliçe Muhafızlarının bir yüzbaşı için ne yapacaklar?"

"Hmm," dedi Amon kaşlarını çatarak, "bunu düşünmemiştim.

"Bunu düşünmemiştim.

Bağlantı hakkındaki bilgiler ailemizde ve tapınağın konuşmacılarında saklandı. Mellony bunu bilmeyecek ve Bayarlar da bilmeyecek."

"Bu her zaman bir Byrne olmuştur," dedi Raisa. "Her şeyin mümkün olduğunca normal görünmesini isteyeceklerdir. Hiçbir şey sağlamak istemeyeceklerdir.

halefiyeti sorgulamak için bir bahane. Yani zaten var olanın ötesinde."

Amon ona bakmak için başını çevirdi. "Ne sen?"

Raisa, "Sana iş teklif ederlerse şaşırma diyorum," dedi. "Eğer o kadar ileri giderse."

"Hayır." Amon başını salladı. "Beni Mellony'nin yanında istemelerine imkân yok. Daha uysal birini seçeceklerdir."

"Göreceğiz," dedi Raisa. "Senin zaten benim kaptanım bilmeyecekler. Babanla birlikte çalışmaya alışkınlar. Sen gençsin ve ne kadar yetenekli olduğunu bilmiyorlar."

"Sanki bunu kabul edecekmişim gibi," dedi Amon daha dik oturarak. "Babamın katillerinin isteği üzerine kız kardeşine kaptan olarak hizmet et."

"Amon." Raisa elini onun koluna koydu. "Bunların hiçbirini bilmemen gerekiyor. Sorduklarında evet demeye hazır ol."

"Ne?" Adam ona baktı.

"Hayır dersiniz, bu onlara bilmeleri gereken her şeyi söyleyecektir. Kimin tarafında olduğunu bilecekler. Hayatta olduğumdan ya da en azından söylediğinden daha fazlasını bildiğinden şüphelenecekler. Bu senin ölüm fermanının olacak."

"Bu asla işe yaramaz," dedi Amon, yüzünde inatçı bir direnç vardı.

"Sana gerçekten *hizmet etmeni* söylemedim," dedi Raisa yumuşak bir sesle. "Sadece sorduklarında evet de, tamam mı? Bu işte iyi olana kadar pratik ."

"Hmmmph," dedi, herhangi bir söz vermeyerek. Bir süre durakladıktan sonra, "Nasıl kaçtın? Babam öldürüldükten sonra ne demek?"

"Baban öldükten sonra Mac Gillen benimle bizzat ilgilenebilmek için beni sürükleyerek götürdü. Bu muhtemelen hayatımı kurtardı. Onu babanın hançeriyle öldürdüm, atını aldım ve , Onlar beni yakalamadan Marisa Pines'a ulaşmayı umuyordum. Vurulduktan sonra kayaların arasına sürünerek girdim. Okun zehirli olduğunu fark ettiğimde bittiğini anladım." Sesini gerçekçi, kısa ve öz tutmaya çalıştı. Amon'un taşıdığı suçluluk duygusu yeterince ağırdı.

"Hatırladığım son şey bu. Sanırım geri kalanını Han Alister'a sormamız gerekecek. Görünüşe göre, bir anda ortaya çıktı, yüksek büyüyle hayatımı kurtardı ve beni buraya, Marisa'ya getirdi. Pines." İçini çekti. "Elena ve Nightwalker bu hikâyeye inanmıyor gibi görünüyorlar."

Amon boğazını temizledi. "Sen Oden's Ford'dan kaybolduğunda, Alister ve ben biraz konuştuk. Onunla ne yapacağımı bilmiyorum. Onu neyin yönlendirdiğini bilmiyorum ve ona tam olarak güvenmiyorum ama..." Tereddüt etti ama acımasız dürüstlüğü onu devam etmeye itti. "O

Seni aramak için Fells'e geri döneceğini söyledi. O Marisa Pines Geçidi üzerinden gidecekti, ben de batı rotasını kullanacaktım. Bu da oraya nasıl geldiğini açıklıyor."

Raisa, "Gerçekte kim olduğumu öğrendiğinde ne olacağını bilmiyorum," dedi. "Tabii hayatta kalırsa." Kadın titredi ve Amon kolunu ona dolayarak onu sabit sıcaklığına çekti.

"O kadar kötü mü?"

Raisa başını salladı. "Çok kötü görünüyordu, Amon. Willo iyileşip iyileşmeyeceğini bilmiyor... Onun için endişeleniyor. Annem öldü ve ben ona onu sevdiğimi, sonunda anladığımı -en azından biraz- söyleyemedim. Han da ölürse ne yaparım bilmiyorum."

Yine ağlıyor, keder, acı ve korkuya teslim oluyordu. "Ona yalan söyledim, Amon. Her gün her gün. Benmişim gibi davrandım. Olmadığım biri. Birlikte bir geleceğimiz olmadığını bile bana yakınlaşmasına izin verdim."

"Başka seçeneğin yoktu," dedi Amon.

"Ona güvenebilirdim," dedi Raisa. "Şimdi ise her şeyi sorgulayacak. Her şeyin, her şeyin yalan olduğunu düşünecek."

"Niyetinin ne olduğunu nereden biliyorsun?" Amon her zamanki gibi dobra dobra konuştu. "Ragmarket'te bir ünü var, biliyorsun."

Raisa tereddüt etti, edip etmeyeceğinden emin değildi. "Açıklaması zor - hafızam çok karışık. Ama beni iyileştirdiğinde, sanki bana açılmış gibiydi. Sanki hiç sırrı yokmuş gibi. Sanki onu tanımışım gibi.

onu öyle bir şekilde..." Amon'un acı dolu ifadesini görünce sözlerini yarıda kesti.

"O bir büyücü Rai," dedi Amon. "Bunu unutma."

Raisa başını salladı, doğruldu ve gözlerini sildi. "Hatırlayacağım," dedi Althea'nın uyarısını hatırlayarak: *Kendini Marianna gibi tuzağa* . "Her neyse. Olan oldu.

Bitti. Annemin yanında olmalıydım ama olmadım. Kanyonda ölmeliydim ama . Bir , bu yeni bir başlıyoruz. Tüm bu pişmanlıkları arkamızda bırakmalı ve İleride. Olabilecekler için enerji harcayamayız. Eğer harcarsak, düşmanlarımız bizi canlı canlı yer."

Umutla Amon'a baktı. "Geçmişini değiştiremeyiz ama geleceği şekillendirebiliriz."

Ve bunu söylerken, bunun siyasetten daha fazlası için geçerli olduğunu fark etti.

Geçtiğimiz yılı Amon Byrne'e duyduğu özlemle, aralarında asla olamayacak bir şey için acı çekerek ve pişmanlık içinde geçirmişti. Bu konuyu her ikisine de haksızlık edecek şekilde zorlamıştı.

Edon Byrne'ün ona söylediği şeyi hatırladı. Sevgiyi göreve feda etmenin ne demek olduğunu bilen birinin otoritesi.

Hizmet edersin, demişti. Mutluluğu yerde bulursun. Aşık olun ya da olmayın, çizgiyi devam ettirmenin bir yolunu bulursunuz.

Amon Byrne'ü seviyordu; bir parçası onu hayatı boyunca sevecekti. Ama bunu ele alış biçimi, onunla yaşayabileceği şeylerin tadını çıkarmasını engellemişti. O onun en iyi arkadaşıydı, her zaman en iyi arkadaşı olmuştu.

Ve şimdi arkadaşlara her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı.

O gece, çocukken yüzlerce kez yaptıkları gibi kollarını birbirlerine dolayarak yan yana uyudular. Onlar iki Yaralı insanlar-yeni , başıboş ve yalnızdılar ve birbirlerine ihtiyaçları vardı.

Kaptan ve kraliçe arasındaki büyülü bariyer asla müdahale etmedi.

C H A P T E R F O U R T E E N

KELİME OYUNLARI

Han neredeyse hayatının her yazında Marisa Pines Kampı'ndaki Matriarch Lodge'da uyumuştı. Sesler ve kokular gözeneklerine sızıyor, onu rahatlatıyor ve evde hiç hissetmediği bir şekilde güvende hissetmesini sağlıyordu.

Şimdi yine buradaydı ama bu sefer her his acı verici bir şekilde artmıştı. Battaniyenin tenine yaptığı baskı dayanılmazdı, odadaki sesler kulaklarında çınılıyordu, o Sıcaktı, üşüyordu, derisi sanki binlerce ısırıcı böcek ona ziyafet çekiyormuş gibi karıncalanıyor ve yanıyordu. Göz kapakları gözlerini çizen zımpara kağıdı gibi hissediyordu. Bir yılan gibi derisini dökmek istiyordu.

Tılsımını aldıklarında kalbini sökmüşler ve büyü'nün bir delik bırakmışlardı. İnsanlar ne zaman yanına gelse canını yakıyor, ağzına kaynar su döküyorlardı, sert, kaba elleriyle hassas derisini parçaladılar. Sırayla onu canlı canlı kaynatmaya ve dondurarak öldürmeye çalıştılar. O da karşılık verdi. Ne zaman yaklaşırsalar onlara saldırmaya çalıştı, bu yüzden çoğunlukla mesafelerini korudular.

Kendi tükürüğünde boğulacağını düşündüğünde, onu ters çevirdiler ve tükürüğün ağzından akmasına izin verdiler. Birkaç kez tüm Vücudu kasıldı, dakikalarca kaskatı kesildi. Spazmlar geçtikten sonra tüm kasları saatlerce ağrıyordu.

Gözlerini açıp Willo'yu gördüğünde yüzüne odaklandı ve konuşmaya, kendisine daha fazla eziyet etmelerine izin vermemesi için yalvarmaya çalıştı. Ama sözleri dudaklarından hiç çıkmadı.

Sonunda ona tılsımını geri verdiler. Göğsünde duruyordu. Sıcak bir ateş gibi, tam doğru sıcaklıkta ve iki eliyle ona tutundu. Bu onun dünyaya olan bağıydı. Onu toprağa bağlı tutuyordu,

parıltının sızmak yerine dolaşımda kalmasını sağladı. Şimdi kafasının içinde tanıdık bir sesin konuştuğunu duydu, beklenmedik bir şekilde nazik ve yatıştırıcıydı.

Alister, kendine rağmen hayatta kalmayı başardın. Görünüşe göre aptallara bakan bir tanrı var.

Karga mı? Hayır. Mümkün değil.

Han, Marisa Pines'a nasıl hatırlamaya çalıştı. Ne olmuştu? Yine Mari'nin ateşine mi yakalanmıştı? Tekrar tekrar nükseden bazı ateşler vardı.

Onu yiyecek ve içeceklerle rahatsız edip durdular.

Sonra gözlerini açtı ve kendini Rebecca Morley'in yüzüne bakarken buldu. Beline kadar suyun içindeydi, saçları sıvanmıştı. aşağı ve etrafından buhar yükseliyordu, tıpkı masallardaki bilmece soran ve yanlış cevap verirken seni boğmaya çalışan balık kızlardan biri gibi. Rebecca onun ayak bileklerinden tutmuştu ve Willo ile Başka biri kollarından tutmuş ve onu buz gibi bir kaplıcaya indiriyorlardı.

Üzerinde kıyafet yoktu ama bunu dert edemeyecek kadar kafası karışık.

Başka bir sefer, karada uyandı. Rebecca kaşığa biraz yulaf lapası koymuş, ağzına tıktırmaya çalışıyordu. Eli titredi ve gözleri yaşardı.

Senin için bu kadar önemliyse, diye düşündü.

Dudaklarını açtı ama sıcaktan kavrulma ihtimaline karşı dişlerini birbirine kenetledi, ama sorun yoktu, ağzını daha da açtı ve kadın birlikte harika bir şey yapmışlar gibi gülümsedi. Bir kolunu onun omuzlarına doladı ve Willo diğer taraftan geldi ve içebilmesi için onu yukarı kaldırmayı başardılar.

boğulmadan. Rebecca bir fincanı dudaklarına götürdü. Ilık bir çaydı ve son zamanlarda bir sorun haline gelen ağzının kenarından dökülmesini engellemeyi başardı.

Rebecca Morley'in onu bir süt çocuğu gibi beslemesinden utanıyordu. Ama dokunuşu onu rahatlatmıştı. Onun içinde dinlenmek güzeldi.

Silahlar.

Rebecca hakkında hatırlaması gereken bir şey vardı. Morley. Bir şey olmuştu. Yaralanmamış mıydı? Ölmemiş miydi? Şu anda ondan daha iyi görünüyordu -üzerine gri kurtlar işlenmiş bir klan tünüğü giymişti- bir hasta odasında giyilemeyecek kadar süslüydü.

Elini uzatıp başparmağıyla gözyaşlarını sildi ama o daha fazlasını yaptı. Ve uzun bir süre boyunca hatırladığı tek şey buydu. Zaman.

Bir sonraki uyanışında, tılsımını sıcak ve mırıldanıyordu. Başını kaldırdı ve uyuduğu bankın yanında oturan Ateş Dansçısı'nı gördü. Dancer'ın eli Han'ın tılsımının üzerindeydi, tılsım Han'a güç verirken Dancer da ona güç veriyordu.

"Ne yapıyorsun?" Han fısıldadı. Kelimeler ağzından çıktığında ve Dancer onları duyup anladığında biraz şaşırdı.

"Son birkaç gündür size güç ödünç veriyorum," dedi Dancer. dedi. "Görünüşe göre seninkini ortaya çıkar çıkmaz kullanıyorsun. Zehirlenmeden kendini iyileştirmene yardımcı olabilmemin bir yolu da bu."

"Oh." Han bunu düşündü. Parıltı romlu konyak gibi içine aktı ve kendini uzun zamandır olmadığı kadar iyi hissetti. "Geri vermek zorunda mıyım?"

Dancer güldü, ancak gözlerinin etrafında endişe çizgileri vardı. "Göreceğiz bakalım. Belki bir gün ben de azalırım ve sen de bana yardım edersin."

Han kendini daha uyanık, zihnini de daha berrak hissediyordu. Ağzının tadı ahır gibi olsa da çok açtı. gerekiyordu.

"Buralarda yiyecek bir şeyler var mı, biliyor musun?" diye sordu.

Dancer sırttı. "Lütfen. Annemin evinde asla yiyecek bir şey olmadığını biliyorsun."

Şifacı tılsımı taşıyan genç bir adam elinde bir kase güveç, bir sürahi ve bir fincanla aniden ortaya çıktı. Yiyecekleri yatağın yanındaki bankın üzerine koydu ve Han'a fazla yaklaşmamaya dikkat ederek geri çekildi.

"Yakaladığım bir şey var mı?" Şifacı geri çekilirken Han sordu.

"Duyduğuma göre Willo'nun çıraklarına sert davranıyormuşsun," dedi Dancer. Kimse sana istemediği için şanslısın."

Han oturdu, duvara yaslandı. Dancer sürahinin açtı ve ona biraz yayla çayı doldurdu.

"Beklenmeye alışma," diye uyardı Dancer, karıştırmaya geri dönerek. "Neredeyse bitti." Klan giysileri giymişti; tozluk ve Willo'nun kendine özgü desenleriyle bezenmiş geyik derisinden bir tunik, altına da gizlice sıkıştırılmış tılsımı.

"Yani bana iki büyücünün Marisa Pines Kampı'na geri dönmesine izin verdiklerini mi söylüyorsun?" Han dedi ki. "Demonai spazm geçiriyor olmalı."

Dancer yine güldü ve Han onun söylediklerinden memnun oldu mantıklı bir şey. Aslında komik bir şeydi. Beyni, Southbridge Market'te satılan dantelli peynirlerden biri gibi hissediyordu.

Bazen bir şeyler bildiği yerlerde büyük boşluklarla dolu.

Han'ın dikkati, yan odadan gelen birinin perdeyi dağıldı.

Cat Tyburn'dü.

"Hayden! Buradaki pazarda satılan bıçakları görmelisin," dedi. "Ama hepsi bir avuç bakır kafalı hırsız, istedikleri demir..." Han'ın doğrulduğunu görünce aniden konuşmayı kesti.

Adamın uyuduğu bankın yanında dizlerinin üzerine çöktü ve dar gözlerle adamın yüzüne baktı. "Cuffs! Uyandın mı? Hâlâ deli gibi hasta değil misin? Senin sonsuza dek Deli Tom olduğunu düşünmeye başlamıştım."

Cat ve Dancer'ın Oden's Ford'da olması gerekiyordu. Burada ne yapıyorlardı? Özellikle de Cat. Klanlardan nefret ediyordu, değil mi?

"Burada ne yapıyorsun?" dedi yüksek sesle. "Okulda olman gerekiyordu."

"Ben ve Dancer buraya, nereye gittiğini kimseye söylemeden kaçtığın için seni eşek sudan gelinceye kadar dövmeye geldik," dedi Cat. "Sen uyanana kadar beklersek daha büyük bir etki yaratacağımızı düşündük."

"O kadar da gerinizde değildik," dedi Dancer. "Bird nihayet bana nereye ve neden gittiğini söyledi, sen gittikten yaklaşık bir hafta sonra." Yüzünden öfke, bir tarlanın üzerindeki bulut gölgesi gibi geçti.

Hmmm, diye düşündü Han. Neden gelmişti? Ve sonra hatırladı: Rebecca Morley'i bulmak için.

Buna odaklandı. Rebecca neredeydi? Buraya nasıl ? Ne olmuştu? Ne zamandır burada yatıyordu? Bu da deliklerden biriydi.

"Dört gün," dedi Dancer, sanki onun aklını okumuş gibi. "Çok şey oldu. Çok şey değişti." Han'ın kafasının ne kadar yerinde anlamak için yüzünü inceledi. "Bu yüzden seni getirmek istedim. Herkesin üzerinde büyük bir baskı var."

"Basınç mı?" Han çay sürahisine uzandı ve ilk hamlesinde iskaladı. Hâlâ her yerinde karıncalanma hissediyordu, parmakları şişman ve beceriksiz olsa da normal boyutlarında görünüyordlardı. Konsantre olarak tekrar uzandı, sürahiyi tuttu, tıpasını açtı ve döktü, bu sırada Dancer izliyordu, ellerini Han düşürürse yakalamak için uzatmıştı.

"Kraliçe öldü," dedi Dancer. "Belki de öldürüldü. Bir hafta önce Kraliçe Kulesi'nden düştü."

Han ona göz kırptı. Bir an düşündü. "M-Marianna? Adı bu, değil mi?" Onay için Dancer'a baktı.

Dancer başını salladı.

"Sanırım biraz geç kaldım." Belki de kalmıştı. Belki de Oden's Ford'a geri dönüp eğitimine devam edebilirdi. Belki de düşünce onu neşelendirdi.

Ama sonra prenses varisi hatırladı. "Demek yeni bir kraliçe var, öyle mi?" dedi kaşlarını çatarak.

"Sorun da bu zaten," dedi Dancer. "Yeni kraliçe henüz taç giymedi. Muhtemelen iki kraliçe arasında bir kavga çıkacak. Prensesler, Raisa ve Mellony."

İsmi buydu. Raisa. O vermişti biriydi Jemson Tapınak Okulu'na para yatırmış. Diğer hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Ve sonra başka bir anı geri geldi. Yüzbaşı Byrne, oklarla vurulmuştu.

"Yüzbaşı Byrne de öldü," dedi Han. Byrne'ün ölümüyle kraliçenin ölümü bağlantılı olabilir miydi? "Biliyor muydunuz? Marisa Pines Geçidi'nde öldü."

Dancer başını salladı. "Biliyorum. Byrne'ün cesedini geri getirdiler ve Demonai dün gece bir ábeornan töreni düzenledi, bir cenaze ateşi. Onu ölmüş bir savaşçı olarak onurlandırdılar. Bir düz topraklıyı bu şekilde onurlandırmak çok sıra dışı."

Daha fazla anı. Rebecca Morley hayatı için yarışıyor. Kanyondaki pusu. Zehirli çamur.

Han, Dancer'ın kolunu kavradı ve tekrar solmadan önce tükürdü. "Byrne ve Rebecca birlikte seyahat ediyorlardı. Bluejackets, saldırıya uğradıklarında. Bildiğim kadarıyla hayatta kalan tek kişi o."

Aklına bir anı geldi; derin bir bağ, ortak bir anı, onu hayatta tutmak için mücadele ederken onları ruh ruha bağlayan bir bağ. Ve kurtlar - ağaçların arasından geçip giden hayalet gibi gri kurtlar.

Ama hayatta kalmış mıydı? Ölmek üzereydi. geldi. Ama Rebecca ve yulaf lapası hakkında bir şeyler hatırladığını düşündü.

"Rebecca! Nerede o?" Han sordu.

"Ben de seninle bu konuda konuşmak istiyordum. Rebecca Morley," dedi Dancer, sözlerinin kesilmesinden korkuyormuş gibi kapıya doğru bakarak. "Bilmen gereken bir şey var."

Korku Han'ın ensesini sızlattı. Dancer'ın yüzünü taradı, ipucu arıyor ve en kötüsünden korkuyordu. "O ölmedi. I beni görmeye geldiğine yemin edebilirim. O zaman iyi görünüyordu. Hatta bana bir şeyler yedirmeye bile çalıştı."

Tüm çabaları boşa gitmiş olabilir miydi?

Dancer başını sallıyordu. "Hayır, o iyi, her geçen gün daha iyiye gidiyor. Sırtında kötü bir yara vardı ama sen onu

Bu yüzden daha hızlı iyileşiyor. Aslında seninle konuşmak için geliyor. Sadece sizi uyarmak istedim-"

Girişteki perde kenara çekilip Rebecca açıklıktan içeri süzülünce irkilerek başını kaldırdı.

Neredeyse ayak bileklerine kadar inen tam klan etekleri, aletli ve çivili deri botlar ve işlemeli bol keten bir üstlük giymişti. Yakasının etrafına el dokuması mor bir kuşak bağlanmıştı. Boynuna gül ve dikenlerden oluşan bir kolye takmıştı. Altın sarısıydı ve koyu renk saçları yeşil gözlerini yumuşak, parlak bir başlık gibi çevreliyordu.

Han'ın şu anki güçten düşmüş halinde bile gözler için bir ziyafet gibiydi.

Han kendine baktı ve biraz temizlenmeye ihtiyacı olduğunu düşündü.

Hey, şimdi, diye düşündü. Pinbury Alley'de bir muckwagon tarafından ezilmiş gibi görünmenin ve hissetmenin nedeni o. Ama ona bakmak, onu canlı ve iyi görmek, şeye değerdı. Her şeyi tekrar yapardı.

"Han," dedi, sanki hoş karşılandığından emin değilmiş gibi kapının hemen içinde durdu. "İçeri girebilir miyim?"

Han aklını toplamaya çalışarak, "Duruma göre değişir," dedi. "Seni son gördüğümde, sanırım kalbimi sökmeye çalışmıştın."

"*Seni* son gördüğümde sanırım üzerime lapa tükürmüştün," diye karşılık verdi. Sonra irkildi, muhtemelen yulaf lapası tükürmesinin asıl sebebinin kendisi olduğunu hatırlamıştı.

Gülümsemeye çalıştı ama yüzü sıkışık ve kül rengi, hatta gergin görünüyordu ve gözleri onunkilerden kaçıyor. "Birkaç dakika konuşmak ister misin?"

Han omuz silkti, odanın içinde etrafına bakındı. "Elimde hiçbir şey yok. planları var, bildiğim kadarıyla." Onun öğretmeni olduğu ve kendisinin de güzel konuşma öğrencisi olduğu uzun zaman önceymiş gibi ama onun huzurunda kendini düzeltme alışkanlığını bıraktı.

Rebecca Dancer ve Cat'e baktı. "Bize birkaç dakika verebilir misiniz?"

Cat gitmek istemiyordu, Han bunu anlayabiliyordu. Ama Dancer onun dirseğini tuttu ve onu sertçe odadan dışarı çıkardı.

Rebecca onun uyuduğu bankın yanındaki sandalyeye oturdu. Çok solgundu, burnu pembeydi, kirpikleri ağlıyormuş gibi birbirine yapışmıştı.

"Seni... bu kadar iyi gördüğüme çok sevindim," dedi, Elleriyle eteklerini düzeltiyordu. Gözleri adamın yüzüne kaydı. "Daha iyi hissediyorsundur umarım?" dedi telaşla.

Üzerinde çalıştı. Dancer tılsımını yakmayı bırakmış olsa da kendini yenilenmiş, rahat, mutlu ve neredeyse uykulu hissediyordu.

Sonunda şansı dönmüştü. Rebecca yaşıyordu. O da yaşıyordu. Birlikteydiler. Önemli olan tek şey buydu.

"Ben iyiyim," dedi ona gülümseyerek. "Yine de yakın zamanda o zehirden daha fazla emmek için acelem yok sanırım."

"Ben de öyle," dedi başını sallayarak. "Suyun kaynar gibi sıcak geldiği o reaksiyonu yaşadın mı? Ve sen... sen..."

"Gece kaşınıyormuş gibi hissettiğin yer mi?" Başını salladı, yanakları pembeye boyanmıştı ve Han gözlerini devirdi. "Yemin ederim mümkün olan her semptomu yaşamış olmalıyım." Kaşlarını çattı. "Hiç denemedin mi beni bir kez boğar mısın?"

"Zehri atmaya çalışıyorduk ve bu yüzden seni şifacının pınarına götürdük...." Adamın alay ettiğini anlayınca sesi kesildi.

"Senin için çok endişelendim," diye devam etti. "Eğer sen... kalıcı olarak... Eğer sen... buna katlanabileceğimi sanmıyorum." O durdu ve sandalyenin kollarını kavrayarak nefes verdi. "Her neyse, hayatımı kurtardığın için sana teşekkür etmek istedim. Ne olursa olsun, nasıl ilerlersek ilerleyelim, bana verdiğiniz hizmeti asla unutmayacağım."

Hizmet mi? Farklı görünüyor, diye düşündü Han. Garip bir şekilde resmi.

Gergin ve huzursuzdu. "Yüzbaşı Byrne öldü," dedi. "Biliyor muydunuz? Onu Marisa Pines Geçidi'nde oklarla vurulmuş halde buldum."

Başını salladı. "Evet, biliyorum. Gördüm... Olanları gördüm. Cesedini geri getirdik. Belki... belki Dancer sana söylemiştir?"

Başını salladı. "Kılıcı bende. Ya da en azından geldiğimde vardı. Süslü bir iş. Belki Onbaşı Byrne bunu ister diye düşündüm."

"Çok düşüncelisin," dedi Rebecca. "Bunu isteyeceğini biliyorum." Aceleyle ilerledi. "O burada, biliyorsun. Onbaşı Byrne. Dışarıda. Seninle konuşmak istedi. Bitti. Size sorular sormak ve... teşekkür isteyecektir."

Belki de bu yüzden bu kadar gergin, diye düşündü Han. En son bir araya geldiklerinde Han, Amon Byrne onu çok daha sade kılıcıyla ezip geçmesini diye Rebecca'nın yatak odasının penceresinden atlamıştı.

Rebecca'nın ona söyleyecek önemli bir şeyi varmış gibi görünüyordu ama tam olarak söyleyemiyordu. Bu yüzden ona bir soru sordu.

"Size hayatımı nasıl kurtardığınızı sormak istiyorum," dedi. "Pek bir şey hatırlamıyorum ve insanlar bir sürü soru soruyor."

"Sen Oden's Ford'dan kaybolduğunda, Marisa Pines Geçidi'ne doğru yola çıktım, seni aradım ve yol boyunca seni sordum." Han durakladı, boşlukların dolmasını bekledi. "Fetters Ford'da, bu Hancının oğlu sana benzeyen birini hatırladı ama adının Brianna olduğunu ve gezginler tarafından öldürüldüğünü söyledi."

"Ah," dedi Rebecca başını sallayarak. "Simon."

"Delphi'nin kuzeyinde bir yer görene kadar başka bir şey yoktu. Way Kampı'nda bazı mavi ceketliler öldürülmüştü. Üniformaları yoktu ama üzerlerinde mavi ceket teçhizatı ve evrakları vardı. Olay kar fırtınasının ortasında gerçekleşmiş olmalı." Adam ona baktı, o da başını salladı ama daha fazla gönüllü olmadı. "Sonra, daha ileride, Yüzbaşı Byrne'ün cesedini geçitte buldum. Buna bir anlam veremedim. Hepsi arbaletle vurulmuştu, klan oklarıyla değil. Ne , kimin kiminle ve neden savaştığını ."

Rebecca eteğinin kıvrımlarını karıştırarak kumaşı düzeltti.

Han devam etti. "Geçitten geçtikten sonra atların duyduğum, sanki bir av devam ediyor gibiydi. Onları gördüm. Seni kovalıyor, sana ateş ediyordum, ama o anda seni tanıyamadım.

zaman." Çenesini ovuşturdu. "Size yardım edip edemeyeceğimi görmek için peşinizden gelmeye karar verdim."

Rebecca başını eğerek yukarı baktı. "Gerçekten mi? Eğer beni tanımıyorsan, neden müdahale etmeye karar verdin?" Elini salladı. "Ne de olsa Kraliçe'nin Muhafızları tarafından kovalanan bir suçlu olabilirdim."

"Altıya birdi," dedi Han, bunu anlamak o kadar da zor olmamalı diye düşünerek. "Sonunda sekize bir. Senin cüssenden anladığım kadarıyla kadın ya da çocuk olduğunuzu ve ateş etmediğinizi Geri. Ayrıca üniformaları da yoktu, tek bildiğim kabadayı olduklarıydı.

"Rozetli olsalar ve mavi ceketlerini giyseler bile, bu bana haksızlık gibi geldi. Geçmişini ama senin gibi bir kızı öldürmek için sekiz adam göndermenin kraliçenin çıkarına olduğuna inanamıyorum." Rebecca'ya doğrudan baktı. "Ve eğer Kraliçe bunu onaylıyorsa, onda bir sorun var demektir." Rebecca'nın yüzünde bazen takındığı o tokatlanmış ifade vardı.

Han söylediklerini tekrar gözden geçirdi. Hayır, her şey mantıklıydı ve görebildiği kadarıyla saldırgan bir şey yoktu.

"Ee, sonra ne oldu?" Rebecca .

"Seni yakaladığımda kanyonda saklanıyordun ve sana doğru yaklaşıyorlardı." Han çayından uzun bir yudum aldı. Ağzı hâlâ fena halde kuruydu.

"Seni saklandığın delikten çıkarana kadar sen olduğunu fark etmemiştim. Orada ne yaptığını anlayamadım. Yarana baktığımda, okun zehirli olduğunu fark ettim ve-"

"Bir dakika," dedi Rebecca elini kaldırarak. "Beni pusuya düşüren adamlara ne oldu?"

Han tereddüt etti, onun hakkında ne düşüneceğini merak ediyordu, sonra omuz silkti. "Onları ben öldürdüm."

Rebecca hikâyenin devamını bekliyormuş gibi ona baktı. "Hepsi mi? Hiçbiri kaçamadı mı?"

Başını salladı ve kadının neden ayrıntılara bu kadar aç olduğunu merak etmeye başladı. İntikam peşinde miydi, kana mı susamıştı, yoksa geri geleceklerinden mi korkuyordu? "Fazla seçeneğim yoktu."

"Sekiz adamı tek başına mı öldürdün?"

"Şey," dedi Han sabırla, "onları gafil avladım." "Sen... büyü mü kullandın?"

Başını iki yana salladı. "Buna gerek yoktu. Yayım yeterince iyiydi." Kız bir şey söylemeyince ekledi: "Öğretmenlerimden biri bir büyücünün öğrenmesi gereken en önemli şeyin ne zaman flaş kullanmayacağı olduğunu söyler. Aksi takdirde, gerçekten ihtiyacınız olduğunda flaşsız yakalanırsınız. Onu korur, saklar ve ihtiyacınız olduğunda sadece gerektiği kadarını kullanırsınız."

Durdu, bunun çok fazla bilgi olduğunu biliyordu. Crow'un söyleyecekleriyle neden ilgilensin ki?

"Peki, onları öldürdükten sonra ne oldu?" Rebecca sordu. Hâlâ adamın sekiz adamı uzun bir yayla sırt üstü yere serdiği düşüncesiyle boğuşuyor gibiydi.

"Seni kurtarmak için tek şansımın seni Marisa Pines Kampı'na götürmek ve Willo'nun burada olmasını ummak olduğunu biliyordum."

"Doğru. Marisa Pines'ı tanıyordun," dedi Rebecca, kaşları çatılmış bir halde. "Willo her yaz burada bakıcılık yaptığını söylemişti?"

Han yorgunca başını salladı. Onu görmek çok güzeldi -uyanık kalıp tadını çıkarmak için çırpınıyordu- ama tüm bu konuşmalar onu yıpratıyordu.

"Ama hayatımı kurtaran sendin," dedi. "Yüksek büyü kullandın. Willo'nun söylediği buydu."

"Şey. Eğer bir şey yapmazsam öleceğini fark ettim. "Buraya gelmeden önce." Yüzünü buruşturdu. "İyi ki o serserileri susturmak için flaşımı kullanmamışım yoksa ikimiz de ölmüş olurduk."

Rebecca onun iki elini tutarak, "neredeyse ölüyordun," dedi. "Çok ama çok üzgünüm. Her şey için çok üzgünüm." Yüz ifadesinden henüz bilmediği şeyler için bile üzgün olduğu anlaşılıyordu.

Sanki onun hakkında kötü düşüneceğinden endişe ediyor gibiydi. Onun hayatını kurtarıırken neredeyse öleceği gerçeğine içerlediğini mi düşünüyordu?

Buna değer diye düşündü. Ellerini kavradı, yüzünü yaklaştırdı ve onu öptü, uzun ve yavaş, yıpranmış sinirlerine rağmen tadını çıkararak. Ondan önce öpücüğü kesip geri çekildi, yüzü solgundu, yeşil gözleri iri ve periliydi.

Belki de zehrin etkisiydi ama daha önce hiçbir kıza söylemediği bir şey söyledi. daha önce. "Seni seviyorum Rebecca. Ve üzgün değilim. Bedelini bilsem bile her şeyi yeniden yapardım. Seni kaybetmeye dayanamazdım."

Rebecca'nın buna verdiği tepki en hafif tabirle tuhaftı. Geriye çekildi, neredeyse paniklemiş görünüyordu. Kelimelerle çok iyiydi ama şimdi dili dolanmış gibi kekeliyor ve tökezliyordu.

"Sanırım senin de beni sevdiğini söylemen gerekiyor," dedi sonunda. "Bil diye söylüyorum, bir dahaki sefere."

"Seviyorum," dedi, yanakları utançtan parlıyordu. "Seni seviyorum." Çabuk söylemişti ama artık çok geçti.

Garip bir sessizlikten sonra Han boğazını temizledi. "Peki Rebecca," dedi, "senin hikâyen ne? Oden's Ford'dan neden kayboldun? Ve o atlılar kimdi ve neden senin peşindeydiler? Yüzbaşı Byrne'ü öldürdüklerini gördüğün ve hikâyeler anlatmanı istemedikleri için mi?"

Rebecca derin bir nefes aldı, kendini toparlamaya çalışır gibiydi. "Micah Bayar beni Oden's Ford'dan kaçırdı," dedi. "Eğer onunla gitmezsem beni öldüreceğini söyledi."

"Bayar," diye mırıldandı Han. Bu, başından beri şüphelendiği şeyi doğruluyordu. "Biliyordum. Sen... bunun dışarı çıkmamızla bir ilgisi var mıydı?"

Rebecca şaşkın bir ifadeyle başını salladı. "Hayır. Bu... uzun hikâye ama Micah'la benim aramda bir şey. Seninle bir ilgisi yok."

"Bayar'la aranızda bir şey mi var?" Rebecca başını salladı. Han bundan pek hoşlanmamıştı. "Peki peşinizden gelen atlılar kimdi?"

"Onlar Kraliçe'nin Muhafızları'nın hain üyeleri," dedi. "En azından bir tanesini tanıyorsun. Çavuş Gillen."

Han şaşkınlıkla kaşlarını çatı. "Gillen'i gördüğümü hatırlamıyorum...."

"Onu kendim öldürdüm," dedi. "Onlardan ilk kez kaçtığımda."

Doğru. Kanyonda da aynı şeyi söylemişlerdi. O biliyordu vardı - Ragger'ları Southbridge Muhafız Evi'nden kurtardığından beri bunu biliyordu. Ama yine de.

"Asıl peşinde oldukları kişi bendim," diye devam etti Rebecca. "Yüzbaşı Byrne'ü öldürdüler, bana ulaşmak için herkesi öldürdüler."

"Neden senin peşinde olsunlar ki?" Han şaşkınlıkla, "Neden senin peşindeler?" dedi. "Yani, bir sürü zahmete , değil mi? İçinde fazla bir olamaz. Cesetleri bile bozmamışlar, anlayabildiğim kadarıyla."

"Benim gerçek adım Rebecca Morley değil," dedi çenesini kaldırarak ve neredeyse meydan okurcasına onun gözlerinin içine bakarak. "Bu ismi ilk kez Southbridge Tapınağı'nda tanıştığımız gün kullandım. Konuşmacı Jemson'la bakanlığına fon sağlama konusunu görüşmek için oraya gitmişim. Amon -Onbaşı Byrne- eğer ben de Ragmarket ve Southbridge'de yürüyeceksem, bunu kılık değiştirerek yapmalıyım."

Han uzun bir adım gerideydi. "Tapınak Okulu'na para mı verecektiniz? Ne zamandan beri bir öğretmen bu tür bir demir yapıyor?"

"Sana öğretmen olduğumu söylediğimde yalan söyledim," dedi Rebecca. "Yani Bayarlar için hiç çalışmadın mı?"

Rebecca başını salladı. "Ailem oldukça , ancak paraya hazır erişimim yok." Durakladı. "Ya da ben En azından," diye ekledi, neredeyse kendi kendine.

Yani üst kattaki bir daha fazlasıydı. O bir Ragmarket'te gecekonduda yaşayan gerçek yaldızlı bir kadın mı? Söylediği şey bu muydu?

EndiŖe Han'ın midesini bulandırdı. Yıldızlı hanımlar ve onlardan ne bekledikleri hakkında bir Ŗeyler biliyordu.

"Beni tapınaktan kaçırdığınızda, gerçekte kim olduğumu bilmenizi istemedim," diye devam etti. "Bu yüzden de numara. Sizi tanı mıyordum ama bir hırsız ve acımasız bir katil olduğunuzu duymuştum."

Kadın durakladı ve Han onun az önce yaptığı sekiz mavi ceketini düşünüp düşünmediğini merak etti

"Raggers'dan sonra Southbridge Guardhouse'a girdikten sonra bile sana gerçeğı söyleme Ŗansım olmadı. İstemedim. Olanların izini bana kadar sürebilecek kimse yok. Her neyse, ben asla "Seni tekrar göreceğimi düşünmüştüm." Rebecca ellerine baktı.

Tuhaf bir konuşmaydı. Duygular havada çatırıyordu, görüldüğünden çok daha fazla. Rebecca neredeyse dizlerinin üzerine çökmüş, eski bir sokak hırsızına yalan söylediğı için özür diliyordu. biraz zengin ya da çok .

"Ŗey," dedi Han temkinli bir Ŗekilde, "sanırım içeri girerken senin bir mavi kan olduğunu biliyordum. Benim gibi biri için neredeyse herkes öyledir."

Rebecca bu hikayeye göre, bitirmeye de kararlı görünüyordu. "Oden's Ford'gittiğimde zorla evlendirilmekten kaçıyordum ve annemin beni bulmasını istemiyordum. Rebecca

Morley daha önce bana iyi hizmet etmişti, bu yüzden bu ismi tekrar kullandım."

Han'ın boynu ve omuzları diken diken oldu. Bu hikâye tanıdıktı. Bunu daha önce nerede duymuştı ki? Evlilikten kaçan bir asilzade hakkında bir hikaye mi?

"Kimden kaçıyordun?" Han sordu, ağzı her zamankinden daha kuruydu. "O mavi ceketliler neden seni öldürmeye çalışıyordu? Eğer Rebecca Morley değilsen, o zaman kimsin?"

Öne doğru eğilerek adamın sağ elini kavradı ve gözlerinin içine baktı. "Micah Bayar'la evlenmemek için kaçtım," dedi. "Annem, kraliçe, ısrar etti." Elini avuç içine doğru çevirerek içine bir bozuk para attı.

Paraya baktı; fenerlerin ışığında parıldayan profilden tanıdık portresi olan bir kız parası. Yukarı, Rebecca'ya baktı, paraya baktı ve delikler doldu. Bunu neden daha önce görmemişti?

Sanki onu küçük lokmalar halinde zehirle beslerse yutmasının daha kolay olacağını düşünmüş gibiydi.

"Benim gerçek adım Raisa," dedi. "Raisa *ana*'Marianna, yakında Fells'in Kraliçesi olacak."

C H A P T E R F I F T E N

ALDATMANIN BEDELİ

Raisa'ya zaman yavaşlamış gibi geldi. Han taç paraya baktı, sonra tekrar Raisa'ya döndü. İşaret parmağını uzatarak onun profilini çizdi, sonra başını salladı.

Raisa nefesini tutarak Han'ın ellerini kendi ellerinin arasına aldı. Nasıl bir tepki beklediğini bilmiyordu -öfke, tiksinti, soğuk bir küçümseme, hayal kırıklığı, iğrenme. Kraliçeler ve onların türü hakkında ne düşündüğünü yeterince açık bir şekilde ifade etmişti.

Başını kaldırdı, mavi gözleri doğrudan onunkilerle buluştu ve işte cevabı oradaydı. İhanet. Gözleri ihanet, kızgınlık ve öfkeyle doluydu. kayıp. kaçırmamak için elinden geleni yaptı. Kendini onun bakışlarını tutmaya zorladı. Bunu ona borçluydu.

Han ellerini yavaşça çekti, arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı. "Hayır," dedi parmaklarını ortasından geçirerek. "Bu doğru değil. Olamaz." Sesi hafifçe titriyordu.

"Özür dilerim," dedi Raisa. "Sana yalan için üzgünüm ve bunun şimdi, bu şekilde ortaya çıkması gerektiği için de üzgünüm."

Han gözlerini açmadı.

"Hâlâ iyileşme sürecindeyken sana yük olmak istemedim," dedi. "Bu doğru değil, adil de değil. Ama biliyordum ki eğer söylemezsem sen değil, başkası yapardı ve ben kendim yapmak istedim."

Han hiçbir şey söylemedi. Gözlerini kapalı tuttu, kirpikleri koyu renkti.

We'enhaven mermeri kadar soluk ve sert tenine karşı, sadece sağ gözünün üzerindeki yırtık bıçak izi .

"Bunun şeyleri değiştirmesi gerekmiyor," dedi Raisa. "Yani, elbette *bazı* şeyleri değiştirecek, ama..."

Han gözlerini açtı. Konuştuğunda sesi alçak ve ölümcül derecede soğuktu. "Beni ne tür bir aptal olarak görüyorsun?"

Yüzünde korkutucu bir şey vardı. Onun artık düşman olduğunu ve ona bir daha asla güvenmeyeceğini söyleyen bir şey.

Raisa başını salladı. "Seni aptal yerine koymuyorum," dedi. "Biliyorum ki sen-"

"Dünyanın nasıl işlediğini bilmediğimi mi sanıyorsun?" dedi. "Senin gibilerle benim gibiler arasındaki ilişkinin nasıl olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Daha önce hiç mavi kanlı bir kızla birlikte olmadığımı mı sanıyorsun?"

Homurdandı. "Eskiden Ragmarket'e gelip macera. Uzun vadede hayatlarını zorlaştırmayacak biriyle hızlı bir takla atmak istiyorlar."

"Sana hiç de öyle bakmıyorum," dedi Raisa canı yanarak.

"Belki de ben sizin, ne diyorsunuz, *bakanlığınızın* bir parçasıyım." acı bir şekilde söyledi. "Biraz kişisel yardımseverlik. Yıkanmamış ve cahil insanları ayağa kaldırmak için bir şans...."

"Hatırladığım kadarıyla *sen bana* gelmiştin," diye verdi Raisa, kendini tutamarak kendisi. "İş aramıyordum. Sana özel ders vermemi istedin, ben de kabul ettim."

"Oden's Ford'daki herkes arasından bir prenses seçme konusunda bana güvenin."

Han dedi ki. "Benim bir gözüm var. Her zaman ağır bir çantayı sokakta." Sanki kelepçeler hâlâ oradaymış gibi bilinçsizce bileklerini parmakladı. "Aşk acısı çeken bir hayalperest gibi gevezelik ettiğimi duymak senin için eğlenceli olmalı. Nasıl desem, zavallı Alister kendini aşıyor."

"Sana gülmüyorum," dedi Raisa. "Nasıl ki? Seni önemsiyorum. I-"

"Midillini de önemsiyorsun," dedi Han. "Midilliniz faydalı bir hizmet sunuyor." Gözlerini tekrar kapattı, sanki gözlerini açmaya dayanamıyormuş gibi. artık ona bakmıyor.

Raisa doğru kelimeleri, söyleyecek doğru şeyi bulamıyor gibiydi. Tabii doğru bir şey varsa. Han Alister'ın her zaman ayaklarının yerden kesilmesine neden olan bir yolu vardı. Şimdi de son kayıplarının acısı ve ona yalan söylediği için duyduğu suçluluk duygusu onu konuşamaz hale getirmişti,

genellikle ona çok kolay gelen konuşmayı durdurdu. Bu yüzden söyledikleri işleri daha da kötüleştirdi.

"Eğer... eğer kırgınsanız bunu kesinlikle anlayabilirim. Kraliçe'nin Muhafızları'nı ve Kraliçe Marianna'yı suçladığınızı biliyorum. Ailene ne olduğunu. Belki bana da. Keşke onları geri getirmenin bir yolu olsaydı. Ama yapamam. Neredeyse her şeyi yapardım. bunu size itiraf etmek zorunda kalmam. Güveninizin ihlal edildiğini hissediyor olmalısınız."

Han gözlerini açtı ve vücudunun başka hiçbir yerini oynatmadan ona baktı. "Annen öldü," dedi. Bir açıklama.

"Evet," dedi Raisa.

"Güzel," dedi gözlerini tekrar kapatarak.

Amon Byrne kapı aralığından konuştuğunda tekrar açıldılar.

"Senin...Rai...ah...şimdi uygun olur mu?"

Raisa, Amon'un, Han'a gerçek kimliğini söyleyip söylemediğini bilmediğini fark etti.

Amon'un gözleri Raisa'dan Han'a kaydı. O da gelmek istemişti. Han Alister'a gerçeği söylemek istediğini söylediğinde onunla birlikte.

tek başıma yüzleşmem gerektiğini söylemişti. Beni koruyamayacağın bazı şeyler var.

Raisa ellerini kucağında kavuşturarak, "Biliyor," dedi. "Yani benim için sorun yok ama... Onbaşı Byrne seninle konuşmak istedi, Hatırladın mı?" dedi Han'a. "Sorun olur mu, yoksa başka bir zaman mı yapmak istersin?"

Han kaşlarını çattı ve onun reddedeceğini düşündü. Uzun bir süre sonra

Bir an için içini çekti ve daha dik oturdu. "Şimdi her zamanki gibi iyi bir zaman," dedi.

Açıkçası, Amon'la konuşmak, onunla sohbet etmeye devam daha tercih edilebilirdi.

Amon geldi ve bir ayağından diğerine geçerek Han'ın başucunda durdu. "Daha iyi hissediyor musun?" diye sordu.

Han gözlerini kısarak, ", Onbaşı Byrne," dedi.

"Beni , bir şeytan gibi üzerime geliyorsun."

Acı, ihanet ve kırılğanlık gitmişti. sokak yüzü almıştı.

Raisa, adamın hırsız lordu pıtırıtısını onu iğnelemek için bilerek mi kullandığını merak etti.

"Buraya otur, Amon," dedi Raisa hızla, sandalyesinden kalkıp birkaç adım uzaklaşarak. "İsrar ediyorum."

Amon ellerini dizlerinin üzerine koyarak oturdu. "Prenses Raisa'yı kurtarmak için hayatını riske attığın için sana teşekkür etmek istedim," dedi.

"Bil diye söylüyorum," dedi Han, elini yüzünde gezdirerek, "aslında bir prensesi kurtarmak için yola çıkmadım."

"Biliyorum," dedi Amon. "Ve size yalan söylediğim için özür dilerim. Majestelerinin güvenliği için bunun gerekli olduğunu düşündük."

"Şey," dedi Han, "bu pek çok şeyi açıklıyor. Bunca zamandır, kendimi Sevgilim yerine bir flörtüm olduğu için senin adına üzuldüm. Ve burada ikinizin arasındaki şeyin tamamen iş olduğu ortaya çıktı."

Mavi gözlü soğuk bakışları Amon'dan Raisa'ya kaydı ve Alaycı bir şekilde söylediği bir şey Raisa'ya buna hiç inanmadığını söyledi. Onların ne kadar zeki olduğunu bilecek kadar ilişki bundan daha karışıktı.

"Evet," dedi Amon, zorlukla yutkunarak. "Kesinlikle iş." Han'a bakmaya devam etti, kaşları bir şeye şaşırmış gibi birbirine . "Sende bana şunu hatırlatan bir şey var..." Raisa'ya baktı, sonra başını salladı ve konuyu kapattı.

"Bana babamın ölümü hakkında daha fazla bilgi verebileceğinizi umuyordum."

Amon devam etti. "Ekselansları bana bildiklerini anlattı."

Han'ın alaycı ifadesi soldu, yüz hatları yumuşadı. "Yüzbaşı Byrne cesur bir adamdı," dedi. "Ve adil. Benim babam da bir askerdi. Hakkında pek bir şey hatırlamıyorum ama onun da baban gibi olduğunu düşünmek istiyorum." Düşüncelerini toparlıyormuş gibi durakladı. "Bilmiyorum.

çok yardımcı olabileceğimi sanmıyorum. Ben geldiğimde Yüzbaşı Byrne çoktan ölmüştü ve katilleri peşlerini bırakıp . Ama ben senin için bir şey."

Raisa'ya kızgın bir ifade takındı, sanki onunla konuşmak zorunda kaldığı için sinirlenmiş gibiydi. "Eşyalarım ne yaptıklarını biliyor musun?"

"İşte burada," dedi Raisa. Yapacak bir şey bulduğuna şükrederek dış duvara doğru ilerledi.

Diz çökerek Han'ın eşyalarını karıştırdı ve ayağa kalktı, Kollarında geyik derisinden bir bohça taşıyordu. "İstediğin bu muydu?"

Han başıyla onayladı. "Bir yüzük de olmalı," dedi. "Çantamda."

Raisa çantayı ve bohçayı ona uzattı.

Han çantasını karıştırdı ve kurt yüzüğünü buldu. O Amon'a baktı. "Bunları aldım çünkü geçitten geçen başka birinin bunları çalmasından korkuyordum," dedi, sanki Kaptan Byrne'ün cesedini soymayı savunması gerektiğini düşünüyormuş gibi. "Onları sana verme şansım olabileceğini umuyordum."

Hem yüzüğü hem de bohçayı Amon'a uzattı, o da dikkatle açarak kılıcı çıkardı.

Amon kılıcı kaldırdı ve çevirerek ışığın kılıçtan yansımalarını sağladı. bıçak. Bu Hanalea'nın Kılıcıydı ve Byrne'ün Raisa'ya verdiği hançerle eşleşiyordu.

Amon başını kaldırıp Han'a baktı. "Bu kılıcı biliyorum," dedi sesi duygu yüklü bir şekilde. "Kraliçe Marianna onu babama verdi. O zamanlar en değerli eşyalarından biri. Size tekrar teşekkür etmem gerekiyor gibi görünüyor."

Han, Amon'un teşekkürünü elinin tersiyle itti. "Pekâlâ, güzel. O zaman bunu kullanabilirsin. Ben kılıçla pek bir şey yapmayı öğrenemedim. Daha küçük bıçaklar benim tarzım, saklayabileceğin türden." Göstermek için kolunu parmakladı, sonra ellerini kucağına bıraktı.

"Peki ya cinayeti işleyenler?" Amon dedi ki. "Eğer biliyor musun?"

Han, Amon'un bakışlarını özür dilemeden karşılayarak, "Hepsi öldü," dedi. "Umarım bu yardımcı olur."

Amon başını salladı, rahatlamış görünüyordu. "Öyle. Prenses Raisa'yı biraz daha güvende tutabilir."

Han omuzlarını silkti. "Kaybınız için üzgünüm. Dünya baban gibi adamları kaybetmeyi kaldıramaz." Elini uzattı ve Amon onu kavradı.

En azından daha iyi anlaşıyorlar, diye düşündü Raisa.

Dış odadan gelen bir kargaşa sesiyle hepsi başını kaldırdı: Dancer'ın protestoyla yükselen klan seslerinin yaygarası.

"Hayır! Oraya girme. Briar Rose ile konuşuyor-"

İki kişi kendilerini duyurmadan odaya daldı
-Elena *Cennestre* ve Averill Demonai. Willo, Dancer ve Cat tarafından takip ediliyor.

Elena ve Averill, Raisa'ya göstermelik bir selam verdikten sonra gelip Han'ın başında durdular ve ona egzotik bir hayvanmış gibi baktılar. örnek. Biraz daha dik oturdu ve yatak örtülerini kendi etrafında düzenledi. Raisa onun kendisini savunmasız hissettiğini biliyordu. İtiraf etmişti ve şimdi etrafı efendileri, güçlü klan soyluları tarafından sarılmıştı. Keşke onları gönderebilseydi, bir hafta sonra iyileşmek için zamanı olduğunda geri dönmelerini söyleyebilseydi.

Ama yapamadı. Olaylar acımasızca üzerlerine geliyordu.

Willo da aynı şeyi hissetmiş olmalıydı, çünkü küçük bir uzakta, kollarını kavuşturmuş, ziyaretçileri de kovmak istiyormuş gibi görünüyordu.

"Eee?" Elena Ateş Dansçısı'na bakıp kaşlarını kaldırarak Han'ı işaret etti. "İşe yaradı mı? Önümüzdeki birkaç gün içinde büyü yapmaya hazır olacak mı?"

Dancer uzun bir süre hareketsiz kaldı, sonra sanki bu Han'ın önünde cevaplamak istemediği bir soruymuş gibi içini çekti. "Yardıma ," dedi sonunda. "Hunts Alone'un tilsimini iki gündür besliyorum. Sanırım kendini daha iyi hissediyor. Sen de öyle değil misin?" Doğrulamak için Han'a baktı, onu da konuşmaya dahil etmeye çalışıyordu.

Han, Dancer'dan Elena'ya baktı, yüz ifadesi bir an için Şaşkındı. Sonra bir kez daha boş, düz bir ifadeye dönüştü. Elini gömleğinin altına soktu ve muskasını parmakladı. Rahatlık mı yoksa olası bir savunma mı, Raisa emin değildi.

Hiçbir şey söylemedi.

Averill elini Elena'nın koluna koydu ve başını salladı. "Elena *Cennestre*, lütfen." Han'a döndü ve bir klan selamı olarak yumruğunu alnına eğildi. "Hunts Alone, ocağımıza hoş geldiniz. Lütfen ateşimizi ve sahip olduğumuz her şeyi paylaşın." Durakladı. "Kendini daha iyi hissettiğini görmek güzel," dedi. "Hastalığınız nedeniyle kızımın hayatını kurtardığınız için size teşekkür etme fırsatım olmadı. Size minnet borçluyum."

"Hikâyeti duymak için sabırsızlanıyoruz," dedi Elena. "Eğer Willo Watersong'un inandığı doğruysa, sana yaptığımız yatırımın karşılığını almışız gibi görünüyor."

"Öyle mi?" Han birinden diğerine bakarak söyledi. "O zaman neden buna eşitlik demiyoruz?"

"Bu sadece bir savaştı," dedi Elena çabucak. "Savaş daha yeni başlıyor."

Averill, "Acil sorunumuz şu," dedi. "Kraliçe Raisa'yı öldürmeye çalışanlar muhtemelen en kısa zamanda tekrar deneyeceklerdir. Başarısız olduklarını anlayacaklar. Şu andan taç giyme törenine kadar çok tehlikeli bir dönemden geçiyoruz."

"Taç giyme töreni mi?" Han Raisa'ya baktı, yüzünde duygudan eser yoktu. "Oh. . Yani henüz gerçekten kraliçe değil."

"O Fells'in kraliçesi," dedi Elena, Han'a ters ters bakarak, "Næ'ming'in kurallarına göre. Ama o ölürse taç kız kardeşi Mellony'ye geçer. Kraliçenin düşmanları Briar Rose'un çoktan öldüğüne inanıyor. Bu yüzden onu öldürmeye çalışanlar muhtemelen Mellony."

Han kendine biraz daha çay doldurdu. "Belki de Kraliçe Raisa Gümüşlerin üzerindeki tuğraları değiştirmeden önce saraya dönsek iyi olur."

"Katılıyorum," dedi Raisa. "Bu planlar daha fazla ilerlemeden önce Fellsmarsh'a dönmem gerekiyor."

Averill başını salladı. "Dürüst olmak gerekirse, bildiklerime dayanarak gözlemlendiğine göre, şimdi Vadi'ye dönerseniz güvenliğinizi sağlamak zor olacaktır."

"Gerçekten o kadar kötü mü?" Raisa babasından Elena'ya baktı. "Ben korkak değilim," dedi. "Onlar benim yerime kız kardeşimi taçlandırırken dağlarda saklanmak niyetinde değilim."

"Seni tanıyan hiç kimse sana korkak demez," dedi Averill. "Ama gerçek şu ki, düşmanlarınız güçlerini engelsiz bir şekilde artırmak için neredeyse bir yıl geçirdiler. Müttefiklerini ve yandaşlarını Muhafızlar'da, orduda ve sarayda güvenilir pozisyonlara getirdiler. Dikkatli bir şekilde ilerlememiz gerekecek."

"Dikkatle, evet," dedi Raisa. "Ama bu insanlara karşı durmam gerekiyor. En başta bu durumu yaratan şey kaçmaktı."

Averill ellerini onun omuzlarına koydu ve gözlerinin içine baktı. "Briar Rose, Marianna'yı zaten kaybettim. Seni de kaybetmek istemiyorum."

"Bundan sonra ne olacak?" Han yüksek sesle sordu, sanki bu baba-kızın kalp kalbe konuşmasını sabırsızlıkla bekliyordu.

Averill tekrar Han'a döndü. "Konuşmacılar Kraliçe Marianna'nın Ruhlar'daki son dinlenme yerini seçtiler ve zirve onu onurlandırmak için yeniden adlandırılacak. Taç giyme töreni kraliçenin defnedilmesinden sonra gerçekleştirilecek. Yakın zamanda revize edilen veraset hükümlerine göre, Raisa'nın taç giyme töreninde hala kayıp olması halinde Mellony taç giyecek. taç giyme töreni zamanı."

Yüzünü Han'inkiyle aynı seviyeye getirmek için çömeldi. Bir tüccar olarak ikna etmek onun uzmanlık alanıydı. "Gerçek varisin Fells'e döndüğünü herkese . Onun görülmesi gerekiyor. ve halk tarafından, Soylular Konseyi ve Büyücü Konseyi tarafından tanınmalı ki kimse aksini iddia edemesin. Ve bunu onu öldürtmeden başarmamız gerekiyor." Acımasızca gülümsedi. "Bu kolay olmayacak. Hepimizin birlikte çalışması gerekecek."

"Prenses Mellony, tüm niyet ve amaçlar için düşmanlarımızın gözetiminde," diye araya girdi Elena. "Saray da onların kontrolü altında. Bu yüzden Briar Rose'un oraya dönmesi artık zor olacak."

"Merhum kraliçenin eşi ve prenseslerin babası olarak Vekiller Konseyi'ndeyim," dedi Averill. "Ama ben sadece bir sesim. Lord Bayar, Mellony'nin taç giyme töreninin bir an önce yapılması için baskı yapıyor."

"Plan nedir o zaman?" Han sordu. Raisa'yı görmezden gelmeye çalışıyor gibiydi.

"İşte bu noktada senin ve Ateş Dansçısı'nın bize yardımcı olabileceğinizi umuyoruz," dedi Averill. "Bir zamanlar Demonai'ler daha çok charmcaster yetenekleri, cazibeleri ve kabiliyetleri hakkında bilgi sahibiydi. Bu bilginin bir kısmı kayboldu. Belki de bunu daha sonra tartışabiliriz. önümüzdeki birkaç gün içinde bir eylem planına varacağız."

Han dizlerini yorganın altına çekti ve kollarını onlara doladı.

Çok genç, diye düşündü Raisa. Daha kaç yaşında, on yedi mi? Neden bu tür kararlar vermek zorunda kalıyor? Neden ben?

En büyük ikileminin Bayarların isim günü partisinde siyah mı beyaz mı yoksa mor mu giyeceği konusunda yaşandığı on ay öncesini düşündü.

Ben bunun için doğmuşum, diye düşündü. Masada hiç parası yok. Kendi hayatı dışında.

"Taç giyme töreni nerede ?" Han sordu.

Averill, "Geleneksel olarak Katedral Tapınağı'nda yapılır," dedi. "Raisa'nın buradaki varlığını o zamana kadar gizli tutabilirsek çok iyi olur."

Raisa, "Annemin anma törenine ve cenaze törenine katılacağım," diye açıkladı.

Han'ın bakışları onun üzerinde gezindi, sonra tekrar uzaklaştı.

Averill yüzünü buruşturdu. "Briar Rose, anneni onurlandırmak istediğini biliyorum," diye söze başladı. "Ama bu çok tehlikeli. Seni anlayacağını biliyorum-"

"Baba, cesedini yıkamama ve giydirmeme izin verilmedi," dedi Raisa acıyla. "Ne de tapınakta naaşının başında nöbet tutmama. Atalarımızı, Gri Kurt kraliçelerini selamlarken onun yanında olmak istiyorum. Onlarla benim adıma konuşacak ve beni halefi olarak tanıttacak. Bu ritüelin bir parçası. Beni kraliçe yapan sürecin bir parçası."

Raisa'nın yanaklarından yaşlar süzüldü ve elinin tersiyle gözyaşlarını . Tüm hayatı boyunca gözyaşlarını kontrol altında tutmuştu. Han'la konuşması. Şimdi bir kez daha keder ve pişmanlık tarafından pusuya düşürülmüştü.

"Ona söylemek istediğim o kadar çok şey var ki, keşke daha önce söyleseydim," dedi. "Öfkeyle ayrıldık ve şimdi bu asla çözülemeyecek." Ellerini yumruk yaptı ve sonuna kadar uzattı yükseklik. "Benim yerimde olsaydın orada olmayı talep ederdin baba. Tüm Büyücü Konseyi seni uzak tutamaz. Ona sahip olmayacağım onu görmeden ateşe attılar."

Raisa'nın babası ve büyükannesi birbirlerine baktı, işbirliği yapmayan kraliçe adaylarına nasıl davranacaklarını şaşırmış görünüyorlardı.

Elena, "Neden son kararımızı büyücülerin neler yapabileceğine dair bir fikrimiz olduktan sonra vermiyoruz," dedi. Han'a baktı. "Nightwalker bu öğleden sonra dönecek. Bu akşam yemekten sonra toplanıp karar vereceğiz-"

"O zaman gidip bu büyücüyü dinlendiren iyi olur," dedi Willo. Han'a başıyla selam verdi. "Yoksa bu sorunu tek başına halledebilirsin."

"Cenaze töreni ne zaman?" Han aniden sordu.

"Cenaze töreni Pazar günü yapılacak," dedi Averill. "Bundan üç gün sonra."

"Bugün Fellsmarch'a gidiyorum," dedi Amon. "Babamın küllerini gömülmesini ayarlamak için başkente geri götüreceğim. Öğrencilerimle konuşup haberleri öğreneceğim. Yarın öğleden sonraya kadar beklerseniz, daha fazla bilgiye sahip olurum."

Raisa şaşkınlıkla ona baktı. Adamın bu kadar erken ayrılmayı planladığını fark etmemişti. "Ben de Yüzbaşı Byrne'ün

Anıtı" dedi.

"Belki de ," dedi Amon. "Lütfen. Bana yarına kadar süre verin."

"Babanın ölümü hakkında ne söyleyeceksin?" Averill ona sordu, yüzü sempatikti. Yaşlı Byrne ve Averill arkadaştlar, Her ikisi de Marianna'ya aşık olmalarına rağmen. Sarayda ilişkiler karmaşıktı ama tüccar Averill bu karmaşıklıklarla başa çıkmakta ustaydı.

"O ve üçlüsü görünüşe göre bir grup tarafından saldırıya uğradı. Güneyli paralı askerler başkente dönüyordu," dedi Amon. "Herkes öldürüldü."

Averill, "Seninle birlikte şehre geleceğim," dedi. "Vekiller Konseyi yarın sabah toplanıyor ve seni desteklemek için orada olmam gerekecek."

Elena başıyla onayladı. "Teşekkür , Onbaşı Byrne. Yol boyunca kendinize iyi bakın, ikiniz de. Yarın öğleden sonra buluşuruz o zaman." İçini çekti. "Keşke her şey farklı olsaydı Willo," dedi yumuşak bir sesle, özür dilemeye en çok yaklaştığı anda. "Keşke bu kadar çok kaybın yasını tuttuğumuz bir zamanda büyücülerle savaşmak zorunda kalmasaydık."

Averill ve Elena birlikte dışarı çıktılar. Willo döndü ve mokasen ayağını vurarak diğerlerine dikkatle baktı.

Dancer elini kaldırdı. "Anne. Hunts Alone ile bana birkaç dakika verin," dedi. "Sonra gideceğim." Han'ın yatağının yanındaki, Amon'un boşalttığı sandalyeye oturdu.

"Ben de kalacağım," dedi Cat Tyburn, ocağın yanına yerleşirken. Raisa onun orada olduğunu neredeyse unutmuştu.

"Han," dedi Raisa usulca. Kafasını kaldırmadı. "Sadece şunu bilmeni istiyorum-"

Ama başını salladı, iki elini de avuç içleri dışarı bakacak şekilde kaldırarak onu kapıdan dışarı iter gibi yaptı.

Raisa gitmek istemedi. Han'ı yüzündeki o korkunç, boş, yalnız ifadeyle bırakmak istemiyordu. Ama bu hale gelmesinde en büyük payı olan da kendisiydi.

Dış odada ceketini silkti ve Amon'la birlikte pırıl pırıl güneş ışığına doğru yürüdü. Yine kar yağmıştı Gece boyunca eteklerini kaldırıp henüz yağmamış karda sürüklenmelerini engellemek zorunda kaldı.

"Alister için üzülüyorum," dedi Amon. "Bunu söyleyeceğimi hiç ama üzülüyorum. Bir plan yapması için üzerinde büyük bir baskı var. Ve eğer bir şeyler giderse, bunun onun hatası olacağını biliyorsunuz."

Amon, Raisa'nın koluna girerek onu ortak kulübeye doğru yönlendirdi. "Şehirden onunla buluşacağım. Seni güvende tutmak için birlikte nasıl çalışabileceğimizi görmek için tekrar görüşelim." Yarım düzine adım daha attılar ve o, "Annenin anma törenine katılmazsan daha kolay olur," dedi.

"Biliyorum. Ama zorundayım." Durakladı. "Keşke Fellsmarch'a gitmek zorunda olmasaydın. Beni öldürmeye çalışanlar muhtemelen Seni de ortadan kaldırmak için her fırsatı değerlendireceğim. Tüm bu olanlardan sonra, sevdiğim hiç kimseyi gözümün önünden ayırmak istemiyorum."

Amon'un adımları . "Bu her iki taraf için de geçerli Rai," dedi. "Güvenliğinizden ben sorumluyum. Ama işimi iyi yapamazsam sürekli kalçana zincirlenmiş."

Önüne baktı ve yüzünü buruşturdu. Aslında bu sadece kaşların birbirine yaklaşması ve dudakların gerilmesi idi ama Raisa Amon'u çok iyi tanıyordu.

"Bakın kim ," dedi. "Artık emin ellerde olacağınıza şüphe yok."

Pazar meydanı insanlarla doluydu. Bir grup atlı ortak kulübenin önünde atlarından inmiş, etraflarını çevreleyen Her zamanki çocuk ve meraklı kalabalığı. Raisa onların atlarını - klanların sağlayabileceği en iyi dağ midillileri- ve özgü kış seyahati kıyafetlerini tanıdı. Göz kapakları açılmamış gözleri onların Boyunları.

Demonai, diye düşündü Raisa, aralarında Reid Nightwalker'ın uzun boyunu seçerek. Öyleyse bunlar babasına muhafız olarak hizmet eden, Fellsmarch'ta konuşlanmış savaşçılar olmalıydı.

Reid onlara doğru yürürken atını yoldaşlarından birine, Raisa'nın Kazma Kuş olarak tanıdığı bir kıza teslim etmişti. Raisa'yı kurtaran Demonai savaşçıları grubuyla birlikteydi ve Robbie Sloat ve hain muhafızlarından Amon geçen yaz geri döndü. Şimdi Kazıcı Kuş da bir Demonai tılsımı takıyordu.

"Ekselansları!" Nightwalker, Klan'da, rahatlamış gülümsemesi yüzünün bilenmiş düzlemlerini yumuşatarak şöyle dedi. "Ya da şöyle mi demeliyim?"

Majesteleri. Sizi ayağa kalkmış ve etrafta dolaşırken görmek beni rahatlatı." "

Raisa'nın önünde diz çökerek yumruğunu klan tarzında alnına götürdü. "Demonai sana hizmet etmeye hazır, Briar Rose," dedi. dedi, başını kaldırıp ona bakarak. "Seni öldürmeye çalışanlara ve ülkemizi tehlikeye atmaya devam edenlere karşı acımasızca savaşacağız. diyarı." Klan kulağa her zaman Common'dan daha resmi gelirdi.

Gecegezen herhangi bir yırtıcı hayvan kadar zarif bir şekilde ayağa kalktı. Örgüleri baykuş tüyleri ve gümüş parçacıklarıyla parlıyordu ve ceketi ve tozlukların üzeri ince Demonai sembolleriyle işlenmişti. Kış seyahati pelerini güneş ışığı ve kar üzerindeki gölgeydi; ormanda neredeyse görünmezdi.

Öldürülen büyücü başına bir örgü - bu eski bir kuraldı. Demonai. Büyücü savaşlarının sözde sona ermesinden yüzyıllar sonra bile çoğu hala örgülü.

Raisa, Gecegezen'e "Şehirden dönmen iyi oldu," dedi. "Bugünlerde tehlikeli bir yer olduğunu duydum."

Demonai savaşçısı omuz silktili. "Kendi başımın çaresine bakabilirim," dedi. dedi. "Artık Fells'in hiçbir yerinde yaylacılar için güvenlik olmamasına rağmen." Uzanarak parmaklarını Raisa'nın elinin altına koydu. çenesini kaldırdı ve yüzünü yukarı kaldırarak üzerindeki solmakta olan morlukları inceledi. elmacık kemiği. "Elbette bunu *sana* söylememe gerek yok," dedi. "Sana yapılanları gördüğümde, bir savaşçıyı Gri Leydi'ye götürmek ve bu büyücü istilasından kurtulmak istedim." Sesi biraz titriyordu ve bu titreme soğukkanlılığını geri kazanmak için biraz çaba sarf etti.

Raisa, "Acele karar vermemeliyiz," dedi. "Her ne kadar

Annemin ölümünden yeteneklileri sorumlu tutmak cazip geliyor.

Bizden önce kanıt-"

"Elimizde daha iyi kanıtlar var," diye araya girdi Nightwalker.
"Kraliçenin ölümü hakkında daha fazla şey öğrendik."

Raisa onun kolunu kavradı. "Ne ? Ne öğrendin?"

Nightwalker yüzünü buruşturarak başını salladı.
"Buluşmamızdan önce konuşmamalıydım. Aslında Lord Averill ve Gece Kuşu'nun paylaşması gereken haberler bunlar."

"Gece Kuşu?"

Gecegezen, Raisa'nın Kazma Kuş olarak tanıdığı, midilli ağıllarından onlara doğru yürüyen ve yüzünde kaşları çatık olan savaşçıya başıyla işaret etti. "Gece Kuşu onun Demonai adı," dedi.

Gece Kuşu yaklaştığında gözleri Raisa'ya , ardından tanıma ve şaşkınlıkla irileşti. Yeni savaşçı yere düştü.
Raisa'nın önünde diz çöktü, başını eğip yumruğunu alnına götürürken yumuşak bukleleri öne savruldu. "Ekselansları. Ben Özür dilerim. Sizi ilk başta tanıyamadım."

Raisa, "Gece Kuşu, yaprakların dönüşündeki cesur hizmetini unutmadım," dedi. "Demonai savaşçıları o gün hayatımı kurtardı ve sen de önemli bir rol oynadın."

Gece Kuşu ayağa kalktı, gördüğü ilgiden kaçmaya hevesli görünüyordu. "Beni hatırladığınız için onur duydum."
Gözlerini başka yöne çevirdi ve ısırdı, yanakları bakır rengi teninin altında pembeydi. "Lütfen kraliçe annenizi kaybettiğiniz için başsağlığı dileklerimi kabul edin." Bir kraliçeye göre oldukça sarsılmış görünüyordu.
genellikle kendinden çok emin.

Raisa başını eğdi. "Teşekkür . Demonai'ye seçildiğiniz için tebrikler. Bu tehlikeli zamanlarda, sizin gibi güvенеbileceğim savaşçılara sahip olduğum için minnettarım."

Gece Kuşu iltifatı savuşturmak istercesine iki elini de kaldırdı. Neredeyse kederli görünüyordu. "Teşekkür , Majesteleri," fısıldadı sert dudaklarının arasından.

Ah, diye düşündü Raisa. Muhtemelen Nightwalker ve benim geçmişimiz olduğunu duymuştur ve geri dönüşümün ne olacağını merak ediyordur.

ilişkilerine zarar veriyordu. Yine de buna alışsa iyi olur. Nightwalker yıllardır yaylalarda tarih yazıyor.

"Tehlikeli zamanlardan bahsetmişken," dedi Nightwalker, Raisa'nın düşüncelerine dalarak, "Elena *Cennestre* bana Ateş Dansçısı'nın burada, Marisa Pines'ta olduğunu söyledi. Bu iyi bir fikir mi - kampta aynı anda iki uğursuzluk getireni ağırlamak? Özellikle de olanları düşününce. Anladığım kadarıyla Hunts Alone eve döndüğünde Dancer'ın düzlüklerde kalması ve çalışmalarına devam etmesi gerekiyordu."

Raisa kuru bir sesle, "Demonai'nin büyücü yetiştirme planını yeni duyduğum için bu konuda konuşamam," dedi.

"Lightfoot ve Elena *Cennestre* yaptı," dedi Nightwalker. "Bunu benim haberim olmadan yapmışlar. Bunu sadece şans eseri öğrendim.

Briar Rose, jinxflinger'larla savaşmak için jinxflinger'ları işe almak risklidir. Ateş Dansçısı yapılan anlaşmaya sadık kalmalıdır."

Gece Kuşu, "Kuzenim Dancer, Marisa Pines'in yetiştirmesidir," dedi. "Ve yükümlülükleri bu kadar."

İrkilen Raisa ve Nightwalker yüzlerini ona döndüler.

"Ana kral Willo Watersong'un oğlu olan Dancer, Elena *Cennestre* ya da Lord Averill'e hesap vermez," diye devam etti Bird. "Hunts Alone'un aksine, Demonai ile hiçbir pazarlık yapmadı. Bizimle çalışmayı kabul etmesine rağmen, bunu kendi şartlarına göre yapıyor. Ateş Dansçısı Tek Başına Avcı'nın Fells'e geri çağırıldığını öğrendiğinde, Söylediğim hiçbir şey onu düzlüklerde tutamaz."

"O zaman Ateş Dansçısı'na Yalnız Hunlar'ı söylememeliydin. geri çağırılmıştı," dedi Nightwalker, dudakları gerilerek. "Bunu neden yaptığını hâlâ anlamıyorum."

Gece Kuşu elini Gecegezen'in koluna koyarak, "Ateş Dansçısı'nı küçükklüğümüzden beri tanırım," dedi. "Ona güveniyorum. O bir yanımızda olmasını istediğimiz biri."

Raisa, bu kız son gördüğünden daha farklı, diye düşündü. Nightwalker'dan daha az etkileniyor. Daha çok konuşuyor.

"Næ'ming'in şartlarına göre, büyücülerin Ruhlar," dedi Nightwalker. "Onların burada olması bile bir konaklama yeri."

"Hunts Alone hayatımı kurtarmış olsa bile mi?" Raisa söyledi.

Nightwalker gözlerini devirdi. "Eğer bu doğruysa bile, o zaman uğursuzluk getiren kişi pazarlığın sadece kendi payına düşen kısmını yerine getiriyor demektir."

"*Doğruysa* ne demek?" Raisa titredi ve ceketini omuzlarına doğru çekti.

"Siz saldırı altındayken onun ortaya çıkması sizce de tuhaf bir tesadüf değil mi?" Nightwalker dedi ki. "Sanki bu şekilde planlanmış gibi. Güveninizi kazanmak için bundan daha iyi bir yol olabilir mi?"

"Ne demek istiyorsun?" Raisa onun ne söylediğini gayet iyi biliyordu ama bunu açıkça ifade etmesini istiyordu.

"Seni bir suikastçı kalabalığının arasından çekip çıkarması ve kendisinin de yara almadan kurtulması gerçekten inandırıcı mı?" Nightwalker omuz silkti ve "Neye inanırsan inan, ama..." dedi.

"Zarar görmemiş değildi," diye karşılık verdi Raisa. "Zehri dönüştürmek için yüksek büyü kullandı. Günlerdir bunun etkilerinden dolayı ölümcül derecede hasta."

"Hunts Alone hasta mı?" Gece Kuşu Raisa'dan Gecegezen'e baktı. "Bunu bana sen söylemedin."

"Elena'nın söylediğine göre üzerinde bir iz yok," Nightwalker. "Bu gizemli bir jinxflinger hastalığı, sözüm ona Briar Rose'u iyileştirdiğini söyledi. Sahtesini yapmak yeterince kolay olurdu."

"O zaman belki de Willo'yla konuşmalısın," dedi Raisa sert bir sesle. "Ve ona Hunts Alone'un onu nasıl bu kadar ustaca kandırdığını açıkla."

"Yalan söylüyor demiyorum." Nightwalker iki elini de kaldırdı. "Ben sadece bunun bir *olasılık* olduğunu söylüyorum. Jinxflinger yalanlarına karşı dikkatli olmalıyız, Özellikle de kraliçenin başına gelenler düşünüldüğünde."

Amon ilk kez konuştu. "Alister'ın hastalığı bana yeterince gerçekçi görünüyor," dedi. "Tahminimce kraliçenin hizmetinden ayrılmaktan ve yaklaşmakta olan savaşla hiçbir ilgisi olmamaktan çok mutlu olacaktır. Endişelenen bizler

Gri Kurt hattının güvenliği konusunda, bunun gerçekleşmemesi için elimizden gelen her şeyi yapacağız."

"Kalıyor," dedi Nightwalker, sanki Han yükümlülüğünden kaçmaya çalışacakmış gibi. "Başka seçeneği yok. Artık onu eğittiğimize göre, Büyücü Konseyi'ne karşı bizimle birlikte savaşmaya kararlı."

"Her zaman bir seçenek vardır," dedi Amon. "Alister kendi yoluna gider. Onu hafife almayın." Raisa'ya döndü ve başını eğdi. "İzninizle, Majesteleri. Yarın öğleden sonraya kadar döneceksem gitsem iyi olacak."

Raisa dalgın bir şekilde başını salladı ve o da uzaklaştı.

Gecegezen kaşlarını çatarak ona baktı, sonra Gece Kuşu'na döndü ve ifadesi yumuşadı. "Gece Kuşu, lütfen ziyaretçi locasında bize yer ayrılıp ayrılmadığına bak ve midillilerin bu gece tahıllanmasını ayarla. Ve bir şey daha." Yakınına eğildi, Raisa'nın duyamayacağı kadar alçak sesle konuştu. Gece Kuşu'na gülümsedi ve O da gülümsedi, sonra adımlarında bir sıçramayla uzaklaştı.

Hâlâ gözleri biraz kamaşmış durumda, diye düzeltti Raisa.

Gecegezen onun duyma mesafesinin ötesine geçmesini bekledikten sonra Raisa'ya, "Onbaşı Byrne, Yalnız Hunlar'ın hikâyesine inanıyor gibi görünüyor," dedi.

Raisa, Amon'un Han'ı savunmasına şaşırmıştı ama bunu belli etmemeye çalışıyordu. "Babası bana saldıran adamlar tarafından öldürüldü," dedi. "Eğer Onbaşı Byrne Han'ın doğruyu söylediğine ikna olduysa, belki de bu sizin için yeterli bir kanıttır."

"Lütfen kızmayın Majesteleri," dedi Nightwalker, Acı acı gülümseyerek. "Büyücüleri hiç sevmediğimi biliyorsun. Onlara güvenmemek üzere yetiştirildim ve sen yokken yaptıkları hiçbir şey bu güvensizliği azaltmadı. Durum kötüden daha kötüye gitti. Kraliçe Marianna'nın veraseti değiştirdiğini ve seni kenara çektiğini duymuşsundur."

"Şey," dedi Raisa, kalbi acı içinde kasılırken, "tam olarak değil."

Nightwalker tereddüt etti. "Ölüer hakkında kötü konuşmak doğru ya da güvenli değil, ama niyetinin bu olduğuna inanıyorum. Belki de yardım edemedi

Bayar'ın etkisi altındaydı. Ya da belki de daha çok düz topraklılara benzeyen bir varis arıyordu."

Raisa ayak parmaklarının ucunda doğrulup Gecegezen'in önünü tuttu ve yüzünü kendisine doğru çekti. "Bunu söylemeye hakkın yok," dedi şiddetle, gözlerinden yaşlar boşanarak. "Annemin niyetinin ne olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

Nightwalker biraz geri çekildi ve Raisa'nın yüzüne odaklanarak sanki onu gerçekten ilk kez görüyordu. Uzun bir süre birbirlerine baktılar, Demonai savaşçısı ve prenses varisi.

"Briar Rose," dedi sonunda. "Tekrar özür dilerim. Kraliçe hakkındaki duygularınızı yanlış değerlendirmişim gibi görünüyor, özellikle de bir yıl önce olanlardan sonra. Konuşmadan önce daha fazla dinlemem gerekiyor. Bu hepimiz için zor bir sezon oldu."

Raisa, Nightwalker'ın önündeki tutuşunu bırakarak, "Bu hemfikir olabiliriz," dedi.

Nightwalker hâlâ kendini açıklamaya hevesli görünüyordu. "Gördüğünüz gibi, son aylarda çok sayıda jinxflinger baskınları oldu. aşağı yamaçlardaki köyler."

"Büyücüler neden köylere saldırırsın ki?" Raisa sordu. "Klanlar büyülü nesnelerin-tılsımların ticaretini kestiler, tılsımlar ve benzerleri," dedi Nightwalker, acımasız bir memnuniyetle. "Demonai metal işçilerimiz artık bunları yapmıyor, üretimlerini başka ürünlere kaydırdılar. Diğer eylemleri göz önüne alındığında, büyücülerin bize karşı savaşa hazırlandıklarına şüphe yok. Köyleri yağmalamayı ve cephaneliklerini dolduracak kadar büyülü silahla kaçmayı umuyorlar."

"Köyler ellerinde muska bulundurmaz, değil mi?" Raisa sordu. "Onlarla ne yapacaklar ki? Çoğunlukla Marisa Pines'ta takas edilirler."

"Jinxflinger'lar bunu bilmiyor," dedi Nightwalker. "Ruhlar'a yönelik saldırılar ve onlardan gelen baskılar giderek artıyor. Lord Averill ve ben bu konuda bir şeyler sağlamaya çalışıyoruz. köylere daha iyi koruma sağlıyor, ama Demonai'ler çok zayıf. Bu yüzden köye yapılan saldırıyı duyduğumda ne hissettiğimi tahmin edebilirsiniz."

Sen. Üzgünüm Briar Rose, ama uğursuzluk tellallarının güzel sözlerine inanacak havada değilim."

"Babam bu konuları Kraliçe'nin Konseyi'ne açtı mı?" Raisa sordu.

Nightwalker başını salladı. "Defalarca. Lord Bayar Næ'ming'in ihlal edilmesini mazur görüyor ve Ruh klanlarının Flashcraft'ın üretimi ve serbestçe kullanılabilir hale getirilmesi. Bu koşullar altında kötü jinxflinger davranışının anlaşılabilir olduğunu iddia ediyor."

"Demonai bir uzlaşma düşündü mü?" Raisa söyledi.

"Onlar için daha az güçlü bazı tılsımlar hazırlayabilir misiniz?"

"Size karşı komplo kurdukları zaman değil," dedi Nightwalker.

"Yapmak isteyeceğimiz son şey savaş öncesinde düşmanlarımızı silahlandırmaktır."

Raisa bir kez daha sorumluluğun altında ezildiğini hissetti.

"Özür dilerim," dedi Nightwalker. "Yeterince sıkıntın var düşün. Her şey yoluna girecek, göreceksin. İyileşmene sevindim ve dağ evine geri dönmüş olman beni rahatlattı. Yeniden tanışmak için sabırsızlanıyorum." Parmak eklemlerini hafifçe yanağına dokundurdu, gözleri yüzünü taradı. "Seni görmek güzel yine klan kıyafetleri içinde. Sana yakışıyor."

"Sen de iyi görünüyorsun," diye yanıtladı Raisa. Ve bu doğrudu: Reid Nightwalker Demonai kampta yürürken her zaman baş döndürürdü.

Raisa'nın gözlerine bakarak gülümsedi. "Şimdi gidip Elena *Cennestre*'yi bulsam iyi olacak." Durakladı. "Bu akşam nerede yemek yiyeceksiniz, Ekselansları? Ziyaretçi ocağında mı yoksa... ?"

Raisa, "Muhtemelen Willo'nun ocağında kalacağım," dedi.

"Açıkçası hâlâ onun gözetimi altındayım."

"Demek Matriarch Lodge'da kalıyorsunuz?" Raisa

Başını sallayarak, "O zaman ben de yemeğe geliyorum. Willo'ya laminit için bazı tedaviler sormak istiyorum."

Raisa, "Peki o zaman, belki sonra görüşürüz," dedi.

Onun uzaklaşmasını, ziyaretçi kulübesine doğru yürümesini izledi, sanki tasmalarında bir düzine vahşi kedi varmış da hırlayıp

farklı yönere gidiyor.

C H A P T E R S I X T E E N

İLERİYE GİDEN BİR YOL

Han herkes gidene kadar bekledi ve sonra Dancer'a, "Willo'yu duymadın mı? Dinlenmeye ihtiyacım var." Gözlerini kapadı ve ellerini göğsünde kavuşturarak uyku pozisyonuna geçti.

"Hunts Alone," dedi Dancer. "Elena hakkında açıklamama izin verin *Cennestre*."

Han gözlerini açmadan, "Söyleyecek bir şey yok," diye cevap verdi. "İyi ki ikiniz beni iyileştirmek ve savaşacak duruma getirmek için bir plan yapabildiniz."

"Bir plan üzerinde çalışmadık," dedi Dancer. "Flaş kullanarak iyileşmenize yardımcı olabileceğimi öneren Willo'ydu. İkimiz de Elena Demonai'nin kanımızı kurutacağını biliyoruz.

büyücüleri Fellsmarch'taki tahttan uzak tutmaya çalışıyor. İlerlemek için senin sağlıklı ve zinde olmanı beklemeyecektir. Bayarların karşısına bitkin bir halde çıkamazsınız."

Han hiçbir şey söylemedi.

"Elena ve benim hemfikir olduğumuz bir şey var, büyücü kralları görmek istemiyoruz," diye devam etti Dancer, "özellikle de Bayarları. Ben olsam

Senin yerine geçmeye hazırım ama senin yaptığını yapamam. Biz Aynı sınıflardayız ve bütün yıl çok çalıştım ama sen beni aştın. Bunun senin tılsımın düşünmek isterdim ama sanmıyorum." O tereddüt etti. "Sanırım Crow'dan öğrendiğin şey bu. Ve yapılış şeklin."

"Seni aştığımı düşündüren ne?" Han dedi ki, yatağın içinde büzüşerek. "Eğer öyleyse, bunun nedeni büyük olasılıkla metal işlemeciliğine odaklanmış olman."

"Alçakgönüllü davranmıyorum." Dancer omuz silkti. "Farklı becerilerimiz var. Alet yapımında gittikçe daha iyi oluyorum ama bu

bir çatışmanın ortasında yardım ettin." Han hiçbir şey söylemeyince ekledi: "Prenses Raisa'nın hayatını kurtardınız. Ben bunu yapamazdım."

Han, "Ne yaptığımı bildiğim için değildi," dedi. "Daha da etkileyici."

Han gözlerini kısarak ve kirpiklerinin arasından Dancer'a bakarak, "Ve bunun nedeni prenses olması değildi," diye devam etti.

Dancer iki elini de kaldırdı. "Biliyorum."

"Onun gibi mavi kanlılardan nefret ediyorum," dedi Han. "Ragmarket kıyafetleri giyip gecekonduarda dolaşıyorlar ama içlerinde hala We'enhaven dantelleri ve Tamron ipekleri var. Onlar için bu bir *deneyim*, tıpkı seanslar düzenliyor ya da jilet yaprağı içiyorlar. Ve saraya döndüklerinde, gecekondu kıyafetlerini çıkarıp banyoya girerler ve seni hemen ."

Han, Rebecca/Kraliçe Raisa'nın banyodaki görüntüsünü zihninin gerisine . Raisa'nın We'enhaven danteli ve Tamron ipekli küçük giysiler içindeki görüntüsüyle birlikte sakladı.

"Sana ona bulaşmaman gerektiğini söylemeye çalıştım," dedi Cat, onu ürküttü. Han onun orada olduğunu unutmuştu. Han kaşlarını çatınca ekledi: "Bilirsin işte. Ragmarket'e döndüğümüzde."

Han, "Onunla bir alıp veremediğim yok," dedi.

"Huh." Cat küçük bir bıçak çıkardı -yeni bir bıçağa benziyordu- ve onu çevirip yakalamaya başladı.

Cat'in duyup yorum yapmak için orada olmamasını dileyen Han, Dancer'a döndü. "Mesele şu ki, bu onları değiştirmiyor. Sadece mavi kanlı olmaya devam ediyorlar. Gezici bir gösterideki maymunlar gibi eğlenceli olduğumuzu düşünüyorlar. Bir günlüğüne yapılacak bir şeyiz ya da İki, sarayda işler yavaşladığında. Partilerde konuşulacak bir şey."

Han çayın tıpasını açtı ve sürahidenden uzun bir yudum aldı. Artık görgü kuralları üzerinde çalışmanın bir anlamı yoktu.

Yine bunu onun için yapmıyordu. Kendisi için yapıyordu. Öyle değil mi?

"Sonunda temelli gidiyorlar," dedi sürahiyi yere bırakırken.
"Arkalarında delikler bırakıp bırakmadıkları umurlarında değil."

"Her zaman giden sensin," dedi Cat. " bu mu?" "Sorun o
değil," dedi Han. "Beni kullandı."

"Seni nasıl kullandı?" Dancer söyledi. "Sana ders vererek mi?
Seni öperek mi? Tarafından-"

"Cuffs Alister bir prensesin peşinden koşuyor," diye araya girdi
Cat. "Herkes senin her zaman hırslı olduğunu söyledi."

"Kedi," dedi Dancer başını sallayarak.

Kaçmayı bırak, Alister, diye düşündü Han. Birlikte çıkmış gibi
değillerdi. Hem de çok. Bazıları  p şm ş, bazıları kucaklaşmıştı,
Hepsi bu. Ona hiç söz vermemişti. Olduğunu iddia ettiği kişi olacağına
dair verdiği ima edilen söz dışında. Ona gerçeği söyleyecek kadar
güvenmek için.

"Bana yalan söyledi," dedi Han sonunda. "Aramızdaki her şey bir
yalan."

"İyi ki ona hiç yalan s ylememişsin," dedi Dancer. "Ona tam olarak
söyledin

Orada ne yapıyordunuz, eğitim masraflarınızı kim karşılıyordu ve
sonrasında sizden ne bekleniyordu." Dancer bir kaşını kaldırdı.

"En azından ben olduğumdan başka bir gibi davranmadım,"
dedi Han. "Kızlar benimle ne elde edeceklerini bilirler, bu yüzden ister
kabul ederler ister giderler."

"Böyle mi düşünüyorsun?" Cat yumruklarını kalçalarına dayamış,
gözlerini kısımtı. "O kadar kolay olduğunu mu sanıyorsun? Bir
sevgilinin size ne söylediği önemli değildir, önemli olan neye
inandığınızdır." Durakladı ve yumuşak bir sesle ekledi, "Bu
ne ."

İşte tam da buydu, umut. Rebecca Morley, Mari  ld ğ nden beri
hayatındaki ilk iyi şey, ilk gerçek şey olmuştu. Olasılıkları temsil ;
arzulayabileceği bir şeyi. Hayal edebileceği bir şey, bir gelecek.
Aralarında hiçbir söz verilmemiş olsa bile.

Oden's Ford'da, Han ve Rebecca olarak tanıdığı kızın karar
verdikleri o güne ait bir anı istemeden de olsa su yüzüne çıktı

birlikte yürümek için. O gün söyledikleri aklına geldi, ancak şimdi anlayabildiği bir uyarı.

İstemesem bile seni de inciteceğim. Ben sandığın gibi bir kız değilim. Ve bu konuşmayı hatırlayacaksın ve beni dinleseydim diyeceksin. Başından beri kötü biteceğini biliyorsan bunu nasıl isteyebilirsin?

Bayarların geleceğini ondan çaldığını düşündüğünde çok öfkelenmişti. Sonra umutlarının kum ve çamur üzerine kurulu olduğu ortaya çıktı.

Artık Rebecca Morley ile bir geleceği olmadığını biliyordu. Rebecca Morley diye biri .

Kendini aptal gibi, acımasız bir oyunun kurbanı gibi hissediyordu. Ve aptal gibi hissetmekten nefret ediyordu.

Bir blueblood'a göre sert biri, diye düşünmüştü bir ömür önce. Belki de benimle birlikte olacak kadar sert. Onunla birlikte olabileceğini düşünmemişti. onunla birlikte olmak için yeterince güçlü değil.

Dancer sanki Han'ın düşüncelerini takip ediyormuş gibi, "Ondan hoşlanıyorum," gönüllü oldu. Han ona ters ters bakınca omuz silkti. "değil. I

Kabul ediyorum, onu sizin kadar iyi tanımıyorum. Ama bir kraliçe için daha kötüsünü de yapabiliriz ve bence odaklanmamız gereken şey de bu. Bence Marianna'dan daha omurgalı."

"Yani Fells daha iyi bir kraliçe kazanırken, ben güvendiğim... bir dostumu kaybettim," dedi Han, sesi alçak ve acıydı.

"Gördüğüm kadarıyla, seni , her şeye rağmen Her şeyi," dedi Dancer. "Annesini yeni kaybetti ama kendi yatağından çıktığından beri her gün seninle ilgileniyor."

"İlginç biriyim, şüphesiz," dedi Han, mavi kan tonunu taklit ederek. "Sokak efendisi büyücüye dönüştü. Ne kadar *ilgi çekici*. Tüm mavi kanlı hanımlarıma anlatmalıyım. Belki paylaşabiliriz. Bunları duydum "Oluklu paçavralar çarşıların arasında şehvetli."

Cat gözlerini devirerek homurdandı ve Dancer da güldü. "Çok uzak akrabalarınız olduğunu biliyor mu?" diye sordu. "Yüzüncü Kuzen mısınız?"

Han bunu düşündü. Onun duymadığı bir yerde ne söylendiğini bilmiyordu ama Raisa büyük açıklama sırasında bundan bahsetmemişti. Elena *Cennestre* ve diğerleri, kendisinin Hanalea'nın kanını taşıdığı gerçeğini vurgulamaya hevesli olmayacaklardı. Aslında tahtta zayıf bir hak iddiası olabilirdi.

Hmmm. Zihni abartılı yönere doğru koştı. Cat'in deyimiyle hırslı yönere.

"Akraba olduğunuzu söyleyerek ne demek istiyor?" Cat, Han'ı konuşmaya geri çekerek sordu. "Kraliçeyle akraba mı demek istiyor?"

Han başını salladı. "Boş . Önemli bir şey değil. Muhtemelen hepimiz kraliçeyle akrabayız."

"Her neyse," dedi Dancer, "benim düşüncem şu: "Her neyse," dedi Dancer.

Klanlar ve Büyücü Konseyi arasındaki bir savaşta ölecek. Bir savaştan kaçınmanın tek yolu Büyücü Konseyi'nin istediklerini elde etmek için güç kullanmasını engellemektir. Bunu yapmak zor olacak."

Ellerini büktü. "Düşündüğümüz şey doğruysa, muhtemelen şu anda kendilerini güçlü hissediyorlar. Muhtemelen kraliçeyi öldürdüler, prensesin varisini öldürdüklerini düşünüyorlar ve kendi ve onu bir büyücüyle evlendirmek. Bu kesinlikle klanlar arasında bir savaş başlatacaktır. Onları geri çekilmeye ikna etmeliyiz. Bunu yapmanın tek yolu da onlardan daha fazla ateş gücüne sahip olduğumuza onları ikna etmek."

Han, Dancer'ın mantığından etkilenmişti. Ve utandı. İhanete uğramış gibi hissettiğinden, kötü bir pazarlıkta kendi payına düşeni yapmak için en azını yapma dürtüsüne kapılmıştı. Sonunda Mellony tahta çıkarsa cebinden bir şey çıkmayacaktı. Peki ya bir büyücü kral? Micah Bayar'ı Fells'in kralı olarak görmek gibi bir arzusu yoktu ama belki de bu onu ilgilendirmiyordu. Han'ı ilgilendirmezdi. mavi kan gölünde yüzmek zaten.

Bu senin sorunun, değil mi Alister? Han düşündü. *Kendini* oyuncu sanıyordun. Sıcak bir hedefi nasıl alacağını bilen sokak akıllısı bir çete lideri olduğunu sanıyordun. Rakiplerini nasıl alt edeceğini ve kendi adamlarına nasıl göz kulak olacağını bilen biri.

Küçük parçalar için oynadığını yeni öğrendin. Sen dünyada daha zeki, daha acımasız sokak lordları olduğunu öğrendi.

Han ağır yaralıydı, her yönden. Ve içgüdüğü bu acının sebebinden uzaklaşmaktı.

Başını kaldırıp Dancer'a baktı, o da doğrudan gözlerine baktı. Cat ve Dancer'ın Oden's Ford'dan dönmelerine gerek yoktu. Fells iç savaşa sürüklenirken orada rahat ve güvende kalabilirlerdi. Ve savaş başladığında, ganimeti paylaşmak için güneyden işgalcilerin gelmesi muhtemeldi. Eğer Fells'te işler kötü gitseydi Ragmarket ve Southbridge'den önce, bir savaşın ortasında olmak nasıl bir şey olurdu? Ve eğer Bayarlar kazanırsa, o, Han Alister, ne kadar dayanabilirdi?

Masada hiç parası olmadığını sanıyordu ama aslında vardı .

Dancer, Han'ın düşüncelerine kulak misafiri olmuş gibi, "Han'ın Lord Bayar bunu kazanacak. Bunun olmasına izin vermeden öleceğim, Demonai ile herhangi bir pazarlık yaptığım için değil. Senin de yanımda olmanı istiyorum. Ama gerekirse tek başıma da savaşırım." Dancer'ın mavi gözleri Han'ın daha önce hiç görmediği bir şiddetle parlıyordu.

"Yalnız olmayacaksın," dedi Cat, elini Dancer'ın koluna koyarak. "Cuffs ne yapmaya karar verirse versin."

Han'ın, onu kandıran, ona yalan söyleyen, onu kullanan ve aptal yerine koyan Rebecca Morley için oynamasına gerek yoktu. Bunu gururu, itibarı, intikamı ve kazanamazlarsa onunla birlikte ölecek olan Cat ve Dancer için yapabilirdi.

Yaralarını sararken ve bundan sonra nasıl ilerleyeceğine karar verirken bunu kendisi için yapacaktı. Bu ona Rebecca hakkındaki duygularını çözmesi için zaman kazandıracaktı. *Raisa*, diye düzeltti kendini. Ondan kaçmak işe yaramayacaktı. Onunla zamana ihtiyacı vardı, bire bir. Gerçekte kim olduğunu ve onunla oyun oynayıp oynamadığını anlamak için zamana. Gerçek.

Ancak bu sefer kalbini verme konusunda daha dikkatli olacaktı.

Han iç çekti. "Pekâlâ," dedi. "Ben varım. Sonuna kadar. Hâlâ kızgınım ama somurtmayı bıraktım."

Sanki onu daha fazla utandırmak istemiyorlarmış gibi gözlerini kaçırarak ciddiyle başlarını salladılar.

"Cat," dedi Han. "Hâlâ benim için mi çalışıyorsun?"

Cat ona şüpheyile baktı, sonra başını salladı. "Sana yemin ettim, değil mi?"

!"

"Güzel. Onbaşı Byrne ve Averill Demonai
Bu öğleden sonra Fellsmarch'a. Onlarla birlikte gitmeni istiyorum."

Cat, Dancer'dan Han'a baktı. "Ne? Bir mavi ceket ve bir bakırbaşla mi istiyorsun? Beni ne sanıyorsun?"

"Bana yardım etmek istiyor musun, istemiyor musun? Ne dediğimi hatırlıyor musun? Sadece sevdiğin işleri yapamayacağını?"

Cat isteksizce başını salladı. "Hatırlıyorum. Ama kim tutacak Burada sana göz kulak olabilir miyim?" Elini genişçe açtı. "Hiçbirine güvenmiyorum."

"Ayıracak adamım yok. Şehri biliyorsun ve orada gözlere ve kulaklara ihtiyacım var." Cat hâlâ kararsız görününce ekledi, "Ben bir nedeni olmasaydı seni göndermezdi. Ragmarket'e geri dönmeni ve dediğin gibi oraya tekrar yerleşmeni istiyorum."

"derken ne demek istiyorsun?" Cat sordu.

"Bak bakalım yaygara mi? Öyle olmalı. Bayarların başka dertleri var ve en son Oden's Ford'da olduğumu biliyorlardı. Bütün Ragger'ların öldüğünü söylediğini biliyorum, ama bak bakalım biri Eğer yeniden bir ekip toplayabilerseniz, göz ardı edebilirsiniz."

Cat ona baktı. "Ne tür bir ekip istiyorsun? Aceleciler mi, kaydırıcılar mı, kilitçiler mi, koşucular mı, ne?"

"Rom dalgıçlarına ve dubberlere, kızlara ve koylara ihtiyacım var. kanunu eğlendirmek. Daha da önemlisi, kaliteli ve güvenebileceğimiz insanlar istiyorum.

-"Başlangıç için sadece bir avuç yeterli." Çenesini eşyalarından oluşan yığına doğru salladı. "Çantamı al ve şundan bir şeyler al. Sanırım bir hafta içinde şehirde oluruz."

Cat eşyalarını karıştırdı ve çantasını kaldırdı. "Bunların hepsini almamı istediğine emin misin?"

Han başını salladı. "Klanlar daha fazlası için iyi olacak."

"Kimin sokak ağası olduğunu söylememi mi istiyorsun?"

Han bir an düşündü. "Onlara sokaktaki adımın İblis Kral olduğunu söyle. Al. Sana çete işaretini göstereyim." Cat ona kömürleşmiş bir Ocaktan bir çubuk aldı ve Han çubuğun üzerine bir sembol çizdi. Ocak taşı zikzak olan dikey bir çizgi. "Buna personel ve gösteriş diyebilirsiniz," dedi. "Şehir dışında bağlantılarım olduğunu söyle ama Düşmanlar," diye devam etti. "Eğer titriyorlarsa içeri gelmemelerini söyle." "Anladım," dedi Cat.

"Şimdi, senden yapmanı istediğim ilk şey şu." Durakladı, hasta odasını ortak salondan ayıran askılara baktı. Onların seğirdiğini görmüş müydü?

Bones. Büyülü bariyerler koyması gerekiyordu ama burada, kampta bu aklına gelmemişti. Şu anki durumunda bunun mümkün olduğundan bile emin değildi.

Dancer'a başıyla bölücüyü işaret etti. Dansçı Sessizce ayağa kalktı, bölmeye doğru ilerledi ve perdeleri kenara çekti. Ortak salon boştu.

"Belki hâlâ biraz kaprisliyim," dedi Han, "ama daha yakına gel." Sesini daha da alçaltarak, "Cat, herkese söyle Nehrin her iki yakasına da mavi kanlıların tahtı Briar Rose'un elinden almak istediklerini söyle. Onlara kraliçenin cenazesine gelmelerini ve soyluların bu konuda ne düşündüklerini bilmelerini söyle. Pazar günü kraliçenin cenazesinden önce bu işi halledebilir misin?"

Cat başını salladı.

"de dikkatli ol. Eğer hala sıcaksa, ortalıkta görünme. Seni kaybetmek istemiyorum. Anma töreninde görüşürüz ve oradan devam ederiz."

Han başını kapıya doğru eğdi. "Gitseniz iyi olur yoksa Onbaşı Byrne'ü kaçıracaksınız."

Dancer, Cat'i kapıya kadar geçirdi. Uzun bir süre orada durdular. birlikte fısıldaşıyorlardı. Dancer uzandı ve Cat'in saçından bir tutamı geriye doğru taradı. Sonra kucaklaştılar, öpüşürken Cat parmak uçlarında yükseliyordu.

Kıskançlık Han'ın içini titretti. Umutlarının yaşadığı ortasındaki boşluğu ne zaman doldurabileceğini merak ediyordu.

Bu düşünceden sıyrıldı ve plan yapmaya odaklanmaya çalıştı. Yarın Raisa ve klan soylularıyla buluşacaktı. Ve yarın gece Crow'u ziyaret edip dertleşecekti.

C H A P T E R S E V E N T E N

OYUNLAR BAŞLIYOR

Amon Byrne, Yedi Diyar'daki en tehlikeli yolları, saraydaki daha da tehlikeli siyasi labirentlerde gezinmeye tercih ediyordu. Kolayca ve rahatça yalan söyleyebilme yeteneği ona bahşedilmemişti. Başkalarını zekâsı ve ikna kabiliyetiyle kandırırdı. Çirkin şeyleri güzelleştiren, başkalarını kendi çıkarlarına aykırı davranmaya ikna eden türden konuşmalarda usta değildi.

Çoğu zaman bu onu rahatsız etmedi. Diğer yeteneklerine güveniyordu. Güçlü yönlerini geliştirmek için çok çalışmıştı, böylece onları kraliçesinin ve ülkesinin hizmetine sunabilirdi. Çoğu zaman konuşarak kurtulması gereken durumlara düşmekten kaçınmayı başarıyordu.

Ancak şimdi, olayın farklı yönlerini bilen bir izleyici kitlesine karmaşık bir yalan söyleme süreci gerektirecek bir durumla karşı karşıyaydı. Gerçek.

Kraliçenin dinleyici odasının dışındaki antrede bekledi. Çocukluğunu şatoya yakın bir yerde geçirmişti, bu yüzden çevre tanıdıktı. Politika öyle değildi. İzni kimin verebileceğini belirlemek sabahın çoğunu almıştı. talep edildi. Mahkeme kraliçeler arasında olduğu için hükümet kargaşa içindeydi.

Amon sağ elindeki kurt yüzüğüne dokundu, bu artık bir alışkanlık haline gelmişti. Bu onu sakinleştirdi.

Kâhya başını kapı aralığından uzattı. "Onbaşı Byrne?" dedi. "Sizin için hazırlar."

Amon tanıdık seyirci salonuna girdiğinde kraliçenin tahtının siyah örtüyle kaplanmış olduğunu gördü. Üzerinde kimsenin oturmadığını görmek onu sevindirmişti. Henüz oturmamıştı.

Odanın diğerk ucuna alternatif bir düzenek kurmuşlardı; oldukça özenle hazırlanmış, yükseltilmiş bir sandalye ve etrafında bir yükselti üzerinde kümelenmiş diğerk sandalyeler. Bu, Yüksek Büyücü Gavan Bayar; İskoçyalı Ordusu Generali Bron Klemath; Lassiter Hakkam'dan oluşan Vekiller Konseyi olacaktı.

Soylular; Ruh klanlarını temsilen Raisa'nın babası Averill Demonai; ve şu anda Katedral Tapınağı'nın sözcüsü olan Roff Jemson.

Dinleyici salonunun yan duvarları Amon'un çoğunu tanımadığı mavi ceketli muhafızlarla kaplıydı. Bu da endişe verici. Bir sarsıntıyla, Raisa'nın Muhafız Yüzbaşı olarak aslında onlara komuta ettiğini fark etti ama şu anda destekten çok tehdit gibi görünüyorlardı. Raisa'dan ayrılalı çok olmamıştı. saray muhafızlarının böylesine dramatik bir şekilde yer değiştirmesi çok uzun sürmüştür.

Konsey üyelerinin en yakınında keskin hatlara sahip Mason Fallon, mürekkep siyahı saçları ve kalıcı sakal gölgesiyle. Amon Fallon'u iyi tanımıyordu ama ona hiç güvenmemişti. Şimdi Fallon bir onbaşı atkısı takıyordu. Bu ne zaman olmuştu ve buna kim izin vermişti?

Amon, Jemson'u görünce neşelendi. Bir tane vardı En azından Averill dışında dost bir yüz. Jemson, Oden's Ford'a gitmeden önce Amon ve Raisa'yı kaptan ve kraliçe adayı olarak birleştiren törene başkanlık etmişti. Yani konuşmacı kendi sırlarını saklıyordu.

Konsey üyeleriyle aynı seviyede oturan Micah Bayar'ın resmi bir görevi yoktu ve orada bulunmaması gerekiyordu. Babasının seçimiyle mi oradaydı? Yoksa Mellony'nin seçimiyle mi?

Amon diğerlerini taradı. Klemath'ı hiçbir zaman sevmemişti ve Klemath da Byrnes'leri sevmiyordu. Aralarında doğal bir Elit Kraliçe Muhafızları ile düzenli ordu arasındaki rekabet ve Amon'un babası Edon Byrne, ordunun paralı askerlere daha az ve yerli askerlere daha fazla güvenmesi gerektiği yönündeki görüşünü gizlememişti. Askerler. Ve son zamanlarda, Klemath'ın birçok konuda Büyücü Konseyi ile ittifak yaptığı görülüyordu.

Klemath oğulları Keith ve Kip'i Raisa'nın peşine takmış, kraliyet ailesinden biriyle evlenerek yükselmeyi ummuştı. Şimdi de Mellony ile evlenmeyi umuyor olabilirdi, Bayarların evlilik planlarından onu haberdar etmediklerini varsayarsak.

Lassiter Hakkam çoğu asilzade gibi şık giyinmişti.

Son pahalı kıyafetler. Zekiydi, ama Amon'a göre görüş, özellikle akıllı değil. Hakkam, Raisa'nın amcası, Melissa ve Jon'un babasıydı. Halktan biri olduğu için Amon'a pek ihtiyaçları olmamıştı.

Gavan Bayar siyah büyücü cübbesi giymişti, cübbesi omuzlarına dökülmüştü, üzerinde tanıdık Bayar şahinleri işlenmişti, tılsımı ise en üstte sergileniyordu. Amon'a baktı, bakışları keskin ve hesaplıydı, sanki Amon kesmeye hazırlandığı kızarmış bir et parçasıydı.

Micah, siyah cübbesi ve şahin şalıyla babasını yansıtıyordu. Teni siyah saçlarına karşı kireç gibiydi. Neredeyse hevesle öne doğru eğildi, siyah gözleri Amon'un önemli haberler getirebileceğini düşünmüş gibi Amon'a sabitlenmişti.

Averill tüccar tarzında şık giyinmişti, Demonai tılsımı Bayarlara ve onların büyücü tılsımlarına bir meydan okumaydı. Beyaz giymişti, Ruh klanlarının yas rengi. Bu da onu kargalar arasındaki bir güvercin gibi diğerlerinden ayırıyordu.

Amon, yas tutan siyahlar içindeki bu insanların, kemiklerini didiklemeye hazır bir leş kuşu sürüsüne benzediğini düşünmeden edemiyordu.

Bayarlar, Raisa'nın kız kardeşi Prenses Mellony'yi paranteze aldılar. ortadaki süslü sandalyeye oturdu. Onu gerçekten tahta oturtmaya cesaret edememiş olsalar da, oturtmuş da olabilirlerdi. Zaten Raisa'dan daha uzun boyluydu ama Amon'un gözüne büyük bir sandalyedeki küçük bir kız gibi görünüyordu.

Mellony her zaman Raisa'dan daha narin olmuştu, küçükken bile. Ancak bugün giydiği elbise onu daha yaşlı göstermek, bazılarının oynamasını istediği role uygun hale getirmek için tasarlanmıştı.

Evlilik çağına gelmiş bir kraliçe gibi görünmek için.

On üç yaşında, diye düşündü. Neredeyse on dört. Elbisesi matem siyahıydı ve sade kesilmişti, açık tenini ve sarı saçlarını gösteriyordu. Burnunun ucu pudranın altında hafifçe pembeleşmişti ve gözlerinde ağlama izleri vardı. Bugün giyindiği ve makyaj yaptığı haliyle on altı yaşında gibi görünüyordu. Kraliçe Marianna'nın elmasları boynunda ve bileklerinde parılıyordu.

Zaten rolünü oynuyor, diye düşündü Amon acı acı. Mellony'nin her zaman hafif ve önemsiz olduğunu düşünmüştü ama... tahta giden yolun temizlenmesinde bir rol oynamış olması mümkün müydü?

Kes , dedi kendi kendine. Sen önyargılısın. Her zaman Raisa'dan olacaksın. Mellony her zaman annesine yakın olmuştu. Bu mücevherlerini takmak istemesi mantıklı.

Amon öne çıktı ve Mellony'nin önünde diz çökerek yumruğunu göğsüne götürdü. "Majesteleri," dedi. "Lütfen yas tutan bir ulus olarak paylaştığımız kaybınız için başsağlığı dileklerimi kabul edin."

Fena değildi, diye düşündü. Bütün sabah bunun provasını yapmıştı. "Kaybınız için de başsağlığı dileklerimi kabul edin, Onbaşı Byrne."

Mellony net ve yüksek bir sesle şöyle dedi. "Bu kaybı biz de en az sizin kadar hissediyoruz. Korkunç bir zaman, değil mi?" Eliyle bir işaret yaptı

kalkması için ışıltılı elini uzattı. "Lütfen. Oturun. Byrnes'ler bizim dostlarımız ve sadık hizmetkârlarımızdır. Huzurumuzda oturabilirler."

Amon, birinin ona kraliyet "biz "i konusunda koçluk yapmış olabileceğini tahmin etti.

Amon için bir sandalye hazırlandı ve Amon beceriksizce sandalyeye oturdu. Kürsünün dışında olduğu için herkes hâlâ ona bakıyordu.

"Mahkemeye tekrar hoş geldiniz Onbaşı Byrne," dedi Lord Bayar. "Fells'e döndüğünüzü duyduğumda şaşırdım. Hâlâ akademide olduğunuzu sanıyordum. Babanızın ölüm haberini nasıl aldınız?"

"Aslında çoktan yola çıkmıştım Lord Bayar," dedi Amon. "Babam buradaki durumu göz önünde bulundurarak eğitimimi ertelememi ve eve dönmemi istemişti. Keşke daha erken gelseydim."

"Buradaki durum nedir?" diye sordu Bayar. "Özellikle neyi kastediyorsunuz? Endişelenmek için özel bir nedeniniz var mıydı?" Durakladı. "Kraliçe hakkında bir endişe belki?"

Amon bunun nereye varacağından emin değildi ama tehlikenin havayı yoğunlaştırdığını hissedebiliyor ve kalp atışlarının kulaklarında attığını duyabiliyordu.

Amon, "Gerard Montaigne'in Tamron'daki faaliyetlerinden endişe duyuyorduk," dedi. "Çok büyük bir ordusu var. Tamron'daki hakimiyetini sağlamlaştırdıktan sonra kuzeye gelebileceğini tahmin ediyoruz."

Bayar'ın beklediği cevap bu değilmiş gibi . Uzun bir süre gözlerini kırpmadan Amon'a , sonra başını salladı. Memnun oldum. "Kesinlikle. Doğal olarak endişelerinizi paylaşıyoruz."

General Klemath öne doğru eğildi. "Babanızın bu nedenle sizi eve çağırma gereği duymasına şaşırdım. Sınırlarımızın korunması ordunun sorumluluğundadır. Elbette Büyücüler Konseyi'nin de yardımıyla."

"Evet," dedi Amon. "Ama Montaigne kuzeye gelirse, bizim yerimiz burası. Ordunun işine odaklanabilmesi için kraliyet ailesinin ekstra korumaya ihtiyacı olacak." Durakladı. "Micah'nın da eve erken döndüğünü görüyorum. Belki de aynı sebepten?" Gözlerini Micah'ya dikti,

Yüzünün ona ihanet etmemesini umuyordu. En azından ikisi -belki Lord Bayar da- Micah'nın Raisa'yı Oden's Ford'dan kaçırdığını ve onunla birlikte kuzeye geldiğini, ancak yolda onu kaybettiğini biliyordu.

Şansımız varsa, Bayarlar onun bildiğini bilmiyorlardı.

Micah, "Geri döndüm çünkü bu noktada burada faydalı olabileceğime inandım," dedi. "Ve çünkü burada, sarayda özlediğim bazı kişiler vardı." Prenses Mellony'ye gülümsedi, o da kızardı ve gözlerini indirdi.

Bir kez daha Amon'un içine şüphe düştü.

"Döndüğümde Prenses Raisa'yı burada bulmayı umuyordum," dedi Amon. "Ondan herhangi bir haber var mı?"

"Hayır," dedi Micah. "Prensesin varisi hâlâ kayıp." Bunu söylerken babasına baktı, yüz ifadesi okunamıyordu.

Amon, Micah'nın yüzüne bakarak, "Mutlaka nerede olduğuna dair bir haber vardır," diye ısrar etti. "Oden's Ford'da değildim ama sanıyordum ki-"

Lord Bayar, "Sonbaharda kraliyetten kaçtığından beri prenses varisten ne bir iz ne de bir haber var," dedi. Bakışları Micah'a kaydı, bir uyarı gibiydi. Micah'nın dudakları gerildi ve hiçbir şey söylemedi.

Demek hikâye böyle olacaktı. Ne Kraliçe Marianna ne de Bayarlar Mellony'ye kız kardeşinin Oden's Ford'da bulunduğunu söylememişti. Micah ve Fiona'nın Raisa'yı Fellsmarch'a geri getirirken Tamron'da kaybettiklerinden de bahsetmemişlerdi. Yaklaşık bir yıl önce ortadan kaybolduğundan beri görülmemiş ya da haber alınmamış olsaydı onu bir kenara koymak daha kolay olurdu.

Amon babadan oğula bakarak Mika'nın ne söylediğini merak etti. babasına Raisa'dan bahsetti. Micah çenesini kaldırdı ve Amon'un bakışlarına karşılık verdi, sanki daha fazlasını söylemesi için ona meydan okuyordu. Amon'un Raisa'nın Oden's Ford'a kaçmasına yardım ettiğinden, orada birlikte olduklarından şüphelenmiş olmalıydı. Ama bunu kabul etmeleri ikisini de vatana ihanet suçlamasıyla karşı karşıya bırakacaktı ve Micah bunu biliyordu.

"Oh, Raisa'yı özledim!" Mellony gözlerini kırıştırarak konuştu. "Şimdi her zamankinden daha fazla birlikte olmalıyız. Yedi Diyar'ın dört bir yanına kuşlar ve haberciler gönderdik," diye ekledi sesi titreyerek. "Kız kardeşimin mümkün olsaydı annemizin cenazesinde burada olacağını biliyorum." Titreyen bir nefes aldı. "Korkarım ki en kötüsü."

Amon, Yedi Diyar'ın savaşta olduğunu düşündü. İletişim kesildi. Sen göndermiş olsan bile Raisa'nın bir mesaj alacağını nasıl düşünebilirsin? Ama bunu yüksek sesle söylemedi. Tehlikeli bir zeminde olduğunu biliyordu. Eğer Raisa'nın düşmanlarına oynamayacağını, şehirden asla canlı çıkamayacağını söyledi.

"Ne zamandır buradasınız Onbaşı Byrne?" Lord Bayar sağ eline taktığı gösterişli yüzüğü parmaklayarak sordu.

Amon soruda bir tuzak olduğunu duymuştu ama bundan kaçınmak için hangi yöne adım atması gerektiğinden emin değildi. "Fellsmarch'a birkaç gün önce

Batı Duvarı," dedi. "Babamla ilgili haber geldiğinde buradaydım. Hemen Marisa Pines Kampı'na doğru yola çıktım."

"Demonai Yüzbaşı Byrne'ün grubunu geçitte buldu. Hepsi ölmüş," dedi Averill.

"Hepsi öldü mü?" Mellony ağzından kaçırıldı. "Peki ya ona saldıran haydutlar? Kim olduklarını biliyor muyuz?"

"Hayır, ," dedi Amon, prensesin iki yanındaki Bayarların dayanılmaz bir şekilde farkındaydı. Bir yalancı olarak sınırlarını bildiğinden gözlerini .

Lord Averill, "Tüm ekibi öldürüldüğü için tam olarak ne olduğunu bilmemiz pek mümkün değil," dedi. "Ona saldıranlar Muhtemelen çoktan Tamron'a geri dönmüştür."

"Umarım Muhafızlar olarak General Klemath ile birlikte çalışarak sınırlarımızı güneyden gelebilecek yeni saldırılara karşı güçlendirebiliriz."

Amon söyledi. General'e baktı ve karşılığında soğuk bir baş selamıyla karşılaştı.

Prenses Mellony şiddetle, "Eğer katilleri tespit edilirse, merhamet göstermeyeceğiz," dedi.

"Demonai'nin kendilerini suçluyor olabilirler mi?" Lord Bayar, sanki Averill orada oturmuyormuş gibi sordu. "Bakırbaşlarla ilişkiler son zamanlarda gerginleşti. Prenses Raisa'nın kaybolmasında onların parmağı olabileceğinden şüphelenenler var."

Dikkatli ol, diye düşündü Amon. Tüccar yüzü biraz kaymış olan Averill Demonai'ye baktı.

"Bu pek mümkün görünmüyor efendim," dedi Amon, Lord Bayar'a dönerek. "Babam ve diğer muhafızlar arbalet okları ve kılıçlarla öldürüldü. Demonai silahlarıyla değil."

"Herkes bir arbalet alabilir," dedi Lord Bayar.

"Bahsettiğiniz gergin ilişkiler, Jinxflinger'ların Ruh Dağları'na yaptıkları akınların ve bize yönelik saldırıların doğrudan bir sonucudur. yayla köyleri," dedi Averill. "Demonai'nin büyücülere karşı harekete geçmek için yeterli nedeni olsa da, büyücülerin hangi güdüyle hareket ettiklerini anlamak zor.

Demonai, Kaptan Byrne ve ekibini öldürmek zorunda kalacaktı. Aslında, Demonai dün gece Marisa Pines'da Kaptan Byrne'ü bir savaşçı töreniyle onurlandırdı. Kaptan Byrne'ün bir savaşçı olduğu düşünülürse, bu olağanüstü nadir bir durum. Valesman."

"Şikâyet edip durduğunuz saldırılardan büyücülerin sorumlu olduğuna dair bir kanıt görmedim," dedi Lord Bayar. "Ne de ikna edici dair kanıt yok. Büyücü Konseyindeki bizler, bunların sadece flashcrafting üzerindeki yasağı sürdürmek için bir bahane olduğundan şüpheleniyoruz."

Hem Averill hem de Bayar, birbirlerine değil de izleyicilerine replik söyleyen aktörler gibiydiler.

Lord Bayar bekledi ve Averill bir şey söylemeyince konuyu değiştirdi. "Sanırım Yüzbaşı Byrne'ün cesur bir asker olduğu konusunda hemfikiriz.

ve yetenekli bir komutan. Yine de, görünüşe göre kritik bir zamanda kraliçeyi korumasız bırakması talihsizlik." Bayar başını dikleştirdi Stoles. "Saraydan ayrılmasıyla ilgili henüz iyi bir açıklama duymadım."

Amon kaskatı kesildi ama elbette Lord Bayar'a verecek bir cevabı yoktu, çünkü Yüksek Büyücü'ye babasının prenses varisini güneye kaçırmaya yardım etmek için gittiğini söyleyemezdi.

Byrne, Raisa'nın varlığının Marianna'yı Yüce Büyücü'nün etkisine karşı güçlendireceğini umuyordu.

Averill soğuk bir ifadeyle Bayar'a baktı. "Kaptan Byrne her ne yapıyorsa, bunun Gri Kurt hattına hizmet etmek için olduğuna güvenim tam," dedi.

"Muhtemelen ne hiçbir zaman tam olarak bilemeyeceğiz," dedi Mellony tartışmaya girerek. "Babası henüz gömülmemiş olan Onbaşı Byrne için bunun zor bir konu olduğuna eminim." Öne doğru eğildi. "Bana sormak istediğiniz bir şey olduğu söylendi, Onbaşı Byrne. Lütfen, özgürce konuşun."

Cömert biri, diye düşündü Amon. Artık taç onun elinde olduğuna göre.

Gavan Bayar öne doğru oturdu, eli muskasının üzerindeydi ve yanlış bir şey söylerse onu öldürecekmiş gibi bakıyordu.

"Bir ricam var," dedi Amon. "Alışılmadık bir şey ama "Babamın Kraliçe Marianna'ya olan uzun hizmetinin ışığında bunu kabul edebilirsiniz."

"Ne olursa," dedi Mellony hızla, sonra Lord Bayar'ın bakışları altında soldu. "Eğer yapabiliyorsak, Onbaşı Byrne, yaparız," diye düzeltti.

Amon, "Babamın küllerinin kraliçesinin yanına, Marianna Tepesi'ne gömülmesini rica ediyorum," dedi. Mellony'nin şaşkın bakışları

"Onun yanında falan değil. Belki yakınlarda bir yerde, belki mezarının dibinde bir yerde.

hayattayken olduğu gibi ölümünde de ona göz kulak olmaya devam edebilir."

"Ah!" Mellony ellerini önünde kavuşturmuş, gözlerinden yaşlar süzülürken ipekten bir kıvrımla ayağa kalktı. "Oh, bu çok romantik. Kaptan Byrne'ün kraliçesini sonsuza dek izlediğini düşünmek."

"Siz Byrnes'lerin Katedral Tapınağı'nda bir mezarı yok mu?" Lord Bayar, görünüşe göre romantizmden etkilenmemiş gibi konuştu. "Babanızı annenizin yanına gömmek daha uygun olmaz mıydı?"

"Evet Lord Bayar, öyle görünüyor," dedi Amon büyücünün gözlerinin içine bakarak. "Ama annem anlayışla karşılardı. O bilirdi Babamla evlendiğinde kraliçe ve kaptan arasındaki özel bağdan bahsetmişti. Yaşamdan ölüme kadar devam eden bir bağ."

Lord Bayar kaşlarını çatı. Amon, Yüksek Büyücü'nün içgüdüsel olarak talebi reddetmek istedi ama yapmak için iyi bir neden bulamadı. "Konuşmacı Jemson," dedi Bayar. "Majestelerinin anma törenini siz yöneteceksiniz. Eski geleneklerin sürdürülmesinden siz sorumlusunuz. Bu biraz... saygısızca görünmüyor mu?"

Jemson parmaklarını birbirine geçirdi ve bunu düşündü, yüz ifadesi ciddiydi. "Kraliçeler ve kaptanlar arasındaki bağın gayet iyi farkındayım," dedi sonunda, yüzü hiçbir şey belli etmiyordu. "Her iki ailenin de arzusu buysa buna itirazım olmaz."

"Lord Demonai?" Lord Bayar Averill'e döndü. "Kraliçenin eşi olarak, bunun uygunluğunu sorgulayabileceğinizi düşün-"

Averill, "Kaptan Byrne'ün külleri beni hiç tehdit etmiyor Lord Bayar," dedi. "Kaptan'ı sorgulamak için hiçbir zaman bir nedenim olmadı.

Byrne'ün sadakati ya da kraliçeye duyduğu saygının doğası." Gavan Bayar'a yönelttiği bakış Dyrnnewater'ı dondurabilirdi.

Mellony nemli bir şekilde gülümsedi. "Sanırım annem, kraliçe, kaptanının yakınlarda uyuduğunu bilmekten memnun olacaktır," dedi. Tekrar.

Micah onun elini kendi eliyle kapattı, eğildi ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Kızardı ve bir şeyler fısıldayarak karşılık verdi.

Amon ekranı görmezden gelmeye çalışarak, "Teşekkür ederim, Majesteleri," dedi. Oradan çıkmaktan başka bir şey istemiyordu. Southbridge'in acımasız sokaklarını saraydaki bağlantılara tercih ederdi. Ne de olsa istediğini elde etmişti; gömü alanını önceden inceleme şansı ve anma töreninde olayların içinde olmak için bir bahane.

"O halde izninizle, Meclis Başkanı Jemson ve ben bugün ilerleyen saatlerde defin alanını gezeceğiz ve babamın töreni hakkında bir karar vereceğiz. ve mezarının yeri." Amon ayağa kalktı ve eğildi. "İzin verirsiniz, ben "

"O kadar çabuk değil," dedi Lord Bayar.

Amon olduğu yerde dondu kaldı, kafasını kaldırmadı.

Baş Büyücü, "Onbaşı Byrne, Vekiller Konseyi sizden biraz daha zaman talep ediyor," dedi. "Lütfen oturun."

C H A P T E R E I G H T E E N

BİR YALANLAR ŞEBEKESİ

Amon tekrar oturdu, kalbi üniforma ceketinin altında çarparken yüzünü yeni yağmış kar gibi boş tutmaya çalışıyordu. Başını kaldırdı ve Baş Büyücü'nün soğuk mavi gözleriyle karşılaştı.

Bayar, "Son kayıplarımızın ve Kraliçe Marianna'nın gömülmesinin ötesine bakmak zor olsa da, taç giyme töreni konusunu dikkate almalıyız" dedi.

"Taç giyme töreni mi, efendim?" Amon söyledi. Önce Prenses Mellony'ye, sonra tekrar Lord Bayar'a baktı.

"Sizin de dikkat çektiğiniz gibi, düşmanlarımız güneye doğru toplanıyor," dedi Lord Bayar. "Haberleri duydunuz mu? Tamron Sarayı Gerard Montaigne'in eline geçmiş."

Amon başını iki yana salladı. "Hayır," dedi şaşkın bir dehşete kapılmış gibi yaparak. "Bunu duymamıştım."

Bayar, "Tahtımızı uzun süre boş bırakmayı göze alamayız," dedi. "Bu, güneydeki düşmanlarımızın doldurmaktan mutluluk duyacakları bir güç boşluğu olarak algılanacaktır. Montaigne, kardeşlerine karşı savaşmaya devam etmektense Fells'i fethetmenin daha kolay olduğuna karar verebilir."

Amon dürüstçe, "Bunun nerede görebiliyorum," dedi.

Lord Bayar, "Prenses varisin uzun süreli yokluğu göz önüne alındığında, Kraliçe Marianna zor bir karar verdi," dedi. "O değiştirdi Prenses Raisa'nın bir daha eve dönemfarkındaydı. Tahtın boşalması ve Prenses Raisa'nın bulunamaması durumunda Prenses Mellony'yi halefi olarak atadı," diye nazikçe sözlerini tamamladı. Başını iki yana salladı. "Hiçbirimiz bu alternatif plana ihtiyaç duyulacağını tahmin etmemiştik."

"Raisa hâlâ dönebilir," dedi Mellony, belli belirsiz bir itirazda bulunarak. "Kimsenin onu bir kenara attığımızı düşünmesini istemiyorum."

Averill, "İnsanlar tam olarak böyle düşünecek kızım, özellikle de Demonai," dedi. "Konseyde buna karşı oy kullanmamın bir nedeni de buydu."

Lord Hakkam ilk kez söz alarak, "Prenses Mellony için bunu kabul etmek zor," dedi. "Ancak, Arden ve Tamron'daki mevcut krizi göz önünde bulunduran Vekiller Konseyi, Prenses Raisa'nın Kraliçe Marianna'nın anma töreni için geri dönmemesi halinde, Prenses Mellony ile devam etmemiz gerektiğine karar verdi. Mellony'nin taç giyme töreni."

Amon hiçbir şeyi kaçırmamak tüm yüzleri aynı anda izleyebilmeyi diledi. Önce Meclis Başkanı Jemson'a baktı. Konuşmacının Yüzü pürüzsüz ve sorunsuzdu. Akıllı bir adamdı. Muhtemelen direnmenin bedelini en az Amon kadar iyi biliyordu.

Mellony bir şekilde hem suçlu hem de heyecanlı görünmeyi başarmıştı. Bilinçsizce uzandı ve Micah'nın saçlarını sanki bir tılsımmış gibi okşadı. Kraliçe olmayı hiç ummamıştı, diye düşündü Amon.

Bu fikir hoşuna gidiyor. Ve gizli kalbinde bunun ona Micah'ı kazandıracağını biliyor.

"Gerçekten bu kadar acil mi?" Amon sonunda, sanki kendisiyle pek ilgisi olmayan ilginç bir habermiş gibi konuşmaya çalışarak, "Gerçekten bu kadar acil mi?" dedi. "Montaigne yeniden toplanmadan önce biraz zamanınız var gibi görünüyor. Tamron Sarayı'nın kuşatması çok olmalı. Dağlara doğru yürümek istiyorsa havanın düzelmesini beklemesi gerekecek. Bildiğim kadarıyla dağ savaşları konusunda hiç tecrübesi yok."

Lord Bayar, Amon'un sözlerinin üzerine atılarak, "Oysa az önce Montaigne'in oluşturduğu risk nedeniyle eve döndüğünüzü söylediniz," dedi

Bir sineğin üzerindeki alabalık gibi. Her *ikisini de yapamazsın*, dedi yüz ifadesi. "Montaigne'i hafife almanın akıllıca olduğunu düşünmüyorum. Bakın ne diyor Tomlinlerin başına geldi."

"Tahtı neden uzun süre boş bırakmak istemediğinizi anlayabiliyorum," dedi Amon. "Ama Prenses Raisa daha sonra geri dönerse ne olacak?" Micah Bayarın siyah gözlü bakışlarını üzerinde

hissedebiliyordu.

Lord Hakkam omuz silkti. "Böyle bir durumda... meseleleri yeniden düzenlemek için herhangi bir hüküm yok," dedi. "Kabul etmelisiniz ki Kimseye bir şey söylemeden öylece kaçıp gitmesi sorumsuzca."

Krallığın varisi olan prensese sorumsuz demek Hakkam için ya cesurca ya da gözü kara bir davranıştı. Yine de Amon bunun nasıl soylular Raisa'nın kayboluşunu pek hoş karşılamazdı. Onlara bu olayın, Raisa'nın ölümü ile sonuçlanacağı söylenmemişti. bir büyüyle zorla evlendirildi. Onlara muhtemelen Raisa'nın kraliçeyle tartıştığı ve hışımla çekip gittiği söylenmişti. Gri Kurt soyu dik başlı olarak bilinir. Hanalea'ya bakın.

Amon yapabileceği tek şeyin bu olduğunu biliyordu, bir şüphe uyandırmaya çalışmak, işleri yavaşlatmaya çalışmak. Ama neden Amon Byrne'e taç giyme töreniyle ilgili planlarını anlatsınlardı ki? Eğer Raisa hâlâ yaşıyorsa ve Amon onun nerede olduğunu biliyorsa, hemen geri dönüp ona söylemesini beklerlerdi. Bu da gerçek bir sorun yaratmadan önce avlarını ortaya çıkarabilirdi.

Bu yüzden hiçbir şey söylemeden oturdu, kovulmayı bekledi, Raisa'ya ne söyleyeceğini ve kendi inatçı kraliçesinin aptalca bir şey yapmasını nasıl engelleyeceğini düşündü.

"Kraliçe Mellony'nin bir muhafız yüzbaşısına ihtiyacı olacak," dedi Lord Bayar ve onu şimdiki zamana geri döndürdü.

Oh.

Kraliçe Mellony. Bu ses Amon'un derisini kaşındırdı.

"Evet," dedi bilgece başını sallayarak. "Aynen öyle." Kulağa aptal gibi geldiğini biliyordu ama teklifi yapmayacaktı. Zihni öfkeyle çalıştı. Raisa haklıydı, her zaman olduğu gibi siyasi konularda önemli. *Evet de*, demişti. *Evet de, yoksa bu senin ölüm fermanın olur.*

Mellony ona gülümseyerek, "Muhafızlarımın kaptanı olmayı kabul ederseniz onur duyarım, Onbaşı Byrne," dedi.

Amon, Raisa'nın kendisini uyarmış olmasından ve gafil olmasından memnundu. Bayarlar, Byrne'lerin Amon'un seçtikleri kraliçe üzerindeki tam kontrolleri. Öyleyse neden Byrne'ün kaptan olarak seçilmesini kabul etsinler ki?

Raisa bir neden öne sürmüştü: Bayarlar Mellony'nin tahta çıkmasının tartışmalı olacağını biliyorlardı. Buna ellerinden geldiğince meşruiyet katmak isteyeceklerdi. Eğer bir Byrne geleneğın gerektirdiğı gibi kaptan olmayı kabul ederse, bu onu daha inandırıcı kılacaktı.

İkinci olasılık ise onu gerçekten aptal sanmalarıydı.

Üçüncü olasılık ise, herhangi bir belirti gösterdiğinde onunla başa çıkabilmek için onu yakınlarında ve gözetimleri altında tutmak istemeleriydi.

işbirliğı yapmamaktan.

Kimin hangi sırları bildiğini aklının bir köşesinde tutmak zordu.

Herkes onun cevabını beklerken Amon bu konu üzerinde çok uzun süre düşündüğünü fark etti.

"Gururum okşandı, Majesteleri," dedi Amon. "Ama aynı zamanda şaşırdım da. Oden's Ford'da yaklaşık dört yıl geçirmiş rağmen hâlâ bir askeri öğrenciyim. Daha 18 yaşındayım. Beni seçmenizi beklerdim. daha eğitimli ve deneyimli biri."

" ama," diye tersledi General Klemath. "Bu kadar şaşırmış olamazsınız. Kırılma'dan beri hep bir Byrne oldu."

O da bu durumdan memnun görünmüyor, diye düşündü Amon. Belki de aptal oğullarından birinin bu görev için seçileceğini düşünmüştü.

Mellony gülümseyerek, "Karakter ve soyun eğitim ve deneyimden daha önemli olduğuna inanıyoruz," dedi.

Lord Bayar, "Tabii kız kardeşine Lydia ya da erkek kardeşine Ira adını vermemizi tercih etmezsen," dedi.

Bones, diye düşündü Amon. Lord Bayar'ın onu tanıdığına şaşırmıştı.

bir kız ve erkek kardeşi vardı. Bunu bilmesinden hoşlanmıyordu. Lydia ismini vermek onlar için olası bir çıkış yoluydu. Askerlik eğitimi almamış bir sanatçıydı. Hâlâ bir Byrne olmasına rağmen Bayar'ın hırsına daha az engel olacaktı. Bu, Lydia'yı tehlikeye atacaktı ve Kraliçeye çok fazla koruma.

Ve Ira on bir . İki yıl daha akademiye gidemeyecekti.

"General Klemath, haklısınız," dedi Amon. "Bunu tahmin etmeliydim. Her şey o kadar hızlı değişiyor ki, bunu anlamak zor. devam et. Hazırlanmak için Muhafızlar'da yıllarımın geçmesini bekliyordum. Kraliçenin trajik kaybı ve ardından babamı kaybetmemle birlikte bu fikre alışmam biraz zaman alacak sanırım."

Bayar'ın yüz ifadesi *çok uzun sürmesin* diyordu.

"Onbaşı Byrne," dedi Mellony. "Ortak noktamız şu: ikimiz de hiç beklemediğimiz rollere itildik. Birlikte öğrenebiliriz, sen ve ben."

Amon başını salladı. "Bu şekilde düşünmemiştim."

Tam da ihtiyacımız olmayan şey bu, diye düşündü Amon. Genç, uysal, deneyimsiz bir kraliçe ve muhafızların acemi bir kaptanı.

"Yani kabul ediyorsun?" Mellony hevesle öne doğru eğildi, çocuk reddedilmek istemiyordu.

Amon başını eğdi. "Evet," dedi. "Kraliçe'nin Muhafızlarının Kaptanı olarak hizmet etmekten onur duyarım, Majesteleri." Ne de olsa zaten öyleydi.

Lord Bayar uzun bir süre onu inceledikten sonra başını salladı, memnun görünüyordu. "Güzel." Konuşmacı Jemson'a baktı. "Bir tür dini tören falan yok mu?" dedi, açıkça ilgisiz bir tavırla. "Bunu sen mi halledeceksin?"

Konuşmacı Jemson başıyla onayladı. "Genellikle taç giyme töreni sırasında gerçekleşir," dedi. "Ben de birlikte bunun için hazırlanacağım."

Amon, Jemson'ın bir adanmış için iyi bir yalancı olduğunu düşündü.

Lord Bayar, "Teşekkür , Onbaşı Byrne," diyerek onu kovdu. "Naipier Konseyi toplantısı sona ermiştir."

Amon ayağa kalktı ve eğilerek geri çekildi ama artık ona dikkat etmiyorlardı. Mellony sandalyesinden inip ayağa kalktı ve Micah'yla hararetli bir şekilde sohbet etmeye başladı. Amon izlerken genç büyücü bir kolunu Mellony'nin omuzlarına doladı ve onu öpmek için kendine çekti.

Amon tüm bu haberleri Raisa'yla paylaşmaya can atmıyordu.

"Onbaşı." Amon irkildi ve başını kaldırıp baktığında Jemson'ı buldu. "Şu anda Marianna Tepesi'ne doğru at sürüyorum. Hazırlıklar. Neden sen de gelmiyorsun? Bazı kararlar alabiliriz ve sen de arazinin yapısını öğrenebilirsin."

Amon dikkatini Mellony ve Micah'dan uzaklaştırarak, "Evet, teşekkür ederim, öyle yapacağım," dedi.

Sözcü Jemson onun bakışlarını takip etti. "Görünüşe göre işimiz bizim için biçilmiş kaftan, değil mi?"

Amon kabul etmek zorunda kaldı.

Günün sonunda, Amon fiziksel ve zihinsel olarak Bitkin düşmüşlerdi. Gri Kurtlar Amon ve Jemson'a Marianna Tepesi'ne kadar eşlik etmişti çünkü Amon onları babasının onur muhafızlarının bir parçası olarak kullanmayı planlıyordu. Nihai plan ne olursa olsun, anma töreni sırasında güvenebileceği askerler istiyordu. Wien House'daki silah ustası görevinden ayrılarak Talia'yla birlikte kuzeye gelen Pearlie Greenholt dışında tüm Kurtları yerli doğumlulardı. Wode Tamron'da öldürüldükten sonra Amon'un üçlüsünde Wode'un yerini almıştı.

Mezarlık alanında yürüdüler ve Amon notlar alıp eskizler yaptı. Babasının vazosu fazla yer kaplamayacaktı, bu yüzden hâlâ donmuş olan topraktan derin bir mezar açmaya gerek yoktu. O uygun bir anıt için taş oymacılarıyla konuştu. Bir yandan da Raisa'yı başladıkları işi bitirmeye hevesli olanlara maruz bırakmadan alana sokup çıkarmanın güvenli bir yolunu arıyordu.

Fellsmarch'a döndüklerinde Amon, Kurt Timi'ni tekrar bilgilendirdi ve onlara operasyon günü için ön talimatlar verdi. Anıt. Son dakikaya kadar Prenses Raisa'dan haberleri olmayacaktı. Kurtlarına güveniyordu ama ne kadar az kişi bilirse, haberin dışarı sızma ihtimali de o kadar azalırdı.

Babasının küllerinin bulunduğu vazoyu Meclis Başkanı Jemson'a bıraktı. Küller, babasının ölümüne kadar Katedral Tapınağı'nda

Amon ve Kurtlarının defin alanına kadar eşlik edeceği anma töreni.

Erkek kardeşi Ira, kız kardeşi Lydia ve ailesiyle birlikte geç saatlere kadar süren bir akşam yemeği yedi. Amon'dan üç yaş büyük olan Lydia

Kısa süre önce evlendi ve bir çocuk bekliyor. O ve kocası, Bir tüccar olan Donnell Graves, kale yakınlarında bir ev kiralamıştı, çünkü resim siparişlerinin çoğu Bölgede yaşayan zengin soylular. Babaları ölünce Ira, akademiye gitme vakti gelene kadar Lydia'nın yanına taşındı.

Lydia babalarını annelerinin yanına, katedralin yakınındaki Byrne mezarına gömmeyi tercih ederdi ama bu, arzularını kraliçenin iyiliği için feda ettiği ilk sefer olmayacaktı. ve alem.

Konuşacak çok şey vardı - paylaşılacak anılar ve keder - ve onu bırakmak istemiyorlardı. Sonuç olarak, Amon atını kışla ahırından alıp Marisa Pines'e doğru uzun bir yolculuğa çıktığında saat oldukça geç olmuştu. Atını ahırın kapısından avluya doğru götürürken, binanın yanındaki gölgelerde bir hareket gördü.

Amon bunun bir önceki vardiyadan geç kalan ya da bir sonraki vardiyaya erken gelen muhafız arkadaşlarından biri olduğunu düşündü. "Oraya kim gidiyor?" diye seslendi usulca.

Ancak ışığa doğru adım atan uzun boylu, zayıf figür Kraliçe'nin Muhafızlarından biri değildi.

"Ne yapıyorsun burada?" Amon kılıcını serbest bıraktı ama yere doğru tutarak sordu.

Micah Bayar öne çıktı, ellerini kaldırdı, avuç içleri dışarıda, göstermek için tılsımına dokunmadığını fark etti. "Sakin ol Onbaşı Byrne, sana zarar vermek istemiyorum. Sadece seninle konuşmak istedim."

"Çok yazık Bayar, çünkü seninle konuşmak istemiyorum," dedi Amon, neyi bilip neyi bilmediğini, neyi edip neyi edemeyeceğini gözden geçirirken. "Bunca zamandır beni mi bekliyordun?"

Micah başıyla onayladı. "Seni barakalarda aradım ama görünüşe göre burada kalmıyorsun." Durakladı. Amon bir şey söylemeyince

sabırsızlıkla, "Neden kışlada değilsin? Nerede kalıyorsun?"

"Kışla çok kalabalık. Çok fazla yeni yüz var. Ve bu Nerede kaldığım seni ilgilendirmez." Amon atına binmek istedi ama bunun onu büyülü bir saldırıya karşı savunmasız bırakacağını biliyordu.

Saldırı. "Şimdi, eğer başka bir şey yoksa...?"

Micah avluya açılan kapıdan içeri adımını attı, yolu kapatıyor. "Prenses Raisa'dan haber alıp almadığınızı ve nerede olduğunu bilip bilmediğinizi öğrenmek istiyorum."

"Prenses Raisa mı?" Amon şaşkın bir ifade takındı. "Nerede olduğunu nereden bileyim? Toplantıda ne dediğimi duydun. Vekiller Konseyi toplantısı. Tüm bu süre boyunca ben de sizin gibi Oden's Ford'daydım."

Micah'nın gözleri kısıldı. "Bana yalan söyleme. Onu Oden's Ford'a götürdüğünü biliyorum. Onu orada sakladığını biliyorum."

Amon homurdandı. "Şunu açıklığa kavuşturalım: Krallığın varisi prensesin dördüncü sınıftan bir öğrenciyle kaçtığını ve neredeyse bir yıl boyunca askeri akademide yaşamak?" İçindeki şeytan ona şunu ekletti: "Neden böyle bir şey yapsın ki... kaçmak için kesinlikle çaresiz değilse?"

Micah kazıyı görünce kaşlarını çatı. "Oden's Ford'da olduğunu biliyorum çünkü onu gördüm," dedi.

"Madem öyle diyorsun," dedi Amon. "O zaman belki de hâlâ oradadır. Tabii benim bir şey bilmiyorsan." Micah'nın Raisa'yı kaçırdığını gerçekten itiraf edip etmeyeceğini merak ederek durakladı. Micah hiçbir şey söylemeyince, Amon ekledi, "Onun nerede olduğu neden umurunda? Bana öyle geliyor ki sen... ah... Prenses Mellony'yi *destekliyorsun*." Amon bir kaşını kaldırdı.

Micah, "Prenses Raisa hâlâ hayattaysa, kraliçe olarak taç giymeli," dedi.

Amon Micah'ya baktı ve tutarsız ışıktaki yüzünü okumaya çalıştı. "Evet, Bayar," dedi. "Sonunda üzerinde anlaşılabileceğimiz bir şey buldun."

"Eğer nerede olduğunu biliyorsanız, ona haber vermelisiniz," diye devam etti Micah. "Kraliçe Marianna'nın cenazesinde olması gerekiyor. Bir kez Mellony taç giyerse çok geç olacak."

"Vekiller Konseyi'nde konuştuğunuzu duymadım," dedi Amon. "Bana öyle geliyor ki konuşmanız gereken kişi o. Muhafız birliğindeki düşük rütbeli bir onbaşıyla değil."

Beni kandıramazsın, diye düşündü Amon. Başladığın işi bitirebilmek için onun nerede olduğunu bilmek istiyorsun sadece. Bir gözünü hâlâ büyücüden ayırmadan eyerine asıldı ve atını yürüyüşe geçirerek Micah'ya doğru nişan aldı.

Micah Bayar mümkün olan son ana kadar bekledi, sonra kenara çekilip onun geçişini izledi.

C H A P T E R N I N E T E N

HESAPLANMIŞ BİR RISK

Yeni kraliçenin itirafının ertesi günü Han, Willo'dan onu daha az gözetim altında olacağı ve daha fazla hareket özgürlüğüne sahip olacağı ziyaretçi locasına istedi.

Willo bunu onaylamadı. "Kendini fazla yoracaksın," dedi. "En azından burada sana eşlik edebilir ve ziyaretçilerini sınırlayabilirim."

"Dışarıda tutmak istediğim herkesi zaten içeri alıyorsunuz" diyebilirdi. Ama bu Willo'nun hatası değildi. "Kimsenin bana eşlik etmesine ihtiyacım yok," dedi. "Gelip gidenlerden uzakta daha çok dinleneceğim."

Willo uyku bankında Han'ın yanına oturdu. "Ne yapacaksın, Hunts Alone?" dedi.

"Yapmak mı?" Han ensesini ovuşturdu. "Ne hakkında?"

"Briar Rose hakkında," dedi.

"Kim?" Han anlamamış gibi davrandı. "Ah. Kraliçe. Bu kızın bir Ragmarket fantezisinden daha fazla ismi var."

Willo, "Dikkatli ol, Yalnız Avcı," dedi, sesi alçak ve ısrarcıydı. Duyma mesafesinde başka kimsenin olmadığından emin olmak istercesine etrafına bakındı.

"Ben her zaman dikkatliyimdir," dedi Han. O da etrafına bakmaktan kendini alamadı.

". Eğer Demonai ona aşık olduğunu anlarsa, seni öldürürler."

"Ona aşık olduğumu kim söyledi?" Han onun gözlerini kaçırarak karşılık verdi. "Bunu da nereden çıkardın?"

"Onu yol kenarında bana teslim ederken yüzünde ne olduğunu gördüm," dedi Willo. "Ne söylediğini duydum. Eğer ben , başkaları da görebilir. Averill'in önce Demonai olduğunu asla unutma ve o aptal değil.

Niyetinizin ne olduğuna dair en ufak bir ipucu bulursa sizi öldürmekte tereddüt etmeyecektir-"

"Herhangi bir niyetim yok, tamam mı?" Han homurdandı. "Hayatta kalmak ve bu karmaşadan olabildiğince çabuk kurtulmak dışında. Bunu başarmak yeterince zor olacak."

"Seni tanıyorum." Willo elini uzatıp bir tutam saçı gözlerinden uzaklaştırdı. "Risk ne olursa olsun istediğinin peşinden gideceksin. Ve her şeyi kaybetmeye hazırsın."

Her şeyimi kaybettim, diye düşündü Han. Sonra kendini düzeltti. Ne zaman her şeyi kaybettiğimi düşünsem, kaybedecek başka bir şey buluyorum.

"Bak," dedi, "rol yapsam da ben aptal değilim. Bazen. Ekselansları için ne ifade ettiğim konusunda hiçbir yanılsamam yok. Mavi kanlılar hakkında her şeyi bilirim ve o çoğundan daha kötü. Daha önce

"Tanıştığımız günden beri bana yalan söylüyorsun."

"Yanılıyorsun," diye ısrar etti Willo. "Seni önemsiyor - gerçekten önemsiyor. Ve bu da riski artırıyor. Ne *kadar* önemseddiğini anarlarsa onu da öldürecek olanlar var. Briar Rose, yayla kabileleri için umudu temsil ediyor - nihayet içimizden birini Gri Kurt tahtına oturtmak için bir şans. Bin yıldan uzun bir süredir uğursuzlar tarafından işgal edilen ve Valedweller'lar tarafından yönetilen toprakları düzeltme şansı. İnanın bana, umutları umutsuzluğa dönüşmüş birinden daha tehlikeli kimse yoktur."

Sessizliğe gömüldü ve eteklerinin kıvrımlarını düzeltti. "Büyücü Konsey'in de umutları vardır; bir zamanlar sahip oldukları gücü yeniden kazanmak. Briar Rose'un bu planın bir parçası olabileceğine inandıkları sürece de hayatta kalmaya devam edecek. Ve sen kesinlikle bu planın bir parçası değilsin."

Han ellerinin topuklarını şakaklarına bastırarak Willo'nun nazik sesini bastırabilmeyi diledi. Ne zaman politika konusunda bu kadar uzman olmuştu?

Willo elini Han'ın omzuna koydu, dokunuşu onu rahatlattı. kafasına vuruyordu. "Sevdiklerimi korumak için nasıl sır saklayacağımı bilirim. Bu sırrı da saklamalısın." Han'ın yüzünü aradı. Kendisi de endişeyle gerilmişti. "Yapacağına söz ver."

Willo'yla konuşurken rüzgâra tükürüyor da olabilirim, diye düşündü Han. Elini onun koluna koydu. "Dikkatli olacağım," dedi. "Nasıl sır tutulacağını bilirim." Bir kalp atışı kadar durakladı. "Ve şimdi senden bazı iyiliklere ihtiyacım var."

Han'a ziyaretçi locasında önemli konuklar için ayrılmış odalardan biri verildi. Kendine ait bir ocağı vardı. Dış duvar ve her biri iki kişinin sığabileceği genişlikte, battaniyeler ve kürk örtülerle dolu iki uyku bankı.

Tüm bu lüksü paylaşabileceği birinin olmasını diledi. Aklına istemeden Rebecca geldi. Raisa. Bu onun için yeniydi - bir uzvu kesilmiş gibi hissetmek.

Willo'nun çıraklarından ikisi düzenli aralıklarla onu beslemek ve doz vermekle görevlendirilmişti. Ama içeri girmeden önce kapıyı çaldılar ve Gözlerinin ucuyla ona bakıyor ve bir mokasen damlasıyla onları alevlendireceğini düşünüyorlarmış gibi davranıyorlardı.

Yorucuydu ama aynı zamanda da kullanışlıydı.

Han, Dancer'ın giysisinin dışında sergilenen Yalnız Avlar tılsımının kopyasını, İblis Kral'ın tılsımını gizleyerek taktı Altında. Kopyadaki parıltı orijinalinin zayıf bir yansımasıydı. Han, Elena'nın ona dokunması halinde bunu anlayacağından endişeleniyordu. onun yaptığı değildi. Ancak aile reisi muhtemelen onun bunu giydiğini fark etmiş olsa da çok az ilgi gösterdi.

Dancer orijinal Hunts Alone tılsımını kullanmaya devam etti, Kamptayken saklamış olsa da. Ödünç aldığı jinxpiece ile barış yapmış gibi görünüyordu.

O akşam Han ve Dancer, tüm oyuncular ve komplocularla söz verilen strateji toplantısı için Matriarch Lodge'a geri döndüler. Han, Raisa'yı o günden beri ilk kez görüyordu. ona itiraf etti. Kulübenin ortak salonuna girdiklerinde, kadın yerde bağdaş kurmuş oturuyor, bir şeylerle uğraşıyordu Averill ve Elena Demonai ile hareketli bir sohbet. Han kendi kendine, babası ve büyükannesi, diye hatırlattı.

Yine de Han içeri girdiğinde sanki onun varlığını hissetmiş gibi başını kaldırdı. Öne doğru eğilerek ellerini tozluklarının üzerine bastırdı,

bir tür sessiz çekicilikle onun yüzüne baktı.

Han gözlerini kaçırdı ve odanın uzak tarafında, yerde bir koltuk buldu.

Amon Byrne ve Averill Demonai başkentten gelen haberleri bildirdiler. Prenses Raisa kraliçenin cenaze törenine katılmazsa, küçük kız kardeşini tahta geçireceklerdi. Böylece birdenbire tartışma katılıp katılmayacağını değil, bunu *nasıl* güvenli bir şekilde yapabileceğini sordu.

Böylece Prenses Raisa'nın olacaktı, prenseslerin genelde yaptığı gibi.

Yap.

Reid Nightwalker Demonai ve yeni Gece Kuşu oradaydı. Han birkaç kez Kuş'un gözlerinin baskısını üzerinde hissetti. Fark etmemiş gibi davrandı.

Nightwalker başka bir meseleydi. Han, onun Varlık, Demonai savaşçısının derisinin altında bir kene gibiydi. Yani Han Sanki pazardaki rakip sokak ağalarıymış gibi her onun kara bakışlarına meydan okumayı ihmal etmedi.

Anma töreninin yapılacağı yer, Vadi'nin kuzeyinde, yeni adıyla Marianna Tepesi'nin güney kanadında bulunuyordu. En azından tarafsız bir bölgeydi; eğer bir taraf varsa o da klanlardı.

Han burayı biliyordu; Dancer ve Bird ile birlikte avlanmıştı. -Gerçi uzun zaman önceydi. Düzlüktekiler buna Camelback Dağı. Klanların daha pitoresk bir ismi vardı. Çifte zirve. Artık her iki isim de Marianna lehine bir kenara atılacaktı.

Anma alanına kuzeydeki dağlardan, ikiz zirveler arasındaki yüksek bir geçit kullanılarak ulaşılıbiliyordu. Gerçi baharın bu erken saatlerinde bu çok zor olurdu.

"Daha ileri gitmeden önce," dedi Averill Lightfoot, Han ve Dancer'a bakarak, "bilmeniz gereken başka bir şey var."

Tüm gözler Demonai patriğine çevrildi.

"Dün şehre döndüğümde, muhafızlarıma atanan Demonai savaşçılarından Kraliçe'nin bahçelerini tekrar aramalarını istedim.

gözden kaçırmış olabilirler." Amon'a, "Gardiyanın araştırmasının herhangi bir şekilde eksik olduğunu ima etmek istemiyorum," diye ekledi.

Amon sakın bir sesle, "Alınmadım," dedi.

Averill başını salladı, sonra elini Bird'ün omzuna koydu. "Gece Kuşu, bize ne bulduğunu gösterebilir misin?"

Şimdi herkes Bird'e bakıyordu. Taşıma çantasını karıştırdı ve geyik derisine sarılı bir nesne çıkardı. Dizlerinin üzerine çökerek onu yere koydu ve deriyi açtı örtmek.

Eski moda tarzda bir büyücü tılsımıydı; beyaz ve sarı altından dallar ve kuşlardan oluşan bir arapsaçıydı, bazı ince detayları uzun süre kullanılmaktan aşınmıştı.

"Peki bunu nereden buldun?" Averill sordu.

"Kraliçenin terasının altındaki gül çalılıklarına gömülmüştü," dedi Bird, topuklarının üzerinde arkasına yaslanıp ellerini kucağına bırakarak. Han bir zamanlar Bird'ü kolayca okuyabilirken, şimdi ne düşündüğünü anlamak zordu.

"Bu kimseye tanıdık geliyor mu?" Averill sordu. "Hangi büyücünün böyle bir tılsım taşıdığını bilen var mı?"

Hepsi başını salladı. Han gözlerini devirdi. Bu bir Hiçbirinin bunu görmemiş olması şaşırtıcı. Orada bulunanların çoğu, ellerinden gelse büyücülerle asla etkileşime girmezdi.

Dancer elini uzattı. "Bir göz atabilir miyim?"

Bird başını salladı ve Dancer tılsımı kaldırıp ellerinin arasında tutarak meşale ışığını yakalamak için çevirdi. "Bu eski bir parça," dedi sonunda. "Kırılma'dan beri yapılmış olmasına rağmen. Neredeyse tüm parıltısı boşaltılmış. Yakın zamanda kullanılmış." Yukarı baktı. "Etrafa sorarsak, birilerinin bunu kullanırken görüldüğünü tahmin ediyorum."

"Kime soralım?" Nightwalker dedi ki. "Büyücü Konseyi'ne mi? Neden bize gerçeği söylesinler ki?"

Averill, "Demonai Kampı'ndaki fener ustalarına soracağız," dedi. "Belki birisi geçmişte tılsımı yenilediğini hatırlar."

Han fener parçasını Dancer'dan aldı ve avucunda tarttı. "Bir büyücünün fark etmeden tılsımını düşürdüğüne inanmak zor," dedi kaşlarını çatarak. "Ya da düşürdüyse bile öylece bırakır."

Bird'ün gözleriyle karşılaştı ve Bird onun huzurunda büyücüleri bir suçla itham etmekten utanarak ellerine baktı.

"Kraliçe Marianna onu saldırgandan kopardıysa ve aşağıdaki bahçeye düştüyse, belki de o anda geri alamamıştır," dedi Elena, tılsımı Han'dan alarak. "Belki aşağıda biri vardı."

Raisa başını salladı. "Averill, Magret onu kaçırana kadar kimsenin kraliçenin düştüğünü görmediğini ya da onu bulamadığını söyledi."

"Bu kesin bir kanıt olmayabilir," dedi Nightwalker, "ama başından beri söylediklerimi destekliyor - Kraliçe Marianna'nın ölümüne karışmış olabilecek büyücülerle savaşmak için büyücülerle ittifak yapmamalıyız. Bu onları zor bir duruma sokar -kendilerine karşı hareket etmek türden." Genç Demonai savaşçılarından birkaçı başlarıyla onayladı.

"Ne öneriyorsun Gecegezen?" Elena öne doğru eğilerek söyledi.

Nightwalker müttefik arıyormuş gibi çemberin etrafına bakındı. "Yarın Fellsmarsh'a küçük bir Demonai grubu göndermemizi öneriyorum. Bazılarımız artık şehre aşına ve Lightfoot saraya kolayca girmemizi sağlayabilir. Prensese ele geçireceğiz. Mellony'yi alıp Demonai Kampı'na geri götüreceğiz. İki prensesin de kontrolünü ele geçirdiğimizde, Büyücü Konseyi'nin teslim olmaktan başka seçeneği kalmayacaktır."

"Böyle mi düşünüyorsun?" Raisa sesinin buz gibi soğuk ve kırılgan olduğunu söyledi. "*Bu* prensesin kontrolünün artık sende olduğunu mu? Ben bir oyun parçası ya da aşmaya çalıştığın stratejik bir kale değilim."

İşte burada yanılıyorsun, diye düşündü Han. Nightwalker düşünüyor

Her kız gereken bir kaledir. En iyisi asma köprüyü yukarıda tutmak.

Ama belki de prenses varisi Demonai Kampı'nda yetiştirildiği için bunu zaten biliyordu. Han birbirlerini ne kadar iyi tanıdıklarını merak ederek ikisini inceledi. İçinde kıskançlık alevlendi. Nightwalker'ın ne istediğini biliyordu; bunu yüzünde görebiliyordu.

Han biraz çaba sarf ederek kendini Elena'nın söylediklerine geri döndürdü.

"Nightwalker bunu daha uygun bir Şekilde ifade edebilirdi torunum, ama önerisini reddetmek için acele etme," dedi Elena. "Bu, Mellony'yi senin yerine tahta geçirme planlarına bir son verecektir. Ve sana yönelik tehlikeyi de en aza indirecektir."

"Ben zaten annemi kaybettim," dedi Raisa. "Kız kardeşimi de kaybetme riskini göze alamam. Bunu anlamalısın, Elena *Cennestre*. Mellony'nin de senin torunun olduğunu hatırlatmama gerek var mı? Herhangi bir kaçırma olayına ortak olmayacağım. Daha iyi bir plan yapabileceğimizi düşünmek zorundayım."

Nightwalker sanki onun için fark etmezmiŐ gibi omuz silkti ama Han gururunun incindiğini söyleyebilirdi.

Han bunu kabul etmekten ne kadar nefret etse de, Nightwalker ile aynı fikirdeydi.

Bir Şey hakkında - gizlice dolaşmayı bırakıp dramatik bir Şeyler yapma zamanı gelmişti.

Herkesin anma töreninin nasıl yönetileceğine dair bir fikri vardı. Lord Averill, Raisa'nın Demonai savaşçılarından oluşan bir ekibin ortasında gömülü cenazeye gelmesini, kendini göstermesini ve ardından tören bittiğinde Marisa Pines'a dönmesini önerdi. Elena güçlü bir

prensesi Büyücü Konseyi'nin büyülü saldırılarından koruyabilecek tılsımlar. Herkes sürpriz unsurunun kilit önem taşıdığı, en güvenli Şeyin Büyücü Konseyi bir tür saldırı düzenlemeden önce prensesi içeri sokup çıkarmak olduğu konusunda hemfikirdi.

Han, Dancer'la birlikte Onbaşı Byrne'n mezar alanının kabataslak haritasını incelerken herkesin konuşmasına izin vermekten memnundu.

O

Bütün bunları Dancer'la tartışmak ve kendi planını yapmak istiyordu. Ama aniden adını duydu ve herkesin onlara baktığını görmek için başını kaldırdı.

"Ne?" dedi, uyuklarken yakalandığı için sinirlenmiŐti.

"Tüm fikirlerimizi gözden geçirdik," dedi Nightwalker. "Ve büyücülerin neler sunabileceğini merak ettik." Demonai savaşçısı Han'dan Dancer'a baktı, ifadesi tetikte ve ilgiliydi ama Han, Nightwalker'ın beklentilerinin düşük olduğunu tahmin etti.

Han omuz silkti. "Şu ana kadar bulduklarınız hakkında pek bir şey düşünmüyorum," dedi.

Elena'nın dudakları gerildi. "Anlıyorum. Peki o zaman. Belki bize ne önerdiğinizi söyleyebilirsiniz."

Han Dancer'a baktı. "Ben ve Ateş Dansçısı'nın bunu konuşmamız gerekiyor," dedi. "Ne karar verdiğimizizi yarın size söyleriz. Ama eğer Prenses Raisa krallığın kraliçesiye, o zaman o da dahil olmak üzere herkes öyle davranmaya başlamalı."

"Ne demek istiyorsun?" Raisa doğruldu ve yeşil gözlerini sinir bozucu bir şekilde ona dikti.

Sorun Raisa değildi, diye düşündü Han, Gillen'la yüzleşmek için Southbridge Evi'ne bir dişi aslan gibi nasıl girdiğini hatırlayarak. O korkusuzdu. Bazen fazla korkusuzdu.

"Ben sadece bir sokak ağasıyım," dedi Han. "Ya da eskiden öyleydim. Ama beşiğinde saklanarak sokak ağası olunmaz."

"Bunu anlıyoruz," dedi Averill, sesinde kızgınlık vardı. "Ancak halihazırda muhtemel bir kral naibi öldürüldü ve prensesin varisine yönelik en az bir girişim oldu. Çok gerçek bir tehlike var-"

"Bunu *anlıyorum*," dedi Han. "İnanın bana. Ama diyelim ki Ragmarket'in sokak efendisiyim. Southbridge'de bile *gizlice* dolaşıp kimse fark etmez. Hayır, sahibiymişim gibi kasıla kasıla giriyorum. Yolun aşağısına doğru yürüyorum. Ragger'larım yanımda, aptal değilim ama asıl mesele şu ki, düşmanlarım kendileri için endişelenmeli ve Yoluma çıkarlarsa ne olacağını. Planlarımı, ve yanımda kimlerin olduğunu merak ediyor olmalılar.

"Prenses Raisa mı? *Burası* onun bölgesi. İzinsiz girenler onlar. Eğer onlardan korkuyormuş gibi görünürse, her şey biter. Gitmek zorunda.

Fellsmarch'a geri dönecek. Eski evine geri taşınmak zorunda. ve ayak takımı rakiplerini temizlemek. Burada olduğu sürece güçsüzdür."

Elena, "Aslında siyasi tavsiye istemiyoruz," dedi. siyah gözleri kısıldı. "Biz daha çok sizin tılsım yayma konusunda neler sunabileceğinizle ilgileniyorduk."

Raisa ayağa kalktı ve diğerlerine baktı. "O Doğru ama. Buradan yönetemem. Ne kadar uzun süre saklanırsam, düşmanlarımın kazanmak için o kadar çok zamanı olur. Beklersek onları asla yerinden oynatamayız."

Averill gözlerini devirdi. "Sana başından beri yapmak istediğin şeyi yapmanı söylüyor," dedi. "Bu onu yapılacak doğru şey yapmaz."

"Seni kaybetmeyi göze alamayız torunum," dedi Elena. "Eğer jinxflinger'lar seni de öldürürse, hat bozulacak."

Raisa odaya bakarak, "O zaman bunun sağlayacağız," dedi.

"Demonai olarak üzerimize düşeni yapacağız," dedi Nightwalker. "Ama sizi şehirde korumak bizim için daha zor olacak. Hunts Alone'un bu işte gerçek bir çıkarı yok. Biz biliyoruz. Demonai'den hiçbir şey görmedik. katkıda bulunacaklarını düşünmek bile uğursuzluktur."

"Dancer ve ben yarın sizinle buluşacağız, Majesteleri." Han, Raisa'ya resmi unvanını bilerek kullandığını söyledi. "Sadece üçümüz. Ben sana aklımızdakini söyleyeceğim, sen de evet ya da hayır diyeceksin.

Prenses sensin, yani karar senin. İhtiyacın olan şey biraz ateş gücü - Büyücü Konseyi'ni korkutup seni bir süreliğine rahat bırakmalarını sağlayacak kadar. İstediğin şey gösteri yapmak. Bu konuda yardımcı olabiliriz."

C H A P T E R T W E N T Y

LUCIUS VE ALGER

Han, Dancer'dan kendisiyle birlikte ziyaretçi kulübesine kadar yürümesini istedi. Matriarch Locası'ndan çıktıklarında, toz halinde kar dönüyordu ayaklarının etrafında küçük şeytan dansları yaparken, Han'ın burnu buz gibi havada çatırdadı. İlkbaharda bile, güneş battığında bu yükseklikte hava hâlâ çok soğuktu.

Ziyaretçi kulübesi kampın geri kalanından kısa bir mesafede, çamların arasında yer alıyordu. Han ve Dancer patikada tek başlarına ilerlerken Han arkalarından gelen bir adım duydu.

Dönerek tılsımını kavradı ve elini uzattı, parmakları parıltıyla karıncalanıyordu.

"Sadece ben varım, Hunts Alone," dedi Bird, ellerini kaldırıp gözlerini kocaman açarak geri çekildi.

Han büyüleri elini indirdi. "Artık beni böyle pusuya düşüremezsin," dedi. "İyi bir fikir değil."

"Bunu görebiliyorum." Bird gülümsemeye çalıştı. "Sana sinsice yaklaşmak hiçbir zaman kolay olmadı ama şimdi bir fellshare kadar ürkeksin."

"Bu şekilde hayatta kalıyorum," dedi Han. Garip bir duraksamadan sonra, "Bir şey mi istemiştiniz?" diye sordu.

Bird duyma mesafesinde kimsenin olmadığından emin olmak için omzunun üzerinden baktı. "Kraliçenin hayatını kurtarıırken yaralandığını duydum."

dedi. "İyi olup olmadığını görmek istedim."

"Daha iyiydim," dedi Han. "Ama ben ."

"Güzel," dedi ve yüzünde ne düşündüğüne dair hiçbir ipucu bulunmayan Dancer'a baktı. "Bunu duyduğuma sevindim." Kadın durakladı, mokasıyla bazı yapraklara sürtündü. Han bir şey söylemeyince devam etti. "Bu gece izinliyim. Ocağınızı paylaşabilir ? İkinizle de konuşmak isterim."

"Seni buraya Nightwalker mı gönderdi?" Dancer sordu. "Orada Bize söylemenizi istediği bir şey mi? Ya da öğrenmenizi istediği bir şey?"

Bird ona göz kırptı. "Hayır. Kendim geldim. Neden sen-"

"Planlarımız var," dedi Han. "Jinxflinger işi. Üzgünüm."

Etrafında döndüler ve yürümeye devam ettiler. Han arkasına bakmamak için direndi. Bird'e söylediklerinden gurur duymuyordu. Kendini küçük hissetmişti ve Yani. Ama başka planları vardı - onunla paylaşamayacağı planlar. Ve bu uğursuzluk işiydi.

Bir sokak ağasına karşı taraf seçerseniz bedelini ödersiniz.

Ziyaretçi kulübesi terk edilmişti. Averill gibi diğer konuklar da gece boyunca komplo kuruyor olacaktı. Han, Dancer'ı odasına götürdü ve kapıyı kapattı.

Dancer ateşi yeniden yaktı ve bir odun parçası daha koydu. "Dağlara geri döndüğüm için mutluyum," dedi sıcak paltosunu çıkarırken. "Annemin ocağına geri dönmek çok güzel." Ateşin üzerine oturarak kilim, sırtını ocak taşına yasladı.

Han merakla ona baktı. "Farklı görünüyorsun. burada, kampta büyücü olmak daha kolaymış gibi."

Dancer omuz silkti. "Düzlüklerde geçirdiğim zaman gözlerimi açtı. Burada insanlar büyücü olduğumuz için bize güvenmiyor. Başka her yerde insanlar klan olduğum için bana güvenmiyor." Han'ın şaşkın ifadesine gülümsedi. "Bu bana kusurun onlarda olduğunu öğretti. Bende değil. Üstün yetenekli olduğumu ilk öğrendiğimde utandım, sanki bu bir hata ya da lanetmiş gibi hissettim. Ben de Hayatım boyunca öyle olduğu öğretildi. Ondandır kurtulmak için her şeyi yapardım. Büyücü babamı bu hastalığı bana bulaştırdığı için öldürmek istedim. Ben." Yarı gülümsedi.

"Ama farkına vardığım , bunun bir lanet olmadığı. Bu bir armağan. Tıpkı annemin iyileştirme yeteneği gibi. Başkalarının yapamadığı şeyleri yapabiliyorum. Artık bunun için özür dilemeyi reddediyorum."

Han kendisinin de aynı açık görüşlülüğe sahip olmayı dilediğini fark etti. Son zamanlarda tek yaptığı başkalarına ve onların planlarına tepki vermekmiş gibi görünüyordu.

Neyin peşinde olduğunu ve nereye gitmek istediğini bilmezse hiçbir yere varamazdı.

"Dediğim gibi, burada olmak güzel," diye devam etti Dancer, "ama akademide daha uzun süre kalmak isterdim. İlerleme kaydediyordum Firesmith ile. Sanırım metal işçiliği ve flaşla gerçekten ilgilenen biri olduğu için gururu okşandı. Bana bazı eşyalarını verdi. nadir bulunan kitaplar." Dancer durakladı. "Ama beni buraya planlarım hakkında konuşmak için getirmediniz."

"Şey, bir bakıma öyle. Kısmen. Bu işe girerken hangi silahlara sahip olduğumuzu anlamaya çalışıyorum."

Dancer başını salladı. "İstersen şimdi senin için yaptığım tılsıma daha fazla parlama özelliği ekleyebilirim," dedi. "Yine de benim kullandığım kadar güçlü olmayacak. Elena'nınki. Ya da senin Bayarlardan aldığı kadar."

"Aceleye gerek yok," dedi Han, replika tılsımına dokunarak. Tılsım belli belirsiz parladı. "Zaten bunu gösteriş dışında pek kullanmıyorum." O

durakladı. "Eski tılsımımı kullanmaya devam etmek zorunda değilsin, biliyorsun," dedi. "Senin için özel olarak başka bir tane yaptırabilirsin."

Dancer, Elena'nın Han için yaptığı tılsımı okşadı - Arden'de tılsımını kaybettiğinden beri kullandığı tılsımı. "Artık ona alıştım. Ve güçle dolu. Değişiklik yapmak için bir neden yok."

Han anlamıştı. Bir tılsıma bağlandıktan sonra ondan vazgeçmek acı vericiydi.

"Demonai Kampı'nda arkadaşlarım var," diye devam etti Dancer. "Savaşçı değiller. Zanaatkârlar. Taç giyme töreninde ne olacağına bağlı olarak, eğer bağışlanabilirsem oraya gitmek isterim."

"Demonai Kampı'na gitmek tehlikeli değil mi?" Han söyledi. "Bir büyücü olarak mı?"

"Her şey tehlikelidir," diye cevap verdi Dancer omuz silkerek. "Yine de Elena ve Nightwalker'ı uzak tutabilirsen daha kolay olacaktır."

Han başını salladı. "Bana göz kulak olmalarını sağlamak için elimden geleni yapacağım." Durakladı. "Senden gelmeni istedim çünkü

"Buraya gelirken Crow'la tekrar karşılaştım."

Dancer'ın kuşkulu ifadesinden uzaklaşan Han, su testisinden bir çaydanlık doldurdu ve ocağın üzerine koydu.

"Ciddi olamazsın," dedi Dancer sonunda. "Sanırım ölmek istiyorsun."

Han, Dancer'a kaşlarını kaldırarak, "Her şey tehlikelidir," dedi. Uyku bankının kenarına oturdu ve botlarını çıkardı. "Ama tavsiyene ihtiyacım var."

"Hmmm. Asla geri dönmeyecek misin?" Dancer gözlerini devirdi. "Nedense bunu kabul edeceğimi sanmıyorum."

"Sandığınız kadar tehlikeli değil," dedi Han. "Sana daha önce de söylediğim gibi, Crow'un kendine ait bir gücü yok."

"O zaman Aediion'a tam olarak nasıl gidiyor?" Dancer söyledi. "Neredeyse hiç kimse oraya ulaşamazken?"

"Benimkini kullanıyor. Benim flaşımı. Ben olmadan hiçbir şey yapamaz," dedi Han. "Ama büyü konusunda inanılmaz derecede bilgili."

"O zaman gerçek hayatta kim?" Dancer ısrar etti. "Ve neden sizinle evinizde buluşmayı kabul etmiyor?"

Han, "Eğer söylediklerine inanıyorsanız, o gerçek hayatta yok," diyerek hikayesini küçük lokmalar halinde sundu. "O sadece Aediion. O uzun zaman önce yaşamış bir büyücünün kalıntısı."

"Bir kalıntı mı?" Dancer şüpheyle konuştu. "Bunca zamandır Aediion'da mıydı? Ve seni bulduğu ilk gün ziyaret ettiniz mi?" Dancer bir tutam saç serbest bıraktı, parmaklarıyla düz bir şekilde taradı, bölümlere ayırdı ve örgü yapmak için onları birbirine geçirmeye başladı.

Han gömleğinin altından yılan tılsımını çıkardı ve ilk iki parmağıyla ona dokundu. "Aediion'da değil. Burada. Bin yıldır burada bekliyor. Bu tılsımın içinde."

Dancer tılsıma baktı. Sonra Han'a baktı. "Bir muskanın içinde mi saklanıyordun? Flashpieces hakkında çok şey biliyorum ve bunu hiç duymamıştım." Elindeki bohçadan bir parça ip kopardı. cebinde. "Oden's Ford'da bir sürü büyücü var," dedi. "Fells'te daha da fazla. Sence de Crow'un büyücülerden biri olması daha olası değil mi?"

onları?" Bir örgüyü bitirdi, alt ucunu renkli iplikle sardı ve bir diğerine başladı.

Han yayla yaprağını kaşıkla fincanlara koyduktan sonra üzerine kaynar su döktü.

"Peki seninle ortak olmak istiyorsa neden sana kim olduğunu söylemiyor?" Dancer devam etti.

"Aslında beni *kullanmak* istiyordu, benimle ortak olmak değil," dedi Han. "Ama senin yaptığın tılsım buna engel oldu. Bu yüzden son karşılaşmamızda bana gerçekte kim olduğunu söyledi."

Dancer öne doğru eğildi. "Ve?"

Han bir nefes aldı ve . "Alger Waterlow olduğunu iddia ediyor. Fells'in son Büyücü Kralı."

Dancer'ın elleri hareketsiz kaldı ve kaşlarını çattı. "Yani İblis Kralı olduğunu iddia eden biriyle buluşuyorsun. neredeyse dünyayı yok

ediyordu." Han başını salladı.

Dancer ona sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir suskunlukla baktı. "Ve onunla buluşmaya devam mı edeceksin?" dedi sonunda, başını sallayarak.

Han tekrar başını salladı.

"Bundan hoşlanmadım," dedi Dancer, her zamanki yetenekli haliyle. yetersizlik. "Ya yalan söylüyor ki bu kötü bir şey. Ya da doğruyu söylüyor olabilir, ki bu daha kötü." Soğutmak için çayına üfledi. "Çok daha kötü."

"Ben de bundan hoşlanmıyorum," diye itiraf etti Han. "Ama oynamak zorunda olduğum tek el bu. Bu yüzden fikrini almak için seni buraya çağırdım."

"Onunla hiç tanışmamışken size nasıl fikir verebilirim ki?" Dancer söyledi. Çayını yudumladı, kaşları çatılmıştı. Sonra fincanı ocak taşına vurdu. "İşte bu . Onunla tanışmalı ve gözlerimle görmeliyim."

"Şey..." Han bunu düşündü. "Buraya gelemez, o yüzden Aediion'a geri dönmen gerekir. Ve seni yanımda getirdiğim için çok kızacak."

"Nedenmiş o?" Dancer söyledi. "Neden başka kimsenin onu görmesini istemiyor? Ne saklıyor?"

"Bayarların peşinde olduğu sırları bildiğini söylüyor. Onunla konuşabildiğimi öğrenirlerse, işimiz biter."

"Bu çok uygun, değil mi?" Dancer homurdandı. "Neden Ona inanmalı mısın, Hunts Alone? İstedikini elde etmek için sizi kullanmaya çalışmaktan başka ne yaptı ki?"

Dancer haklıydı. Doğrusu, Rebecca Raisa'ya dönüştüğünden beri Han kendi yargılarına olan inancını kaybetmişti. Onun hakkında nasıl bu kadar yanılmış olabilir? Yürüdüğünü nasıl fark edememişti? Bir prensesle mi çıkıyorsun?

Kendileri kuralları çiğnerken Han neden başkalarının kurallarına uysun ki?

Dancer onun en iyi arkadaşı ve müttefikiydi; ona bu şekilde davranmaya başlamanın zamanı gelmişti.

"Pekâlâ," dedi Han. "Benimle Aediion'a gel, onunla tanış ve bana ne düşündüğünü söyle. Eğer yalan söylüyorsa, ikimiz de bir sahtekarı alt etmek. Ayrıca, ben-" Durdu ve başını eğdi. "Biri geliyor."

Hemen kapıya bir tıkırtı geldi. Han ayağa kalktı ve girişe doğru ilerledi.

Willo'ydu, yanında Lucius Frowsley vardı.

Han'ın eski işverenini görmesinin üzerinden neredeyse bir yıl geçmişti ama bin yaşındaki adam son karşılaşmalarındaki cilalı korumuştı. Saçları ve sakalları Düzeltilmiş ve düzenli, giysileri geçmişe göre daha düzenli ve daha iyi durumda.

Lucius daha iyi durumda görünüyor ve ben muhtemelen eskisinden daha kötü durumdayım,

Han düşündü. Münzevi bir işverenden daha fazlasıydı, Han ona güvenmişti. Ta ki Lucius'un, Lucius'un kim olduğunu bildiğini öğrenene kadar.

Han'ın büyümlü mirası hakkındaki gerçeği ona hiç söylememiştir. Lucius başka hangi sırları saklıyordu?

Değişmeyen bir şey vardı: Yaşlı adam bir elinde bir şişe ürün, diğer elinde de bir avuç dolusu fincan taşıyordu.

Willo, Lucius'tan Han'a bakarak, "İstedığınız gibi Lucius'un peşinden bir koşucu gönderdim, Hunts Alone," dedi.

"Merhaba Lucius," dedi Han, onu yönlendirmek için koluna dokunarak.

"Oğlum!" Lucius gözlerini kapadı ve gülümsedi. Yüzü, sanki Han'ın varlığının sıcaklığının tadını çıkarıyormuş gibi, iyice yıpranmış çorak topraklar gibi buruştu.

"İhtiyacınız olan başka bir şey var mı, Hunts Alone?" Willo sordu.

Han başını salladı. "Teşekkür ederim, Willo."

"Gitmeye hazır olduğunda bana haber verin," dedi ve arkasını dönüp ziyaretçi locasından sıvıştı.

"Hâlâ hayatta olduğun için ne kadar mutlu olduğumu anlatamam." Lucius

şişeyi kaldırdı ve imalı bir şekilde salladı. "Kutlayacak bir şeyimiz var."

Lucius'un her zaman kutlayacak bir şeyleri vardı. Han onu ocağa doğru götürdü, eli kör adamın dirseğindeydi. "Buraya. Ateşin yanına otur," dedi. "Ateş Dansçısı da burada. Çay ister misin?"

"Çay?" Lucius onaylamayan bir yüz ifadesiyle ocağın yanındaki banka yerleşti ve fincanlarını dikkatle yanına dizdi. "Daha sert bir şey tercih ederim."

"Şimdilik çayla idare edelim," dedi Han. Kendisinin ve Dancer'ın fincanlarını yeniden doldurdu ve Lucius için biraz daha çay yaptı. Lucius'un ellerini fincanın etrafına kapatan Han, çayı iyice tuttuğundan emin olduktan sonra koltuğuna geri döndü.

"Lucius çayın tadına bakmadan bir kenara bırakarak, "Bana her şeyi anlat, evlat," dedi. Bana Oden's Ford'u anlat. Akademide geçirdiğim yıllar hayatımın en güzel yıllarıydı. Bridge Sokağı'ndaki evler hâlâ savaşıyor mu?"

"Hâlâ savaşıyorlar," dedi Han. "Ve muhafızlar hâlâ onları topluyor."

Lucius, "Lanet olası polisler," diye mırıldandı, süt rengi gözleri bazı özel anılar. "Onlar ve sokağa çıkma yasakları. Alger, eskiden

sivri burunlarını cımbızla çekerlerdi. O ocuk bir buhar gibiydi. İstediği yere, istediği zaman giderdi.

konuda emniyet müdürlerinin yapabileceği bir Şey yok."

"Ben de sizinle bu konuda konuşmak istiyordum," dedi Han.

"Alger." "Alger mi?" Lucius başını kaldırdı, yüzünde temkinli bir ifade vardı. "Ne? onun hakkında?"

"Onu tanıdığınızda nasıl biriydi?" Han söyledi. "rneğin, neye benziyordu?"

"Şeytani bir yakıŐıklılıęı vardı," dedi Lucius. "Sarı saçları ve mavi gözleri yaz ortasında Indio'nun rengindeydi. Kadınlar onun içinde boğulabileceğini iddia ederdi. İyi yapılıydı ve bir kedi gibi hareket ederdi. Zamanında o kadar da kötü değildim ama iş kadınlara gelince Alger Waterlow'la asla yarıŐamazdım." Lucius elinin topuğuyla burnunu ovuşturdu.

"Ben ve Alger, bir keresinde bütün bir hafta sonunu Temple School'daki kadınlar yatakhanesinde geçirmiŐtik. Bir grup adanmış bundan sonra yemin etmemeye karar verdi." Lucius aralık dişli bir sırtıŐla çabucak soldu. "Tabii ki Hanalea'yla tanıştığında tüm bu sinsilik sona erdi."

"Diğer öğrencilerle arası nasıldı?" Han sordu. "Onda bir Şeyler vardı," dedi Lucius. "Millet Onunla olmak isterdim. Sizi içine çekerdi. Bir odaya girer girmez ilgi odağı olurdu. Herkes onu severdi."

Han çenesini ovuşturdu. Hikayelerdeki alev gözlü İblis Kral'ın Oden's Ford'un en iyi koyu olduğuna inanması mı gerekiyordu?

Lucius, "Kinley Bayar dışında herkes onu severdi," diye düzeltti.

"Kinley Bayar?" Han sordu. "Kim o?"

"Hatırladın mı? Kraliçe Hanalea ile evlenecek olan oydu." "Doğru ya," dedi Han.

"Onlar yağ ve su gibiydiler-Kinley ve Alger. Kinley her zaman yetkili olmak isterdi. Alger da öyle ve ne zaman Kinley ile

kafa kafaya geldiklerinde, Alger genellikle kazanırdı ve Kinley kaybetmeye tahammül edemezdi."

"Hiç Aediion'a gittin mi?" Han aniden sordu.

"Aediion?" Lucius konunun hızla değişmesi karşısında gözlerini kırıpıştıranak, "Aediion," dedi. "Elbette. Pek çok kez. Orası bizim arka sokak otobanımızdı. Özellikle iç savaş sırasında gizli buluşma yerimizdi."

Eğer Crow doğruyu söylüyorsa, bu çok mantıklıydı.

"Dancer ve ben de Aediion'a gittik," dedi Han. "Orada Alger Waterlow olduğunu iddia eden biriyle tanıştım."

Lucius'un hülyalı ifadesi . "Alger? Nesin sen? ne diyorsun?" Yaşlı adam öne doğru eğildi, tedirgindi, yutkunurken adem elması zıplıyordu.

"İşte bu yüzden seninle konuşmak istedim," dedi Han. "Mümkün görünmüyor ama iddia ettiğı şey bu ve büyü hakkında tanıdığım herkesten daha çok şey biliyor."

"Alger," diye nefes aldı Lucius. Gömülü elleri bu fikre tutunmaya çalışıyormuş gibi kucağında oynaşıyordu. "Alger yaşıyor. Alger yaşasaydı düşündün mü?"

"Pek de canlı sayılmaz," dedi Han. "Bunca zamandır eski tılsımının içinde saklı olduğunu iddia ediyor." Han yılanlı flaş parçasına dokundu, sonra Lucius'un onu göremediğini hatırladı. "Kendisini bir kalıntı olarak tanımlıyor. Tam olarak bir hayalet değil ama... gerçek hayatta var olamaz. En azından kendisi olarak değil."

Lucius dudaklarını yaladı, yüzü zamankinden daha solgundu. "Bundan emin misin, evlat? Bir yolunu bulamayacağından emin misin?"

"Şey." Han omuz silkti. "Olmadığını söylüyor."

"Alger Waterlow söz konusu olduğunda her şey mümkündür," dedi Lucius. "Eğer ben yaşıyorsam, o da yaşıyor olabilir. Benim hakkımda bir şey söyledi mi?" Han'ın kolunu mıncıkladı. "Ne istediğini söyledi mi? Söyle bana."

Han başını salladı, yaşlı adamın felç geçirebileceğinden endişeleniyordu. "Bayarlardan intikam almak istemesi dışında geçmişle ilgili pek bir şey söylemedi. Görünüşe göre... olanlardan dolayı acı çekiyor."

"Acı çekmeli," dedi Lucius. "Sebebi var." Dönerek el yordamıyla şişesini aradı ve mantarı dişleriyle çekti. Elleri titreyerek ürünü bir bardağa boşalttı. Sonra şişeyi boşalttı ve Tekrar.

"Hanalea'yı da suçluyor gibi görünüyor," dedi Han. "Ona ihanet ettiği için."

Lucius başını iki yana salladı, gözleri kapalı, elleri teneke bardağına sarılmıştı.

"Ama bu mümkün mü ki?" Han devam etti. "Bir tılsımda saklı olarak bin yıl dayanabileceğini mi? Bildiklerinize dayanarak ve onun hakkında ne biliyordun?"

"Beni dinle," dedi Lucius, gözleri yeniden açılarak. "Bunun nasıl yapılabileceğini bilmiyorum, ama bunu yapabilecek biri varsa, o da olabilir." Fincanını bir yudumda boşalttı ve yeniden doldurdu. "Dağların tatlı Thea'sı, Alger geri döndü."

Han elini yaşlı adamın koluna koyarak, "Dur bakalım," dedi. Lucius irkildi, neredeyse içkisini döküyordu. "O olduğundan tam olarak emin değilim. Bir çeşit hile olabilir. Bana bir şey söyleyebileceğini umuyordum - ona sorabileceğim ve cevabını sadece onun bilebileceği bir soru."

"Alger'in bileceği bir şey." Lucius kaşlarını çattı ve koluyla alnını . "Bir düşüneyim."

O düşünürken Han ayağa kalktı ve çay fincanlarını yeniden doldurdu.

Lucius'un ki hariç, o da hâlâ doluydu.

Lucius aniden, "İşte iki şey," dedi. "Sadece Alger'in bilebileceği iki şey. İlk olarak, Hanalea ve onun gizli buluşma yerleri neresiydi? Ve Hanalea'ya aşk simgesi olarak ne vermişti? nişanlanmışlar mıydı?"

"," dedi Han, Lucius bu tür sırları biliyorsa Alger ve Lucius'un sıkı dost olmaları gerektiğini düşünerek. "Nedir bu cevaplar?"

"Eskiden Fellsmarch Kalesi'ndeki kış bahçesinde buluşurlardı, Hanalea'nın yatak odasının tam üzerinde," dedi Lucius. "Belki hâlâ .

Odasından bahçeye çıkan gizli bir geçit vardı."

"Konservatuar," diye tekrarladı Han. "Peki Hanalea'ya ne verdi?"

"Bir yüzüktü, ay taşları, safirler ve inciler vardı," dedi Lucius. dedi. "Çünkü onu sadece ay ışığında gördüğünü söyledi. Hanalea hayatının geri kalanında bunu taktı." Ürperdi. "Hanalea yaşlanıp ölürken o tılsımın içinde hapsolmanın onun için nasıl bir şey olduğunu hayal edin."

Tuhaf, diye düşündü Han. Lucius sadece Crow'un hikâyesinin mümkün olduğunu düşünmüyordu, bunun doğru olduğuna çoktan ikna olmuş görünüyordu.

Sanki bin yıldır bunu duymayı bekliyormuş gibi. Sanki kaçınılmazmış gibi.

"Ne yapacaksın, evlat?" Lucius, Han'ın düşüncelerini sordu.

"Ben ve Dancer bu gece Aediion'a gidiyoruz," dedi Han. "Onun söylediği kişi olup olmadığını öğreneceğim."

"Bakın," dedi Dancer. "Söylediği kişi olsa ve Lucius ona kefil olmaya razı olsa bile, ona güvenebileceğimizi nereden bileceğiz? Bir tılsımda kilitli geçen bin yıl insanı değiştirebilir. Breaking sırasında başladığı işi bitirmeyi planlıyor olabilir."

"Oğlum, senin kim olduğunu biliyor mu?" Lucius sordu. "Onun kanı olduğunu biliyor mu?"

"Hayır," dedi Han. "Pek bir şey biliyor gibi görünmüyor. o-ah-kilitliken oldu." Han omuz silkti. "Ona söylesem mi söylemesem mi bilemedim."

"Ona söylemelisin," dedi Lucius. "Soyunun onunla birlikte ölmediğini bilmeyi hak ediyor. Bu büyük bir fark yaratabilir. Yapabilir sana yardım edecek. Sana yardım etmek isteyecektir. İnanın bana, onu yanınızda istiyorsunuz."

Yaşlı adam ayağa kalktı, şişesini ve fincanlarını aldı. "Willo'yu ara," dedi. "Eve gitmeye hazırım." Ve başka bir şey söylemeyi reddetti.

C H A P T E R T W E N T Y - O N E

AEDIION'A GERİ DÖN

Lucius gittikten sonra Han, Willo'nun şifacı çıraklarından diğer ziyaretçileri uzak tutmalarını istedi. Onları, kendisinin ve Dancer'ın tehlikeli, dengesiz büyü kullanacakları konusunda uyardı ve rahatsız edilmelerini önlemek için odanın çevresine büyü bariyerler yerleştirdi. Sonra o ve Dancer odanın köşesindeki bitişik uyku banklarına oturdular.

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" Dancer söyledi. "Lucius, Alger Waterlow'un neredeyse her şeyi yapabileceğini düşünüyor . Ondan korkuyor gibi görünüyor, neredeyse."

Han, "Bu bir bakıma onun hikayesini destekliyor," dedi. "Eğer inanabilirsek

Lucius, Alger kendini bin yıl boyunca bir içinde gizleyebilecek kadar güçlüydü."

"Neden biri bunu yapmak istesin ki?" Dancer söyledi.

"Belki intikam için yanıp tutuşuyorsan," dedi Han. "Ya da kazanmak için ne gerekiyorsa yapmaya istekli olsaydın." *Benim gibi*, diye ekledi kendi kendine.

Bir sessizlik içinde oturdular, her biri kendi düşünceleriyle baş başa kaldı.

"Aediion'a dönmeyi denediniz mi?" Han sordu. "Gryphon'un sınıfındaki o günden beri mi?"

"Hayır, yapmadım," dedi Dancer, gözlerini tavana dikerek. "Bunun pek bir faydasını görmedim ve ilk seferinde sana olanlardan sonra tekrar denemeye hevesli değildim."

Han uzun bir aradan sonra, "Gitmeliyiz," dedi. "Seni yanımda götürebilirim ya da kendi gücünle gelebilirsin."

"Tek geleceğim," dedi Dancer. "Böylece tek başıma gidebilirim. Üvez tılsımını takıyor musun?" Dancer yukarı uzandı

ve kendininkine dokundu. Han'inki Crow'un ona sahip olmasını engelledikten sonra kendisi için de bir tane yapmıştı.

Han başını salladı ve Dancer'ın görebilmesi için yakasını açtı. "Beni takip etmeden önce birkaç dakika bekle. Crow'a geleceğin konusunda biraz uyarıda bulunacağım." Han bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğunu bilmiyordu. ama bu adil görünüyordu. "Crow söz konusu olduğu sürece nerede buluştuğumuzun pek de önemli olduğunu sanmıyorum. O her zaman orada, bekliyor.

Ama sen ve ben Mystwerk Kulesi'nde buluşalım."

Ya Crow gelmezse? Han düşündü. Aptal gibi görüneceğim. Bu onun endişelerinin en küçüğüydü.

Arkasına yaslandı, gözlerini kapattı ve geçitten geçmesini sağlayacak tanıdık kelimeleri söyledi. Ve gözlerini açtı. Mystwerk Kulesi.

Gece yarısı. Pencereleden süzülen ay ışığı havadaki toz zerreciklerini tutuşturuyordu.

Crow, Han'ın önünde yere bağdaş kurmuş oturuyordu, siyahlar içindeydi, gözleri kapalı, başı öne eğikti, keten saçları onun tek parlak yanıydı. Han daha iyi bilmeseydi, onun ya umutsuz ya da dua eden.

Han kıyafetlerini yeniden düzenledi ve klan kıyafetlerinden kurtuldu. parmaklarındaki ışıltılı yüzüklere varıncaya kadar şık bir şekilde giyinip kuşanmıştı. Bu, Crow'u onurlandırmanın, onunla kendi sahasında buluşmanın bir yolu olmuştu.

Crow gözlerini açtı ve gözlerini kırıştıtararak ona baktı. "Alister!" O ayağa fırladı, kasvetli giysilerini fırçaladı. Sonra daha neşeli bir görünüm sergilemek istercesine yüzükler, pullar ve mücevherler saçarak biraz parladı. "Yaşıyorsun!" Han'ın yüzüne hevesle baktı ve hasar olup olmadığını inceledi. "Sen... sen iyi misin? Nasıl hissediyorsun?"

Han omuz silkti, Crow'un endişesine şaşırmıştı. "Yaşayacağım."

"Yaratıcının aptallarla ilgilendiği doğru o zaman," dedi Crow, sesi her zamanki gibi geliyordu. "Neredeyse kendini iyileştirirken öldürüyordun.

O kız. Tılsımını ve kendini soymuşsun. Öldüğünü sanmıştım. Bunu neden yaptın?"

Han bu soruya geçmiş ya da şimdiki zamanda nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. "O benim için önemliydi. Onu kurtarmaya çalışmalıyım."

"Yaşadı mı?" Crow sordu. "Tüm bu fedakârlıklara değdi mi?" "O yaşıyor," dedi Han. "Buna değip değmediğine henüz karar vermedim. ya da değil."

Crow güldü ve bu beklenmedik bir şekilde etkileyiciydi. "Sen Öğreniyorum, Alister. Sana bir kadın için savaşa girmemeni söylemiştim. Yine de buraya geri döndüğüne göre gözü pek biri olmalısın."

"Doğruyu söylediğine hâlâ ikna olmadım," dedi Han. "Birinden burada bize katılmasını istedim. Güvendiğim biri."

Crow'un gülümsemesi soldu, yerini kızgınlık aldı. "Hayır. Kesinlikle olmaz."

Anlaşmamız yalnız gelmen üzerineydi. Başka hiç kimse varlığımdan haberdar olmamalı."

"Anlaşmamıza göre Bayarlara karşı bana yardım edecektin. Bana tatlı bir gibi davranmayacaktın. Artık kurallar hakkında ciyaklamaya yok."

Crow bir ileri bir geri volta atmaya başladı. "Seni korumaya çalışıyorum."

Bayarlar bir süredir beni o tılsımdan kurtarmaya çalışıyorlar.

Bin yıl. Benimle iletişim kurabildiğini öğrenirlerse, sana ne olacağını düşünüyorsun? Aerie House'daki zindanda saatlerce işkence çekmeyi dört gözle bekliyor musunuz? Oradaydım ve, İnanın bana, geri dönmek gibi bir arzum yok."

"Arkadaşımla tanıştığında, çok fazla bir şey olmadığını anlayacaksın."

Bayarlara kıkırdama ihtimali var," dedi Han. "Ya da . Zaten artık çok geç, ben-" Sanki Dancer'dan bahsederek onu çağırmış gibi, aralarındaki hava kalınlaştı ve dalgalandı ve Dancer ince tören klan giysileri içinde ortaya çıktı.

Crow iki adım geri çekildi, gözlerini kocaman açmış, kollarını savunmak için kaldırmıştı. Han içgüdüsel olarak Dancer ve Crow'un arasına girdi.

Dancer bir an kafası karışmış gibi göründü, sonra bakışlarını Crow'a sabitledi.

"Beklediğimden daha küçüksün," dedi Dancer başını eğerek. "Ve alev alev yanan gözlerin yok."

Karga, tüylerini sergileyen bir tavus kuşu ya da şov yapan bir sokak ağası gibi biraz daha büyüdü ve parladı. "Bir *bakır kafa* mı? Benimle buluşmak için buraya bir bakır kafa mı getirdin?" Crow kollarını yavaşça indirdi ve Dancer'a sanki bir iblismiş gibi baktı. "Hayır," fısıldadı, kaşları çatılmıştı. "Bu doğru değil. Sen bir *büyücüsün* bakır kafa kılığına girmiş."

Dancer tılsımını parmakladı. "Elbette ben bir büyücüyüm, yoksa burada olmazdım. Ben de bir klanım."

"Hayden Fire Dancer, Alger Waterlow'la tanış," dedi Han, oldukça resmi bir şekilde.

Crow, Ragmarket'teki bir kedi kadar sinirli görünüyordu. "Orada Seninle ilgili bir şey var," diye fısıldadı, gözleri Dancer'a perçinlenmişti. "Bir şey... gizli. Tehlikeli bir şey. Kimsenin görmesini istemediğin bir şey. Daha önce tanıştık mı?"

Dancer başını salladı. "Bu Aediion'a sadece ikinci gelişim." "Size sormamız gereken bazı sorular var, tamam mı?" Han söyledi, sabrını kaybetmeye başladı.

"Sorular?" Crow'un bakışları Han'a kaydı. "Ne sorusu?"

"Yetenekli kralların sonuncusu Alger Waterlow olduğunu söylüyorsun. Eğer öyleyse, birlikte kaçmadan önce Hanalea ile gizlice nerede buluştuğunuzu söyle bana."

"Bu başka kimseyi ilgilendirmez," dedi Crow, dudaklarını bir daha asla açmayacakmış gibi birbirine bastırarak.

"Ortak olacaksak bu bizim işimiz," dedi Han. "Bakır kafalıyı gönder," dedi Crow. "Bu işi yapmak istemiyorum. onunla ortak ol. Sonra konuşuruz."

Han başını salladı. "Onu burada tanık olarak istiyorum. Aksi takdirde ikimiz de buradan gideriz." Bu sokak kabadayılığıydı. Crow'un onun yardımına ne kadar muhtaç olduğunu anlamasına izin veremezdi.

Crow kaşlarını çattı ve etti. "Çok iyi. Hanalea ve ben eskiden Fellsmarch Kalesi'ndeki cam evde buluştuk," dedi. "Orada bir

odasından duvarların içinden geçerek."

"Cam ev mi?" Han belirsiz bir sesle konuştu. Lucius kış bahçesi demişti.

"Kış bahçesi," dedi Crow elini sallayarak. "Camdan bir bahçe gibi."

Han, midesi sokaktaki yüzünü korumak için mücadele etti. Crow'un doğruyu söylüyor olması mümkün müydü?

"Pekâlâ o zaman," dedi Han. "Kulağa mantıklı geliyor. Hanalea'ya el bağlama hediyesi olarak ne verdin?"

Crow'un gözleri kısıldı. "Bunu sana kim söyledi?" diye sordu. "Bu da nereden çıktı?"

Han bir an tereddüt etti. "Lucius Frowsley'i hatırlıyor musun?"

Crow kaybolmuş gibiydi. "Frowsley?" Başını iki yana salladı. "Gerçekten bilmiyorum..." Başını kaldırıp baktı. "ı mı kastediyorsun?" dedi. "Lucas Fraser mı? Mystwerk'te benimle aynı okuldaydı. En iyi arkadaşımdı. Ama bu bin yıl önceydi."

Han kaşlarını çattı. Lucius adını mı değiştirmişti? "Belki," dedi Han. "Uzun hikâye ama o hâlâ hayatta. Bana bunları verdi. sorular. Ve cevaplar."

"Lucas," diye fısıldadı Crow, Han'dan çok kendi kendine. "Bu mümkün mü? Bunu neredeyse unutmuştum. Sonsuza dek yaşamaya çok hevesliydi ama bunun mümkün olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu-"

"Sadece soruya cevap ver, mu?" Han dedi ki.

Karga'nın parlak gözleri Han'a sabitlendi. "Hanalea'ya bir yüzük verdim - ay taşı, inci ve safir. O da bana altın bir yüzük verdi, içine adı kazınmıştı, böylece onu hep hatırlayacaktım. tenime karşı." Acı acı güldü. "Bayarlar diğer her şeyle birlikte onu da benden aldılar."

Dancer elini refleks olarak muskasının etrafına kapatarak, "O zaman gerçekten doğru," dedi. "Sen İblis Kralsın."

Crow Dancer'a doğru döndü. Sonra tanıdığı yüzüne yansıyor gözlerinde ateşlenince bir adım geri çekildi.

"İblislerden bahsetmişken," dedi Crow, sesi alçak ve tehlikeliydi. "Sanırım sende bir iblisin yüzü var." İleri atılarak, Aediion'da Micah'ı ele geçirdiğinde gibi Dancer'a çarptı. Ama yine geri sıçradı, üvez tarafından uzaklaştırıldı.

Tılsım.

"Sen pis bir Bayar'sın!" Karga ayağa kalkarak bağırdı, görüntüsü rüzgârda dalgalanan bir bayrak gibi dalgalanıyor ve yıpranıyordu. "Bunca yıldan sonra seni tanımayacağımı mı sandın? Seni tanımayacağımı mı sandın?

Aerie House'un o pis kokusu?" Sesi titriyor, yüzü tiksintiyle buruşuyordu.

Dancer orada donmuş gibi durdu ve hiçbir şey söylemedi.

"Varlığımı bir sır olarak saklamanın ne kadar önemli olduğunu sana söylemiştim, özellikle de Bayarlardan," dedi Crow Han'a, sesi alçak ve Öfkeli. "Şimdi en başta sahip olduğun azıcık şansı da kumarda kaybettin."

Dancer hâlâ bir şey söylemediği için Han, "Yanılıyorsun," dedi. "Gözlerini kullan. Dancer Bayar değil. Marisa Pines'da büyümüş bir klan üyesi. Ben de

"Onu *küçüklüğümüzden* beri tanıyorum."

"Öldürün onu," dedi Crow sıkılmış dişlerinin arasından. "Onu şimdi öldürün yoksa sonuçlarına hepimiz katlarız."

"Neden her zaman beni birilerini öldürmem için kışkırtmaya çalışıyorsun?" Han talep etti.

"Sen bir aptalsın, Alister," dedi Crow. "Ben de sana güvenmekle aptallık ettim." Sönmekte olan bir kıvılcım gibi cızırdayarak söndü.

Han ve Dancer onun boşalttığı yere baktılar.

"Üzgünüm, Hunts Alone," dedi Dancer ağır bir iç çekişle. "Umarım bunu senin için mahvetmemişimdir. Onun yardımına güvendiğinizi biliyorum."

"Ona ne oldu?" Han dedi ki. "Belki de haklıydın -bir tılsımın içinde geçen bin yıl onu delirtti."

Dancer başını salladı. "Ya da belki bir Bayar'ı fark etmekte iyidir, hepsi bu," dedi sessizce. Han izlerken, Dancer'ın giysileri klan tozlukları ve gömlekten büyücü cüppelerine, şallara dönüştü.

Kambur Şahin ile süslenmişti. Ancak saçları hâlâ klan tarzında örölmüş ve bağlanmıştı.

"Annem klan, Hunts Alone," dedi Dancer. "Babamın kim olduğunu hiç merak ettin mi?"

"Şey, Willo'nun sizin adınızı verirken anlattıklarını duydum," dedi Han, sesi uzaklaşarak.

"Çoğu doğruydu," dedi Dancer. "Kim olduğunu bilmediğini iddia ettiği kısım hariç. Bir büyücü düşünabiliyor musun Ruhlara gelip ormanda genç bir kadına bu şekilde saldırarak kadar acımasız mı?"

Han, Dancer'ın yüz hatlarını inceledi; bronz yüzüne yerleşmiş sarsıcı mavi gözler, köşeli kemik yapısı, kalın kara kaşlar. Anlamaya başladığında, Han'ın boğazı sanki yutmaya çalıştığı büyük bir taş varmış gibi acıyla daraldı.

"Aramayı bildiğinizde benzerlik oldukça çarpıcı," dedi Dancer kesin bir ifadeyle.

"Hanalea'nın kanı ve kemikleri," diye fısıldadı Han başını sallayarak. "Senin baban Gavan Bayar." Dancer'ın yeteneğini bir lanet olarak görmesine şaşmamalı.

Dancer, "Kendimi Micah ve Fiona'ya uzun süredir kayıp olan ağabeyleri olarak sunmanın ne kadar cazip olduğunu bilemezsiniz," dedi.

"Neredeyse kendimi öldürtmeye degecekti. Bir süre için bu kolay bir çıkış yolu gibi göründü. Bir Bayar olarak öne çıkacaktım ve onlar da beni öldürecekti."

Han-Dancer'ın şu anki öfkeli tepkisi aklıma geldi Micah ve kuzenleriyle Hanalea'da tanışmışlardı. O zamanlar çok sıra dışı görünmüştü. Dancer'ın büyücüler ve onların yöntemleri hakkındaki bilgisi -Ruh klanları arasında yaygın olmayan bir bilgi. Her karşılaşmalarında Micah'nın Dancer'a verdiği tepki...

"Bayarlar biliyor mu?" Han dedi ki.

Dancer yarı gülümseyerek başını salladı. "Sanırım Micah bende babasını görüyor. Sanki içgüdüsel bir seviyede biliyor gibi, ama o sadece

kendini buna inandıramıyor. Lord Bayar'la hiç tanışmadım. Eğer o , çoktan ölmüş olurum."

"Peki ya Demonai? Averill? Elena *Cennestre*? Onlar biliyor mu?"

Dancer başını salladı. "Eğer bilselerdi, beni doğarken boğarlardı. Sadece Willo ve ben biliyorduk. Şimdi de sen. Ve ne yazık ki Crow."

Han, Willo'nun Dancer'ı şehre getirdiği zamanı hatırladı. Konuşmacı Jemson, onu lanetli yeteneğinden kurtarmayı umuyordu. Bu sırrı bir ömür boyu saklamış, kendisiyle savaş halinde olan bir dünyada sevdiği oğlu için bir yer bulmaya çalışmıştı.

"Neden bana söylemedin?" Han akli karışmış bir halde sordu.

"Konuşmayı seven birisin," diye verdi Dancer. "Benden kaç sır sakladın?"

"Seni eleştirmiyorum," dedi Han. "Sadece nedenini soruyorum."

"Kendimi göstermeye başlayana kadar kendimi tanıımıyordum," dedi Dancer. "Sonra, neredeyse sana söyleyecektim, birkaç kez. Ama nasıl hissettiğini biliyordum

Ailene olanlardan sonra Bayarlar hakkında konuşmak istedim. Nasıl tepki vereceğini bilmiyordum. Ve şimdi de Cat var. Bayarlardan nefret ediyor, tüm arkadaşlarını öldürdüler. Ve annem -Willo- bana asla söylememem için yemin ettirdi." Dancer kesin bir ifadeyle konuştu. doğrudan Han'ın gözlerinin içine baktı. "Uzun süre kimsenin bilmesini istemedim. Ama şimdi sevindim. Bu bizim hatamızmış gibi davranmaktan yoruldum. Kim olduğumdan utanıyormuşum gibi. Diğer insanların ne yaptığını kontrol edemem. Ama bununla nasıl başa çıkacağıma karar verebilirim."

Han'ın içinde öfke kıvılcımları çıktı. Neden Dancer ve Willo bu yükü taşımalıydı -sırlarını saklamak, her zaman ortaya çıkacağından endişelenmek, Bayarlar öğrenirse ne yapacaklarından endişelenmek.

"Willo'nun kanıtı var mı?" Han sordu. "Yani Bayar olduğuna dair."

"Bayar'ın yüzüğü hâlâ onda," dedi Dancer. "Bulduğunda Hamile olduğunu öğrenince yüzüğü sakladı ve babasının kim olduğunu bilmediğini iddia etti."

Han konuşmak için ağzını açtığında, Dancer onu durdurmak için elini kaldırdı. "Beni Bayarlardan ve Demonaiden korumaya çalışıyordum. Ama yetenekli olduğum anlaşıldığında, bu saklanamayacak kadar büyük bir sır haline geldi. Er ya da geç ortaya çıkacağını biliyordum."

"Ona bir isim vermeliydi," diye homurdandı Han, "ve onu adalete teslim etmeliydi."

"Öyle düşünebiliriz," dedi Dancer başını sallayarak, "ama Bayar'a karşı iliklerine kadar işlemiş bir korkusu var ve bundan kurtulamıyor. Evine bu kadar yakın bir yerde saldırıya uğramak kendine olan güvenini yok etti. O zamandan beri kendini hiç güvende hissetmedi." Durakladı. "Bayar bunun bedelini ödeyecek."

Han elini Dancer'ın omzuna koydu ve sıktı. "Sen benim en iyi arkadaşımın," dedi. "Babanın kim olduğu umurumda değil."

Dancer omuz silkti. "Umarım Cat de aynı şekilde düşünüyordur. Ona söyleyeceğim. Ben de ondan sır saklamak istemiyorum. Artık değil." parmakladı. "Willo'ya bir şey söylemeyelim, en azından kraliçenin cenazesinden sonraya kadar. Gideceğim için zaten yeterince endişeli. Beni Bayar'ın yakınında istemiyor."

"Bu sana bağlı," dedi Han, hâlâ bu haberi anlamaya çalışıyordu. "Bu senin sırrın. Ama bence onunla yakında konuşmalısın."

C H A P T E R T W E N T Y - T W O

NOKTA ATIŞI

YAPMAK

Han Alister'e güvenmelisin, diye tekrar söyledi Raisa kendine. Şu anda senden nefret etse bile. Başka seçeneğin yok.

Aslında, bir seçeneği vardı. Bir sürü seçenek. Babasının tercih ettiği iyi yalıtılmış gizlice girip çıkma planını uygulayabilirdi. Ya da Reid Nightwalker'ın zorladığı kaçırma planını.

Ama daha önce güvenmediği için Han'a güvenerek onu onurlandırmak istemişti. Sadece doğru şeyi yaptığını umuyordu. Karar.

Nightwalker'ın Han Alister'a ya da onun planına güvenmediğini açıkça ortaya koyması da işe yaramamıştı. Han bir gün önce, kısa bir iş görüşmesinde bunun taslağını çıkarmıştı. Sadece üçü, söylediği gibi. Raisa da bunu onaylamıştı.

Sonra bunu diğerleriyle paylaşmışlar. Onlar da onaylamadı.

Nightwalker acımasız olabilir. Ve ikna edici. Güneş doğmamıştı bile ama son bir saattir onun dikkatini dağıtıyordu. anma törenine gitmek için hazırlanmaya

çalışıyordu. Konu Han Alister ve onun planıydı.

"O bir uğursuzluk getiren," dedi Nightwalker. "Büyücü Konseyi'ne karşı senin yanında yer alacağına nasıl güvenebilirsin?"

"Amaç da bu değil mi?" Raisa gözlerini ovuşturarak konuştu. "Elena *Cennestre* onu bu yüzden işe almamış mıydı? Onun gizli silah olması gerekiyordu."

"Onu *kullanmayalım* demedim. Ona senin hayatın konusunda güvenmemeliyiz diyorum." Gecegezen, bir fellscat gibi kıvrak ve ölümcül, Matriarch Lodge'daki lodgpole yaslandı. Giyinmişti. Güneş ışığı ve gölge palto ve tozluk içinde, Demonai tılsımı boynunda parıldarken savaş.

Gözleri hiç de kısık görünmüyordu, ancak klan ismi Nightwalker üzerindeki haklarını pekiştirmek için gecenin yarısını ayakta geçirdiğine şüphe yoktu.

Raisa onu ve Gece Kuşu'nu şafak vakti Raisa tuvalete gittiğinde ziyaretçi kulübesinin dışında vedalaşırken görmüştü. Yani görünüşe göre hâlâ birlikteydiler.

Dikkatini şimdiki zamana geri dönmeye zorladı.

"Han Baş Büyücü'den nefret eder," dedi Raisa. "Onların arasına katılacağını düşünemiyorum."

"Size söylediği bu. Ama onlarla bizden daha fazla ortak noktası var."

Raisa topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu ve ellerini kalçalarına dayadı.

"Yine aynı şeyi yapıyorsun," dedi. "Bana aptalmışım gibi davranıyorsun. Oden's Ford'da Alister'la vakit geçirdim. Onu senden daha iyi . Ne yaptığımı biliyorum."

Nightwalker iki elini de kaldırdı. "Bağışlayın beni, Majesteleri." Durdu ve bilinçli bir şekilde boğazını temizledi. "Görünüşe göre senden sürekli özür diliyorum. Sanırım sizinle çok fazla zaman geçiriyorum. benimle aynı fikirde olan insanlar." Bir nefes aldı. "Benim eksikliğime rağmen

Diplomasi, niyetim sizin kararlarınızı sorgulamak değil. Sadece güvenliğiniz konusunda endişeliyim."

Raisa şaşkınlıkla ona göz kırptı. Bu, Nightwalker'dan alışık olduğundan daha fazla iç gözlemli. Ama yine de onu bu kadar kolay bırakmazdı. "Sanırım bu yüzden savaşa gitmek istiyorsun. Kız kardeşime karşı. Kanlı bir prensese. Hem de onun niyetini bile bilmezken."

Nightwalker başını salladı. "Ben sadece onu oyundan çıkarmak istedim. Bu hem senin için hem de onun için daha güvenli olurdu."

"Herhangi bir çatışma olmayacak," dedi Raisa. "Bu hepimizi güvende tutacak." Annesinin anma töreni için toplananlara doğru mesajı vermek için ne giymesi gerektiğini bulmaya çalışarak kıyafetlerini sıraladı.

Hayır, diye düzeltti, parmak uçlarını alına bastırarak. Annemi ve onun mirasını onurlandıracak ne giyebilirim?

Seçebileceği fazla bir şey yoktu, sadece geldiğinden beri klanların sağladıkları vardı. Diğer her şey geride, Fellsmarch ve Oden's Ford'da bırakılmıştı. Başkentteki özenle hazırlanmış elbise dolaplarını düşündü ve iç geçirdi.

Sen bir kraliçenin dilencisisin, diye düşündü Raisa. Her zaman başkasının evinde misafir ve ödünç kıyafetler giyiyorsun.

Haşlanmış beyaz yünden bir klan eteği ve hafif süetten boncuklu bir overtunic seçti ve bunları uykusunun üzerine örttü. tezgah. Willo ona, sırtında ve kollarında boyalı ve işlemeli Gri Kurt sembolleri olan güzel bir beyaz geyik derisi ceket vermişti. Klan yas kıyafeti, düzlükteki cenaze kıyafetlerinin koyu otlu görünümünü yansıtmıyordu. Ölülerin yaşamlarını ve yaşayanlarla olan bağlantılarını kutluyordu.

"Benim için dışarıda bekleyin lütfen," dedi Raisa, Gecegezen'e. Marianna Tepesi'ne gitme vakti gelene kadar onun yanında kalmaya meyilli görünüyordu. Belki de kampta iki büyücü varken Elena'nın emriydi. Yoksa kendi eğilimi miydi?

Nightwalker onun dirseklerinden tuttu ve uzun bir öpücük için onu kendine çekti. Deri ve temiz hava kokuyordu.

Raisa biraz isteksizce geri çekildi. Kaldıkları yerden devam etmeye hevesli görünüyordu. Tecrübelerinden biliyordu ki Reid Nightwalker, eğer ona izin verirse, tüm sıkıntılarından uzaklaşmasını sağlayabilirdi. Han Alister'ın ona zehir gibi davrandığını unutmamasına yardımcı olabilirdi.

"Nightwalker. Git hadi. Giyinmem gerek. Yakında yola çıkacağız."

Savaşçının dumanlı gözlerle gülümsemesi, memnuniyetle kalıp denetleyeceğini belli ediyordu. Ama kapı aralığından dış odaya doğru eğildi.

Raisa iç çekti. Ne zaman Nightwalker'la birlikte olsa, kendini kuşatma altında hissediyordu -kişisel olarak ve diğer tüm açılardan. Onun amansız yoğunluğu için bir kanal bulması gerekiyordu. Onu yıpratıyordu.

Amon'un kararlılığını özlemişti. Geri dönmüştü Fellsmarch, böylece babasının küllerine Katedral Tapınağı'ndan gömülecekleri yere kadar eşlik edebilecekti. Averill aynı zamanda

ve Marianna'nın cenazesiyle birlikte anma törenine gidecekti. Raisa'nın yanında Demonai, Han Alister ve Ateş Dansçısı olacaktı. Hepsi bu kadardı ve bu kadarı yeterli olmalıydı. Onları birbirlerinin boğazından uzak tutabileceğini umuyordu.

Raisa tam botlarını giymek üzereydi ki dışarıdan tartışma gibi yükselen sesler duydu. Başını perdelerin arasından uzattığında Han Alister ve Reid Nightwalker'ın alfa kurtlar gibi birbirlerinin etrafında döndüklerini, tüylerinin diken diken olduğunu ve neredeyse hırladıklarını gördü.

Han onu hiç görmediği güzel giyinmişti. siyah, boynunda ve kollarında inci grisi bir süsleme vardı. Gömleği vücuduna tam oturuyor, dikkat dağıtacak kadar zayıf ve kaslı vücudunu ortaya çıkarıyordu.

Çerçeve. Yalnız Avcı tılsımı mat kumaşın üzerinde parlıyordu ve koyu renk, parlak saçlarını ve mavi gözlerini ortaya çıkarıyordu.

Birinden diğerine bakarak, "Neler oluyor?" diye sordu.

"Ona içeri giremeyeceğini, senin giyinik olduğunu söyledim. O da itiraz ediyorum," dedi Nightwalker, duruşu zorlukla kontrol altına alınmış bir şiddetti.

Han, "Sadece burada olduğumu bilmenizi istedim," dedi, Gözlerini Raisa'ya çevirdi, sonra hızla Nightwalker'a döndü. "Yapacak işlerim var ve fazla zamanım yok, eğer törene geç kalmak istemiyorsanız."

Raisa derin bir nefes alarak, "Ben hazırım," dedi. "Hadi başlayalım."

Han dikkatle Nightwalker'a baktı ve başını kapıya doğru salladı. "Dışarı."

"Ben kalıyorum," dedi Reid Demonai, kollarını kavuşturup hiç kıpırdamaya niyeti yokmuş gibi duruşunu genişleterek.

"Bunu özel olarak yapmalıyız, Majesteleri," dedi Han. "Eğer sizi koruyacaksam, neyin peşinde olduğumu ne kadar az kişi bilirse, kadar daha iyi."

Han, Nightwalker'ı görmezden gelerek Raisa ile konuştu. Raisa bunun hoş bir değişiklik olduğunu düşündü. Raisa gerçek kimliğini itiraf ettiğinden beri Han onunla daha sık ya da daha uzun konuşmamıştı

zorunda olduğundan daha fazla. Sanki konuştuğu her kelime için pahalı bir bedel ödemek zorundaydı.

"Seni prenses varisiyle yalnız bırakmayacağım," dedi Nightwalker. "Jinxflinger'ın geçmişi göz önüne alındığında bu çok büyük bir risk kralielerimize müdahale."

Bu ikisi birbirinden nefret ediyor, diye düşündü Raisa ve bu durum büyücü ile klan arasındaki olağan şüphenin ötesine geçiyor gibi görünüyor. Ne de olsa Han, Ruh klanları konusunda rahat olmalıydı. Onlarla birlikte büyümüştü. Çocukluğu boyunca. O kadar uzun süredir büyücü bile değildi.

Boğazlarının temizlenmesi onu ürküttü. Başını kaldırdığında ikisinin de kendisine baktığını ve bir karar vermelerini beklediğini gördü.

Raisa Han'a, "Nightwalker'ı yıllardır tanırım," dedi. "Bugün muhafızlarımdan bir parçası olarak görev yapıyor. Eğer bu konuda ona gvenilebilirse, o zaman kesinlikle-"

"Onun burada olup dikkatimi dağıtmasını istemiyorum," dedi Han. "Bu zaten yeterince zor."

"Demek itiraf ediyorsun," dedi Nightwalker. "Ne yaptığınızı bilmiyorsunuz."

Han, Raisa'ya bakıp "*Gördün mü?*" dercesine kaşlarını kaldırarak, "Bu tam da çalışırken ihtiyacım olmayan türden çenesi düşük, cahilce bir açıklama," dedi.

"Kalıyor," dedi Raisa, kendini hakemlik yapıyormuş gibi hissederek okul bahçesinde. "Ama sessiz ol Nightwalker ve Alister'ın işini yapmasına izin ver, yoksa kovulursun."

Han enesini Nightwalker'a doğru salladı. "Sen, zerine büyü sıçramasını istemiyorsan köşede otur ve yoldan ekil."

Nightwalker şüpheyle kaşlarını çattı ama kendisine söyleneni yaptı.

Han Raisa'nın etrafında dönerek onu değerlendirdi. "dur," uyardı onu. "Sana dokunmak zorunda kalacağım."

Sesi şeyden çok buna boyun eğmiş gibiydi.

Han elini ceketinin içine kaydıldı ve Raisa onun yılan tılsımını tutuyordu. Belki de bu yüzden

Nightwalker orada. O tılsımı kamptaki kimseye göstermek istemiyor gibiydi.

Raisa gerildi, temas beklentisiyle derisi karıncalandı. Parmakları hafifçe başını, omuzlarını, ensesini ve belini okşarken tısladı ve köpürdü. Bu Raisa'ya taç para için portresini çizen heykeltıraşı hatırlattı, şekillendirmeden önce kili hissediyordu.

Han geri çekildi ve kaşlarını çatarak çenesini ovuşturdu. Sonra kızın eline bakarken yüz ifadesi netleşti. "Ah," dedi. "Tılsım yüzüğünü çıkarmalısın, yoksa işe yaramaz."

Raisa sağ elindeki kurt yüzüğüne baktı. "Majesteleri,

Elena Demonai bu yüzüğü size Uğursuzluk büyülerine karşı koruma," dedi Nightwalker. "Şimdi onu çıkarmak için iyi bir zaman *değil*. Hele ki Vadi'deki en güçlü uğursuzlukla yüzleşecekken."

Han, "Şimdi onu çıkarmak için *çok* iyi bir zaman," dedi. "Eğer bu planın işe yaramasını istiyorsan."

"Alister'ı ve neyin peşinde olabileceğini bir kenara bırakırsak, anma törenindeki büyücülerden biri seni yakmaya karar verirse o yüzük seni korur," diye karşı çıktı Nightwalker. "O olmadan savunmasız kalırsın." O

durakladı, sonra da tam olarak nefesini tutamadan mırıldandı: "Tabii amaç bu değilse."

"Çenenin kapatıp işimi yapmama izin verirsen savunmasız kalmaz," dedi Han, eli hâlâ yakasının içinde, çenesi agresif bir şekilde yukarı kalkıktı.

"Kes ," dedi Raisa. Yüzüğü parmağından kaydırıp ve kemerindeki bir kesenin içine soktu. "İşte. Her ihtimale karşı yanımda olacak. ihtiyacım var. Acele etseniz iyi olur. Neredeyse gitme vakti gelmiş olmalı."

Bu sefer farklıydı. Han onun etrafında dönerken tılsımlı sözler mırıldandı, yüzü konsantrasyondan sertleşmişti, gözleri sabitti ve içsel olarak odaklandı. Parmakları ona dokunduğu her yerde küçük ateşler yaktı. Büyü derisinin altında kayarken Raisa'nın nefesi kesildi. kan yüzeye çıktı. Demonai Kampı'ndaki terleme kulübesinden yeni çıkmış gibi parlıyor ve başı dönüyordu.

Ya da bir öpüşme serüveninden sonra bir sevgili gibi.

Nightwalker köşesinden izledi, bir yay kirişi gibi gergindi.

Sonra kurtlar geldi. Tek tek ve çiftler çiftler, gözleri parlayarak ve dillerini oynatarak branda bölmelerin altından ve duvarların arasından geçtiler, ta ki bir düzine toplanıp etraflarında bir çember oluşturarak kalçalarının üzerinde oturana kadar.

Bu, Raisa'ya Byrne'ün Marisa Pines Geçidi'nde öldürülmesinden sonra gördüğü rüyayı hatırlattı; annesinin öldüğü gece kurt kraliçelerinin ziyaretini. Gri gözlü Hanalea ve yeşil gözlü Althea. Bazen bir an için kraliçelerin kendilerini gördüğünü sanıyordu.

Han önce kurtlara, sonra da Raisa'ya baktı. "Arkadaşlarınız mı?"

Raisa ona göz kırptı. "Onları görebiliyor musun?"

"İyileştikten beri onları ara görüyorum.

Sen," dedi Han. "Bugün geleceklerini umuyordum. Bunun işe yarayıp yaramayacağını bilmiyorum ama..." Ellerini kurt kraliçelerine doğru uzattı.

Alev parmak uçlarında dans etti. Işık ellerinden kurtlara doğru yayıldı ve tekrar ona döndü.

Hanalea başını eğdi ve kurt gibi sırtarak Han' baktı.

Han Alister neden kurtları görsün ki? Raisa merak etti. Bu Gri Kurt soyunun bir özelliği idi ve kehanet yeteneğiyle bağlantılıydı. Ama mantıklı.

İyileşme sürecinin bir cilvesi olmalı, diye düşündü. Bir araya gelmelerinin.

Kurtlar gözlerini kapadı ve kulaklarını geriye yatırdı. Ağızlarını gökyüzüne doğru kaldırarak ulumaya başladılar; Raisa'nın ensesindeki tüyleri diken diken eden kederli bir çığlıktı bu.

"Ah!" dedi titreyerek.

Nightwalker ayağa kalktı, sıçramaya hazır görünüyordu. "Ne oldu, Briar Rose? O ne yaptı?"

"Ekselansları, birileri konuşurken konsantre olmanın ve işleri doğru yapmanın ne kadar zor olduğunu hiç fark ettiniz mi?"

Kulağın mı?" Han dedi ki. "Eğer işler ters giderse, sadece söylüyorum, suçlanacak kişi ben değilim."

Alaycı ses tonuna rağmen alnında terler çakıllaştı ve Sanki büyük bir enerji harcıyormuş gibi üst dudağını ıslattı. Ya da sonuç konusunda gergindi.

Kurtlar ağıtlarını bitirdi. Hanalea Raisa'ya doğru döndü ve başını eğdi. Kraliyet sürüsü gölgede eridi ve dağıldı.

Han elini geri çekti ve başını eğerek ayağa kalktı. Büyük bir yarış koşmuş gibi sık nefesler alıyordu. Yalnız Avcı yüzünü aydınlatıyor, gölgeler yaratıyor ve düzlemleri vurguluyordu. Üzerinden damlayan ter halıyı lekeliyordu.

Raisa kollarını kendine doladı ve dirseklerini iki yanına kavradı. Hâlâ her yeri karıncalanıyordu ama kalıcı tek etkisi bu gibi görünüyordu. "Bu... işe yaradı mı?" diye sordu.

Han başını kaldırdı ve koluyla alnındaki teri sildi. "Yakında göreceğiz."

Raisa, Nightwalker'ın yüzündeki soruyu gördü ve gerçekten bir cevap alabileceğini düşünerek soruyu kendisi sormaya karar verdi. "Ne yapmaya çalışıyordun?"

"Bir gönderme
yaratıyordum." "Gönderme
mi? O da ne?"

"Bir cazibe. Marianna Peak'e vardığımızda kullanacağımız bir imaj. Büyücü Konseyi'ni ve diğer mavi kanlıları etkileyecek ve kafalarını karıştıracak bir şey. Seni zor biri yapacak bir şey hedef." Han Nightwalker'a baktı. "Hatırladın mı? Büyülü bir dikkat dağıtıcı yaratacağımı söylemiştim," dedi, sanki Nightwalker'ın basit bir konuşmaya ihtiyacı varmış gibi.

"Yüzüğümü geri takabilir miyim?" Raisa parmaklarını kesesine bastırarak sordu.

Han kaşlarını çattı, alt dudağını ısırды, sonra başını salladı. "Olmasa daha iyi. Sanırım büyülü bağlantıyı sonrasına kadar canlı tutmalıyız."

Elena kapı aralığından kafasını uzattı. "Hazır mısınız? Gitmeliyiz, torunum."

Raisa, büyükannesine kraliçenin anma törenine kadar eşlik eden Demonai birliğinin arasına gizlenerek at sürecekti.

Ateş Dansçısı midillilerle birlikte bekledi. Han onu kenara çekti, eğildi ve kulağına bir şeyler mırıldandı. Dancer başını salladı ve Raisa'ya baktı.

Nightwalker geldi ve Raisa'nın cenaze kıyafetinin üzerine bir Demonai gölge pelerini örttü, boynundan bağladı ve ellerini omuzlarında gezdirdi.

Kraliçe için yapılacak anma töreni öğleden sonra yapılacaktı. Yolculukları günün büyük bir bölümünü alacaktı çünkü dağlarda kalmayı, Marisa Pines'tan Vale'nin etrafından dolaşmayı, Fellsmarch'ın batısındaki Dyrnnewater'ı geçmeyi ve kuzeybatıdan Marianna Peak'e gelmeyi planlıyorlardı.

Elena ve Willo Raisa'nın yanında at sürerken, Demonai savaşçıları önde ve arkada at sürüyordu. Han ve Dancer yan yana at sürüyor, elleri tılsımlarının üzerinde, onları ileride olacaklar için ateşliyorlardı. Raisa, "gönderme"nin yaratılmasıyla Han'inkinin ne kadar tükendiğini merak ediyordu. Bedeline degeceğini umuyordu.

Raisa ne zaman onlara baksa, iki büyücü başlarını birleştirip sessizce konuşarak yollarına devam ediyorlardı. Dancer midillisinin üzerinde yatak çantasına ek olarak iki büyük çanta taşıyordu.

Dağlarda soğuk ve açık bir gün olacaktı, belki ayinin yapılacağı yamacın aşağısı biraz daha sıcak olabilirdi. Güneş Ruhlar'ın üzerinden geçip aşağıdaki Vadiye dökülürken yıldızlar doğuda göz kırptıyordu.

Raisa gözlerini kısarak Elena'ya, "Annem bugünü çok severdi," dedi.

eğik ışığa karşı. "Soğuğu sevmese bile güneşi severdi."

"Mmm." Elena meşgul görünüyordu, şüphesiz oğlu Averill için endişeleniyordu.

Aşk insanı savunmasız yapar, diye düşündü Raisa. Yine hep bunu ummuştı.

Dyrnnewater'ı öğleden sonra erken saatlerde, yüksek bir nehrin köpüren gürültüsü üzerindeki köprü. Çok yüksekte olmalarına rağmen Koklayınca aşağıdaki su, doğudaki aşırı kalabalık başkentin tüm pisliğini de beraberinde taşıyordu.

Kraliçe olduğumda... diye düşündü Raisa, daha önce pek çok kez yaptığı gibi. Ve durdu.

Ben kraliçeyim.

Tekrar kuzey ruhlarına tırmandılar ve aşağıdaki yeşillenen Vadi'ye bakıyordu. Raisa, uzaklardaki Fellsmarch'ın kulelerinin, kubbelerinin ve kulelerinin hevesle seyretti. İçinde parılıyordu Güneş ışığı bir çocuğun peri şehri gibi, çok yaklaştığınızda kaybolan türden bir yer.

Eve geliyorum, diye yemin etti. Bu gece, eğer istediğimi .

Vale'nin kuzeybatısında, oraya bakan patikadan ayrılacaklar ve Marianna'nın arkasından gelmek için tekrar kuzeye ve doğuya doğru ilerleyeceklerdi. ikiz tepelerinin arasından iniyordu. Önlerindeki uzun tırmanıştan önce yemek yemek ve atları dinlendirmek için patikaların birleştiği yerde mola verdiler.

Switcher'ı Gece Kuşu'nun ellerine bırakan Raisa Dağın yamacını dönüp gözden kaybolmadan önce Vale'ye son bir kez bakabileceği yere kadar ağaçların arasından kısa bir mesafe kat etti.

Vadi insanlarla canlanmıştı. Yolcular, istasyonlarına uygun taşıtları kullanarak yolları tıkıyordu. Bazıları iyi atlara biniyor, yavaş ilerlemelerinden sabırsızlandıklarında yollardan ayrılıyor ve araziye kesiyorlardı. Güzel arabalar Bir kız çocuğunu gezdirmek için ayırabilecek olanlarla dolu arabalar yer kapma yarışına girdi. Bazıları da yaya olarak geliyordu, hatta bütün aileler, küçük çocuklarını taşıyan anne ve babalar, yolun tozunu çevirmek için yüzlerine eşarplarla.

Fellsmarch'tan inen yolları tika basa doldurdular, Vadi'yi geçti ve kuzeye, Marianna'ya tırmandı. Fellsmarch halkı kraliçelerine veda etmek için dışarı çıkıyordu.

Raisa duygulandı ve şaşırdı. Marianna, en azından başkentin yoksul mahallelerindeki halk arasında popüler değildi. Marianna'nın bir kadınla evleneceği söylentisi çıktığında Kraliçe Raisa'yı bir kenara bırakıp Mellony'yi onun yerine varis ilan etmek istiyordu.

"Tatlı Şehit Hanımefendi," diye fısıldadı. "Görünüşe göre tüm şehir hareket halinde."

"Ragmarket ve Southbridge, her neyse. Artı tüm bluebloods, tabii ki."

Raisa irkildi ve döndü. Han Alister onun yanında durmuş, Vadi'ye bakıyordu. Herhangi bir klan savaşçısı gibi hayalet gibi dolaşabiliyordu.

Gözlerini gölgeledi, rüzgâr saçlarını karıştırıyordu. "Belki Westmarket, Roast Meat Hill ve Bottoms da."

"Ne demek istiyorsun?" dedi. "Nereden biliyorsun?"

"Cat Tyburn'ü şehre gönderdim," dedi Han. "Ona Prenses Raisa'nın burada olacağını ve yardıma ihtiyacı olabileceğini yaymasını söyledim. Tahtını elinden almaya çalışabilecek kişiler olduğunu. Ya da onu oracıkta susturabileceklerini ya da tokatlayabileceklerini.

Darbies." Aylarca onu eğittiği hırsızlar kolayca geri döndü.

"Ne?" Başını eğdi ve ona baktı. "Varlığımı gizli tutmak için bunca çaba sarf ettikten sonra, bunu tüm şehre mi yaydın?"

Han ensesini ovuşturdu. "Sence Lord Bayar Ragmarket'ten gelen söylentileri dinler mi? Soylular Konseyi'nin Keg and Crown'da toplandığını mı sanıyorsun?" Güldü. "Yağlı bir çanta taşımadığınız sürece Raggerlar ve Güneyliler sizin için tehlike oluşturmaz. sokaklarda. Dikkat gerekenler mavi kanlılar. Onların yalancı ve dolandırıcı olduklarını duydum." Doğruca ona baktı, mavi gözleri sert ve safir gibi parlaktı.

Bakışlarının baskısı fiziksel bir darbe gibiydi ama Raisa kendini ayakta durmaya zorladı. "Han. Sana yalan söylediğim için özür dilerim." elini onun koluna koyarak şöyle dedi. "Eğer yeniden yapacak olsaydım, ben-" "Yeniden yapmak diye bir şey yok, değil mi Majesteleri?" Han söyledi.

"Hayır," dedi Raisa, "ama-"

"Her neyse, Ragmarket için endişelenme," dedi Han, bir adım atarak.

geri çekilerek onun elinden kurtuldu. "Endişelenmen gereken sarayın arka salonundaki omuz vuruşu." Aralarındaki bitmemiş işe girmemeye kararlı görünüyordu.

"Bunu biliyorum," dedi Raisa pes ederek. "Buna rağmen, bu gece Fellsmarch Kalesi'ne müstakbel kraliçe olarak dönmeyi planlıyorum."

Han omzunun üzerinden Demonai'lerin atlarla meşgul olduğu yere baktı. "Bu fikirden pek hoşlanmayacaklar," dedi. "Özellikle de Nightwalker. Şehirde seni kontrol edemez."

"Artık beni kontrol edemiyor," diye tersledi Raisa.

"Seninle evlenmek istiyor," dedi Han, gözlerini vadiye dikerek. "Bil diye söylüyorum."

Raisa, Nightwalker'a dönüp bakma dürtüsüne direndi. "Sana bunu düşündüren ne?"

"Onu anlamak o kadar da zor değil." Çenesini kaldırdı, açılı ışık profilden belli belirsiz kırmızımsı bir sakalı ortaya çıkardı.

Raisa zihnini konuşmaya geri döndürdü. "Benimle evlenmek istiyorsa, sıraya girmesi gerekecek," dedi. "Bir amaç için araç olmaktan bıktım usandım."

Han dönüp ona baktı, yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Bir amaç için bir araç. Sen mi? Ne demek istiyorsun?"

"Herkes lanet olası tahtla evlenmek istiyor. Ragmarket'te yaşasaydım kimse ilgilenmezdi. Sanırım hizmetçi olarak kalacağım."

"Evlenmek zorundasın, değil mi? Böylece huzurlu bir hayat Ardıllık mı?" Adam dikkatle boş bıraktığı yüz ifadesine geri dönmüştü ama kadın ellerinin iki yanında yumruk olduğunu fark etti.

"Şu yaşadığımız gibi mi?" Bekledi ve ne zaman Hiçbir şey söylemedi, devam etti. "Benimle aynı fikirde olduğunu biliyorum," dedi Raisa. "Bir an önce saraya dönmem gerek yoksa tahtı kaybetme riskiyle karşı karşıya kalırım."

"Ve bunu bana söylüyorsun çünkü... ?"

"Yardımaınıza ihtiyaçım var. Fellsmarch'a dönmek için yani. Korunmaya ihtiyaçım olacak."

Han omuz silkti. "Anlaşma bu değil miydi? Klanlar ve gerçek kraliçe soyu adına Büyücü Konseyi'yle savaşmayacak mıydım?" Bu kopuk, alaycı ses tonu sinir bozucu derecede tanıdık gelmeye başlamıştı.

Onu incittim, diye düşündü Raisa. Onu çok incittim ve güvenini sarstım. Bir şekilde onu geri kazanmanın bir yolunu bulmalıyım. Onu geri kazanmak için. Kendimi ona kanıtlamak için.

Raisa, "Anlaşma yapıldığında ben orada değildim," dedi, gözlerinin içine bakarak. "Her neyse, bu seninle klanlar arasındaydı. Yaptığın pazarlık yüzünden hâlâ kırgın olduğunu biliyorum-Anlaşılır bir şekilde. Hınç dolu, gönülsüz bir kanun mektubu çabasına ihtiyaçım yok. Bu beni öldürtür."

"Çok yazık olur," diye mırıldandı Han. Durdu, düşündü, açık renk kaşları birbirine yaklaştı. "Bu Onbaşı Byrne'ün işi değil mi? Yani seni koruyor mu? Onu Kraliçe'nin Muhafızlarının Yüzbaşıyı yapmayı mı planlıyorsun?"

Raisa başını salladı. "Zaten bir bakıma öyle. Taç giyme töreninde bunu halka açıklayacağım. Ama ikinize de ihtiyaçım olacak," dedi. "Bu bile yeterli olmayabilir."

"Bunda benim çıkarım ne?" Han gözlerini kısarak uzaklara baktı. "Ne de olsa ben bir satılık kılıcım. Beni yeniden satın almaya niyetli görüldüğünüze göre takas olarak ne öneriyorsunuz?" Ses tonu hafifti ama Raisa kelimelerin altındaki tüccarı duydu.

"Ne istiyorsun?" Raisa sordu.

Han üzerinde çalışıyormuş gibi yaptı ama cevapların hazır olduğundan şüpheleniyordu. "Öncelikle, sana ve diğer herkese göz kulak olabilmem için sarayda bir beşiğe ihtiyaçım olacak. Güzel bir yer ," dedi, sanki kız onu hakından etmeye çalışacakmış gibi gözlerini kısarak. "Misafirlerin kalabileceği kadar büyük. Odalarınıza bitişik."

"Benim..." Raisa kaşlarını çattı. "Hayır. Bu mümkün değil." Yan komşunun bir büyücü olması iyi bir fikir değildi. Daha önce hiç yapılmamıştı. Gavan Bayar ve Kraliçe Marianna bile aralarında bir galeri tutmuşlardı.

Han ellerini kaldırdı, avuç içleri yukarı bakıyordu. "Koruma istiyor musun, istemiyor musun? Bana ihtiyacın olduğunda sarayın her tarafını temizlememi istiyor musun?" Kadın hâlâ tereddüt edince ekledi: "Ne istediğimi sormuştun, hatırladın mı? Doğru yapamayacağım bir işi kabul etmem. İşler ters giderse suçu kimin üstleneceğini biliyorsun."

"Pekâlâ," dedi Amon Byrne'ün bu fikre nasıl tepki vereceğini merak ederek. "Ama misafir yok. Odamın hemen yanında olmaz." Güvenlik nedeniyle, dedi kendi kendine.

Çarpık bir şekilde gülümsedi. ", daha önce hiç saraya gitmemiş bir sürü arkadaşım var ve-"

Elini kaldırdı. "Boş ver, Alister. Bunun işe yaramayacağını söyleyebilirim. Şansımı onunla deneyeceğim-"

"Sen kazandın," diye araya girdi, sanki çok ileri gittiğini biliyormuş gibi. "Misafir yok, en azından bu gece."

Kadın uzun bir süre adamın yüzüne baktı, o da sabit bir şekilde karşılık verdi. "Tamam o zaman, anlaştık. Biz-"

"İkincisi, aylık bir maaşa ihtiyacım olacak," dedi. "Klanlar geçim masraflarımı karşılıyor ama buna güvenmek zorunda kalmak istemiyorum,

Bana kızarlarsa diye. Şehirde tutmam gereken insanlar var, bu yüzden-" Sanki çantasının büyüklüğünü ölçmek istermiş gibi yan gözle ona baktı. "Başlangıç için elli kız."

"Elli kız!" Raisa gözlerini devirdi. "Kimi tutuyorsun? Süslü kızlardan oluşan bir harem mi?" Hikayelere bakılırsa bu onu şaşırtmazdı.

sokak efendisi Cuffs Alister'ı duymuştu.

Han, "Parayla ne yaptığım seni ilgilendirmez," dedi. "Sadece senin için buna değip değmeyeceğine karar vermelisin."

Raisa içini çekti. "Pekâlâ. Elli kız. Kâhya ile konuşacağım zaman-"

"Üçüncüsü, bana görgü kurallarını öğretmeye devam etmelisin," diye girdi. "Protokol, kıyafet, dans, sarayda olmak için bilmem gereken her şey. Haftada iki kez, en az bir saat."

"Gerçekten mi?" Raisa bir kaşını kaldırdı. "Bana öyle geliyor ki Kendi başınıza her şey yolunda - çaba gösterdiğinizde . Ama eğer bu

ne istiyorsanız, bir öğretmen ayarlayacağım-"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Sen. Bunu yapmanı istiyorum, sadece ikimiz. Bu bize düzenli olarak özel olarak görüşmek için iyi bir bahane olacak." Bakışlarında bir şey vardı, bunun geçmesi gereken bir tür test olduğunu düşündüren bir şey.

Raisa kelimelerin dökülmesini engellemek için dudaklarını birbirine bastırdı.

Ve başıyla onayladı. Erişim bir hükümdarın iyiliklerinden biriydi. Han ise sürekli olarak garantili erişim istiyordu. Bu onun açısından zekiceydi.

", " dedi. "Başka bir şey olması mümkün değil."

"Son bir şey daha. Beni Büyücü Konseyi'ne atamanı istiyorum," dedi Han.

Raisa ona bakakaldı. "Ne?"

"Oden's Ford'da konsey hakkında soru sorduğumda, kraliçenin bir üye atadığını söylemişsiniz. Ben de bunu istiyorum."

"Büyücü Konseyi'nden nefret ettiğini sanıyordum," dedi Raisa. "Neden üye olmak isteyesin ki?"

Han, "Belki de başka türlü beni asla kabul etmeyecek bir kulübün üyesi olmak istiyorum," dedi. "Sadece onları kaşındırmak için."

"Savaşıyor olman gereken kişi bu değil mi?" Raisa'nın sesi yükseldi.

Han parmağını dudaklarına götürdü. "Şşşt. "Ben de içeriden konsey. Ama Demonai anlamayacaktır. Sizden burs almamın bir nedeni de bu."

Raisa, "Eğer döndüğünüzü düşünürlerse, gelirinizden daha fazlasını riske atmış olursunuz," dedi.

"Bu şansı değerlendireceğim," dedi Han. "Senin için çalışacağım ve sen de kraliçesin, değil mi?"

Raisa alnını ovuşturdu. "Derinin altında bir tüccar olmadığına emin misin?" diye sordu.

Han, "Hepimiz Ragmarket'in tüccarlarıyız," dedi.

Raisa bunu . Doğrusunu söylemek gerekirse, Han Alister'ı konseye atamayı düşünebileceği diğer kişilere tercih . Muhtemelen daha az tehlikeliydi, çünkü önceden var olan ittifakları ya da aile bağlantıları yoktu. Ayrıca Han Alister'ın hiçbir zaman Bayarlarla birlikte. "Pekâlâ," dedi Raisa. "Seni Büyücü Konseyi'ne atayacağım."

Han avucuna tükürdü ve elini uzattı.

Raisa gözlerini devirerek kendi avucuna tükürdü ve onunkini sıktı.

"Briar Rose?"

Raisa irkilerek başını kaldırdı. Reid Nightwalker yaklaşmıştı. O fark etmeden. Kara gözleri Raisa'dan Han'a kaydı. "Atlar yemlendi, dinlendi ve yola çıkmaya hazırız," dedi. "Marianna Tepesi'ne daha iki saat var."

Han gülümsedi. "İşimiz bitti," dedi ve atlara doğru çalımlı bir şekilde yürüdü.

Reid onun ardından bakakaldı.

Raisa onun ne kadarını duyduğunu merak etti.

Han'ın onun duymasını isteyip merak etti.

Gerçek oyuncu kimdi, o mu yoksa Han Alister mı? Ve onun oyunu neydi?

Pek çok açıdan boyundan büyük işlere kalkışmıştı. Ona karşı birçok yönden savunmasızdı.

Hayatta kalmak istiyorsam bu işte daha iyi olmalıyım, diye düşündü.

C H A P T E R T W E N T Y - T H R E E

GÖSTERİ YAPMAK

Kuzey yamacına vardıklarında öğleden sonra olmuştu. Marianna, ikiz tepelerinin birleştiği yerin hemen altında. Demonai bölgeyi gözetlemek ve yolun düşman gözlerden arınmış olduğundan emin olmak için birkaç savaşçıyı önden göndermişti.

Gece Kuşu da onlardan biriydi. Düzenli ordunun anıt alanının kuzeyinde hafif bir çember oluşturduğunu söylemek için geri döndü.

"Askerleri anıt alanından yukarı yamaca göndermişler ama çok fazla değil," dedi. "Çoğu yamaç aşağı gönderildi, çünkü daha çok aşağıdan gelen tehditler konusunda endişeli görünüyor. Şimdiden büyük bir kalabalık toplanmış durumda ve her an daha fazlası geliyor. Kraliçe'nin Muhafızları anma alanının etrafına barikatlar kurdu, ancak Marianna'nın tüm yamacı şimdiden insanlarla doldu."

"Gerçekten mi?" Elena kaşlarını çatarak, "Gerçekten mi?" dedi. "Ne tür insanlar? Askerler ya da..."

Gece Kuşu, "Çevrenin içinde uğursuzluk saçanlar, Vadi soyluları ve askerler var," dedi. "Downslope, onlar sıradan vatandaşlar. Ama Mavi kanlılar, ama tüccarlar ve işçiler, askerler ve akademisyenler. Muhtemelen hırsızlar ve yankesiciler de. Binlerce insan."

Raisa, tamamen Gece Kuşu'na odaklanmış görünen Han'a baktı. Kibarca ilgilenen sokak suratını takınmıştı.

Gece Kuşu raporuna devam etti. "Muhafızlardan sorumlu onbaşı ile konuştum ve onlara Elena *Cennestre* ile klan soyluları ve Demonai savaşçılarından oluşan küçük bir grubun yakında kuzeyden geleceğini söyledim. Törenden sonra kamp yapacağımızı söyledim. Kuzey yamacında bir gece geçirdikten sonra yarın ya da ertesi gün evimize döneceğiz."

Stratejik olarak, burası olmak için iyi bir yerdi. Demonai okçuları tepelere yerleştirin ve bu, gerekirse aceleyle geri çekilmek için bir arka kapıyı açık bırakacaktır.

"Onbaşı kimdi?" Raisa sordu. "Sorumlu olan mı?" "Onbaşı Fallon," diye yanıtladı Bird. "Mason Fallon."

Raisa'nın kürek kemikleri arasından soğuk bir endişe damlası süzöldü. Tanımadığı, düşmanları tarafından seçilmiş başka biri. Amon'un orada olacağına sevinmişti.

"Anma töreni için ne ayarladınız?" Elena söyledi.

"Kraliçenin ateşinin etrafına birkaç büyük pavyon kurmuşlar," dedi Gece Kuşu. "Biri Gri Kurt sancağını taşıyor, yani Prenses Mellony'nin orada olması muhtemel. Bir diğeri Bayar flamasını taşıyor. Bir üçüncüsü ise Lord Demonai'yi görmesem de kapaksız gözü taşıyor. Mezar, anma alanının yukarısında, dağın yamacına inşa edilmiş. Birkaç kişi etrafta dolanıyor ve hazırlıklar."

"Onbaşı Byrne'ü gördün mü?" Raisa sordu.

Bird başını salladı. "Kraliçenin naaşına eşlik ediyor. Merhum kaptan için kraliçenininkinden daha küçük bir mezar inşa edilecek. Bölgeyi koruyan birkaç düz arazi askeri gördüm."

Böylece Yüzbaşı Byrne, kraliçesi Raisa'nın yanına gömülecekti. düşündüm. Dağının kollarında. Amon da oradaydı ve onu bekliyordu. Ve Gri Kurtlar'ın geri kalanı - görmediği arkadaşları Oden's Ford'dan beri. arkadaşlar. Derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. Güzel.

"Fallon, Meclis Başkanı Jemson'ın kısa bir tören düzenleyeceğini söyledi.

-Önce Kaptan Byrne için, sonra da kraliçe için. Ardından Kraliçe Marianna'nın bedeni ateşe atılacak ve ruhu dağa yerleşmek üzere serbest bırakılacaktır. Baş Büyücü ve bir Vekiller Konseyi temsilcisi de konuşacak." "Ama Prenses

Mellony konuşmayacak mı?" Raisa sordu.

Bird başını salladı. "Prensesin konuşamayacak kadar kederli olduğunu söylüyorlar."

Ya da bakıcıları tarafından çok korkutuldu, diye düşündü Raisa acımasızca. Eğer kraliçe olacaksa, yüksek sesle konuşmayı öğrenmesi gerekiyordu. Halkının doğrudan ondan duymaya ihtiyacı var.

Ormanın örtüsü altında geçici bir kamp kurdular, sonra son bir kez toplandılar-Raisa, Reid Nightwalker ile birlikte Demonai, Willo Watersong, Elena *Cennestre*, Han Alister ve Fire Dancer.

"Briar Rose," dedi Elena. "Annenin töreni için orada olmak istediğini biliyorum. Ben hala dağın tepesinden izlemenin daha güvenli olacağını söylüyorum. Yanına bir grup savaşçı bırakabiliriz. nöbetçi olarak. Bu şekilde hem her şeyi görebilir hem de zarar olursun."

Raisa başını salladı. "Annemin törenine katılacağım," dedi. "Bunu zaten konuşmuştuk."

Elena içini çekti ve çenesini ovuşturdu. "Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim." Bir elini Raisa'nın koluna koydu. "O zaman sana yalvarıyorum. Bir Demonai gibi giyinmişsin. Eğer mezara inmek zorundaysan, seninle birlikte bir grup olarak gidersek tanınman pek olası değil. aramızda saklı."

Raisa, "Büyükanne, prensesin varisi olarak törene katılmalıyım," dedi. "Mümkün olduğunca çok şahidin önünde, böylece daha sonra krallığa döndüğümü inkar edemeyecekler. Bu bir Tahta geçmemi sağlamanın tek yolu."

"Eğer ölürsen Gri Kurt tahtına çıkamazsın," diye karşılık verdi Elena. "Kalabalığın içine dalarsanız sizi koruyamayız. Korkak olmadığını kanıtlamaya hevesli olduğunu biliyorum ama-"

Raisa, "Bunu varlığım ve tahta çıkma niyetim dışında hiçbir şeyi kanıtlamak için yapmıyorum," dedi. "Bunu annemi onurlandırmak için yapıyorum."

"Eğer taç giyecek kadar yaşarsan, umarım bu inatçılığın kraliçe olarak sana iyi hizmet eder," diye homurdandı Elena.

"Han Alister benim güvenliğimi sağlamaya söz verdi. hatırlıyor musun?" Raisa söyledi. "Ve Ateş Dansçısı yardım etmeyi kabul etti. Bir plan hazırladık ve bu plana uymamız gerekiyor."

Tüm gözler, ayaklarını hafifçe açmış, kollarını iki yana açmış duran Han'a çevrildi.

Göğsünün üzerinde katlanmış, parlak saçları yamaçtan aşağı esen rüzgârla dalgalanıyordu. Avcı tılsımı, vücudunun sade siyahına karşı parlıyordu.

Tunik.

Ateş Dansçısı bütün gün taşıdığı çantaları almak için gruptan ayrılmıştı. Kapaklarını açarak, üzerinde Gri Kurt amblemi bulunan parlak bir çelik göğüs zırhı ve eldivenleri çıkardı.

"Zırh mı?" Elena söyledi. "Zırh mı giyiyorsun? Planın bu mu? *Bunun* sizi büyücü alevine karşı koruyacağını mı düşünüyorsunuz?"

Raisa, "Hayır, Büyükanne, ama beni başka tür suikastçılara karşı koruyacaktır," dedi. "Unutma, Kraliçe Marianna düşerek öldü. bir kuleden. Yüzbaşı Byrne oklarla vuruldu. Bu şekilde büyücüler kirli işlerini yaptırmak için başkalarını kiralayamayacaklar. Beni alt etmek istiyorlarsa ortaya çıkmak zorunda kalacaklar."

Elena göğüs zırhını parmakladı, yıpranmış parmaklarını boyundaki boncukların ve yanlara kazınmış belli belirsiz rünlerin üzerinde gezdirdi.

Raisa'ya baktı, gözleri parlıyordu. "Bu Demonai işi. Bunu kim yaptı Briar Rose ve ne zaman? hatırı sayılır bir güç var."

"Başardım," dedi Dancer, çantaları bir kenara bırakarak. Ayağa kalktı ve onunla yüzleşmek için döndü. "Bu benim eserim."

Demonai savaşçıları arasında öfkeli bir mırıltı yükseldi.

"Sen mi?" Elena ona bakakaldı. "Ama bu imkânsız. Sen bir-" "Ben bir flashcrafter'ım, Elena *Cennestre*," dedi Dancer, elini kaldırarak Çene. "Ya da öyle olmak istiyorum."

"Sana kim öğretiyor?" diye sordu Elena. "Çünkü her tehlikeli bir oyun oynuyor."

"Kes şunu!" Raisa dedi ki. "Kendi aramızda didişip dururken düşmanlarımıza karşı kazanmayı nasıl bekleyebiliriz?"

Bundan sonraki hayatım bu, diye düşündü. Büyücüler, klan ve Valefolk arasındaki kavgaları çözmek.

Elena, "Büyücülerin sihirli silahlar yapmasına izin verilmiyor, Majesteleri," dedi. "Bu onların güçlerini çok fazla

eller."

"Bu Næ'ming'in bir parçası değil," dedi Dancer inatla ayaklarını yere vurarak. "Bu yazılı değil."

"Yazılmamış çünkü hiç kimse kamplarda bir uğursuzluk getirenin doğacağını beklemiyordu," dedi Nightwalker. "Ya da yeterince uzun yaşayacağını-"

"Ateş Dansçısı'nın armağanları Yaratıcı'dan geliyor," dedi birisi yüksek ve net bir sesle. "Biz kimiz ki Yaratıcı'nın iradesini sorgulayalım?"

Raisa arkasını döndü. Bu Gece Kuşu'ydu, genç Demonai savaşçısı. Hâlâ Reid Nightwalker'ın sunağında ibadet eden kişi.

Bunu şaşkın bir sessizlik izledi. Dancer ve Han gözlerini dikmiş ona bakıyordu ama en çok şaşırmış görünen Nightwalker'dı.

"Belki de Dancer'ın eşsiz yetenekleri şu anda tam da ihtiyacımız olan şeydir," diye devam etti Gece Kuşu. "Belki de bu kraliçeyi güvende tutmaya yardımcı olacak her hediye memnuniyetle karşılamalıyız."

Reid Nightwalker'ın ifadesi şaşkınlıktan ihanete dönüştü. "Gece Kuşu, bir daha düşün," dedi. "Bazı hediyeleri geri çevirmek daha iyidir."

"Buna kim karar veriyor?" Han söyledi. "Demonai değil."

Raisa yüksek bir sesle, "Kararımı verdim," dedi. "Ateş Dansçısı'nın hediyesini kabul etmeye karar verdim ve bu tartışma sona erdi. Hepiniz aşağı inip anma alanındaki diğerlerine katılacaksınız. Han, Dansçı ve ben tören başlayana kadar burada kalacaktır."

"Neden şimdi bizimle gelmiyorsun?" Nightwalker güvensizliğini gizlemeye çalışmadan Han'a bakarak sordu.

Raisa, "Fells'teki tüm insanların -Valefolk, büyücüler ve Ruh klanlarının- kraliçesi olarak görülmem gerekiyor," dedi. "Zaten klan kıyafeti giydim. Eğer yayla klanıyla birlikte gelirsem, tüm sana ait." Etrafındaki kaşlarını çatmış insanlara bakarak ekledi: "Merak etmeyin, bugün ölmek niyetinde değilim."

Reid Nightwalker, Raisa ve küçük bir Demonai grubuyla birlikte geride kalmakta ısrar etti -pusuya düşme ihtimaline karşı, dedi. İster

Han Alister ya da başka biri, söylemedi. Raisa ve partisi ağaçların saçaklarında durmuş, Demonai'nin geri kalanını izliyordu. mezara inerler. Nightwalker'ın diğerleriyle birlikte gönderdiği Bird de dahil.

Raisa, Marisa Pines'tan getirdiği *Tapınak Duaları ve Ayin Kitabı*'nın kopyasıyla birlikte oturdu. Han ve Dancer bir ağacın altında dinleniyor, usulca konuşuyor, elleri tılsımlarının üzerinde, kalan zamanlarında mümkün olduğunca fazla güç depoluyorlardı. Reid Nightwalker ve savaşçıları aşağıdaki olayları izliyordu. Willo heybesinden çıkan kumaş demetlerini karıştırdı.

Raisa kendisine verilen bölümleri tekrar tekrar okudu, konsantre olmaya çalıştı ve güçlü kelimeleri nefesinin altında söyledi, onları bir kez daha hafızama kaydediyorum.

Raisa isim gününe hazırlanırken dualar üzerinde çalışmıştı ama daha önce hiç bir devlet cenazesine katılmamıştı. Büyükannesi Kraliçe Lissa, Raisa doğmadan önce ölmüştü. Marianna da genç yaşta tahta çıkmıştı. Raisa yardım edemedi Annesinin bu işe alışmak için daha fazla zamanı olsaydı daha iyisini yapıp yapamayacağını merak ediyor.

Şimdi Raisa da aynı ikilemle karşı karşıyaydı. Bu onun için çok fazla güç, çok erken mi olacaktı?

Hafif bir ses düşüncelerini böldü. Başını kaldırdığında Nightwalker'ın karşısında durduğunu gördü. "Kraliçe Marianna'nın cesedini tören alayıyla dağa götürüyorlar," dedi. "Gitme vaktimiz geldi."

Raisa ayağa kalktı ve Gecegezen ellerini onun omuzlarına koydu, eğildi ve alnından öptü. "Bugün güvende ol, Briar Rose," dedi. Gözlerini Han ve Dancer'a çevirdi, sonra tekrar ona döndü. "Dikkatli olun."

"Her şey yoluna girecek, göreceksin," dedi Raisa, Nightwalker'ın gözlerinin içine bakarak, onun kendisine inanmasını isteyerek. Bunun doğru olmasını diledi.

"Umarım haklısındır," dedi Nightwalker. "Bu benim için çok zor." Belli belirsiz gülümsedi, başını eğdi ve sonra arkasını döndü. Gecegezen

Kalan Demonai savaşçıları atlarına bindiler ve Willo, Han, Dancer ve Raisa'yı yalnız bırakarak tepenin üzerinden gözden kayboldular.

Raisa, siyaset söz konusu olduğunda, rol yapmanın çoğu zaman savaşın yarısı olduğunu bilerek önündeki savaşa hazırlandı.

Willo birkaç giysiyi yığınlar halinde ayırmıştı. Han'a siyah-gümüş kumaştan bir demet verdi. "Bu benim en iyi çalışmam değil, Hunts Alone, çünkü çok hızlı bir şekilde yapıldı" dedi. "Ama sanırım hizmet etmek." Koyu renk gözleri sanki amacını anlamaya çalışıyormuş gibi onu inceledi.

Han sadece başını salladı ve giysiyi kollarıyla kavradı. "Teşekkür ederim." Döndü ve atına doğru ilerledi.

Raisa'nın merak edecek çok az zamanı vardı. Willo ona kalın bir kapitone ceket - bir çeşit zırh dolgusu. Raisa gölge pelerinini çıkardı ve ceketi klan kıyafetinin üzerine giydi.

Dancer göğüs zırhının kemerini çözdü, sonra Raisa kollarını geçirirken zırhı açık tuttu. Önden bağladı ve omuzlarına tam oturacak şekilde kaydırıldı. Raisa kollarını zırhın içine soktu. Eldivenler ve onları da bağladı. İyi iş çıkarmış; hafif ve iyi işlenmişler. İçlerindeki sihir vızıldıyordu. tenine karşı.

Willo, Raisa'nın omuzlarına kıpkırmızı bir pelerin örttü. Karmaşık dikişlerle işlenmiş hırlayan gri bir kurt resmi taşıyordu. Bakışlarını Raisa'dan Han'a ve Dancer'a kaydırarak, "Umarım ne yaptığınızı biliyorsunuzdur," dedi. "Bu sizi bir sancak gibi işaretleyecek."

"Yani Lord Bayar'ın beni görmek için sihirli gözlüklerine ihtiyacı olmayacak," dedi Raisa. "Mükemmel." Parmaklarını dikişlerin üzerinde gezdirdi. "Bu çok güzel," diye nefes aldı. "Nasıl oldu da...?"

Willo, "Taç giyme töreninizi onurlandırmak için önceden hazırlamıştım," dedi. Kadın hüzünle gülümsedi. "Bu hediyeyi bu kadar erken vereceğimi hiç düşünmemiştim."

"Teşekkür ," dedi Raisa ve onu kucakladı, zırh aralarında bir bariyer oluşturdu. "Ne yapacaksın...?"

"Burada kalıp seni bekleyeceğim," dedi Willo sanki bu soruyu bekliyormuş gibi hızla. "Marianna'nın yasını çoktan tuttum.

Eski yöntemlere göre. Averill ile konuştum. Umarım sizin gibi o da anlayışla karşılar."

"Elbette," dedi Raisa, kafası karışmış bir halde. "Ama..."

"Ekselansları?" Han'ın sesi konuşmalarını böldü.

Raisa başını kaldırdığında Han ve Dancer'ın çoktan ata binmiş olduğunu gördü.

Dancer elini salladı ve dörtnala tepenin zirvesine çıkıp gözden kayboldu. Önden giderek Bayarları ve diğer büyücüleri gözetleyebileceği bir nokta bulacaktı. ve herhangi bir büyülü saldırıyı önler.

Han atının üzerinde sırtı dimdik oturuyordu, yüzü Soğuk, durgun ve yontulmuş mermer gibi solgundu, tek rengi canlı mavi gözleriydi. Willo'nun onun için diktiği paltoyu giydi. Siyahtı ve gümüş, boya ve dikişle süslenmiş. Metalik yılanlar kollardan omuza doğru kıvrılıyordu. Paltonun yakalarında gri bir kurt ve bir kuzgun karşı karşıya duruyordu ve sırtında yılanlarla sarmalanmış bir büyücü asası işlenmişti ve Gri Kurt tacının içinden geçirilmişti.

Bu da demek oluyor? Raisa merak etti. Sıradan bir aileden geliyordu, bu yüzden aile arması yoktu. Yine de, bazı halktan kişiler dünyada yükseldiklerinde bir işaret tasarladılar.

Han bu tür şeyleri umursayacak biri gibi görünmüyordu.

Gri kurt onun hizmetinde olduğunu gösteriyor olmalıydı. Ama zahmetli bulduğuna şüphe olmayan bir yükümlülüğü ilan etmek için neden bu kadar zahmete girsin ki? Ayrıca, bunu Willo ile tartışmış olmalı.

Yol kenarındaki konuşmalarından çok önce. Bir usta tarafından oyuna getirildiği hissi geri geldi.

"Ekselansları?" Han tekrarladı. Söylediğinde kulağa hâlâ tuhaf geliyordu. Başını tepenin zirvesine doğru salladı. "Hazır mısınız?"

Raisa zırhın ek ağırlığına rağmen kendini Switcher'ın eyerine başardı. Kısarak biraz sıçradı beklenmedik bir yük.

Raisa kendini toparlayarak, "Evet," dedi. "Hadi gidelim."

C H A P T E R T W E N T Y - F O U R

VEDALAR

Han, yeni isimlendirilmiş Marianna Zirvesi'nden aşağıya, yamacın aşağısında devam eden hazırlıklara baktı. Bu mesafeden şunları görebiliyordu boya sıçramaları gibi renk lekelerini seçebiliyordu. Kaptan Edon Byrne'ün mütevazı mezarı olması gereken yerin etrafına parlak mavi ceket mavisi sıçramıştı.

Han, planlarını Onbaşı Byrne ile tartışma fırsatı bulmuş olmayı diledi. O mavi ceket arkanda olması gereken iyi biriydi.

Keşke hazırlık aşamasında Crow'un aklını alma şansı olsaydı. -Ondan tavsiye istemek için. Tam da yardımına en çok ihtiyaç duyduğu anda Crow'u Dancer'la tanıştırtarak onu şaşırtmak bir hataydı. Onu bir daha görüp göremeyeceğini merak ediyordu.

Eğer dilekler at olsaydı, dilenciler binerdi, derdi Mam. Demonai pavyonu gözleri kapalı bayrağını dalgalandırdı ve Demonai'ler kürsünün yukarısında, ilkbahar ormanının kahverengi ve soluk yeşili gibi kümelenmişlerdi. Kuş aşağıda bir yerdeydi.

Reid Demonai'ye meydan okuyarak onu şaşırtmıştı. O her zaman güçlü iradeli ve inatçıydı ve bunun Nightwalker ile sürtüşmeye neden olabileceğini tahmin ediyordu. Bunu görmek ilginç olacaktı. Bundan ne olacağını.

Pekala. O kadar da ilginç değil. Bird ve Nightwalker arasında olanlar onu ilgilendirmiyordu.

Prences Mellony'nin gereken çadırın tepesindeki Gri Kurt bayrağı rüzgârda dalgalanıyordu. Büyücü Konseyi'nin de Yüksek Büyücü'nün alev ve kılıç motifini taşıyan kendi çadırı vardı.

Han'a, savaşın harap ettiği Arden'de gördüğü , karşı karşıya duran silahlı kampları hatırlattılar. Crow'un bu kamplar hakkında söylediklerini hatırladı.

kaldıraç. En çok işe yarayacak yere biraz baskı uygularsanız çok şey başarabilirsiniz. Fells halklarını ayıran bin yıllık faylarda bir fırsat vardı. Han bundan faydalanmak istiyordu. Bu şeyi kazanmanın tek yolu buydu. Tek yolu

Ne istediğine karar verdikten sonra.

Kürsü, en iyi kıyafetlerini giymiş soylularla dolu bir çiçek bahçesiydi. Her şeyden öte, bu tören Biri. Yakında Vadi'ye başka bir kraliçe hükmedecekti.

Biri bunu yapmıştı ve Han'ın kim olduğunu ve nedenini gerekiyordu.

Marianna'nın alt yamaçları, halkın tercih ettiği sessiz tonlarla kaplıydı - kiri göstermeyen renkler tekrar tekrar giymek. Mam onlara beş günlük renkler derdi.

Binlerce insan daha iyi bir görüntü elde etmek için birbiriyle yarışırken yer kabarıyor ve dalgalanıyor gibiydi. Geç gelenlerin hiç umudu yoktu.

Törenin kilometrelerce yakınına geliyordu. Cat de aşağıda bir yerlerde kendi sihrini yapıyor olmalıydı.

Atlı mavi kanlılardan oluşan uzun bir alay, mezar alanının ortasındaki pavyonlara doğru kıvrıla kıvrıla ilerliyordu. Han uzaktan bile onların rom giysilerini giydiklerini anlayabiliyordu. Bu, ölü kraliçenin anma töreninin yapılacağı alana doğru yol alan cesedi olmalıydı. Aşağı yamaçlardaki kalabalık, onun geçmesine izin vermek için isteksizce dağıldı. Han idamlarda ve asilzade cenazelerinde bir festival havası yaşanmasına alışkındı. Bu, en azından şu an için alışılmışın dışında bir şeydi.

monoton hayatları vardı. Ancak bu kalabalığın ruh hali acımasız ve tehditkâr görünüyordu.

İnce mavi bir muhafız hattı, kalabalığı yamaçtaki üstlerinden ayırıyordu.

Kraliçenin naaşını mavnacılardan oluşan bir şeref kıtası takip etti. Amon Byrne en önde, babasının küllerinin bulunduğu vazoyu kucaklamış bir şekilde at sürüyordu. Hemen arkasında ise, üzengileri tersine çevrilmiş, standart ordu malı, binicisiz bir at vardı.

Han yan gözle Rebecca-Raisa'ya, yani kraliçeye baktı. Büyülü zırhıyla hikâyelerdeki elf savaşçılarından biri olabilirdi,

ölçüye göre yapılmış kılıcı ve rüzgârda savrulan saçları. Gri Kurt pelerini esintiyile arkasında dalgalanıyordu.

Aklına bir anı geldi: Rebecca, Oden's Ford'un ara sokağında, elinde bıçağıyla ona doğru ilerliyor ve saldırgan olabilecek birini kaldırım taşlarının üzerinde sırtüstü bırakıyordu. Rebecca umut vaat ediyordu. Han yolundan çekilmezse aynı muameleyi görecekti.

Görüntüler, midesi kadar zihninde yankılandı. Bunlar gerçekten bir ve aynı mıydı? Tanıdığı arkadaşı ve varisi Fells'in tahtı mı?

Raisa'ya odaklandığında, burnunun pembeleştiğini ve kraliçenin tabutuna sabitlenmiş gözlerinin akmayan yaşlarla parladığını gördü.

Uzaklara baktı, sempatisini geri püskürttü. Mam ve Mari'nin bedenleri üzerinde söylenen tek söz kendi garip dualarıydı ve Neredeyse dilinde söylenmeden öleceklerdi. Mam ve Mari'nin yanarak ölmesine izin veren bir Yaratıcı'yı çağırmanın ne faydası olabilirdi ki?

Raisa ona uzun zaman önce öğretilen dersleri öğreniyordu. -Güçlü bir mavi kanlının karşısına çıktığında neler olabileceğini.

Tabutu taşıyanlar anma töreninin yapılacağı köşke ulaşmışlardı. Ketene sarılı naaş, kendisi için hazırlanmış olan çiçeklerle süslü tabutun üzerine yerleştirildi.

Onbaşı Byrne, kraliçenin tabutunun altında onurlu bir konuma yerleştirilen teslim etti. Sonra atından indi ve Onur muhafızlarının geri kalanıyla birlikte hazırda. Mavi kanlılar sahneye yakın yüksek fiyatlı koltuklara akın etti.

Zamanı gelmişti.

Han gökyüzüne baktı. Fırtına bulutları arkasına yığılmıştı. Hanalea, kalabalığa uzun kollar gibi alçak tepelerin üzerinden akıyordu. Batıdaki gökyüzü tuhaf bir yeşildi ve Batı'nın üzerinde şimşekler çaktı. Rüzgâr hızlanarak Marianna'nın üzerinden aşağıya doğru esmeye başladı ve dağ evinde baharın değişken bir mevsim olduğunu unutanlara hatırlattı.

Han'ın boynu diken diken oldu. Gri Kurt kraliçeleri hakkında ne dersiniz deyin, Ruh Dağları'yla sihirli bir bağlantıları vardı. Bunun işini kolaylaştıracağını umuyordu.

Raisa'ya baktı ve Raisa başını salladı, çenesini kaldırdı, yeşil gözleri geniş ve kırışmıyordu. Korkusuz.

" dikkat et," onu uyardı Han, keşke daha net bir uyarıda bulunabilseydi. "Midillilerin tüm bunlara nasıl tepki vereceğini bilmiyorum."

Tekrar başını salladı, dizginlerini kavradı, dudakları birbirine sıkıca bastırdı.

Tamam o zaman. Han boştaki elini ona doğru uzatarak daha önce kurmuş olduğu bağlantıları ateşledi. İkisi de parlamaya başladı, Yeryüzüne düşmüş iki yıldız gibi parlayana kadar daha parlak ve daha parlak tutuştular. Raisa ellerini uzattı ve kanatlar gibi geniş bir yay çizerek alevler saçtılar. Midillileri de parlak alevlerle titriyordu, Güneş tanrısının gökyüzünde sürdüğü söylenen atlara benziyordu.

Onları çevreleyen hayalet büyüdü ve gerçek boyutlarının iki katı gibi görünecek şekilde genişledi. En azından, Han büyülü bariyerler başarısız olursa onları zor hedefler haline getireceğini düşündü.

Sonra kurtlar geldi - korkunç ve harikulade, alev alev yanan gözleri, jilet gibi keskin dişleri ve kocaman tüyleriyle devasa omuzlar. At büyüklüğünde kurtlardı ve dişleri kemer hançeri büyüklüğündeydi.

Kurtlar gerçekte - en azından Han'ın gözünde. Raisa'yı iyileştirmek için umutsuzca çabalarken kendisini ona bağladığından beri görünmeye . Han, Raisa'yı iyileştirmek için boyutlarını büyütme, görünümünü iyileştirmek ve herkes tarafından görülebilir hale getirmek.

Şimdi annemin korkutucu hikâyelerindeki canavarlara benziyorlardı -Kırıcı'nın günlerin sonunda bineceği cehennem köpeklerine.

Otuz iki kurt tepeyi aşp dağın yamacındaki kalabalığa doğru inerek onları izledi. Hanalea'dan bu yana yaklaşık iki sayı Gri Kurt kraliçesi.

Han ve Raisa tepeyi aştıklarında, ışık önlerindeki dağın yamacından yayıldı ve bulut gölgesini dağıttı.

Gün doğumu gibi görünmeliyiz, diye düşündü Han. Yeni bir gün. Kendi kendine gülümsedi. Kendisine bu dramda bilerek görünür bir rol vermişti.

Bu onu hedef haline getirecek olsa da, insanların onu farklı görmeye başlamasının zamanı gelmişti.

Raisa ile birlikte gösteri yapıyordu.

Atlarını dağdan aşağıya doğru yan sürerlerken başlarını çevirdiler. Demonai savaşçıları yamacın en yukarısındaydı ve onları izliyorlardı. Klan halkı döndü ve yüzlerini gözlerini parıltıya karşı gölgeleyerek.

Sesleri Han'ın üzerinde yankılandı. "Kurt kraliçeleri kız kardeşleri Marianna'yı karşılamaya geldi!" diye bağıldılar, planladıkları gibi. "İşte Gri Kurt kraliçeleri geliyor!"

Demonai'ler iki yana çekilerek ortada geniş bir yol açtılar. Kurtlar dizlerinin üzerine çökerken

Han artık mavi kanlılar arasındaki tepkiyi görebilecek kadar yaklaşmıştı. Kürsünün tepesinde, Tapınak Günü'ne özel süslü cübbesiyle Meclis Başkanı Jemson'ı görmekten memnun oldu. Jemson gözlerini kısarak onlara baktı.

Alnı kırışmış, yüz ifadesi belli belirsiz bir şaşkınlık içindeydi.

Platform büyücülerle doluydu-Han, Baş Büyücü Gavan Bayar'ı tanıdı, Micah ve Fiona'yı da tanıdı. Bir düzine daha.

Lord Bayar boştaki kolunu gözlerinin üzerine sarkıtıp gözlerini kısarak onlara baktı. Kim olduklarını anlayamıyor gibiydi, Han'ın gözleri onu kör etmişti. harika bir gönderme.

Üç Bayar da Han'ın getirdikleri ile sahnedeki ileri gelenler arasında konumlandı. Sanki onları kullanmak istiyorlarmış ama hangi büyüü yapacaklarını bilemiyorlarmış gibi ellerini muskalarının üzerinde tutuyorlardı. Oyuncular.

Askeri parıltılarla , özenle hazırlanmış bir İskoç üniforması giyen iri yarı bir kılıç dansı sanatçısı, Lord Bayar'la konuşmak için eğildi. Bayar gözlerini Han ve Raisa'dan ayırmadan kaşlarını çatarak başını salladı.

, kraliçenin eşi ve Raisa'nın babası Averill Lightfoot Demonai, iri mavi gözlü, sarışın, güzel bir kızın yanında duruyordu. Lightfoot güven verici bir elini onun omzuna koydu ya da belki de onu yerinde tutmak içindi. Uzun boylu ve ince yapılı kızın boğazında ve bileklerinde elmaslar, başında da bir tür bebek tacı vardı.

Raisa'ya hiç benzemiyordu ama Han onun küçük kız kardeş Prenses Mellony olduğunu tahmin etti.

En azından onun göndermesinden etkilenmişti. Ölümüne korkmuş görünüyordu.

Mavi ceketliler kılıçlarını çekmiş, kürsünün önünde kırılğan bir bariyer oluşturmuşlardı. Nişastaları var, diye düşündü Han, Onları ikişer ikişer yutabilecekmiş gibi görünen kurtlarla yüzleşiyorlardı.

Ancak kurtlar saldırmadı. Bluejacket'lerin önünde sıraya girdiler, sonra kalçalarının üzerine oturarak büyük dişlerini ortaya çıkardılar.

Pankartların şangırtısı dışında uzun bir süre sessizlik hakim oldu. rüzgarda. Aşağı yamaçlardaki kalabalık bile sanki nefesini tutmuş gibi tamamen sessizleşmişti.

"Kimsin sen?" diye sordu Lord Bayar. "Kraliçe Marianna için düzenlediğimiz anma törenini bir büyü parçasıyla bozmaya nasıl cüret edersin?"

Raisa yüksek ve net bir sesle, "Beni tanımıyor musunuz Lord Bayar?" diye karşılık verdi.

Raisa konuşurken Han'ın gözleri Prenses Mellony'nin üzerindeydi. Mellony, Raisa'nın sesini duyunca irkildi ve yüzü kül gibi oldu. Averill eğildi ve onun kulağına konuştu.

Uzun gri saç örgülü, uzun boylu, sağlam yapılı bir kadın öne doğru itilerek Prenses Mellony'nin arkasında durdu ve ellerini Omuzlar. Gözyaşları kadının yüzünden aşağı akıyordu. "Tatlı aziz hanımefendi!" diye seslendi, sanki çoktan ölmüş gibiydi. koçluk yaptı. "Prenses Raisa yine evinde! Çok yaşa Gri Kurt soyu."

"Bazıları bir büyücünün getirdiklerine kanabilir ama ben ," dedi Lord Bayar, kadını bastırmak istercesine sesini yükselterek. "Güzel bir hokkabazlık parçası olsa da, zevksiz. Sadece merhum kraliçemizi onurlandırmak isteyenleri korkuttu. Lütfen kimliğinizi tespit edin.

ya da bizi rahat bırak. Eğer buna uymazsanız, kim olduğunuz umurumda değil, sizi konseyin önüne çıkaracağım."

"Lord Bayar," dedi Raisa. "Ben Raisa *ana*'Marianna, Gri Kurt tahtının varisiyim ve annemin yasını tutmak için buradayım. Taş kalpli bir büyücü bile beni bundan mahrum edemez."

Han bununla birlikte etraflarını saran parlaklığın soluk bir ışıltıya dönüşmesine izin verdi. Aynı zamanda büyülü kalkanlarına daha fazla güç yönlendirdi, son birkaç gün içinde tılsımına aşırı yüklendiği için memnundu.

Kalabalığın içinden, kavakların arasından geçen rüzgâr gibi bir mırıltı geçti.

Han sağ tarafında bir hareketlenme gördü. Kürsünün yan tarafında ilerleyen Dancer'dı, gözlerini Baş Büyücü'ye dikmiş, diğer yönden bariyerleri güçlendiriyor, gerektiğinde harekete geçmeye hazırды. Han'dan başka kimse onu fark etmemiş gibiydi; Dancer Bir cazibeye bürünmüşlerdi ve hepsi önlerindeki görüntüye odaklanmıştı.

Micah kesilmiş, gözleri sanki bir şey görmüş gibi Raisa'ya sabitlenmişti.

Hayalet. Gözlerini kapattı, sonra tekrar açtı, sanki arada kaybolabilirmiş gibi.

Fiona'nın solgun gözleri Han'a dikilmiş, onu çelik dişli bir tarak gibi tarıyordu.

Lord Bayar'ın romlu bir sokak yüzü olduğunu Han kabul etmek zorundaydı. Siyah gözleri Han'ın üzerinde parladığında biraz gerildi. Baş Büyücü onu tanıdı. Aksi takdirde yüz ifadesi sadece küçümseme ve sabırsızlık gösteriyordu.

"Gerçekten bunun prenses olduğuna inanmamızı mı bekliyorsunuz?

varis mi?" Baş Büyücü, Han'ın böyle alçakça bir oyun oynayacağını anlayamamış gibi başını salladı. Tekrar Mellony'ye döndü, Başını eğerek. "Özür dilerim, Majesteleri. Umutlarınızı bu şekilde uyandırmak zalimce bir hile. Büyücülükle, birini yapmak kolaydır

başka bir şeye benziyor. Bu kadın muhtemelen göz kamaştırıcı bir sokak fahişesi."

Bununla birlikte, kan Raisa'nın yüzünü terk etti ve yanaklarında iki öfkeli renk lekesi bıraktı.

"Lord Bayar!" dedi, sesi Ocak ayındaki buz gölü kadar berrak ve donuktu, tapınak çanları gibi taşıyordu. "Belki de herkese neden Fells'i isteğim dışında terk etmek zorunda kaldığımı anlatmamı istersiniz."

Micah seğirdi, ten rengi mermerden Porselen. Aşağıdaki yamaçlardaki kalabalık mırıldandı ve yer değiştirdi.

Bayar Han'a odaklanmayı tercih ediyor gibiydi. Baş Büyücü elini Han'a doğru uzattı, Han irkilmemek için kendini zor tuttu uzakta. "Madam, sizi arkadaşlarınız . Bu *çocuk* Cuffs Alister, sıradan bir hırsız."

Bunun üzerine pavyonlardan aşağıya doğru inen kalabalıktan bir mırıltı daha yükseldi. "*Alister! Bu Cuffs Alister!*"

"Bu Cuffs Alister mı?" diye ağzından kaçırdı kılıç sallayan general, Kalabalığın yankılanıyor gibi. "Ama... ama ona bakın! O bir *büyücü*."

"Sıradan bir *hırsız*," diye tekrarladı Lord Bayar dişlerini sıkarak, "bir şekilde büyücülüğü öğrenmiş. Ödeme olarak kan kurbanı isteyen iblislerle kutsal olmayan bir ittifaka girdiğini düşünüyoruz. Bakır kafalılar arasındaki müttefiklerinden yasadışı büyülü aletler de edinmiş olabilir."

Baş Büyücü'nün boyu uzuyor, Han'la yarışircasına parlaklığı artıyor gibiydi. Yüzünü Han ve Raisa'ya dönmüştü ama izleyicileri arkasındaki mavi kanlılardı.

"Bazılarınızın zaten bildiği gibi, geçen yaz Alister Southbridge'de büyülü yöntemlerle işlenen bir dizi vahşi sokak cinayetine karıştı," dedi Bayar. "Onunla yüzleştikimde bana suikast girişiminde bulundu. Kraliçe Marianna başına ödül koyunca ülkeden kaçtı. Şimdi geri döndü, görünüşe göre bu geçiş döneminden yararlanarak bizi yok etmek istiyor." Sahnenin önündeki mavi ceketlilerin oluşturduğu sırayı işaret etti.

"Onbaşı Fallon!" dedi keskin yüz hatları ve mavi-siyah sakal gölgesi olan esmer bir adama. "Yakalayın onu!"

Han, Baş Büyüçü'nün ne umduğundan emin değildi. Belki de Han'ın büyülü bir saldırıyla karşılık verebileceğini düşünmüştü. Bayarlar hem onu hem de Raisa'yı öldürme şansına sahip olacaktı.

Anlaşılır bir şekilde, Onbaşı Fallon ileri atılmadı. Bayar'dan Han'a baktı ve isteksiz bir adım attı.

Raisa midillisini Han'ınkinin önüne getirdi ve elini uzattı, avuç içi dışarıdaydı. "Durun Onbaşı Fallon, eğer iddia ettiğiniz gibi Gri Kurt soyunun yeminli savunucusuysanız."

Korkusuz, diye düşündü Han isteksiz bir hayranlıkla.

Onbaşı Fallon, gözleri Raisa'dan Han'a kayarken, elini tuttu. Elini kılıcının kabzasına koydu. Dudaklarını yaladı ve sertçe yutkundu.

"Han Alister hayatımı kurtardı Lord Bayar," dedi Raisa. "İster beğenin ister beğenmeyin Hayır, bugün karşınızda durmamın sebebi o. Ona minnet var, hapishanede yatmak değil. Bu yüzden ona bir koşulsuz af. Ona el kaldıran herkes bana hesap verecektir."

Han, Lord Bayar'ın gözlerinin içine baktı ve işte Yüksek Büyüçü'nün kanımın peşinden uluması için bir neden diye düşündü.

Bayar, Han ve Raisa'ya baktı, eli tılsımının üzerindeydi, gözleri Han'ın kurduğu bariyerin gücünü değerlendirir gibi kısılmıştı.

Han eyerinde dimdik oturmuş, kendi tılsımını parmaklıyor, çenesini yukarı kaldırmış, burnunun *dibine* bakarak açıkça "*meydan Bayar*" diyordu. *Ama beni ilk atışında öldürsen iyi edersin.*

Han'ın içindeki ilkel bir şey bu saldırıyı arzuluyor, öyle ya da böyle onu şimdi bitirme şansını istiyordu.

Sabırlı ol, Alister, diye düşündü. Kazanacak durumda değilsen asla saldırma.

Han babalarının hemen arkasında duran Fiona ve Micah'ya baktı. Micah'nın gözleri hâlâ Raisa'ya kilitlenmişti. Fiona'nın kiler ise Han'a sabitlenmiş, kaşları takdirle birbirine yaklaşmıştı, Alt dudağını ısıırıyor.

Han'ın dikkati yer seviyesine çekildi.

Amon Byrne liderliğindeki mavi ceketliler Han ve Raisa ile sahneye dizilmiş muhafızlar arasındaki boşluğa itildiler. Kılıçları çekilmiş halde Yüce Büyücü'yle karşı karşıya geldiler. Bazı yüzler Han'a Oden's Ford'dan tanıdık geliyordu-Garret Fry ve Mick Bricker, Talia Abbott ve Pearlie

Greenholt. Demonai savaşçıları iki ilerledi, uzun yayları hazırda ve kanatlarını koruyorlardı.

Lord Averill yüksek ve derin bir sesle, "Varis prensesin önünde diz çökün," dedi. "Ve bize geri döndüğü için Yaratıcı'ya şükredin." Averill tek dizinin üzerine çökerek başını eğdi ve onu konuşan gri saçlı kadın izledi.

Byrne'ün mavi ceketlileri dizlerinin üzerine çöktü. Demonai'ler neredeyse komik bir şekilde yanlara doğru eğildiler, prensesi selamlarken gözlerini ve silahlarını sahnedeki büyücülere diktiler.

Uğursuzluklar oklardan daha yavaştır, diye düşündü Han.

Konuşmacı Jemson, cübbesi etrafında dalgalanarak aşağı indi. Elena sandalyesinin yanında diz çöktü. Dancer köşkün kenarında diz çökmüş, başını dik tutuyor, eli tılsımının üzerinde ve gözleri Bayarlar. Ama başka kimse yok.

Sanki bir kılıcın bilenmiş ucunda dengede duruyormuş gibi uzun bir süre öylece asılı kaldılar. Sonra yamaçtan aşağıya doğru ritmik bir ses gürültüsü başladı ve büyüyerek sağır edici bir kükremeye dönüştü.

"*Rai-sa! Rai-sa! Rai-sa!*" Hatta bazı bağırışlar bile vardı "Al-is-ter!"

Han, parlak bayraklarıyla pavyonların ötesine baktı, Kraliçenin yatağının ve platformdaki soyluların ötesinde, dizlerinin üzerine çökerken dalgalanan halk kalabalığını görmek için.

Han bunu bekliyordu ama yine de görmek ve duymak güzeldi. Cat Tyburn işini iyi yapmıştı.

Ve yavaşça, dramatik bir şekilde, ağaçtan düşen yapraklar gibi, diğerleri de onu takip etti. Önce Prenses Mellony, babasının yanında dizlerinin üzerine çöktü. Sonra diğer bazı mavi kanlılar Han'ın

rozetli general de dahil olmak üzere. Ve ondan sonra, kürsüyü koruyan mavi ceketliler. Mason Fallon da dahil.

Hâlâ büyücü yok. Sıcak bir leşten kovulan akbabalar gibi mutsuz bir grup halinde toplandılar.

Ve sonra Micah Bayar geri çekti ve dizlerinin üzerine çöktü, başını eğdi, muskası öne doğru sallandı. Fiona sanki onu ezmek istiyormuş gibi ters ters baktı.

Han düşündü. Micah ailesinden ayrılıyor mu? Bu çok ilginç.

Üç büyücü daha yere düştü. Sonra Mander kardeşler ve anneleri olması gereken orta yaşlı, kırmızı kafalı, tombul bir büyücü. Ve Üstat Gryphon.

Usta Gryphon?

Han bakakaldı. Eski öğretmeni Gryphon, uzun aristokrat burunları ve ince mutsuz ağızlarıyla zarif giyimli bir adam ve kadın olan iki yaşlı büyücünün arasında duruyordu. Han izlerken, Gryphon bastonlarını bir kenara salladı ve yaşlı çift birer koluna girerek onu sahneye indirdi. Onlar da onun iki yanında diz çöktüler, başları öne eğikti ama Gryphon yüzünde vahşi bir merak ifadesiyle Han'a bakıyordu.

Sorular Han'ın zihninde sekip duruyordu.

Bahar dönemi çoktan başlamışken Gryphon neden burada olsun ki?

Oden's Ford'daki tüm öğrenciler ve öğretim üyeleri siyaset uğruna okulu bırakmış mıydı?

Han gözlerini başka yere dikti. Fiona da yere düşmüştü, geriye sadece Lord Bayar . Yüce Büyücü etrafına bakındı, başını salladı ve timsah gülümsemesini takındı.

"Yaradan'ın lütfuyla," dedi yumuşak bir sesle, sanki sonunda ikna olmaya hazırmış gibi Raisa'nın yüzünü inceleyerek. "Gerçekten siz misiniz Majesteleri?"

"Görünüşe göre siz hariç kraliyetteki herkesi ikna etmeyi başarmışım Lord Bayar," dedi Raisa kuru bir sesle.

Kalabalık.

Yeniden ateşlendi, "Rai-sa!" ve "Briar Rose!" ve "Alister!" diye kükredi ve "Bayar'a ölüm!" gibi bir ses çıkardı, ancak bunlar birbirine karışmıştı ve ayırmak zordu.

Ve Baş Büyücü zarifçe dizlerinin üzerine çöktü. Eli kanlı, kalpsiz piçin gözleri gerçekten de yaşarmıştı.

"İçimdeki alaycıcıyı bağışlayın, Majesteleri. Sevgili Marianna'mızı çoktan kaybettik. Bu trajedi mevsiminde sizin de ölmüş olmanız gerektiğine kendimi ikna etmiştim." Başını iki yana salladı. "Siz olduğunuzu ummaya bile dayanamadım."

Bu da muhtemelen yeterince doğrudu.

Kalabalık onayını haykırdı, ses bir sahildeki dalgalar gibi geçti.

Raisa üzengilerinin üzerinde durarak sanki kendisini mümkün. At sırtında ve sahnedekilerden biraz yukarıda olduğu için, onların başlarının üzerinden sahnedekilere seslenebiliyordu. ötesindeki kalabalıklar. Zırhı güneşte parıltıyor, pelerini rüzgârda dalgalanıp kırılıyordu.

İki elini de avuç içleri yukarı bakacak şekilde kaldırdı. "Ayağa kalkın!" dedi o tanıdık gelmeye başlayan sesiyle. "Lütfen kendinizi Rahat. Evde olmak çok güzel. Bu dağları ve burada yaşayan insanları özlemişim -Karalıları ve Valefolkları, Ruh klanlarını ve tılsımcıları."

Uzun bir süre durakladı. "Eve geldim çünkü annemin yüzünü görmek ve sesini tekrar duymak istiyordum. Artık bu asla olmayacak.

"Önümüzdeki günlerde sorulması ve cevaplanması gereken pek çok zor soru, gereken pek çok karar var." Raisa'nın bakışları kürsüdeki topluluğa baktı. "Ama bugün ben geldim ve kadim kraliçeler de geldi" - mamutlardan oluşan çembere el salladı "Annem Kraliçe Marianna'yı onurlandırmak için. O, savaşçı kraliçe Hanalea'ya kadar uzanan kesintisiz bir çizginin halkasıdır. Kırılmayı iyileştirdi ve dünyayı kurtardı. Bu tür bağlar kolay kolay kopmaz. Kraliçelerin ölümleri, yeraltında yatan canavarları harekete geçirir.

kir. Hepimizin içinde, ne olduğuna ve ne olacağına dair sorular uyandırırılar."

Han, Raisa'nın konuşmasını hayretle dinledi. Bu tür konuşmaları her zaman içinde mi taşıyor?

Merak ettim. Her ihtimale karşı mı? Yoksa ihtiyaç duyulduğunda mı ortaya ?

Nasıl yaparsa , bu onun öğrenmesi gereken bir şeydi.

O öğleden sonrasının geri kalanı bir görüntü karmaşası içinde geçti. Han

atından indi ve Bayarların parıltısı altında Raisa'nın atından inmesine yardım etti. O ve Amon Byrne, Raisa'nın hemen arkasında kürsüye çıkan basamakları birlikte tırmandılar. Raisa kız kardeşi Mellony'yi, Averill Demonai'yi ve uzun gri örgülü kadını kucaklarken iki yanında durdular. Diğerlerini daha resmi bir şekilde selamladı ama her birine bir gülümsemesi ve söyleyecek bir sözü vardı; hatta Lord Bayar'a bile.

rum sokak yüzü ile karşılandı.

Demonai'ler hâlâ kürsünün iki yanında duruyordu, uzun yayları ellerinde gevşekçe tutuyorlardı, okları yivli ama yere dönüktü, gözleri sahnedeki büyücülere sabitlenmişti. Bu bir antlaşmadan çok bir restleşmeydi.

Jemson'un yönlendirmesiyle Raisa ölü kraliçe için bir dua okudu ve onu Ruh Dağları'ndaki istirahatine uğurladı. Atalarını, Gri Kurt kraliçelerini selamladı ve onlara hafızasından isimler verdi. Onlardan ve annesinden kendisini izlemelerini ve halkını ileriye götürürken ona rehberlik etmelerini istedi.

Kraliçe Marianna'dan rehberlik istemek hiç mantıklı değil, diye düşündü Han. Her şeyi berbat etti.

Konuşmacı Marianna'nın genç kızlık anılarına değindi -Dans yeteneği, basilka ve klavsendeki becerisi, av sevgisi. Dünyanın en güzel kızı olarak selamlanmıştı.

Yedi Diyar'ın en gözde prensesi, elini tutmak için birbiriyle yarışan taliplerin durmak bilmeyen geçit törenini kendine çekiyordu. İnsanlar gittiği her yerde onu alkışlıyordu; o, herkesin inanabileceği bir peri masalının ışıltılı merkeziydi.

Sonra peri masalı sona erdi. Kraliçe Lissa öldü ve Marianna on beş yaşında tahta çıktı. Arden'de iç savaş patlak verdi ve genç kraliçe bir mülteci akını ile karşı karşıya kaldı. ticaret gelirlerinde düşüş. Soylular Konseyi izolasyonist bir politika önerdi ve generalleri büyük miktarlarda paralı askerler. Vergiler tekrar tekrar artırıldı.

Güneydeki savaşların içine çekilmekten endişe eden Marianna, parıltılı prensleri es geçerek Averill ile evlenmeyi tercih etti Lightfoot, Ruh klanlarının gücünü arkasına almış, krallığın içinden gelen bir talipti. Büyücüler ve Valefolk Peri masalı prenseslerinin bir bakırbaşla evlenmesinden şikayetçi olan Marianna, meydan okurcasına o güne kadar görülmüş en özenli düğünü planladı. Yüz bin krona mal olduğu söyleniyordu ve hazineyi yıllarca .

Ragmarket ve Southbridge'de bile insanlar hâlâ o düğünden kalma hatıraları . Annem bir yüzünde Kraliçe Marianna, diğer yüzünde Averill yazan bakır bir parayı saklıyordu.

Han, Jemson gibi bir konuşmacının sizin hakkınızda söyleyebileceği en iyi şeyin iyi bir parti düzenleyebilmeniz olması üzücü bir şey, diye düşündü.

Elbette tüm söylediği bu değildi ama Han'ın acı dolu kulakları bunu böyle duymuştu.

Raisa ateşi yaktı ve alevler fırtınaya kıvılcımlar saçtı-kararmış gökyüzü. Hanalea'nın üzerinde şimşekler çaktı ve kurtlar ağızlarını kaldırıp uludular; Han'ın boynunda ve kollarında tüyleri diken diken eden bir ses.

Kraliçe yanarken, Raisa Amon Byrne'ü öne çağırdı. Raisa, Kraliçe Muhafızlarının Yüzbaşısı Edon Byrne için bir methiye sunarken, Amon Byrne onun yanında dimdik durdu.

"Edon Byrne'ı hem sevdim hem de ondan nefret ettim," dedi. "Onu berrak gözleri, dürüst ruhu ve açık sözlü konuşması için sevdim." Durakladı. "Berrak gözleri, dürüst ruhu ve açık sözlü konuşması yüzünden ondan nefret ettim."

Kahkahalar ve alkışlar karşısında gülümsedi. "Bizim en Değerli hizmetkârlar, her zaman duymak istediklerimizi değil ama duymamız gerekenleri, bize doğruyu söyleme riskini göze alacak kadar sadık olanlardır. Edon

Byrne öyle bir adamdı. Sonunda benim uğruma hayatını feda etti. Onu çok özleyeceğiz."

Öne doğru yürüdü ve kürsüyü çevreleyen mavi ceketlilere baktı. "Byrnes'ler az konuşan insanlardır, Uzun konuşmalara sabırsızlanıyorum, bu yüzden onu kısa bir konuşmayla onurlandıracağım. Onu Ruh Dağları'nın kucağına emanet ediyorum ve kraliçesine ve tüm Gri Kurt soyuna hayattayken olduğu gibi ölümünde de göz kulak olacağını biliyorum."

Sesi zirveler arasında yankılanarak yükseldi. "Gri Kurt soyunun düşmanları dikkat etse iyi olur."

Han doğruca Bayarlara baktı.

Raisa arkasını dönerek tekrar yamaçtan aşağı baktı. "Ve böylece, kesintisiz kaptanlar ve kraliçeler silsilesi devam ediyor. Amon Byrne, lütfen öne çıkın."

Amon bir adım öne çıktı, hazırolda duruyordu, çenesi yukarıda, gözleri karşıya dikilmişti.

Raisa elini uzatarak, "Hanalea'nın Kılıcı'nı bana ver," dedi.

Byrne kılıcını çekti ve kabzasını önce Raisa'ya uzattı. Raisa ağır kılıcı iki eliyle tuttu ve kaldırdı, böylece gökyüzünü işaret etti.

Tuhaf, diye düşündü Han. Raisa fiziksel olarak Hanalea'nın gördüğü resimlerine benzemiyordu. Efsanevi kraliçe uzun boylu, sarışın ve söğüt gibiydi, uzun ve dalgalı saçları vardı. Bu kraliçe ufak tefekti, siyah saçları kırpılmıştı, yeşil gözleri ıslık ıslık bal tenine karşı. Yine de zırhını kuşanmış, elinde kılıcıyla binlerce kişiye karşı koyan bir savaşçı gibi görünüyordu.

"Normalde bu benim taç giyme törenime kadar beklerdi," dedi. "Normalde Leydi kılıcı bir kaptandan diğerine geçerdi. Ama bunlar sıradan zamanlar değil. Kraliçe Marianna ve kaptanı birbirlerinden birkaç gün sonra öldüler. Kaptan ve kraliçe arasındaki bağı bir an önce yeniden kurmak önemli görünüyor, yoksa düşmanlarım Sanırım kayıplarımızda bir fırsat görüyorlar.

"Aynı şekilde, taç giyme törenimi de mümkün olan en kısa sürede ," diye ekledi, gözleri kalabalığın ve kürsüdeki topluluğun üzerinde gezinirken. "Önümüzde ertelenemeyecek kadar çok iş var."

Başını kaldırıp Amon Byrne'e baktı. "Diz çok," diye emretti.

Byrne dizlerinin üzerine çöktü, gözleri Raisa'ya kilitlenmiş bir şekilde hâlâ hazır bekliyordu.

Raisa kılıcın düz kısmıyla her iki omuza da vurdu. "Ayağa kalk, Yüzbaşı Amon Byrne, Kraliçe Muhafızlarının Komutanı."

Han tam zamanında Bayarlara baktı ve hızlı bir bakış gördü Micah ve Fiona arasında değiş tokuş yapıldı. Lord Bayar başını yanındaki generale doğru eğdi, o da Bayar'ın kulağına bir şeyler söylüyordu. Bayar tamamen ifadesizdi.

Prenses Mellony olaylar biraz şaşırmış gibiydi. Sandalyesinin kollarını kavradı, mavi gözleri genişledi, sanki bir ipucu arıyormuş gibi Raisa'dan Amon'a ve sonra Micah'a kaydı.

Ama Micah, Raisa'ya isteksiz bir hayranlık dolu yarım bir gülümsemeyle baktı.

Oyunda yenildiklerini biliyorlar, diye düşündü Han. Raisa açık alanda, tanıkların önünde ne kadar çok şey başarır, kapalı kapılar ardında ona o kadar az şey dayatılabilir.

Han'ın onları durduracağına dair bir hayali yoktu ama en azından işleri zorlaştırabilirdi. Raisa eski bir eve girmişti. Çetesiyle birlikte mahalleye girdi ve ona meydan okumak isteyenlere şov yaptı.

İyi .

Şimdiye kadar kraliçenin ateşi yanarak kül olmuş, konuşmacıların kullandığı kutsal yağlarla beslenmişti. Raisa kız kardeşine gülümseyerek ellerini tuttu ve onu nazikçe ayağa kaldırdı. Mellony'yi kucakladı

Yine küçük kız kardeşi üzerinde yükseliyordu. Mellony'yi el ele tutuşarak durdukları mezara götürdü. Han izlerken, Raisa eğildi ve Mellony'nin kulağına bir şeyler fısıldadı.

Konuşmacı Jemson alevlerin üzerine bir toz serpti ve Gri-beyaz duman bulutu sarmal bir şekilde yükseliyor ve kendini bir Mavi gözlü, ince kemikli, zarif bir kurt. Yere doğru alçaldı, hafifçe yere indi ve ileri doğru yürüdü, sert bacaklı, tüyleri kabarık Toplanan kurtlarla burun buruna gelmek için başının etrafında dönüyordu.

Gök gürültüsü Hanalea'nın üzerinde homurdandı ve yağmur Kürsüye çarptığında patlayan devasa damlalar halinde aşağı indi. Kurtlar hep birlikte dönerek uzaklaştı ve yağmurla kalınlaşan havada gözden kayboldu.

C H A P T E R T W E N T Y - F I V E

EVE DÖNÜŞ

Harika bir gündü.

Korkunç bir gündü.

Raisa kendini hiç bu kadar cesur hissetmemişti.

Hiç bu kadar korkmamıştı. Hiç bu kadar yalnız olmamıştı.

Hiç bu kadar sevildiğini hissetmemişti.

Ve şimdi eve doğru yola çıkmıştı.

Marianna'nın mezarındaki uzun hizmet sırasında onu besleyen şiddetli cesaret azalmış, ardında yorgunluk bırakmıştı. Amon sağında ve ileride, Han solunda ve arkasında, Demonai savaşçılarıyla çevrili, Reid Gecegezen ve babası Averill, Lord Demonai her zaman görüş alanında olacak şekilde, muhafızlarının arasına gömülmüş bir şekilde at sürüyordu.

Arkalarından eski hemşiresi Magret Gray ve Hanalea'nın diğer Bakireleri geliyordu; pelerinlerinin dışında, hizmet etmeye yemin ettikleri çizgiyi onurlandıran kolyeleri sergileniyordu.

Raisa, kendi krallığının sokaklarında refakatsiz dolaşabileceğim zamanın geleceğine yemin etti.

Prenses Mellony onun yanında at sürüyordu, uzun altın saçları alnına ve boynuna dökülmüştü, dudakları mavi ve dişleri Soğuktan çıtırdıyordu. Siyah ve kraliyet mavisi renkli, hafif bir ipek pelerin giymişti ve bu pelerin sıırılsıklamdı.

Kirpiklerindeki yağmur damlalarını kırıpıştıran Raisa kapüşonunu yukarı çekti. Çoğu klan çalışmasında olduğu gibi, Gri Kurt pelerini de Güzelliği ve işlevselliği ve sık dokunmuş yağlı yün lifleri sağanağı geri çevirdi. Yine de, uzun merdivenlerden inerken ileriye doğru yaptığı hareket

Marianna'nın yamacı yağmuru yüzüne çarptı. Su, yakasından aşağıya ve göğüslerinin arasına doğru dereler halinde akıyordu.

Mellony eyerinde dönüp duruyor, Micah'nın hâlâ orada olduğundan emin olmak istercesine arkasına bakıyordu. Fiona'nın yanında, Demonai savaşçıların hemen arkasında at sürüyordu.

Mellony'ye daha fazla ilgi göstermeliyim, diye düşündü Raisa. Onu köleleştirenlerden uzaklaştırmalıyım. Elimde kalan tek şey o. O ve Averill.

Hiçbir zaman çok fazla ortak noktaları olmamıştı. Raisa, Demonai Kampı'nda koruyucu ailelik yapmaya başlamadan önce aralarındaki üç yıllık yaş farkı asla kapatılamayacak bir uçurum gibi görünüyordu. Raisa sokaklarda

Mellony, annesinin sıcak ilgisi altında bebekler ve çay takımlarıyla oynarken Amon ve kendisinden büyük arkadaşları da onlarla ilgileniyordu.

Raisa Demonai'den Mellony ve Kraliçe Marianna daha da yakınlaşmış, Raisa kendini her zamankinden daha fazla yabancı hissetmeye başlamıştı.

Mellony'ye doğru eğildi. "Soğuk ve perişan görünüyorsun," dedi. "Yağmurdan korunmak için bir şey getirmedi mi?" Anında pişman oldu. Kulağa eleştiriyormuş gibi geliyordu. sempatik.

Mellony de bunu böyle anladı. Ağzının kenarları aşağı doğru kıvrıldı. "Yağmur yağmaya başlayacağını kim bilebilirdi?" dedi. "Hava durumu büyücülerini bunu tahmin etmemişti."

"Eğer dağlara doğru at sürüyorsanız, değişken hava koşullarına hazırlıklı olmalısınız," dedi Raisa, kendini tutamayarak bitkin durumda.

"Micah'yı öne çağırmalısın," dedi Mellony yüksek sesle. "Sık sık birlikte ata bineriz. Yağmura karşı nasıl korunacağını bilir."

Raisa, Han'ın Oden'in Ford'unda pelerinini nasıl kurduğunu suçlulukla düşünerek, "Nasıl yapılacağını biliyor olması, büyücülüğü böyle bir amaç için kullanmanın iyi bir fikir olduğu anlamına gelmez," dedi. "Büyücülerin seni büyülemesine izin verme konusunda dikkatli olmalısın."

Mellony suratını asarak, "Konuşmayı seven birisin," dedi. "Bir büyücünün getirdiklerine karışmış olarak ortaya çıktığında."

Bu, Lord Bayar'ın sözlerine çok benziyordu. İşler iyi gitmiyordu.

Raisa akıl edemedi Amon Byrne hızını yavaşlattı ve atını daha da yaklaştırdı. Kalın muhafız pelerinini Mellony'nin omuzlarını tuttu, sonra da onları yalnız bırakmak için tekrar mahmuzladı.

Hattın koruyucusu.

Marianna yamaçlarını geride bırakmışlardı ve şimdi Nispeten düz olan Vale'yi geçerken, yağmur can sıkıcı bir çiselemeye dönüştüğü için daha iyi zaman geçiriyorduk. Ancak sert zeminli yol kendi tehlikelerini de beraberinde getiriyordu; büyük su birikintileri yüzey.

Tamire ihtiyacı var, diye düşündü Raisa, diğer her şey gibi. Parayı nereden bulacağız?

"Bunca zamandır ?" Mellony devam etti. "Öldüğünü sanmıştık." Sesi neredeyse Raisa'nın hayatta kalarak kötü bir numara yaptı.

Raisa, "Çoğu zaman Oden's Ford'daydım," dedi. "Akademideki derslere katılıyordum."

"Okula mı gidiyordun?" Mellony güzel kaşlarını kaldırdı. "Okula gitmek için mi kaçtın?" Sanki bu akıl almaz bir şeymiş gibi.

Raisa etrafına bakındı, bu kadar çok göz ve kulak hikâyesinin özüne girmekten çekiniyordu. "Orada harika öğretmenler var ve öğrenciler Yedi Diyar'ın dört bir yanından geliyor. Çok şey öğrendim." bir fikir geldi. "Oraya gidebilirsin, biliyorsun," dedi. dedi. "Ne isterseniz onu okuyabilirsiniz. Bence akademiye daha fazla öğrenci göndermeliyiz. Sadece büyücüler değil."

Mellony'nin gözleri korkuyla irileşti. "Şimdi geri döndüğüne göre, beni göndermek mi istiyorsun?" Sesi çatallaştı.

"Hayır, hayır," dedi Raisa hızla. "Sen gitmek istemedikçe olmaz. Ben sadece bunun senin için harika bir fırsat olacağını düşündüm. Döndüğünde,

konseyimde hizmet edebilirsin. Güvenebileceğim danışmanlara ihtiyacım olacak."

Mellony sesini yükselterek, "Öğretmenlerimi ve hocalarımı seviyorum," dedi. "Sarayda olmayı seviyorum. Neden başka bir yere gitmek isteyeyim ki?"

Oden's Ford'a geri dönmeyi çok isterdim, diye düşündü Raisa. Bu sürekli yaptığım bir hata - Mellony'nin de benimle aynı şeyleri istediğini düşünmek.

Ben yokken değişmiş, diye düşündü Raisa. Geçmişte her zaman güneşli, karmaşık olmayan kişiliğine güvenirdi. Şimdi ise Kızgın, şüpheli ve görünüyor.

On üç yaş zor bir yaş, diye düşündü Raisa. Zor bir yıl ve yürek parçalayıcı bir hafta geçirmişti.

"Boş ." Raisa uzandı ve Mellony'nin omzuna dokundu. "Gel, annemizi gömdüğümüz gün kavga etmeyelim."

Mellony, Raisa'nın elini çekerek, "Ölmesi senin suçun," dedi.

Bu, Raisa'nın zaten hissettiği suçluluk duygusunun alevlerini körükledi. Ve sabrından geriye kalanları da yıprattı. "Bunu nasıl söylersin?" diye sordu, sesini alçaltmayı unutarak.

Amon onlara baktı, kaşları kalkık, dudakları birbirine kenetlenmişti. Han atını ileri doğru iterek yanlarına geldi. "Majesteleri, siz ve prenses biraz yalnız kalabilirsiniz. Neredeyse tükendim ama sanırım idare edebilirim." Tılsımına dokunarak eliyle işaret etti ve bir sessizlik perdesi inerek etraflarındaki tüm sesleri engelledi.

Atını dizginleyerek tekrar onların arkasına düştü ve saygılı bir mesafeden takip etti.

Mellony, "*Gördünüz mü?*" der gibi çenesini kaldırdı. *Sizin de büyücüleriniz var.* Ama söylediği şeydi: "Onun bir hırsız ve katil olduğu doğru mu?"

Belki, demeyi düşündü Raisa. Ya da, *muhtemelen*. "Eskiden öyleydi," dedi. "Ragmarket'in sokak ağasıydı."

"Büyücü bir sokak efendisi," dedi Mellony, burnunun ucundaki yağmuru silerek. "Bu bir bakıma romantik."

"Bu şekilde tanımlayacağından şüpheliyim," dedi Raisa. " neyse, sokakları terk edene kadar büyücü olmamıştı."

"*Büyücü olmak da* ne demek?" Mellony söyledi. "Büyücüler doğar, yaratılmaz. Tabii Lord Bayar haklı değilse ve Kırıcı'yla bir tür anlaşma yapmadıysa." Kadın titredi. "Sence bu mümkün mü?"

"Eğer bir anlaşma yaptıysa, kötü bir pazarlık yapmış," dedi Raisa. "Ve ben onun bundan daha iyi bir tüccar olduğunu biliyorum."

"Yakışıklı," diye izin verdi Mellony, "hıncırca bir şekilde. Daha önce bir erkekte bu kadar mavi gözler gördüğümü sanmıyorum. Ve bir insana bakış şekli - neredeyse doğal olmayan, sanki kıyafetlerinizin içinden bakabiliyormuş gibi. Ve siyah giyinmiş, saçları..."

"Mellony," dedi Raisa nazikçe. Büyü olsun ya da olmasın, Han Alister'ın bu kadar yakınında at sürerken bu konudan uzak durmak istiyordu.

Meseleler yeterince karmaşıktı. "Annem hakkında konuşuyordun. Ölmesinin nasıl benim suçum olduğundan."

Mellony uzun bir süre konuşmadı, ta ki Raisa onun cevap verip vermeyeceğini merak başlayana kadar. "Annem Sen gittiğinde kalbi kırılmıştı," dedi Mellony sonunda. "Seni suçladı Kendisi. Bunun olacağını görmesi ve bir şekilde bunu engellemesi gerektiğini düşünüyordu. Neredeyse hiç yemek yemedi ve uyumadı; zayıfladı ve ağlamaya başladı." Mellony Raisa'ya baktı. "Yani sen Oden's Ford'da eğlenirken hepimiz mutsuz ve endişeliydik."

"*Eğleniyor* muydum? Ne kadar çok çalıştığımı biliyor musun?" Raisa bunu söylerken sahtekârlık yaptığını biliyordu. Her şeye rağmen eğlenmişti.

Mellony gözlerini devirdi. "Çok çalışmak için yanıp tutuşuyorsun ve bunu biliyorsun," dedi. "Her zaman herkesten daha çok çalışmak zorunda kaldın.

Okul ödevi olsun, avcılık olsun ya da herhangi bir şey olsun. Her zaman başkalarını kötü göstermek zorundaydınız."

Diğer herkes, şüphesiz, Mellony'yi kastediyordu.

Gerçeği söylemenin zamanı gelmişti. "Annem sana neden gittiğimi söyledi mi?" Raisa kız kardeşine yaklaşıp sordu.

Mellony başını salladı. "Onbaşı Byrne'e aşık olduğunu söyledi." Çenesini az ileride at süren Amon'a doğru salladı. "Annem başka biriyle evlenmen konusunda ısrar edince kaçtığını söyledi." Çenesini meydan okurcasına kaldırdı. "Ve Onbaşı Byrne da Oden's Ford'daydı. Ne kadar uygun değil mi?"

"Bu doğru değil," diye tısladı Raisa, canı yanmıştı. "Ben Amon Byrne ile birlikte olmak için kaçmadım."

"Gerçekten mi?" Mellony kaşlarını kaldırdı. "Anneme yalancı mı diyorsun?"

Raisa daha fazla kelimenin dökülmesini engellemek için dudaklarını birbirine bastırdı. Ölüler hakkında kötü konuşmak istemiyordu. Yine de Mellony'yi gerçeklerle onurlandırmak istiyordu. Yalanlardan, aralarındaki gariplikten ve şüpheden bıkmıştı.

"Zaten evlenmekle hiç ilgilenmiyor gibiydin."
Mellony ısrar etti. "Her zaman bir erkeğe karar vermeden önce pek çok erkeği öpmek istediğini söyledin."

Şey, evet. Raisa öyle demişti.

Raisa diplomatik bir tavırla, "Annemin yalancı olduğunu söylemiyorum," dedi. "Size tüm gerçeği anlatmadığınızı söylüyorum. Evet, o gittiğinde ben de başka biriyle evlenmem için ısrar etti. O kişinin kim olduğunu biliyor musun?"

"Artık bir önemi yok," dedi Mellony, sanki Raisa'nın söyleyeceklerini duymak istemeyeceğini bir şekilde biliyormuş gibi öne doğru bakarak. "Sen gittin ve annem öldü." Topuklarını midillisinin yanlarına vurdu, ileri atılıp uzaklaşmak istiyordu ama Raisa atının dizginini tuttu.

"Micah Bayar'dı," dedi Raisa. "Micah Bayar'la evlenmemi istedi."

Mellony başını salladı ve etrafa su saçtı. "Hayır," dedi. "Bu mümkün değil."

"Bu mümkün çünkü doğru," dedi Raisa. "Hayır," diye tekrarladı Mellony. "Micah asla-" "Micah istekliydi," dedi Raisa. "Ben değildim."

Mellony ona baktı, mavi gözlerinde yaşlar birikiyordu. "Sana inanmıyorum," dedi ve atını geri çekerek, rahatça konuşabileceği mesafenin ötesine geçene kadar onu mahmuzladı.

Raisa, havayı temizlemek için çok fazla olduğunu düşündü.

Birisi Fellsmarch'a bir kuş göndermiş olmalı ya da belki de Raisa'nın dönüş haberini ilk duyuran olmak isteyen taze atlı biniciler onları başkente kadar geride bırakmıştı. Ya da belki Kedi Tyburn bu karşılamayı da ayarlamıştı. Her nasıl olduysa, haberler onlardan önce gelmişti, öyle ki başkente girdiklerinde Kraliçeler Yolu'nun her iki tarafı da alkışlayan insanlarla doluydu ve sallanan eşarplar ve fularlar.

Yol geniş olmasına rağmen kalabalık iyice yaklaştı, geri dönen prenseslerine dokunmak için uzandılar. Muhafızlar etraflarını sardılar ve Amon ile Han Raisa'nın iki yanında pozisyon aldılar, atlarını kullanarak kimsenin fazla yaklaşmasını engellediler Kraliçe'nin Muhafızları kale yakınlarına doğru ilerlerken.

Raisa'yı utandıracak şekilde, kalabalıktan bazıları Demonai'ye küfretti ve itip kaktı, onlara bakır kafalı, bebek hırsızı ve daha kötü şeyler dedi. Şehirde kalabalık bir klan görmeye alışık değillerdi.

Zincire vurulmuş tatlı hanımefendi, diye düşündü Raisa. Bir şekilde tüm halklarımı bir araya getirmeliyim-büyücüler, Valefolk, klanlar. Çok fazla zaman harcıyoruz. Birbirimizle savaşmak için çok fazla enerji harcıyoruz. Bu bizi savunmasız hale getirir.

Savunmasız demişken. Parmağını belindeki keseye soktu, kurt yüzüğü tılsımını çıkardı ve bir kez daha parmağına geçirdi. Herhangi bir büyücü olması pek olası görünmüyordu. Burası ve ev arasındaki saldırılar, ama yine de. Bunu takmak onu daha güvende hissettirdi.

Raisa ileride, Fellsmarch Kalesi'nin binaların üzerinde yükselen ışıltılı kulelerini görebiliyordu ve bu manzara kalbini sızlatıyordu. Bu yüzden Onları son gördüğünden beri çok şey olmuştu. Pişmanlığı, ikinci kabarışından önceki ekmek hamuru gibi bastırdı. Ondan ders aldı. ama değiştirilemeyecek şeyler için enerji harcamayın.

Ve evde olmak güzeldi. Etrafına bakındı, uzun zamandır özlediği ayrıntıları, kıvrımlı ara sokakları, şehrin dışındaki yamaçlara tırmanan ara sokaklara inşa edilmiş basamakları Kuzeyli aksanları etrafında yaygara koparıyor ve evet, kokusu Lahana pişirme, odun ateşi ve oluklardan akan pislik.

Derin bir nefes alıp verdi ve omuzlarının rahatlayarak biraz çökmesine izin verdi, şimdiden sıcak bir banyo ve iyi bir kuzey yemeği için sabırsızlanıyordu. Bunu yaparken, üzerinde bir hareketlilik yakaladı ilerideki bir binanın çatısı. Karanlık bir silüet ortaya çıktı. Hareketi akıcı ve kıvrımlıydı. Kendini sakinleştirdi, dikkatli bir şekilde nişan aldı. İçgüdüsel olarak yanlara ve aşağıya doğru kayarak daha dar bir

Hedef. Bir uyarıda bulunmak için ağzını açtı.

Amon küfrederek ona doğru hamle yaptığında yumruk gibi bir şey sağ göğsüne çarparak neredeyse onu yerinden oynatacak ve gözlerini yaşartacaktı.

Ortalık birbirine girdi. Raisa ne olduğunu anlayamadan Amon onu eyerinden kaldırmış, kucağına almış ve vücudu Raisa'ninkini örtecek şekilde üzerine eğilmişti.

"Yol açın!" diye kükredi, boğuk, alışılmadık bir sesle, atını dörtlüye koşturarak, yolundan çekilmeyen her aptalı ezmeye hazırды.

Bir büyücü parıltısı okçunun bulunduğu çatıya çarptığında tuğlalar ve kiremitler uçtu. Bu Han Alister'dı, ikinci bir okçunun cesaretini kırıyordu. girişimleri.

"Mellony!" Raisa'nın nefesi kesildi. "Kız kardeşimin güvenliğini sağla."

Her iki yanda mavinin titreşimlerini gördü, büyücü alevinin keskin kokusunu içine çekti, bağırarak verilen emirleri ve uzun yaylar. Kalenin yakınına açılan kapıdan geçerek kalenin yakınındaki daha geniş, daha düz sokaklara doğru gürlediler.

Yine de Amon yavaşlamadı. Raisa hendeğin kokusunu alabiliyor ve hendeği geçerken toynakların tahta üzerinde çıkardığı çingirak seslerini duyabiliyordu. asma köprüden geçtiler. Kapının altından geçip Fellsmarch Kalesi'nin iç avlusuna girdiler.

Kapı çarparak kapandı.

Evindeydi.

Başını kaldırdı ve görebilmek için etrafında döndü. Bu Avlu mavi ceketli muhafızlar ve şaha kalkmış atlarla doluydu. Mellony'nin hâlâ midillisine bindiğini ve Mick tarafından yönlendirildiğini görünce rahatladı. Bricker. Parşömen gibi solgun görünüyordu ama görünüşe göre yara almamıştı.

Han ve arkadaşı Ateş Dansçısı asma köprüye giden kemere yerleştiler ve sanki azgın suikastçı ordularıyla savaşmak zorunda kalacaklarmış gibi tılsımlarını kavradılar.

"Bir şifacı çağırın!" Amon, Raisa'nın kulağına doğru bağırdı. "Prenses varisi vuruldu."

Raisa parmaklarını hemen altındaki plaka zırhın üzerinde gezdirdi. Köprücük kemiği. Kötü bir şekilde ezilmiş ve bir kısmı delinmişti ama suikastçının okuna karşı dayanmıştı, eğer öyleyse. Füze sokağa düşmüş olmalı.

Raisa, Amon'un elinden kurtulmak için çalıştı. "Gerçekten, Amon, ben-"

Tanıdık bir ses protestosuna müdahale etti. "Yüzbaşı Byrne! Onu bana verin!"

Çoktan atından inmiş ve yağmurdan sıırılsıklam olmuş pelerinini çıkarmış olan Magret Gray'di. Magret kollarını açtı ve Amon Raisa'yı kollarının indirdi. Raisa Magret'in tanıdık yüzüne baktı, gözyaşları akıyordu ve yeni acı çizgileriyle kazanmıştı.

Yeni miydiler, yoksa hiç fark etmemiş miydi?

Magret'in saçları eskisinden daha griydi ve neredeyse beline kadar uzanan geleneksel kalın örgüsünün içine sıkışmıştı. Raisa küçük bir çocukken, teselliye ihtiyacı olduğunda bu örgüye tutunur ve başparmağını emerdi.

Mellony'nin yüzü Raisa'nın dirseğinde belirdi, gözyaşları içinde ve dehşete kapılmıştı. "Raisa," diye fısıldadı, "çok üzgünüm. Lütfen yapmayın. ölür."

Raisa, "Bunu planlamıyorum, yakın zamanda değil," dedi. "Magret. Lütfen beni yere bırakın. Ben iyiyim, sadece morarmışım."

Ama Magret'in tutuşunu kırmak Amon'un ki kadar zordu.

"Onu kaleye götürelim," dedi Amon. "Kiefer, kapıda bir düzine muhafız istiyorum. Talia, Şifacılar Salonu'na git ve Lord Vega'yı duble getir. Mick ve Hallie, bir üçlü alın ve dışarı çıkın. ve okçuların izini sürebilecek bir bak. Ama dikkatli olun."

Muhafızlar her yöne doğru havalandı, mavi üniformalar patladı.

"Yardım edeceğim," dedi Averill, gözleri öfkeyle parlıyordu.

"Muhafızları tanıyorum.
sokaklar."

"Hayır." Amon başını salladı. "Bu işin arkasında kimin olduğuna bağlı olarak, sen de hedef olabilirsin. Şimdilik seni yakınımda tutmak istiyorum."

Averill itiraz etmek için ağzını açtı ama Nightwalker, "Ben giderim, Lightfoot. Savaşçılarım kapının hemen dışında olacak ve ben de sokakları en az senin iyi biliyorum."

Raisa ona, "Beni vuran okçu Kendall House'un çatısındaydı," dedi. "Ok, vurulduğum yerin yakınındaki sokakta yatıyor olabilir. Bu bize bir şeyler söyleyebilir."

Nightwalker başını salladı, yüzü asık ve kararlıydı. "Bulacağız Majesteleri." Han ve Dancer'ın yanından geçip kemerli geçitten geçerek büyüyen karanlığın içinde kayboldu.

Magret, Raisa'yı hâlâ kucağında taşıyarak kaleye doğru ilerledi.

"Magret. Beni yere bırak," dedi Raisa bıkkın bir ifadeyle. "Lütfen inan
sadece yaralandığımı söylediğimde. Daha önce de vuruldum ve aradaki farkı biliyorum."

Bunun üzerine Han dönüp ona baktı, ağzı eğlence ve rahatlamayla seğiriyordu. Uzun zamandır onda gördüğü ilk gerçek gülümsemeydi bu, endişeden bitkin düşmüş yüzünü kaplıyordu.

"Byrne, kraliçeyi korumak için daha iyi bir iş çıkarmalıyız," dedi. "Biz farkına bile varmadan, her kaldırdığında hanımlarına eski savaş yaralarını göstermeye başlayacak. Bu bizim itibarımıza hiç yardımcı olmayacak."

Amon gülümsemeden başını salladı. "Katılıyorum. Daha iyi bir iş çıkarmalıyız ve çıkaracağız da." Raisa'ya döndü. "Beni eğlendirin, Majesteleri,"
dedi, ki gibi inatçı. Magret'e başıyla işaret etti. "Onu içeri götür."

C H A P T E R T W E N T Y - S I X

KATILMAMA KONUSUNDA ANLAŞMAK

Magret Gray'e hayır demek mümkün değildi. Eski hemşire Raisa'yı sarayın birinci katındaki salonlardan birine taşıdı. Orada Raisa'nın zırhını ve dolgularını çıkardı, onu soydu.

ve onu bir battaniyenin altındaki kanepelerden birine sırt üstü yatırdı. Raisa'nın sağ göğsünün üzerindeki morluğa buzlu bir bez bastırdı.

Saray şifacısı, bir büyücü olan Harriman Vega dört yardımcısıyla birlikte geldi. Han Alister onları takip etti ve kollarını kavuşturarak Raisa'nın yanında durdu.

Lord Vega Han'a kaşlarını çattı. "Biz Ekselanslarını incelerken lütfen dışarıda bekleyin," dedi yüksek ve kibirli bir sesle.

Han başını iki yana salladı. "Kalıyorum," dedi, taş gibi hareketsiz. "Olanlardan sonra Kaptan Byrne pek de güven verici bir ruh halinde değil. Onun yanından ayrılmayacağıma dair ona söz verdim."

Ve sana güveniyor mu? Raisa düşündü. Bu farklı bir şey.

Magret ayağa kalkmış, elleri kalçalarında, Han'a su katılmamış bir düşmanlık bakışıyla bakıyordu.

"Majesteleri, lütfen," dedi Lord Vega. "Eminim bu genç adamın biz-"

"O kalıyor," dedi Raisa iç çekerek. Hiç mahremiyetim olmamasına da alışabilirim, diye düşündü.

Lord Vega kordonu çözerken yanakları hâlâ yanıyordu. yakasını ve kaşkorsesini aşağı çekti. Büyücü şifacı vücudunu Han ve Raisa'nın arasında tutmaya çalıştı ama Han Şifacının ellerini görebildiğinden ve söylediği tılsımları emin olmak için. Yüzü yine Hanalea'nın taş yüzlerinden biri kadar okunaksızdı.

Vega ve yardımcılarının hepsi bir göz atmak zorunda kaldı.

"Gördüğünüz gibi," dedi büyücü yardımcılara, hâlâ Han'ın görüşünü engellemeye çalışarak, "ok deriyi delmemiş, yani zehirli olsa bile kraliçenin hayatı için bir tehlike yok. Görünüşe göre zırh mermiyi durdurmuş, ancak darbenin gücü önemli ölçüde neden olmuş." Başını kaldırıp Raisa'ya baktı. "Ok yakın mesafeden mi fırlatılmış?"

Başını salladı. "Tahminimce en fazla üç metre."

"O zaman bu zırhı giydiğiniz için çok şanslısınız Majesteleri," dedi Vega, Raisa'nın göğüs zırhını kaldırıp elinde tartarak ve okun açtığı çukura bakarak. "Hafif ama en güçlü darbeleri bile geri çevirecek şekilde büyülenmiş. Sanırım bu bakır başlı yapmak."

"Bu klan işi," dedi Raisa. Ve belki de büyücülüktür, diye düşündü. Hayatımı kurtardığı için Ateş Dansçısı'na teşekkür etmeliyim.

"Gözlemleyin," dedi Lord Vega yardımcılara. Ellerini çürüklerin üzerine koydu ve bir konuştu. Han duyabilmek için başını eğerek yaklaştı ve Vega'nın bakışlarını görmezden geldi.

Birkaç saniye içinde Raisa'nın göğsündeki ağrı biraz hafifledi ve mor şişlik azaldı.

"Teşekkür ederim Lord Vega," dedi, hareket alanını test etmek için omuzlarını yuvarlayarak. "Bu inanılmaz. Umarım çok fazla kötü etkisi olmaz."

Vega alçakgönüllülükle, "Bu benim görevim, Majesteleri," dedi. "Elbette ödenmesi gereken kişisel bir bedel var ama sizin sağlığımı seve seve feda ederim."

Raisa, onun için neredeyse hayatını feda edecek olan Han'a bakmaktan kendini alamadı. Ve belki de şimdi pişman olmuştu.

Lord Vega ve Marisa Pines Geçidi'ndeki pusuda sırtında iyileşmekte olan yarayı da incelediler. Bu hızla giderse Han Alister kadar yara izi toplayacaktı.

"Bunun nasıl tedavi edildiğini sorabilir miyim, Majesteleri?" Lord Vega soğuk parmaklarını sırtının üst kısmında gezdirerek sordu. Bu büyücü

En azından Han ve Micah'a kıyasla, herhangi bir güç sızıntısını kontrol etmekte oldukça iyi.

Ya da belki Han'ın varlığı onu en iyi şekilde davranmaya zorluyordu. "Raisa, "Marisa Pines Kampı'nda Willo tarafından tedavi edildim," dedi.

Watersong, bir klan şifacısı."

Vega isteksizce, "İyileşiyor," dedi ve onu dürttü. "Yine de acil durumlar dışında insanların kamplarda tedavi görmelerini tavsiye etmiyorum. Bitkisel ilaçların etkilerini tahmin etmek zor.

kullanıyorlar. Sadece bu da değil, bakır kafalar bir hastalığa ya da yaralanmaya karıştığında, akademi eğitimi almış bir büyücünün sorunu teşhis ve tedavi etmesini daha da zorlaştırabilir."

"Bunu aklımda tutacağım," dedi Raisa, kollarını tekrar elbisesinin içine sokup boynundaki kordonu tekrar bağlayarak. Magret biraz daha örtünmek istercesine omuzlarına kalın bir şal örttü.

"Başka bir şey var mı? Sanırım artık dinlenmek istiyorum." Dikkatle kapıya baktı.

Lord Vega, "Sabah sizi tekrar muayene etmek için geri geleceğim," dedi. Magret'e baktı. "Sen, oradaki. Eğer herhangi bir Kraliçenin durumunda bir değişiklik olursa, herhangi bir endişeniz varsa, kendi başınıza tedavi etmeye kalkışmayın. Şifacı Salonu'na bir hizmetçi gönderip beni getir."

"Yapacağım lordum," dedi Magret. "Teşekkür ederim lordum."

Lord Vega ve yardımcıları kendi önemleriyle dolu bir şekilde odadan çıktılar.

Magret, "Ne kendini beğenmiş bir herif," dedi. duydum. "Tabii ki kendini beğenmiş bir büyücüye çarpmadan bir taş bile atamazsın."

Han şaşkınlıkla Magret'e göz kırparken Raisa güldü. "Magret, Han Alister'la tanış," dedi. "Han, bu benim hemşirem Magret Gray."

Magret'in gözleri kısıldı. "Alister!" Gözleri Han'ın bileklerine indi, sonra tekrar yüzüne kaydı. "Çete lideri ve katil mi?"

"Magret!" Raisa elini kaldırdı. "Alister-"

Han omuzlarını silkerek, "Eskiden öyleydi," diye araya girdi. "Pearl Alley Grilerinden misin?"

Magret, ellerini kalçalarına koymuş bir şekilde ona . "Eskiden öyleydi," dedi. "Onun burada ne işi var? Majesteleri?" diye sordu, gözlerini Handan ayırmadan, sanki Han ona bir hamle yapacakmış gibi.

"Burada, sarayda kalacak," dedi Raisa. "O... um... bir tür koruma."

"Hayır," dedi Magret. "Burada, sarayda kalıyor olamaz. Bu sarayda değil." Gözleri Han'ın boynunda asılı duran tılsıma takıldı ve bir adım geri çekilerek ellerini savunur gibi kaldırdı. "Yeterince yakışıklı, bunu kabul ediyorum ama o bir şeytan, Majesteleri. Gerçekten öyle."

Raisa Magret'ten Han'a baktı. "Sen neden bahsediyorsun? Birbirinizi tanıyor musunuz?"

Han gözlerini Magret'ten ayırmadı. "Maiden Gray," dedi yumuşak bir sesle, "Velvet için üzgünüm."

"Ona öyle deme!" Magret bağırdı. "Ona öyle deme. Adı Theo'ydu. Theo Gray."

Han, "Theo için üzgünüm," diye düzeltti.

Kadife. Raisa, Han'ın kendisini Ragger'ların elinden kurtardığı gün Cat Tyburn'ün yanında olan kadife paltolu çocuğu hatırladı. Çocuk Onu soymak isteyen ustura yaprağı kullanıcısı.

Han, hepsinin öldüğünü söylemişti. Cat hariç tüm Raggerlar.

"Senin bir büyücü olduğunu bilmeliydim," dedi Magret. "Yaptığı gibi sokaklara düşmesini açıklamanın tek yolu bu. Sen onu ailesinden koparmadan önce iyi bir çocuktu."

Magret farkında olmadan Han'ın kullandığı sokak kullanmaya başlamıştı. Ya da kullanmıştı.

"Vel-Theo senin için kimdi?" Raisa Magret'e sordu.

"Kız kardeşimin oğluydu," dedi Magret. "Benim yeğenim. Kız kardeşim yüksek ateşten öldü. Dört yaşına kadar onu ben büyüttüm. Sonra babasıyla birlikte gitti, babası da onu bir sokak götürdü."

Raisa'nın aklına bir anı geldi; üç ya da dört yaşındayken kendi yaşında bir çocukla bloklarla oynuyordu. Hiç evlenmemiş olmasına rağmen bir şekilde Magret'e ait olan bir çocuk.

"Sonra da Cuffs ve çetesine katıldı," diye devam etti Magret. "Kaygan el, ustura yaprağı ve hırsızlık yapmaya başladı."

"Açlıktan ölüyordu," dedi Han. "Babası kaybolmuştu ve kendi başına mumping, biraz kayma-el ve ikinci kat çalışması ile birlikte. River Rats ile başladı. Southies onların bölgesini ele geçirdikten sonra bana geldi."

"*Bana* gelebilirdi," dedi Magret. ". Ama sen onu büyüledin. Seni gümüş dilli iblis seni. Ona yalvardığımda bile ."

"O kadar bir yaprak kullanıcısıydı," dedi Han. "Çok fazla kişi onu terk edemez. Onu kurtaramamış olman senin suçun değil."

"Haklısın, bu benim hatam değil," dedi Magret, kendini toparlayarak, sesi küçümsemeyle doluydu. "Bu *senin hatan*."

"Magret," dedi Raisa nazikçe. "Han bir yıldan uzun bir süredir bu işin dışında."

"Benim Theo'm büyücülük yüzünden işkence gördü, öldürüldü ve yakıldı," dedi Magret, hâlâ Han'a bakarak. "Sen bir uğursuzsun. Sakın bana ona ne olduğunu bilmediğini söyleme."

"Sana bunu anlatmaya çalışmayacağım," dedi Han, mavi gözleri Magret'in yüzüne odaklanmıştı. "Ona ne olduğunu biliyorum. Beni arayan büyücüler tarafından öldürüldü. Yani benim hatamdı, ama asla böyle bir niyetim yoktu." Hiçbir mazeret öne sürmüyor, kendini savunmaya bile çalışmıyordu.

Magret durmuş, yumruklarını iki yana sıkmış, ona bakıyor, ağzı sanki kelimelerin dökülmesini engellemek için kapatılmıştı.

Han, "Daha fazlasını öğrenmek istiyorsan, bir kızın o zamanlar onun sokak ağası olduğunu biliyorum," dedi. "Sizinle konuşmasını isteyeceğim."

"Yardıminızı istemiyorum," dedi Magret şiddetle. "Hiçbir sokak serserisiyle konuşmak istemiyorum. Gitmenizi istiyorum ki Prenses Raisa'yı huzur içinde görebileyim."

Amon Byrne kapının çerçevesine vurduğunda hepsi sıçradı ve döndü. ", " dedi özür dileyerek. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama kapı açıktı, o yüzden..."

"İçeri gel Amon," dedi Raisa, odadaki gerginliğin azalmasından dolayı rahatlamıştı. "Ben iyiyim. Dancer'ın zırhı hayatımı kurtardı. Sen de bir şey öğrendin mi?"

Amon koridoru taradı, sonra kapıyı arkasından dikkatlice kapattı ve onun yanına geçti. Başparmağı ile işaret parmağı arasında, ucu dikkatlice tülbentle sarılmış bir arbalet tuttu. "Nightwalker bunu buldu. Bodkin uçlu, delmek için tasarlanmış Zırhla ve öldür. Yol kenarındaki yabani otlar kadar yaygın. Yalnızca" - elinde salladı- "kafasında zehirli bir leke var. Willo'nun bakmasını istiyorum, bakalım aynı şey olduğunu düşünüyor mu? daha önce kullanıldı."

"İyi fikir," dedi Raisa kuru bir sesle. "Beni öldürmeye çalışanların aynı kişiler mi yoksa tamamen farklı bir grup mu olduğunu bilmek iyi olur."

"Görünüşe göre her kimse tek güvenli atışını yaptı ve kaçtı." Amon dedi ki. "Muhafızlar hâlâ şehrin içinde dolaşıyor, Demonai savaşçıları da öyle ama iyimser değilim."

Raisa Magret'e baktı. Hemşiresi gözlerini Han'a dikmiş, başını sallıyor ve parmağını dudaklarına götürüyordu.

"Magret," dedi Raisa yorgun bir sesle. "Hoşuna gitsin ya da gitmesin, Han beni korumak için burada. Zaten hayatımı bir, belki de iki kez kurtardı. Ona güvenmek zorundayız. Lord Bayar ve Büyücü Konseyi'nin başına gelenler göz önüne alındığında, yetenekli birine ihtiyacımız var."

"Bayarlardan bahsetmişken, Micah dışarıda," dedi Amon. "O Bir saatten fazladır dışarıda bekliyor ve hayır cevabını kabul etmiyor. Sizi görmekte ısrar ediyor. hayatta ve iyi durumda. Hayden Fire Dancer ona eşlik ediyor." Hafifçe gülümsedi, Raisa'nın bir süredir onda gördüğü ilk gülümsemeydi bu.

Magret kapıya doğru dönerek, "Ona hayır diyeceğim ve bunun kalıcı olmasını sağlayacağım," diye homurdandı. ", entrikacı aşağılık herif." Öfkesini yöneltebileceği başka bir büyücüye sahip olduğu için mutlu görünüyordu.

"Hayır." Raisa Magret'i durdurmak için elini kaldırdı. "Bırak girsin. Belki tepkisinden bir şeyler öğrenebilir, neler bildiğini görebiliriz."

Han doğruldu ve Amon'la karşılıklı bakıştılar. Raisa kaşlarını çatarak onları inceledi. Aralarında bir şeyler değişmişti, bir tür bariyer yıkılmıştı. Artık neredeyse ortak komplocular gibi görünüyorlardı. Bundan hoşlandığından emin değildi.

"Onu tişörtünüzün içinde göremeyeceksiniz, Majesteleri!" Magret skandala uğramış gibi görünüyordu.

"Oh, hadi işi bitirelim," diye homurdandı Raisa.

". Onu getireceğim, Majesteleri." Amon tekrar ayrıldı.

Raisa, "Onu bir hasta gibi yatarken de kabul etmeyeceğim," dedi. Çıplak ayaklarını yere vurarak yataktan kaydı. Battaniyeyi sıkıca sararak yatağın yanındaki sandalyeye oturdu. Magret yün örtüyü Raisa'nın başının üzerinden omuzlar, maksimum kapsama alanı sağlar.

Han onun sandalyesinin arkasında durdu, ellerini sandalyenin arkasına dayayarak iki yanında. Raisa'nın teni onun yakınlığı karşısında diken diken oldu ve çakıllaştı.

Raisa bunu görmezden gelmeye çalışarak, "Tekrar giyinmeliyim," diye homurdandı. "Yapacak çok işim var."

"Majesteleri, bunun bir anlamı yok. Gönderdiğimiz anda Magret söz verdi: "Seni yukarı çıkarıp uzun ve sıcak bir banyo yaptıracam."

Birkaç dakika sonra Amon, Micah ve Dancer'la birlikte geri döndü. Micah'nın ağzında acımasız ve öfkeli bir ifade, duruşunda bir sertlik vardı.

Gözleri Han'a takılınca kapının girişinde kısa bir süre durdu, Battaniyesinin içindeki Raisa'dan Han' bakarken sanki kendi gözlerinin kanıtına inanamıyordu.

"Burada ne *işin* var Alister?" diye sordu. "Seni anma törenine gelirken gördüğümde inanamadım, giyinik Bir tür prens gibi. Prens varisine nasıl ?" Raisa'ya baktı. "Bunun kim olduğunu biliyor musun? Onun ne yaptığını biliyor musun? O bir katil, hırsız-"

"Su! Bayar!" Raisa dedi ki. "Buraya sağlığımla ilgili bilgi almaya geldiğini sanıyordum, korumama kötü davranmaya ve onu sorgulamaya değil."

"Koruman mı?" Micah başını yavaşça sallayarak Han'ı bir aşağı bir yukarı süzdü. "O mu?"

Raisa sabrını yitirerek, "Gerçekten de öyle," dedi. "Ya buna alış ya da defol git." Zincire vurulmuş tatlı hanımefendi, diye düşündü, büyücülerden çok sıkıldım.

Micah gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı, sonra bıraktı ve o şekilde kendine hâkim oldu.

"Nasıl isterseniz, Majesteleri," dedi gözlerine tam olarak ulaşmayan bir gülümsemeyle. "Ben zaten buna alışkırım."

Geldi ve Raisa'nın önünde diz çöktü. Başını kaldırdığında siyah gözleri Raisa'nın üzerinde geziniyor, her ayrıntıyı inceliyordu. Sanki her keşiği, çürüğü ve iyileşen yarayı sayacakmış gibi.

"Raisa," dedi, "gerçekten iyi misin?" Adam kadının ellerine uzandı ve kadın ellerini geri çekerek ulaşamayacağı bir yere götürdü. Han ellerini kaydırdı.

Raisa bakmadan onun tılsımını kavradığını anladı. Amon Micah'ın yanına ilerledi, kılıcı elinde hazırđı. el.

"Sadece mesafeni koru Micah," dedi Raisa, iki elini de avuç ileri dışarı bakacak şekilde kaldırarak. "Zaten gerginim. Ve benim kesinlikle sana güvenmek için bir sebep."

Micah'nın yüzünde acı titreşti ama ellerini herkesin gözü önünde dizlerinin üzerine koydu.

"Elbette," dedi. "İyi olup olmadığını görmek için seni görmem gerekiyordu. Yaralanmadın mı? Hiç yaralanmadın mı?"

Raisa başını salladı. "Hayır. Ben çok şanslıydım."

"Evet. yleydin." Micah, Han ve Amon'a neredeyse suçlayarak, sonra da Raisa'ya dönerek. "Anma töreninde ortaya çıktığında ne kadar rahatladığımı anlatamam."

"yle ?" Raisa'nın sesi soğuk ve kayıtsızdı. "Gerçekten rahatladın mı?"

Micah kaşlarını çatarak başını yana eğdi. "Evet, tabii ki. Seni en son gördüğümde

bir savaşın."

"Bu doğru," dedi Raisa. "Ve beni oraya sen koydun. Sen ve Fiona kaçmayı nasıl başardınız? Mander'lerden de mi?"

"Muskalarımızı geri almayı başardık," dedi Micah. "Ondan sonra kendimizi gizlemek nispeten daha kolay oldu." Omuz silkti. "Olmak için

Dürüst olmak gerekirse, Prens Gerard *sizi* bulmaya daha niyetli görünüyordu.

Majesteleri. Biz kuzeye giderken o batıya, Tamron Sarayı'na döndü. Eve döndüğümde sizin gelmediğinizi görünce ne düşüneceğimi bilemedim."

"Ve hemen evlenecek başka birini buldum," dedi Raisa. "Yuva kurmak konusunda bu kadar kararlı olduğunu bilmiyordum."

"Ben de en az kadar aile ve siyasetin tutsağıyım."
Micah dedi ki. "Bu beni bir şeylerden endişelenmekten alıkoymadı. sana ne olduğunu merak ediyordum. Montaigne'in seni yeniden yakaladığını ya da Tamron Sarayı'nda kapana kısıldığını düşündüm."

"Bana bir şey oldu," dedi Raisa. "Eve dönerken Marisa Pines Geçidi'nde saldırıya uğradım ve neredeyse ölüyordum."

"Saldırıya mı uğradı?" Micah inkâr edercesine başını yavaşça salladı. Micah mükemmel bir oyuncuydu ama Raisa onun şaşkınlığının gerçek.

"Evet, bu yoldan gelmemi bekleyen biri tarafından saldırıya uğradım."

Micah şimdi öne doğru eğilmiş, ona odaklanmıştı. "Kimdi o? *Kimdi o?*
sana saldırdı mı?"

Raisa, "Üniformaları yoktu ama kendi muhafızlarımın üyeleri gibi görünüyorlardı," dedi.

Micah'nın gözleri kısıldı. "O zaman değildi..." Kendini durdurdu, derin bir nefes aldı ve bıraktı. "O zaman bakır kafalar değildi?" Ama adamın söylemek istediği şeyi değiştirdiği izlenimine kapıldı.

Ben de en az senin kadar bilgi saklayabilirim, diye düşündü. Başını iki yana salladı. "Pek sayılmaz," dedi. "Klan şifacıları hayatımı kurtardı."

"Peki ... sana saldıranlar?" Micah gözlerini onun yüzüne dikerek sordu. "Onlar sorgulandı mı? Size neden saldırdıklarını biliyor musunuz? Sadece dönecekler miydi, yoksa... ?"

"Hepsi öldü," dedi Raisa omuz silkerek ama kirpiklerinin arasından Micah'yı dikkatle izleyerek. "Sanırım bunu asla bilemeyeceğiz."

Micah biraz arkasına yaslandı, rahatlamaktan ziyade hayal kırıklığına uğramış ve huzursuz görünüyordu.

"Yani," dedi, "birkaç hafta içinde hayatınıza yönelik iki girişim oldu." Başını kaldırıp Amon Byrne ve Han Alister'a baktı.

"Peki tüm bunlar olurken siz ikiniz neredeydiniz? Yoksa sadece suikastçılar kaçtıktan sonra mı ortaya çıkıyorsunuz?"

Raisa yine arkasında Han'ın hissetti ve onun sıcaklığını teninde hissetti. Sıcaklık dalgalar halinde yayılıyor gibiydi.

"Sana yalvarıyorum Raisa, daha dikkatli ol," diye devam etti Micah. "Askerinin ve sözde korumanın seni güvende tutmak için yeterli olmadığı çok açık. Kaderi kışkırtmaya devam edemezsin. Bunlar tehlikeli zamanlar."

Raisa, "Beni Oden's Ford'dan sürükleyip götüren *sendin*," dedi. "Beni kaçırmamış olsaydın, hâlâ orada olacaktım."

"Ne kadar süre için?" Micah sordu. "Seni öldürmeye çalışanların tekrar deneyeceklerini düşünmüyor musun?"

"Siz benden daha iyi bilirsiniz," dedi Raisa. "İleriye dönük plan nedir?" Sanki gerçekten cevap verecekmiş gibi ona doğru eğildi.

Micah, Amon ve Han'a baktı ve Raisa onun Micah'tan nefret ettiğini biliyordu.

bu tartışmayı bu özel kitlenin önünde yapmak. "Oden's Ford'da yaptığım şey sizi korumak içindi. Hayatta kalmayı olsanız bile, geri dönmemiş olsaydınız Prenses Mellony şimdiye kadar prenses varisi ve belki de kraliçe ilan edilmiş olacaktı."

Raisa, "Sana vurulmuş gibi görüldüğüne göre bu senin için iyi olurdu, değil mi?" dedi.

"Kız kardeşinin peşinde değilim," dedi ayağa kalkarak. "Sana çok iyi bakmanı söylüyorum Raisa. Lütfen." Eğildi.

"Evinize hoş geldiniz, Majesteleri. Seni tekrar çağıracağım." O

Han ve Amon'a başıyla selam verdi. "Beyefendiler. Elbette bu terimi gevşekçe kullanıyorum."

Ve böylece Raisa'yı aydınlanmış olmaktan çok kafası karışmış bir halde bırakarak gitti.

C H A P T E R T W E N T Y - S E V E N

SARAYDA SERBEST

Fellsmarch Kalesi içinde küçük bir şehir gibiydi ve Han'a beklenmedik şekillerde tanıdık . Hizmetkârların koridorları ona Ragmarket'in uzun mesafeler kat edebileceğiniz arka sokakları çoğu kişi tarafından gözlenmiyordu. Seyirci odaları ve salonlar, gösteriş yapmak ve rakiplerinin dikkatini çekmek için mavi kanlıların toplandığı büyük halk meydanları gibiydi.

Han, Ragmarket ve Southbridge'de olduğu gibi kafasında haritasını çıkararak sarayı ve yakını keşfetti.

Raisa sözünde durarak Han'ı kendi dairesinin yanındaki daireye, yani Magret Gray'in eski dairesine taşımıştı. Han'ı koyacak çok fazla yer seçeneği yoktu, çünkü onun odası dairelerden birinde oldukça izole bir konumdaydı. geçit kuleleri, çatıdaki cam bahçelerin altında.

Alger Waterlow'un bir zamanlar savaşçı kraliçe Hanalea ile buluştuğu cam bahçeler.

Magret'in skandal yaratan onaylamamasına karşı bağışıklığı varmış gibi görünen Raisa, hemşiresini koridorun biraz aşağısındaki diğer geçit kulesindeki odasına yerleştirdi. Bakire, elinde feneri ve uzun gri saç örgüsüyle uzun boylu, görkemli bir hortlak gibi her saat koridorlarda dolaşıyordu.

Magret, Han'dan nefret ettiğini, Kadife'nin başına gelenler için onu suçladığını açıkça belirtti. Bu çok kötüydü çünkü Han, demir dikenli hemşireden oldukça hoşlanmıştı. Hâlâ onu kazanma umudu vardı ama belki de kendini kandırıyordu.

Raisa, Yüksek Büyücü ve konseyi annesinin ana saraydaki özenli odasına taşınmasını önerdi. Bunun taç giyme töreninden sonraya kalabileceğini söyledi. Kraliçe'nin odası taşınmak için çok fazla acı hatıra barındırıyordu. yakında. Ayrıca, eski odalarına karşı duygusal bir bağlılığı vardı. Her neyse, annesinin yasını inzivada tutmayı tercih etti.

sarayın geneline yük olmak istemiyordu. Ayrıca, üzüntüsü biraz hafifledikten sonra süiti yeniden dekore edecekti ve eğer süit dolu olmazsa bu daha kolay olacaktı.

Bir düzine argümanı vardı ve hikayesi dinleyicilere göre sık sık değişiyordu.

Han, politikacısının hayır deme ve hayır demeye devam etme becerisine hayranlık duyarken, kimsenin evet demeyi kendisinden daha fazla istemediğini düşünüyordu

yaptı. Yine de onun olduğu yerde kalma kararı onu şaşırtmıştı.

Kraliçenin odalarını talep etmek, kraliçenin

Taç giyme töreninin kaçınılmazlığı, farklı bir sonuç için hala umut besleyebilecek olanlara.

Görünüşe göre, Raisa'nın kraliçe olmasına karşı direniş anma töreninde aniden ortaya çıkmasından sonra buharlaştı. Han bunun sadece yeraltına itildiğini biliyordu. Raisa taç giyme töreninden sağ çıksa bile, bir suikastçı onun saltanatının kısa sürmesini sağlayabilirdi.

Amon Byrne işini şansa bırakmıyordu. Raisa'nın odasının önünde, ne zaman Raisa içeride olsa, özel olarak seçilmiş ve gittiği her yerde, hatta sarayın içinde bile ona eşlik ettiler.

Han'ın süiti saray standartlarına göre küçüktü. Hizmetçi -ama neredeyse onun için çok büyüktü- uyumak için bir oda, oturmak için bir oda ve yedekler için başka bir odadan oluşuyordu.

Hayatının büyük bir bölümünü ailesinin geri kalanıyla birlikte tek kişilik oda. Eğer üçten fazla Alister olsaydı, yine de tek bir odayı paylaşırlardı. Tuvalet gittikleri zamanlar dışında Ragmarket'teki çoğu aile yemek, uyku, parça başı iş, çamaşır, ölüm, bebek doğurma ya da sevişme gibi her şeyi tek bir odada yapardı.

Han'ın süitindeki mobilyalar Southbridge Tapınağı'nın lüks bölümlerindeki gibi ağır ve süslüydü. Özellikle yatak çok büyük ve yalnızdı ve Han, içinde fazla yer kapladığı ve kötü rüyalar gördüğü için yatağın içinde sallanıyordu.

Geceleri o kadar ölümcül bir sessizlik oluyordu ki uykuya dalmak çok zordu. Panjurları açık olsa bile, çoğu gece tek duyabildiği Avludaki fıskiye'nin şırlıtısı. Aşıkların ay ışığında oraya süzölmeleri, fısıltıları, kahkahaları ve iç çekişleriyle sessizliğı bozmaları neredeyse bir rahatlamaydı.

Ama bu sadece kaybettikleri için acı çekmesine neden oldu.

Kendini Raisa'dan uzak tutmaya çalıştı. Onun kendisini kullanıp bir kenara atacak başka bir asilzade yalancı olduğunu söyledi kendine; kim

Yoluna çıktıklarında alt sınıfın üzerinden geçirdi.

Cat'in deyimiyle bir prensesin peşinden koşmak aşağılanmaya giden yoldu. Onun için asla ilginç bir eğlenceden fazlası olamayacaktı.

Ama onun gerçekliğı yoluna çıkmaya devam etti.

İki kez neredeyse onu . Bir kez Marisa Pines Geçidi'nde, bir kez de saray kapılarının hemen dışındaki saldırıda. Eğer Dancer'ın zırhı olmasaydı, ya ölmüş ya da ağır yaralanmıştı.

Şehre girişlerinin anısını tekrar tekrar hatırladı - ezici bir acı, kalbinin eskiden olduğu yerdeki boşluk
Sevdiği birini korumakta bir kez daha başarısız olduğunun farkına varmak.

Bu, derin bir yarayı dürtmek, henüz iyileşmediğini doğrulamak ve kendisine kırılğanlığını hatırlatmak gibiydi.

Onunkinden.

Ve böylece kendine bu imkânsız görevi verdi.

Kendini ve eğer başarısız olursa, hayatı boyunca başarısızlığın kişisel bedelini ödemeye hazırды. Ama nasıl olur da
Bu kadar çok düşmanı onu öldürmeye kararlı görünürken Raisa'yı nasıl hayatta tutabilirdi? Raisa üzerinde hak iddia edebilecek kadar nasıl güçlü olabilirdi - onu bir talip olarak ciddiye almasını nasıl sağlayabilirdi? Onu bir akranı, kendisiyle her konuda ortak olabilecek biri olarak görmeye nasıl ikna edebilirdi?

Ve tüm bunları onu daha da fazla tehlikeye atmadan nasıl yapabilirdi? Willo'nun uyarıları kulaklarında yankılandı.

Cevapları henüz bilmiyordu ama şunu biliyordu: Savunabilecek bir konuma gelene kadar aralarında bir aşk filizlenmesine izin vererek onu riske atamazdı.

Raisa bazı konularda çok bilgiliydi ama mavi kanlılar ile sokak koşucuları arasındaki ilişkinin nasıl olduğunu hiçbir zaman tam olarak anlayamamıştı.

Hiç zorunda kalmamıştı. Aralarındaki en ufak bir romantizm belirtisinin hem klanları hem de büyücüleri üzerlerine çekeceğinin farkında değilmiş gibi görünüyordu.

Eski sahasında kuralları bilirdi. Burada, içgüdülerini takip etmek ikisinin de ölümüne neden olabilirdi.

Jemson, *nereye gittiğini bilmiyorsan, oraya asla varamazsın*, derdi. En azından şimdi Han nereye ve kiminle gideceğini biliyordu. Sadece kendi yolunu bulması gerekiyordu.

Raisa'nın ilk "özel ders" seansı iyi geçmemişti. Annemin , gerginlik o kadar yoğundu ki ekmeğe sürüp yemek bile diyebilirdiniz. Raisa sürekli hareket halindeydi, bir ileri bir geri volta atıyor, konuşuyor ve aralarındaki uçurumu tek başına doldurabilecekmiş gibi ellerini sallıyordu.

Han düz bir sandalyeye oturdu, elleriyle kolçakları kavradı, her üç kelimeyi de duyuyordu. Zihninin gözü kızın köprücük kemiğindeki gül dövmesine, ince beline, kalın kirpiklerin gölgelediği yeşil gözlerine ve esmer tenine yerleştirilmiş siyah kaşlarına takıldı.

Onun temiz hava kokusunu ve içten öpücüklerini hatırlamak özel bir ıstıraptı. Birini öpmek büyük bir zevkti. en az onun kadar zevk alıyor .

Han'ın odasını kraliçenin odasına bağlayan bir iç kapı, orada yaşaması gereken hizmetkârın gelmesine izin vermek içindi ve mahremiyet içinde giderdi. Magret, Raisa'yla odasında ilgilenirken kilitli tutuyor ve diğer taraftaki büyücüye bir uyarı olarak kilidi günde birkaç kez tıkırdatıyordu.

Han ilk gün kilidi açmayı öğrendi. Ve sonra duvarın kendi tarafında kalması için sahip olduğu tüm öz disiplini kullanması gerekti.

Suyunu avludaki tulumbadan kendisi getirir, yemeğini ya yemekhanede yer ya da mutfaktan yemek taşırdı

Kendisi. Mavi kanlıların arasına karışmak istese de, evde başıboş duran yiyecek ya da içecekleri riske atmayacaktı. koridorda ya da bir hizmetçi tarafından taşınırken. Onu ölü görmek isteyecek çok fazla insan ve fark edilmeden yiyecek ve suya eklenebilecek çok fazla klan yapımı zehir vardı.

Her odasının kendine ait bir şöminesi vardı. Darby Blake, Han'ın kişisel hizmetçisi, Han dışarıdayken içeri girip ve odun yığınını yenilemek, su testisini doldurmak ve lazımlığı boşaltmak. Han onu bundan vazgeçirmek zorunda kaldı çünkü davetsiz misafirleri uzak tutmak için tüm kapı ve pencerelere tılsımlar yerleştirmişti. Hizmetkârlar tehdit edilebilir, büyölünebilir ya da rüşvet verilebilirdi. Bu yüzden Han kendi Odasının hemen dışındaki koridorda bulunan bir çöp kutusundan odun alıyor ve ilgilenilmesi gerektiğinde lazımlığını dışarıya koyuyordu.

Darby her zaman oradaydı, sanki bir ayrıcalık ya da hediyeymiş gibi kaka kavanozunu almaya .

Han için sarayda yaşamak Ragmarket'te yaşamaya çok benziyordu; etrafı düşmanlarla çevriliydi ve ölüm her zaman bir adım ötedeydi. Sadece daha güzeldi. Birkaç yemek salonu vardı. Tavernalar gibi, bazıları kaliteli, bazıları ise işçi sınıfına hitap ediyordu. Yemekler her zaman iyiydi ve kraliyetteki diğerleri açlıktan ölüyor olsa bile bol miktarda vardı. Günün ya da gecenin herhangi bir saatinde, yemek olabilir.

Oturma odası, sarayın ortasındaki avluya bakan bir terasa açılıyordu. Fellsmarch Kalesi'nin taş duvarları tecrübeli bir ikinci kat hırsızı için bolca tutamak ve dayanak sağlıyordu. Duvarlar onu çatıya, cama ve ve çatı onu gitmek istediği başka bir yere götürdü.

Han sarayda ne kadar çok oda olduğunu görünce şaşırdı, bazıları nadiren kullanılıyordu. Birkaç hafta sonra bile sarayın henüz keşfedemediği bölümleri vardı; Bayar kale. Han'ın kalede olduğunu bildikleri için davetsiz misafirlere tuzak kuracaklarına şüphe yoktu. Tespit etme konusunda daha fazla eğitim almak istiyordu.

Oraya gitmeden önce büyölü kilitleri ve öldürücü tılsımları devre dışı bıraktı. Bu da Crow'la barışmak için bir yol bulması gerektiği anlamına geliyordu.

Han'ın kraliçeye olan yakınlığı ve kraliçenin En sevdiği şey, onu bitmek bilmeyen hizmetçi dedikodularının konusu haline getirdi. İlk başlarda hizmetçiler o geçerken geyik gibi donup kalıyorlardı.

Onun geldiğini gördüklerinde birbirlerine dirsek attılar ve ağızlarını kapattılar.

Ona karşı tutumları korku, hayranlık ve sahiplik gururunun bir karışımıydı. Acımasız bir sokak ağası, hırsız ve bıçaklı dövüşçü olarak ünü saraya kadar uzanmıştı. Buna ek olarak

Kraliçe Marianna'nın anma töreni hakkındaki hikayeler, saray dedikodu değirmeni tarafından çalkalandı ve genişletildi.

Ragmarket'ten bir büyücü mü? Böyle bir şeyi kim duymuş ki? O da onlardan biriydi ama yine de değildi. Büyücüler Gri Leydi'nin nadide havasını solur ve mavi kanlı çevrelerde hareket ederlerdi. Büyücüler hizmetkârlarına emir vermeleri için adam tutarlardı, böylece onlarla konuşmak zorunda kalmazlardı. doğrudan.

Gri Kurt kraliçelerinin aşk konularında şehvetli ve atılgan oldukları bilinirdi ve yeraltındaki hizmetkârlar Han'ın kraliçelerinin tehlikeli oyuncağı olduğunu ve yakında daha biri için atılır.

Han, ne kadar dayanacağı ve zamanı geldiğinde sessizce gidip gitmeyeceği üzerine bahse girildiğini düşündü. Kendisi de bahse girerdi ama hangi oranları talep edeceğini bilmiyordu.

Sadece mavi kanlılar devam eden spekülasyonlardan habersiz görünüyordu.

Krallığın kraliçesinin bir hırsızla aşk yaşayacağı düşüncesi onlar için kavrayışın ötesinde görünüyordu. Bu bir lütuftu ve o da bunu sürekli kılmak istiyordu.

Han hizmetkârları kazanmak için özel bir çaba sarf etti. Annesi bir süre sarayda çalışmıştı ve saray yeraltının ne kadar güçlü bir ağ olduğunu, ne kadar çok taşıdığı bilgiler ve dedikodunun bir insanı nasıl yeniden yaratabileceği.

Saray çalışanlarından iyilik isterken Kraliçe Raisa'nın parasını kullanmıyor, onların isimlerini ve hikâyelerini öğrenmeyi ihmal

etmiyordu.

Kendisine bilgi getirenlere bunun karşılığını vereceğini açıkça belirtti. Kendisi hakkında bilgi isteyenlerin ücretini iki katına çıkaracaktı.

Ayrıca, odasına yaramazlık niyetiyle giren herkesin korkunç bir şekilde öleceğini açıkça belirtmiştir.

Han kraliçelerin bu kadar çok çalıştığını hiç fark etmemişti, en azından bu kraliçe öyleydi. Belki de yaşlı kraliçe geçen yıl pek bir şey yapmamıştı ya da sadece öyle görünüyordu. Raisa, Kraliçe'nin Şehrin surlarını gezdi, Highlander Ordusu'nu inceledi ve Fells'in dört bir yanındaki tapınaklarda ayinlere katıldı. Toplantı üstüne toplantı yaptı - kahyalarıyla, Kraliçe'nin Konseyi'yle, Kraliçe'nin komiteler taç giyme töreni için planlar yapıyordu. Bazı toplantılar rutindi, bazıları ise Raisa'nın kendisinin de dahil olduğu projelerle ilgiliydi. İtiyordum. Kolay olmadı. Danışmanları suyun ıslak ve gökyüzünün mavi olduğu konusunda hemfikir değildi. Ayrıca, hiç para yok gibi görünüyordu.

Raisa'nın koruması olarak Han neredeyse tüm toplantılarına katılırdı. İşe yarar bir şeyler öğrenmeyi umuyordu - kim kimdi ve ne neydi. Ama bu onu yıpratıyordu - hep konuşma, konuşma, konuşma ve hiçbir şey çok şey başardı. Çoğunda durdu, koparılmış bir tel gibi titriyordu, bu kadar çok zaman kaybettiği için sabırsızdı.

Raisa'nın ne kadar yalnız olduğunu fark etti. Çok az insan var gibiydi.

Kraliçenin sarayda güvenebileceği insanlar. Babası Averill'in bile kendisiyle uyuşmayan bir klan gündemi vardı. O her zaman Sahnede, yemekte, resitalde ya da ekonomi danışmanlarıyla yaptığı bir konferansta.

Kraliçe'nin Konseyi ile öğleden sonra bir toplantıda, hemen hemen herkesle kavgaya etmeyi başardı.

Özel odasındaki masanın etrafına oturmuşlardı (Han, sık sık asılan şey göz önüne alındığında eğlenceli bir isim olduğunu düşünüyordu). etrafında). Han, âdeti olduğu üzere duvara yaslanmış, olabildiğince acımasız görünüyordu.

"General Klemath," dedi Raisa, çenesini savaşılmaya niyetlendiği zamanki gibi kaldırarak, "bu anlaşmalar

Paralı askerlerin yenilenme zamanı geldiğinde, yabancı tugayları görevden almanızı ve onları evlerine göndermenizi istiyorum."

"Onları *evlerine* mi gönderelim, Majesteleri?" Klemath şaşkınlıkla ona baktı. "Bunlar tehlikeli zamanlar, canım. Tugayların pahalı olduğunu biliyorum, ama eminim kesmek için başka yerler de vardır. maliyetler." Kalın parmaklarıyla her bir noktayı işaretledi. "Batı sınırında Waterwalker'larla çatışma var. Arden, Su Gezginleri için Güneyde. Eğer bir iç isyan çıkarsa muhafızlara yardım etmek için orduya ihtiyaç duyulabilir." Tavana baktı ve bir noktaya işaret etti Lord Averill'i görmezden gelerek. "Dağlık bölge klanları arasında huzursuzluk var. Her zaman öngörülemezler. Şimdi ordu konusunda tutumlu olmanın zamanı değil."

Averill, "Kanlı kraliçe tahta geçtiğinde ve onun artık tehlikede olmadığına ikna olduğumuzda klanlar ve Valefolk arasındaki gerginliklerin azalacağını göreceksiniz," dedi. "Şu anda Bu arada, Næ'ming'in ilkelerini sürdürmek ve Gri Kurt soyunu korumak için ne gerekiyorsa yapacağız. Köylerimize yönelik saldırılar devam ettiği sürece kendimizi savunmaya hazır olacağız. İzninizle. Kırsal kesimin pek çok bölgesinde Demonai'lerin halk ile düz arazi haydutları arasında duran tek şey olduğunu hatırlatırım."

Raisa tartışmayı yatıştırmak için elini havaya kaldırarak, "Orduya yapılan yardımı kesmek istemiyorum," dedi, "en azından bizi tehlikeye atacak kadar değil. Şimdiki kadar çok sayıda askeri sahaya sürmek niyetindeyim, ancak yerli askerlere geçmek istiyorum. Fells'e sadakat duyan, burayı bilen ve savunmak için canla başla savaştıracak kadın ve erkekler."

Klemath bir kaşını kaldırdı. "Eğer bir isyan varsa Ekselansları, gecekondlu sakinlerine ve sokak hırsızlarına bağlılık duyması mümkün olmayan profesyonel askerleri sahaya sürmek en iyisi olacaktır."

Raisa, "Yabancı askerlerinizin bana özel bir bağlılığı olmaması dışında," dedi.

"Ama kendilerine söyleneni yapıyorlar," dedi Klemath, sabırlı olmak için elinden geleni yapıyormuş gibi. "Kendi yetiştirdiğiniz ordu size ihanet edebilir."

Han, Klemath'ın yerli olduğunu düşündü. Onun bu kadar Güneyli paralı askerler fikriyle evli. Belki de kendi

kendi cepleri. Belki de paralı komisyonculardan para alıyordur ve bundan vazgeçmek istemiyordur.

Raisa, "Kendi vatandaşlarımızla savaşmak ordunun asli görevi değildir," dedi. "Fells'teki insanlar isyana yakın çünkü iş yok ve geçimlerini sağlamanın bir yolu yok. Güneydeki savaşlar çalışan insanları boşta bıraktı. Fonlarımızı kendi insanlarımızı çalıştırmak için kullansak daha iyi olmaz mı?"

"Paralı askerlerle ilgili bir sorun mu var, ?" Klemath sordu.

"Fells'te insanlar açlıktan ölürken, biz de satıcılar ve komisyonculara para gönderirken bir sorun çıktı General düzlükler." Raisa'nın yanaklarındaki renk lekeleri sabrının tükenmekte gösteriyordu. "Kamlara gittim. Askerlerimizin çoğu Arden ve Tamron'dan gelmiş gibi görünüyor. Evde yapacak bir sürü savaşları olduğunu düşünebilirsiniz."

Klemath çaresizce ellerini kaldırdı ve konseydeki diğer kişilere döndü. "Beyler?"

"Beyler!" Raisa tekrarladı. "Bu da başka bir sorun. Konseyimde neden daha fazla kadın yok?"

Hepsi birbirine bakıyor, her biri bir başkasının konuşmasını bekliyordu. Han'ın tanımadığı kızıl saçlı bir kadın dışında hepsi erkekti.

"Şey, ah..." Lord Hakkam cevap vermek için çırpındı. "Üyeler - bu makam, cinsiyet değil, biliyorsunuz."

Raisa kendi kendine, "Bunu düzelteceğim," dedi.

"," dedi Lord Bayar hoşgörölü bir gülümsemeyle, "paralı asker meselesiyle ilgili olarak, belki de danışmanlarınızı dinlemeniz akıllıca olacaktır. Ne de olsa yardım etmek için buradayız."

"İyi kalpli olduğunuzu biliyorum, Majesteleri," dedi Lord Hakkam Raisa'nın elini okşadı. "Ama henüz askeri konularda eğitim almadınız. Paralı askerler pahalı olsa da, bu geçiş döneminde bu kadar radikal bir değişiklik yapmak tehlikelidir. Her şeyden önce, biz

sizi güvende tutmak istiyorum." Hakkam, Kraliçe'nin mali bakanı ve Kraliçe Konseyi başkanı olarak görev yaptı.

"Muhafızlar beni güvende tutuyor amca," dedi Raisa kararlılıkla elini çekti. "Ve halkımın iyi niyetini kazanmak istiyorum."

Amon Byrne boğazını temizledi. Kraliçe Muhafızlarının Yüzbaşı olarak konseyin re'sen üyesiydi ama pek sık konuşmazdı. "Kraliçe'nin Muhafızları'nda sadece yerli doğumluları kullanırız ve bu bizim için iyi oldu. Yakın zamana kadar ordumuz da yerli doğumlulardan oluşuyordu."

Lord Bayar, "Ve Kraliçe Marianna'yı yerli muhafızlarına rağmen kaybettik," dedi.

"Bunun bir cinayet olduğunu mu ima ediyorsunuz?" Byrne, Baş Büyücü'nün gözlerinin içine bakarak sordu.

Bayar geri çekildi. "Ben sadece olasılığı gündeme getiriyorum, başka bir şey değil," dedi. "Nasıl öldüğü konusunda hâlâ kafamda soru işaretleri olduğunu söylüyorum."

"Gerçekten mi? Cevapların sizde olabileceğini düşünmüştüm," dedi Averill.

Ben de öyle, diye düşündü Han. Lord Bayar neden sorular soruyor?

Kraliçe Marianna'nın ölümü hakkında düşünüyorsunuz?

"Bu kadar yeter!" Raisa söyledi. Ardından gelen sessizlikte, "Annemin ölümü hakkında sağlam bilgisi olan herkes Yüzbaşı Byrne ile konuşmalı. Burada, bu konseyde suçlamalarda ."

Han, bunun rakip çeteler arasındaki bir çekişmeye benzediğini düşündü. Raisa hepsinin üzerinde sokak ağası olmaya çalışıyor.

Raisa bekledi ve kimse bir şey söylemeyince devam etti.

"Ordunun yeniden şekillendirilmesiyle ilgili olarak tavsiyeleriniz için teşekkür ederim, ancak ben kararımı verdim. Bu fevri bir hareket değil. Bir süredir bu konuyu inceliyordum. Yeni uygun eğitimi vermeniz konusunda size güveniyorum General Klemath."

General Klemath başını eğerek, "Evet, Majesteleri," dedi. "Nasıl . Ama diğer pek çok acil yükümlülüğüm varken, umarım

bunun bir gecede yapılamayacağını anlıyorsunuz."

Bu değişim fark edilmeyecek kadar kademeli olacak, Han düşündüm. Bir yıl içinde, orduda bir avuç yerli doğandan fazlası kalmayacak ve Klemath'ın hâlâ paralı askerleri olacak.

Raisa tatlı bir sesle, "Bunu yardım almadan yapmanızı beklemiyorum, General," dedi. "Kaptan Byrne yerlilerle çalışma konusunda deneyimli olduğu için- doğan askerler, bunun uygulanmasında size yardımcı olacaktır." Parmaklarını birleştirdi ve çenesini ellerinin üzerine koydu. "Ayrıca, Sözcü Jemson'ın Ragmarket ve Southbridge'de bağlantıları var, buralardan birçok yeni üyemizin gelmesini bekliyorum. Lord Averill'in de benzer şekilde kamplar. Klanlar orduda yeterince temsil edilmiyor ve ben de Fells'in tüm halklarını yansıtan bir güç oluşturmak istiyorum."

Durakladı ve sırayla her bir adama baktı. "Dördünüz de bu işten sorumlusunuz. En az haftada bir toplanacaksınız ve aylık ilerleme raporları bekleyeceğim."

Klemath'ın yüzünde kızgınlık ifadesi belirdi, sonra hızla söndü. Jemson kaşlarını çatı, sanki şunu söylemek istemiş gibi bakıyordu ama . Byrne'ün ifadesi, kraliçesinin istediği buysa bunun yapılmasını sağlayacağını söylüyordu.

Onu zor bir duruma soktu, diye düşündü Han. Bluejackets ve ordu zaten birbirlerinden nefret ediyor. Ama bunu gerçekten yapmak istiyorsa fazla seçeneği yok.

"Başka ne işimiz var ki?" Raisa kollarını önünde uzatarak ve omuzlarını acıyormuş gibi döndürerek sordu.

"Bu Tamron Geçidi'ndeki garnizon aracılığıyla Sarayı'ndan geldi," dedi Klemath asık suratla ve Raisa'ya bir zarf uzattı. "Tamron Prensi Gerard Montaigne'den size gönderilmiş."

Prens Gerard! Han kaskatı kesildi. O ve Dancer bir karşılaşma yaşamışlardı.

Ardenscourt'ta Gerard'la birlikte. Gerard onları büyücü ordusu için "devşirmeye" çalışmıştı. Cat Tyburn olmasaydı, başarabilirdi.

Klemath'ın Raisa'ya mesajı bu saatte vermesi garip. Han, toplantı diye düşündü. Neden bunu sınırdan gelen diğer haberlerle birlikte ona iletmiyordu ki?

Tabii ne yazdığını zaten biliyor ve kraliçe ile konseyin içindeki mesaja nasıl tepki vereceğini görmek istiyorsa o başka.

Raisa uzun bir hareketsiz kaldı, derin bir nefes aldı ve Klemath'tan zarfı aldı. Kalın, kremsi balmumu bir damgayla mühürlenmiş. Mührü sökerek zarftan katlanmış bir sayfa çıkardı.

Mesajı açtı ve masanın üzerine yaydı. Saçlarını kulaklarının arkasına toplayarak mesajı taramak için başını eğdi, böylece Han yüz ifadesini göremedi. Mesajı iki kez okumuş gibi görünüyordu, Her satırı okuduğundan emin olmak istercesine parmağını sayfada gezdiriyordu.

Başını kaldırdığında teni, We'enhaven'daki taş ocaklarından çıkarılan ve gözlerinin zümrütleriyle süslenmiş olan esmer mermeri andırıyordu. Ellerinin topuklarını masaya bastırarak parmaklarıyla sayfaya vurdu ve dümdüz önüne baktı.

"Eee?" Lord Bayar sabırsızlıkla sordu. "Montaigne ne diyor?"

Raisa ürkmüş gibi ve gözleri alışılmadık derecede parlak olan Baş Büyücü'ye baktı.

"Ne , Majesteleri?" Bayar öne doğru eğildi ve mektuba uzanarak. "Belki de şu anki durumumuza -"

Raisa sayfayı ona doğru iterek, "Buyurun Lord Bayar," dedi. "Neden konsey için yüksek sesle okumuyorsunuz?" Arkasına yaslandı, kollarını kavuşturdu ve dirseklerini iki yana açtı.

Bayar sayfayı hızlıca taradı, ardından nasıl yanıt verebileceğine dair ipuçları arar Raisa'ya baktı.

Boğazını temizleyerek başını kâğıda eğdi ve okumaya başladı.

C H A P T E R T W E N T Y - E I G H T

ARDEN'DAN AŞK MEKTUBU

Majesteleri Fells Kraliçesi Raisa'ya,

Bu mektubu size iyi olmanız umuduyla ve yakında gerçekleşecek olan taç giyme töreniniz için tebriklerimi sunmak üzere yazıyorum.

Lütfen ani vefatınızdan başsağlığı dileklerimi de kabul edin. Anneniz Kraliçe Marianna'nın ölümü için oldukça uygun bir zaman. Son zamanlarda ikiniz arasındaki ilişkilerin gergin olduğu iyi bilinmektedir. Geçirdiği kaza talihsiz olsa da, yolunuzdaki büyük bir engeli ortadan kaldırdı. Görünüşe göre siz de benim gibi olayları kendi yararınıza şekillendirebilirsiniz. Bu sadece doğal müttefik olduğumuz ve bundan daha fazlası olabileceğimiz fikrimi güçlendiriyor.

"İblisin kanı!" Averill yemin etti.

Açıkça görülüyor ki, bu mesaj bir topluluk içinde yüksek sesle okunmak için tasarlanmamıştı.

Belki de öyleydi.

Han, Raisa'nın yüzünü izledi. Taşa benzer niteliğini koruyordu, belli belirsiz bir ilgi ifadesiyle damgalandı. Kızın odadaki diğer bütün yüzleri izlediğini anlayabiliyordu.

"Kızım," dedi Averill. "Bu tür iftirayı aklından bile geçirmemelisin. Annenin ölümüyle bir ilgin olabileceği düşüncesi gülünç."

"Yine de pek çok kişi benden şüpheleniyor," dedi Raisa. "Özellikle de Fells'in ." Bayar'a eliyle işaret etti. "Devam et."

Tamron'da düzeni yeniden tesis etmek ve krallığı casuslardan ve hain unsurlardan temizlemek biraz zaman alacaktır. Son kralın suiistimalleri ve aşırılıkları hem soylular hem de arasında isyan ateşini körükledi. O günlerin geride kaldığını anlamalılar. Gerçekten de eski prens ve prenses

suikasta gittiler. Onları kalemin içinde iyi koruduğumu bilmek sizi memnun edecektir.

Mevcut karışıklığın, sahip olduğumuz toprakları genişletmemiz için bir fırsat sunduğuna inanıyorum. Kardeşim Prens Geoff, Arden Krallığı üzerinde hak iddia etmeye devam ediyor. Sınırlarını güçlendirdi.

ve bizden gelebilecek herhangi bir tehdidi karşılamak için ordusunu batıya getirdi. Bu da kuzey sınırlarını hafif garnizonlu ve korumasız bırakıyor.

Anladığım kadarıyla Fells'in beş binden fazla atlı ve oluşan daimi bir ordusu var.

Bayar başını kaldırıp mektuba baktı. "Oldukça doğru bir sayı, öyle değil mi?"

"Olağanüstü," diye mırıldandı Raisa.

Bayar okumaya devam etti.

Ayrıntıları temsilcilerimiz tarafından müzakere olan aşağıdaki önerileri sunuyorum:

Fells, Arden Krallığı'nı kuzeyden istila edecek, en az üç bin askerini bu harekate tahsis edecek. Fellsian Ordusu Tapınak Kilisesi'ne kadar güneye inecek ve oradaki pozisyonunu koruyacak. Bu, Ardenine Ordusu'nu batı sınırından uzaklaştıracak ve başkenti almak için o yönden ilerlememizi sağlayacaktır.

Averill, "Bu aynı zamanda Geoff ile gelecekte kurulacak herhangi bir ittifakı da imkânsız olmasa bile ihtimal dışı kılacaktır," dedi.

Raisa başını salladı, dudakları birbirine kenetlenmişti. "et," diye

Bayar'ı yönlendirdi. Bayar okumaya devam etti.

Arden güvenli bir şekilde kontrolüm altına girdiğinde, ordumun çoğunu Tamron'dan çekeceğim ve Tomlinleri orada naiplerim olarak yönetmeleri için bırakacağım.
gerçekler.

Son olarak, aramızda derhal bir evlilik sözleşmesi imzalanmasını ve evliliğin askerlik görevimiz biter bitmez resmiyete dökülmesini öneriyorum.

hedefler tamamlandı. Nişanımızın şimdilik gizli kalması elbette en iyisi olacaktır.

Evliliğimizin ardından Arden, Tamron ve Fells'in büyük krallığını birlikte yöneteceğiz. Elbette sen Fells Kraliçesi unvanını koruyacaksın ve bu unvan kızlarımıza miras kalacak.

Orada durmamıza gerek yok. Soyunuzun geçmişi göz önüne alındığında, Yedi Diyar'ın geri kalanı üzerinde doğal bir hak iddia edebiliriz. Birleşik kaynaklarımızla bu mücevherleri tacımıza ekleyebiliriz. Sen de

Yeni bir barış ve refah çağının güzel ve ışıltılı sembolü.

Bu öneriyi dikkatle değerlendirin. Sanırım katılıyorsunuz. Eğer hızlı hareket edersek, bu anlaşma her ikimize de önemli avantajlar sağlayacaktır.

Ayrıca Tamron ve Arden arasındaki sınırdaki yaşanan talihsiz olayları bir kenara bırakabilmenizi ve davranışımı yönlendirenin sizinle bir eşleşme sağlama arzumu olduğumu bilmenizi umuyorum. Bu zamanlar cesur ve agresif eylemler gerektirmektedir.

Best, Gerard Montaigne, Arden Kralı ve Tamron

Bayar homurdanarak sayfaları masanın üzerine fırlattı.
"Tamron'un yeni kralı sizi aptal yerine koyuyor, Majesteleri."

Raisa parmaklarını birleştirerek ellerini masanın üzerine koydu.
"Sizce de öyle mi Lord Bayar?"

Bayar, "Kendi deyimiyle o *talihsiz olay* sırasında Montaigne, genç Wil Mathis'i soğukkanlılıkla öldürdü" dedi.

Raisa başını salladı. "Ben de oradaydım."

"Sadece bu da değil," diye devam etti Bayar, "bazıları son zamanlarda burada, şehirde gördüğümüz cinayetlerden onun ajanlarının sorumlu olabileceğini düşünüyor."

"Cinayetler mi?" Raisa bir o yüze bir bu yüze baktı ve Yüzbaşı Byrne'üne kilitlendi. "Ne cinayeti?"

Byrne, "Üstün yeteneklilerden beşi geçtiğimiz iki hafta içinde öldürüldü ve cesetleri Ragmarket'e bırakıldı," dedi. "Görünüşe göre cinayetler

Ayrılmaz gözetmeksizin, sadece kurbanların hepsinin büyücü olmasıyla bağlantılı. Biri meclis üyesiydi, ancak son ikisi Ragmarket'te gecekonduda yaşayan öğrencilerdi. Bir arka sokakta bulundular.

boğazları kesilmiş ve tılsımları kaybolmuş, kanla boyanmış."

Bu Han'ın dikkatini çekti. Cat, Ragmarket ve Southbridge'de üstün yeteneklilere yönelik birkaç cinayet işlendiğinden bahsetmişti. Etrafa sormuştu ama kimse bu konuda övünmüyor gibiydi.

O ekibi kim yönetiyorsa, diye düşünmüştü Han o zaman. Ya da ölüm arzusu.

"Montaigne Ragmarket'te büyücüleri neden öldürsün ki?" Raisa sordu. "Bu sadece bir teori," dedi Byrne. "Bildiğiniz gibi, Majesteleri, Montaigne büyücüleri kaçırıp zorla ordusuna kattı. Ama büyük ihtimalle büyücüleri ele geçirmekte zorlanıyordu. silahlar. Yani tılsımlarını almak için büyücüleri öldürüyor olabilir. Ya da kuzeydeki yetenekli arzını azaltmaya çalışıyor olabilir."

Bayar dantel manşetlerini yuvarladı. "Bazıları Gerard Montaigne'in arkasında. Diğerleri ise eve daha yakından bakmamız gerektiğine inanıyor." Başını dikkatle çevirdi ve Averill Demonai'ye baktı. Kızıl saçlı büyücü öne doğru eğilerek başıyla onu destekledi.

Lord Demonai, "Elbette, evinize daha yakın bir yere bakın," dedi, tavana bakarak. "Ne de olsa büyücülerin birbirlerini avlama konusunda uzun bir geçmişi var. Belki de bazıları flashcraft eksikliğini gidermek için bu yolu seçmiştir."

"Çete bağlantılı olması daha muhtemel değil mi?" Raisa'nın bakışları Han'a kaydı, sonra tekrar kaptanına döndü.

", " dedi Byrne, "ama çeteler genellikle büyücüleri rahat bırakır."

Raisa sanki bu sorunu zihnindeki bir listeye ekliyormuş gibi bıkkın bir ifadeyle, ", " dedi. "Elimizdeki konuya geri dönelim." O masanın etrafına baktı. "Peki ya geri kalanınız? Montaigne'in önerisi hakkında ne düşünüyorsunuz?"

Gerçekten bunu düşünüyor mu? Han merak etti. Gerard Montaigne'le tanışmıştı ve prensin sattığı hiçbir şeyi almıyordu.

Byrne, "Lord Bayar'a katılıyorum," dedi, "ister Montaigne'in bu cinayetlerle bir ilgisi var mı? Benim tahminim,

kardeşini tek başına yenemediği için

Fells'in ordusunun Geoff'un dikkatini bir dayanak noktası bulmasına yetecek kadar dağıtacağını umuyor." Durakladı. "Kayıplarımız yıkıcı olabilir.

Ordumuz, sayıca az dezavantaj olmadığı dağ savaşları için eğitildi. Arden düzlüklerinde kuşatılabilir ve ezilebiliriz."

"Aceleci olmayalım," dedi General Klemath, koltuğundaki cüssesini ayarlayarak. "Yüzbaşı Byrne'ün söylediklerinde doğruluk payı olsa da, ordumuz ve düz arazi savaş taktikleri hakkındaki bilgisi sınırlı. Paralı askerlerimizin çoğu Arden ve Tamron'da bu tür savaşlar için eğitim görmüştür. Bu durumda, deneyimli paralı askerleri istihdam etmemiz başarısızlık yerine başarı getirebilir." Kendini kurtarılmış hissediyormuş gibi kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi.

"Klemath sözlerine şöyle devam etti: Güneyle yapacağınız güçlü bir evlilik konumunuzu sağlamlaştıracak ve genç ve deneyimsiz bir kraliçeden faydalanmak isteyenlerin cesaretini kıracaktır."

Raisa'nın generali neden siyasi tavsiyeler veriyor? Han merak etti. Bu kavgada onun köpeği ne?

Lord Hakkam başıyla onayladı. "Eğer dikkatli hareket edersek burada bir fırsat olabilir. Arden ile yapılacak herhangi bir ittifakın Soylular Konseyi tarafından kabul edilip edilmeyeceği, toprak ve mülk taleplerinin nasıl karara bağlanacağına ve güneylilerin kuzeydeki mülkler üzerinde hak iddia edip etmediklerine bağlı olacaktır."

Hakkam başını geriye atarak diğerlerine baktı. "Eğer Gerard'ın yardımına koşarsak, öyle görünüyor ki Arden'deki topraklar ve mülkler galipler olarak bize devredilmelidir. Birçoğumuzun daha büyük bir sahnede, daha fazla kaynakla çok iyi işler yapabilme potansiyeli var." Gülümsedi, gözleri hırsıyla parlıyordu. "Arden ve Tamron! Bir düşünün; kilometrelerce verimli tarlalar ve Fells'te hiç görmediğimiz zenginlikler."

Han, hisseleri aldığı sürece o da var, diye düşündü. Buradaki herkes kendi çıkarına göre oy kullanıyor. Bu konseyi yönetmek kedileri gütmeye benziyor.

ve fareleri bir araya getirip kimsenin yemek yemesini engellemeye çalışıyorlar.

"Az önce Arden'deydim," dedi Han, "düşündüğünüz gibi değil. Neredeyse on yıldır savaşlar, bu yüzden oldukça harap olmuş durumda. Ekinlerin çoğu tahrip edilmiş ve uzun süredir ordularına para akıttıkları için inşaata ayıracak çok az paraları kalmış. ve onarım."

Hepsi ona sanki bir köpek aniden konuşmuş ve askeri tavsiyelerde bulunuyormuş gibi baktı.

Hakkam parmaklarını dikkatle birbirine geçirip kötü bir koku almış gibi burnunu kırıstırarak, "Peki o zaman," dedi. "Muhtemelen büyük arazi sahiplerinin çoğu öldürülmüştür, bu nedenle mevcut ve yönetime ihtiyaç duyan mülkler olacaktır. Ayrıca şu da olabilir Arden veya Tamron'daki önde gelen ailelerle avantajlı evlilikler için pazarlık yapma fırsatı."

"Olabilir Lord Hakkam," dedi Averill, "Gerard'ın kazanacağını varsayarsak. Şimdiye kadarki askeri çabalarından pek etkilenmedim. Geoff, Gerard'ın müttefikleri olarak bize karşı kazanırsa, güneye evlilik yapmayacağımızdan şüpheleniyorum."

Durakladı. ", Gerard Montaigne hakkındaki fikrimi zaten biliyorsunuz. O bir yılan ve bir yılanı süsleyip püslemek ve ona daha süslü bir unvan vermek onun temel doğasını değiştirmez. Bence o Bir eş bulmak için kraliyetin hem içine hem de dışına bakmanız akıllıca olacaktır, ancak bir baba ve bir danışman olarak Montaigne. Onun yatağında asla rahat uyuyamazsınız."

Raisa'nın yüzünden bir gülümseme hayaleti geçti, o kadar çabuk gelip ki Han onu gerçekten gördüğünden emin olamadı.

Belki Montaigne de rahat uyuyamazdı, diye düşündü Han. Bu onu neşelendirdi. Ama sadece biraz.

Lord Hakkam, "Arden Prensi'yle evliliğinizi taahhüt etmeden hedeflerimizi güvence altına alabiliriz, Majesteleri," dedi. "Belki de başka bir eşleşme onu tatmin edecektir. Örneğin kızım Melissa sizin kuzeninizdir ve bir evlilik kraliyet dışındaki bağlarımızı güçlendirecektir."

"Gerard Montaigne'in burada bir yer edinmesine izin vermek büyük bir hata olur," dedi Lord Bayar. "Bildiğimiz bir sonraki şey

Malthus'un kargaları şehirlere akın ediyor ve tapınaklarımızı ele geçiriyor."

Lord Averill, her zamanki gibi konuşmaktan çok dinleyen Meclis Başkanı Jemson'a bakarak, "Bu asla olmayacak," dedi. Averill'in yüzündeki ifade, Han'a eskiden ve hâlâ bir Başkan olduğunu hatırlattı. Demonai savaşçısı.

General Klemath, Averill'i görmezden gelerek Bayar'a, "Gel Gavan," dedi. "Elbette bunu kendi yararımıza kullanabilir ve hepimizi güvende tutacak şekilde yönetebiliriz. Büyücülerimizle Gerard Montaigne'i her gün karşı karşıya getiririm. Biraz risk var ama bu işten kazanılacak çok şey var."

"Oklar daha hızlıdır," diye mırıldandı Han. Hepsi bir kez daha ona baktı.

"Alister haklı," dedi Byrne. "Stratejik olarak kullanıldığında, büyücüler askeri bir harekâta çok önemli bir rol oynayabilir. Ama biz bu şekilde işbirliği yapmaya alışık değiliz. Bin yıldır böyle bir savaş yapmadık."

Lord Averill ve Yüzbaşı Byrne ile Lord Bayar ve Han Alister'in herhangi bir konuda hemfikir olmaları Ragmarket'te altın kadar nadir görülen tuhaf bir çıkar evliliği idi.

Lord Hakkam, "Asiller Konseyi'nin Gerard Montaigne ile ittifakın nadir bir fırsat olduğu konusunda hemfikir olacağını düşünüyorum," dedi. "Özellikle de Tamron elindeyken. Belki de biz bir karara varmadan önce temsilcileriyle görüşmelidir."

Raisa, "Elbette Montaigne'in temsilcileriyle müzakerelere başlayalım," dedi. "Bu bize hiçbir şey taahhüt etmez ve onun niyetleri hakkında daha fazla şey öğrenebiliriz. En azından, bunun bir olasılık olduğunu düşündüğü sürece onu uzak tutabilir. Her ne kadar ben Gerard ile eşleşme konusunda istekli olsam da, söz konusu krallığın çıkarları olduğunda tüm seçenekleri açık tutmak isterim. Kişisel çıkarlarımız ne olursa olsun, bu tür konularda pratik olmamız gerektiğini düşünüyorum. eğilimler. Amca, bu işi sana bırakıyorum."

Hakkam, çentikli bir işareti gözetleyen bir keskin gibi gülümsedi. "Gelişmelerden sizi haberdar edeceğim, Majesteleri."

Raisa, Bayar ve Demonai'nin yüzlerindeki çatık kaşları görmezden gelerek

Mektubu katladı, zarfına geri koydu ve bir kenara koyarak konuyu kapattı. "Ertelemeden önce başka bir şey var mı?"

Lord Bayar ayağa kalktı. "Majesteleri, bildiğiniz gibi Kraliçe Büyücü Konseyi'ne kendi çıkarları adına konuşacak bir üye atar. Bir sonraki toplantımız bir hafta sonra yapılacak ve orada bir temsilcinizin olması akıllıca olacaktır. Size uygun bir koruma sağlamak için mümkün olan en kısa sürede yeni bir Baş Büyücü seçmek isteyeceğiz." Bakışları Han'ın üzerinde gezindi, sanki bir uygunsuz koruma örneği.

"Gerçekten mi?" Raisa kaşlarını kaldırarak "Gerçekten mi?" dedi. "Bir hafta içinde planlanıyor, değil mi?" Parmaklarını masaya vurdu.

Bayar daha iyi bilmeliydi. Ya Raisa'nın ruh halini göremiyordu ya da onu okumaya çalışmak umurunda değildi. "Zamanımız az olduğu için kızım Fiona'yı önerebilir miyim?" dedi. "Birlikte büyüdünüz ve dediğiniz gibi konseyde genç bir hanımın daha olması faydalı olacaktır."

Han, Raisa'yı tahttan indirmek isteyen genç bir kadın, diye düşündü.

Raisa bir direniş işareti olarak kollarını kavuşturdu. "Bayarların zaten konseyde bir sandalyesi yok mu? Yüksek Büyücü ve başkan olarak rolünüze ek olarak?"

Lord Bayar başını salladı. "En büyüğüm Micah on sekiz yaşına girdiği için konseydeki Bayar koltuğunu o devralacak. Elbette ben de yeni bir Baş Büyücü seçilene kadar başkanlık görevini sürdürecektir."

Demek Micah büyük ikiz, diye düşündü Han. Fiona'yı da eklersek Büyücü Konseyi'nde üç Bayar olur. Bu o kadar da iyi bir şey değildi. Özellikle de yeni bir Baş Büyücü seçmeye hazırlanıyorsa.

"Teşekkür ederim Lord Bayar," dedi Raisa. "Size minnettarım ama ben zaten konsey için bir temsilci seçtim."

Lord Bayar başını kaldırdı ve yüzündeki ürkek ifadeyi sildi. "Gerçekten mi, Majesteleri? Bu kadar çabuk mu? Bu benim

biliyor musun?"

"Alister hizmet etmeyi kabul etti," dedi Raisa, duvara yaslanmış duran Han'a doğru başını sallayarak. Kafalar bir kez daha tespih taneleri gibi döndü.

Sokak yüzü, dedi Han kendi kendine, onlara dönüp bakarak. Gavan Bayar fikrini gizleme zahmetine girmede.

"Majesteleri," diye itiraz ederek Raisa'ya döndü. "Alister'ın müzakerelerimize yeni bir bakış açısı getireceğine şüphe yok. Ancak, geçmişteki suçları için onu cömertçe affetmenize rağmen, Kraliyetteki en eski ve en ünlü büyücü ailelerinin üyeleri arasında sizin çıkarlarınızı temsil etmek için uygun olmayacaktır. Oldukça renkli geçmişi onu buradaki görevlerine hazırlamıyor."

"Bilmiyorum Lord Bayar," dedi Raisa, sesi kulaklarına damlayan tatlı bir zehir gibiydi. "Büyücü konseyi bana bir engerek yuvası olarak tarif edildi. Belki de sokak dövüşü deneyimi bu ortamda ona iyi hizmet edecektir."

Konsey üyeleri yerlerinde kıpırdanarak güçlü Baş Büyücü ve inatçı genç kraliçe dışında her yere baktılar. Han kollarını kavuşturdu, umursamaz bir tavır takındı ve içtenlikle Gözleriyle tanışacak kadar cesur olan herkes.

"Prenses Raisa, yeniden düşünmeniz için size yalvarıyorum," dedi kızıl saçlı

Kadın. "Alister'ın gerçekten yetenekli olup olmadığı konusunda bazı şüpheler var. Birdenbire ortaya çıktı, ailesi hakkında hiçbir şey bilmiyoruz ve görünüşe göre gücü yakın zamanda ortaya çıktı."

"Leydi Gryphon haklı," dedi Bayar. "Onun sözde hediyelerinin aslında hediye olmadığı, şeytani güçlerin bir tezahürü olduğu söyleniyor. kanla mülkiyet."

Bir şeytani tanımak için bir şeytan gerekir, diye düşündü Han.

"Ben Ragmarket'ten geliyorum Lord Bayar," dedi, elini çekerek. duvara yaslanmış ve ayaklarını hafifçe açarak ayakta duruyordu. "Ve yeteneklerimi her zamanki elde ettim. Neden daha önce ortaya çıkmadıklarına gelince, bunun nedenleri var."

Han'ın bakışları tüccar yüzünü takınan Lord Averill'e kaydı, sonra tekrar Bayar'a döndü.

"Aileme gelince, babam Danel'di; güney savaşlarında paralı asker olarak öldü," diye devam etti Han. "Annemin adı Sarah'ydı, Sali derlerdi, kız kardeşimin adı da Mari'ydi. Geçen yaz öldüler. Ama sen bunu zaten biliyordun. Her unuttuğunda sana hatırlatacağım. Burada olmak için yaptığım fedakârlık bu ve bu kadarı yeterli."

Sözleri, havuza düşen bir taş gibi konseyde dalgalanmalara yol açtı. Han yüzlerden yüzlere baktı ve dostane olan tek yüz Jemson'inkiydi. Ve Jemson endişeli görünüyordu.

Leydi Gryphon boğazını temizledi. "Demek istediğim de tam olarak bu, Majesteleri. Oğlum Adam kısa bir süre önce konseye seçildi. Onun soyağacını bir sokak hırsızıninkiyle karşılaştırdığınızda, sanırım şunu göreceksiniz-"

"Leydi Gryphon, oğlunuz Mystwerk Evi'nde benim öğretmenimdi," dedi Han. "Büyücü kimliğimle ilgili herhangi bir sorunuz varsa, Dekan Abelard'a bir not göndermenizi öneririm."

"Tesadüfe bakın ki Dekan Abelard Fells'e geri dönüyor," dedi Leydi Gryphon. "Fikrini kesinlikle soracağız; ancak gerçekçi olmak gerekirse, birinci sınıf öğrencisi olarak Mystwerk Evi'nin dekanıyla sınırlı bir temasınız olmuştur."

Han, "Aslında Dekan Abelard'ı oldukça fazla gördüm," dedi, eteğini düzeltiyor. "O... o benim için bir çeşit akıl hocasıydı." Abelard kartını bu kadar çabuk oynamayı düşünmemişti ama şu anda dikkatini dağıtmak için iyi bir fırsattı.

Bayar'ın gözleri kısıldı. Micah ve Fiona çoktan Abelard ve Alister hakkında kulağına bir şeyler söylemişlerdi.

Bayar, "Abelard ne desen, Majesteleri, böyle bir kişinin size yakın olmasının riskini tartmalısınız," diye söze başladı.

"Bu konuşma bitmiştir," dedi Raisa, Bayar'ın söylemeye niyetlendiği her neyse onu geçiştirerek. "Ben kararımı verdim ve Alister benim seçimim. Konseyin bunu lütufla kabul edeceğini umuyordum. Aksi takdirde, bununla yaşamayı öğrenseler iyi olur."

Lord Averill Han'ı inceledi, gözleri satılık kılıcının neyin peşinde olduğunu merak ediyormuş gibi kısılmıştı.

Lord Bayar gözlerini Raisa'ya dikmişti ve Bakışlarında Han'ın tüylerini ürperten bir şey vardı. Düşmanlarının gözündeki cinayeti görmezden gelerek sokaklarda bu kadar uzun süre hayatta kalmamıştı.

Baş Büyücü başını eğdi. "Pekala, Majesteleri. Eğer seçiminiz Alister ise, onu kesinlikle Gelecek hafta Gri Leydi'deki Konsey Evi'nde." Hâlâ Han'a bakmıyordu, sanki varlığını kabul etmek ona çok fazla itibar kazandıracakmış gibi.

"Dört gözle bekliyorum," dedi Han, sokak efendisi gülümsemesini sergileyerek. Kafasının içindeki sesi gelmeye çalıştı: *"Onu şimdi öldür, Alister. Tekrar denemeden önce onu hemen öldür."*

Raisa aniden, "Eğer hepsi bu kadarsa, toplantıya ara veriyoruz," dedi. "Alister, Kaptan Byrne, Lord Demonai, Konuşmacı Jemson, geride kalın."

Han, zaten açtığı yaralara bilerek tuz basıyor, diye düşündü.

Geri kalanlar sırtları dik ve sessiz bir şekilde dışarı çıktılar.

Byrne başını kapıdan uzattı ve az ötede biriyle konuştu, şüphesiz mavikuşaklarından biriydi. Sonra kapıyı kapattı ve masaya döndü.

Bir anlık garip bir sessizlikten sonra Averill, "Bugün burada bazı düşmanlar edindin kızım," dedi.

"Sence onlar hiç benim arkadaşım oldular mı baba?" Raisa acı bir sesle ayağa kalktı ve ileri geri volta attı.

"Hiçbir zaman senin dostun olmadılar," dedi Averill, "ama şimdi seni idare etmenin zor olacağını düşünmek için nedenleri var."

"Güzel," dedi Raisa. "Yönetilmeyeceğim küçümsenmeyeceğim. 'Bunlar tehlikeli zamanlar, canım,'" alay etti. "Sanki ben bunu bilmiyormuşum gibi. Zamanın değiştiğini bilmeleri gerekiyor."

Konuşmacı Jemson, "Zaten hayatınıza yönelik iki girişim oldu," dedi.

"Dört, aslında," dedi Raisa, her zaman taşıdığı hançerin kabzasıyla oynarken.

"O halde dört," diye düzeltti Jemson. "Endişelendiğimi itiraf etmeliyim, Majesteleri."

"Ben de öyle," dedi Raisa. "Ama eğer ellerini zorlarsak bir hata yaparsak ihtiyacımız olan kanıtı elde etmiş oluruz. Aksi takdirde, anneme gerçekten ne olduğunu bulmamızın hiçbir yolunu düşünemiyorum."

"Ya da bir hata yaparız ve sen ölürsün," dedi Byrne. "Onların sadece bir kez şanslı olması gerekiyor. Bizim her seferinde mükemmel olmamız gerekiyor."

Tam olarak benim düşüncem, dedi Han kendi kendine.

Raisa onu duymuş gibi arkasını döndü ve Han'a ters ters baktı. "Peki ya sen?" diye sordu. "Neredeyse tek kelime etmedin. Tüm bunlar hakkında ne düşünüyorsun?"

Han düşüncelerini topladı ve fikrinin sorulmasına şaşırdı. "Bence taç giyme töreninden sonraya kadar beklemek akıllıca olabilirdi. Lord Bayar ile kavgaya tutuşmak," dedi. "Bu bir eşek arısı yuvasını dürtmek gibi -Yeterince yaparsanız, ne kadar dikkatli olursanız olun sokulursunuz. Güven bana, biliyorum."

"Sen! Konuşmalısın," dedi Raisa, ellerini birinin boynuna dolamak ister gibi açıp kapatarak. "Orada hiç arkadaş edindiğini düşünüyor musun?"

"Benden zaten nefret ediyorlardı," dedi Han omuz silkerek. "Beni yanlış anlama: Bence orduyla başlamakta haklısın. Kontrol edene kadar risk altındasınız. Kanlı çeteyi yönetmek gibi- İkinci komutanına yemin ettin. Onu kovmaya cesaret edemezsin. Çünkü sana sırt çevirirler. Klemath'ın ordunun kontrolünü elinde tutmak için şeytan gibi savaşaacağını zaten biliyorsun. Eğer Klemath ve Bayar birlikte hareket ederse, elinizde sadece muhafızlar kalır." Omuz silkti ve Byrne'e doğru başını salladı. "Yüzbaşı Byrne'e saygısızlık etmek istemem ama Kraliçe Marianna'nın vardı ve o öldü."

"Briar Rose, Gerard Montaigne ile evlilik konusunda ciddi olamazsın," dedi Averill, Han'a "kapa çeneni" der gibi bir bakış atarak. "Lütfen

-Bana ciddi olmadığını söyle."

"Montaigne'den gelen teklifi kabul etmiş gibi davrandığım sürece, bu onu güneyde tutar ve Klemath ile arasını açar.

Hakkam ve Bayar'ı da," diye yanıtladı Raisa. "Son zamanlarda çok sık birlikte oldular. Soylular Konseyi amcamın tarafını tutacaktır, özellikle de savaşı paralı askerler yaparsa ve faturaları kraliyet öderse. Lord Hakkam en az kuzenim Melissa'yla bir eşleşme ayarlamak için harcayacağı enerjiyi benim nişanlanmam için yapacağı ciddi müzakereler için harcayacaktır." Gözlerini devirdi. "Kontrolü ele geçirene kadar

Bu insanların bana karşı birleşmesini engellemeliyim."

"Bu yüzden mi Lord Bayar'a konseyde okuttunuz?" Jemson yüzünde beliren anlayışla sordu.

Raisa parmağındaki yüzüğü çevirdi ve acımasızca gülümsedi.

"Klemath

kesinlikle okumuştur. Başka kimin okuduğu belli değil. O şey o kadar açılıp kapatılmış ki, hala okunabilir olması bir mucize."

Dikkatle Han'a baktı. "Ne ?"

Bu kızı hafife alma, diye hatırlattı kendine Han. Bunu asla yapma. Bazı mavi kanlılar çabuk büyür, tıpkı sokak lordları gibi.

Boğazını temizledi. "Orduyla birlikte bu işi zorlamanız gerektiğine katılıyorum, her ne kadar riskli olsa da. Güvenli olur olmaz Klemath'ı bırakıp

Sana bağlı birini yerine koydun. Bu yüzden yaptığınızın doğru olduğunu düşünüyorum, belki ben olsam farklı bir zamanda yapardım."

Raisa uzun bir süre ona baktıktan sonra başıyla hızlıca onayladı. "Evet. Peki. Tamam o zaman."

Averill kaşlarını çatarak, "Hunts Alone'u Büyücü Konseyi'ne atamayı planladığınızı fark etmemiştim, Majesteleri," dedi. "Bu kararı ne zaman verdiniz?"

Lord Demonai belli ki bu işin içinde olması gerektiğini düşünüyordu. Han, Raisa'nın konseye seçilme talebiyle ilgili bir şey söyleyip söylemeyeceğini merak ederek bekledi.

O .

"Başka ne seçeneğim vardı ki?" Raisa mutlu değilmiş gibi konuştu. bu konuda. "Fiona Bayar'ı göndermeyecektim. Bu şekilde Alistar onlara göz kulak olabilir."

Sözcü Jemson, "General Klemath bir haklıydı," dedi. "Bunlar tehlikeli zamanlar."

Raisa hızlı bir şekilde, "Olan . Siz üçünüzden ordu konusunda Klemath'ın ayaklarını ateşe tutmanızı bekliyorum. Üç ay içinde gerçek bir ilerleme görmek istiyorum. Şu paralı asker sözleşmelerini gözden geçirin ve hangilerinin yenilenme zamanı geldiğine bakın. Dört imza olmadan hiçbir yeni sözleşmenin onaylanmayacağına dair bir emir yayınlayacağım. Eğer Diren, bana haber ver." İcini çekti ve parmaklarının ucuyla göz kapaklarını ovuşturdu. "Seni bu duruma soktuğum için üzgünüm," dedi ellerinin arasından konuşarak. "Keşke orduda güvenebileceğim biri olsaydı."

"Bana biraz zaman verin, Majesteleri," dedi Byrne. "Birkaç araştırma yapacağım ve size bazı isimler vereceğim. Bazı subaylar yerli doğumlu. Bir başka olasılık da Muhafızlardan bazı iyi subayları orduya transfer etmek."

Raisa, "Sahip olmadığımız şey zaman," dedi. "Yapacak çok şey, çok az zaman ve para var."

Bununla birlikte onları kovdu. Han kapının etrafındaki mavikuşak kümesinin arasından geçerken arkasına dönüp baktığında Raisa'nın mahrem odasında tek başına durduğunu, başını eğmiş, sağ elindeki kurt yüzüğünü çevirdiğini gördü.

Söylediğinden daha endişeli, diye düşündü Han.

C H A P T E R T W E N T Y - N I N E

BİR TALİPLER OYUNU

Raisa ile bir ma yapmak isteyen tek kişi Gerard Montaigne değildi. Yedi Diyar'ın her yerinde Raisa'nın Kayıp prenses varisi yeniden ortaya çıkmış ve Fells Kralolarak ta giyecekti, krallığın içinden ve dışından taliplerin hediye akışı yeniden başladı. Bu karışık bir nimetti. Raisa hâla evliliği mümkün olduğunca ertelemeyi umuyordu ama kasası neredeyse boştu ve Ragmarket ve Southbridge'deki Briar Rose Bakanlığını desteklemeye devam etmek istiyordu.

Diğer herkes için, evli olmayan bir veliaht prenses, bir an önce kırılması ya da örülmesi gereken bir yarım kalmış iş olarak görülüyordu. Mümkün.

Krallıktaki diğer hükümdarlardan annesinin ölümüyle ilgili teselli mesajları ve yaklaşan taç giyme töreniyle ilgili tebrikler geldi. açık artırma. Bazıları oturmak için tahtlara ihtiyaç duyan küçük oğulları teklif etti. Bunun zerine, diğerleri Fells'in Bruinswallow ve We'enhaven kadar uzaktaki "krallıklara" katılmasını önerdi.

Raisa *ana*'Marianna henüz ta giymemişti ve söylentilere göre bir hırsızı metres olarak tuttuğu ve Kraliçe Marianna'nın ölümünde parmağı söylense de, çoğu kişi bunu görmezden gelmeye hazırdı. Krallığın maden zengini topraklarını göz önünde bulundurarak. Zaten kuzey kraliçelerinin hepsinin cadı olduğunu duymuşlardı.

Yurt dışındaki herkes yetim bir gence yardım etmeye hevesli görünüyordu.

Kraliçe krallığını yönetiyordu. Evdeki herkes onu bir an önce evlendirmek için sabırsızlanıyordu, yeter ki bu evlilik kendi gzdeleriyle olsun.

Klemath kardeşler, çok sayıda yerel aday arasında yeniden talip olarak ortaya ıktı.

Yaylalardan gelen en önemli evlilik adayı Reid Nightwalker'dı. Averill'in muhafızlığındaki görevi nedeniyle başkentte Raisa'nın hatırlayabileceğinden daha fazla zaman . Reid Nightwalker Demonai savaşçısı, kürk örtüler ve deri işleri, klan yapımı mücevherler, parfümler ve pazarlardan aromatikler getirerek sessiz bir kur yapmaya başladı. Belli ki Averill'in izinden gitmeyi ve bir kraliçeyle evlenmeyi umuyordu.

Raisa ve Nightwalker bahçelerde uzun yürüyüşler yaptılar. Bazen Gri Kurtları saygılı bir mesafeyle arkalarından geliyordu. Bazen Vadi'yi çevreleyen tepelere doğru at sürüyorlardı ama her zaman bir eskort eşliğinde. Gecegezen konuşmaktan çok dinliyordu ve öpüşme ve okşamanın ötesine geçmek için geçmişte olduğu kadar zorlamıyordu.

Raisa, siyasi bir eşleşme olarak daha kötüsünü yapabilirim, diye düşündü.

Avantajlarını sıraladı: Nightwalker tartışmasız Fells çıkarlarına bağlıydı. Fells'i uzak bir diyarda küçük bir vilayet haline getirmeye çalışmayacaktı. Onu destekleyecekti. Dyrnnewater'ı temizleme ve Büyücü Konseyi'ni kontrol altında tutma çabaları. Onunla evlenmesi klanlar ve Gri Kurt soyu arasındaki bağları güçlendirecektir.

Ve Raisa'yı Micah'la evlendirmek için yaptıkları onca entrikadan sonra Bayarların işine yarayacaktı.

Sonuç olarak, Nightwalker en güvenli seçim gibi görünüyordu, annesinin de yaptığı gibi. Kişisel açıdan, en azından o Averill'in annesinin yaşına olduğundan daha yakındı. Kıvrak, zarif ve yakışıklıydı. Her ne kadar Averill'in ona sadık kalırsa, bu en azından hattı etkilemez.

Micah Bayar başka bir meseleydi. Raisa'nın dönüşüyle Mellony'nin peşini aniden bıraktı. Sonuç olarak Mellony, Raisa'nın sabrını zorlayarak, çoğu zaman ağlamaklı ve somurtkan bir şekilde ortalıkta dolanmaya başladı.

Daha on üç yaşındasın, diye düşündü Raisa. Ve bir prenses. Alış buna o.

Benim romantik ilişkilerle işim bitti. Herkesi ya yasak ya da müsait değil ya da bana kızgın.

Örneğin: Han Alister zaman zaman hızlı ve işbilir, soğuk ve anlaşılmaz ya da hafif alaycı bir tavır sergiliyordu. Ustalıkla saptırır ya da Raisa'nın dostluklarını yeniden canlandırmak için yaptığı birçok girişimi görmezden geldi.

Bir "özel " almışlardı ve tam bir felaketti. Özel odasında başına, kaçak bir at gibi, saraydaki siyaseti tamamen sıkılana kadar inceleyerek gevezelik ederdi. kendisiyle.

Han sandalyesinin kollarını sıkarak oturmuş, taş gibi bir suratla ve sanki söylediklerinin yarısını bile duymuyormuş gibi sırtan gözlerle bakıyordu. Raisa onun son derece farkındaydı, aralarındaki fiziksel ve duygusal mesafeyi sürekli ölçüyordu.

Sonraki iki seansları iptal edilmiş ve yeniden planlanmıştı - bir kez açıklanmayan nedenlerle kendisi tarafından, bir kez de çakışan bir toplantı Raisa tarafından.

Neden zahmet ediyor ki? diye düşündü. Ona ne söyleyeceğimi ve bunun yarayıp yaramayacağını bilemiyorum. Aramızdaki güveni nasıl yeniden inşa edeceğimi bilmiyorum ya da bunun mümkün olup olmadığını.

Yapabileceğim tek bir şey var, diye düşündü Raisa. Han'ı veremem.

Alister'ın bir soyağacı yok ama ona bir unvan verebilirim. Ve Marianna'nın emriyle yakılan evin yerine bir ev. Belki bu sarayda kendini daha güvende, daha rahat hissetmesini sağlamak.

Ne babasının ne de Bayarların bu durumdan memnun olmayacağı düşüncesini aklından uzaklaştırdı.

Onları mutlu etmek için burada değilim, dedi kendi kendine.

Taç giyme töreni için yapılan planlar, yönetimin zor işleri arasında ilerledi. Taç giyme balosu için davetiyeler ve Yedi Diyar'ın dört bir yanından kabul mektupları yağdı. Bazıları, dik başlı prenses varisinin, annesinin gözetimi olmadan kendi başına kaldıktan sonra ne yapacağını görmek isteyen meraklılardı.

Ona kur yapıp evlenmeyi umanlar, aceleyle evlendirileceğinden ve fırsatı kaçıracaklarından korktukları için gelirdi.

Diğerleri ise hiç şüphesiz başkalarının bir haftalık misafirperverliğinin tadını çıkarmak istiyordu. Ya da belki de gerçek bir cadının neye benzediğini görmeye hevesliydi.

Arden'den gelenthane'lerin çoğu, devam eden savaşın taleplerini gerekçe göstererek reddetti. Ancak Raisa'yı şaşırtan, Arden Kralı Geoff Montaigne Arden, kraliçesi ve iki çocuğuyla birlikte katılacağına dair haber gönderdi.

Raisa, Arden'i bu saatte terk ettiğine göre, tahttaki varlığından daha emin hissediyor olmalı, diye düşündü. Kraliyet casuslarının bildirdiğine göre, Geoff neredeyse oybirliğiyle savaş yorgunu güneyli şefler arasında destek buldu.

Raisa onun başka bir Gerard olmamasını umuyordu. En azından bu Montaigne zaten evliydi.

Tamron'dan, ne Tomlinler'den ne de Gerard Montaigne'den bir yanıt gelmedi. Bunun iyi bir şey olduğunu tahmin etti - iki Arden kralının katılması garip olurdu. Bu arada Lord Hakkam'ın Gerard'ın temsilcileriyle görüşmeleri de uzadı.

Raisa, Magret'in gözetiminde çok sayıda protez taktırdı. Taç giyme töreni için bir elbiseye ihtiyacı vardı. balo, öncesi ve sonrasında gerçekleşecek tüm partiler için elbiseler. Raisa'nın birden fazla partide aynı şeyi giymesi uygun olmazdı.

Raisa, "Belki de bir başkasıyla değiştirebilirim," diye homurdandı. "Muhtemelen bir kez giyeceğim kıyafetler için bu kadar para ."

Magret gözlerini devirdi. "Sanki herkes senin kıyafetlerinin içine sığabilirmiş gibi," dedi. "Ve siz de başkasının kiyle yüzebilirsiniz. Taç giyme töreni hayatınızda bir kez olur, Majesteleri. Düğün de öyle," dedi. işaretle ekledi.

Raisa, Mellony'nin iyi giyindiğinden emin oldu. Bir dizi sosyal etkinliğin küçük kız kardeşini içinde bulunduğu bunalımdan çıkaracağını umuyordu. Ve gerçekten de, Raisa kıyafetleri hoş görse de Mellony'yi oldukça neşelendirmiş görünüyordu. Raisa'nın küçük kız kardeşi kıyafet denemeyi çok severdi. Marianna gibi o da partilere düşkündü.

Katedral Tapınağı'nda Konuşmacı Jemson ile taç giyme töreni için prova yaptığımız uzun oturumlar oldu. Bundan sonrası benim hayatım. Raisa umutsuzca düşündü. Bir tören diğerini izledi. Ama konuşmacı Jemson nazik ve komikti. Taç giyme törenini Ama kendini çok ciddiye almamasının da yardımı oldu.

Gri Kurtlar Raisa'nın kişisel muhafızlığına atanmıştı ve bu yüzden taç giyme töreninde önemli bir rol oynayacaklardı. Provalarda kaskatı ve ciddi duruyorlardı, kaşları konsantrasyonla çatılmıştı. Bir bakıma, arkadaş olmaları durumu daha da kötüleştiriyordu. Raisa, onun büyük gününü gölgeleyecek bir yanlış adım atarlarsa kendilerini asla affetmeyeceklerini biliyordu.

Raisa, Kurtlarla olan kolay arkadaşlığını özlemişti. Sürekli etrafındaydılar ama şimdi aralarında rütbe engeli vardı. Onlar. Odaya her girdiğinizde dikkat kesilen biriyle rahatlamak zordu.

Amon, Dimitri'nin Raisa'ya verdiği Su Gezgini اساسını Oden's Ford'dan buraya kadar taşımıştı. Haftada üç kez kışla avlusunda onunla pratik yapmaya devam ettiler. İyi bir antrenmandı ama daha da önemlisi, bu günlerde Amon'la geçirdiği tek yalnız zamandı. Bu sayede saray duvarları içindeki dinleyicilerden uzakta, özel sohbetler yapabiliyorlardı.

Han'ı Büyücü Konseyi'ne atadığını açıkladıktan dört gün sonra Raisa, Reid Demonai ve muhafızlardan oluşan maiyetiyle Vadi boyunca uzun bir yolculuk yaptıktan sonra alacakaranlıkta ahırdan geri döndü. Kızarmış ve terlemişti, kasları gevşemişti, gerginlik Eyerde geçen saatler onu dağıtmıştı. O ve Nightwalker ahırın kapısında bir öpücükle ayrılmışlardı.

Elbette bundan daha fazlasını istiyordu. Şimdiye kadar daha fazlasını bekliyordu. Sadece biraz daha coşku uyandırabilmeyi diledi.

Talia Abbott ve Trey Archer odasının dışında nöbet tutuyorlardı. Raisa kapısının önünde durdu ve Talia'ya gülümsedi. "Nasıl-sın Çavuş Greenholt mu?" diye sordu. Talia'nın Ardenine'li kız arkadaşı Pearlie Greenholt, Fells'te yeni-ydi. Eski silah

Wien Houseda ustayken, yeni Yüzbaşı Byrne'ün emrine çavuş olarak atanmıştı.

Talia çalışılmış bir nezaketle, "Yeterince hoşuna gidiyor, Majesteleri," dedi. "Sorduğunuz için teşekkür ederim."

Raisa bir kaşını kaldırdı. "Gerçekten mi?"

Talia kıs kıs güldü. "Buranın çok soğuk olduğunu ve sürekli eğik yürümekten yorulduğunu söylüyor. Ayrıca taze havayı özleyormuş. Ford'da yıl boyunca meyve ve yeşillik yedik. Bütün şalgam ve lahanaların onu osuruk yaptığını söylüyor."

Raisa güldü, Pearlie'nin Talia'nın Fells'in kraliçesiyle paylaştığı sırları öğrenirse çok utanacağını biliyordu. Ama Talia en azından resmiyetten uzaktı.

Raisa'nın odasında banyosu ocağın üzerinde, soğuk havada buharı tüterek bekliyordu ama Magret ortalıkta görünmüyordu. O olmalı Raisa baş ağrılarından biri olduğunu düşündü. Hafif bir akşam yemeği sipariş etti ve yorgun bir şekilde binicilik pantolonunu, ceketini ve iç çamaşırlarını çıkardı. Sıcak suyun içine batarken, düşünceleri Danışmanlarına kızdığından beri aklını kurcalayan soruya geri döndü.

Han Alister'ı Büyücü Konseyi'ne almakla doğru kararı mı vermişti?

Han konseyde ona yardım edebilecek miydi, yoksa bir yabancı gibi dışlanacak mıydı? Ya da daha kötüsü, kibri yüzünden öldürülür müydü? Averill bunu onaylamadığını açıkça belirtmişti. Han'ın istediği de buydu ama...

Uyuyakalmış olmalı. Kapının sertçe vurulmasıyla uyandı ve bunun akşam yemeğinin gelişi olduğunu düşündü. Banyodan çıkıp havluyla kurulanarak sabahlığını giydi. Oturma odasına doğru yürüdü ama ses tekrarlanınca Han'ın süitinin iç kapısından geldiğini fark etti.

Dudaklarını kapıya dayadı. "Ne istiyorsun?" dedi.

Han kapıdan, "Sanırım bir randevumuz var, Majesteleri," dedi.

Randevu mu? Oh. Doğru ya. Yeniden planlanan özel ders seansının zamanı gelmişti.

Kan ve kemik. Soğuk ve mesafeli Han Alister'la bir akşam daha geçirmeye hazır değildi. Bu çok acı vericiydi.

Raisa sabahlığının altından görünen çıplak ayak parmaklarına bakarak, "Bunun için iyi bir zaman değil," dedi. "Hafta içinde daha sonra buluşabilir miyiz?"

"Seninle konuşmam gerek. Şimdi," dedi kaba bir şekilde. Bir süre durakladıktan sonra, "Bir pazarlık yapmıştık, değil mi?" diye ekledi.

Raisa iç çekti. "Evet," dedi. "Yaptık." Kapının kilidini açtı ve çekerek açtı. Han onun yanından geçip odaya girdi. kıyafetinin durumunu fark etmiş gibi görünüyordu.

Onunkini fark etti. Terzileri meşguldü. Gözleriyle uyumlu mavi ipek bir palto ve tam oturacak şekilde dikilmiş siyah bir pantolon giymişti.

Belki de ona bir çuval bezi giydirmelerini istemeliyim, diye düşündü. Ona direnmek daha kolay olurdu.

Pencereye doğru yürüdü, ellerini taş pervaza dayadı ve şehre baktı. Han'ın sırtı dik, ayakları hafifçe ayırık, omuzları dik ve gergindi.

Kızgın, diye düşündü Raisa. Şimdi ne olacak?

"Akşam yemeği sipariş ettim," dedi. "Sen yedin mi? Yemek yerken konuşabiliriz."

"Aç değilim," dedi, hâlâ pencereden dışarı bakıyordu.

"Bak," dedi Raisa, tahammül sınırlarını zorlayarak. "Eğer yapacaksan buluşmanın bir anlamı yok-"

"Firehole Nehri üzerinde bir şatom olduğunu duydum," dedi Han pencereye doğru. "Ve bir unvan."

"Ah, evet," dedi Raisa aceleyle. "Sana söyleyecektim ama detayları çözdüğümünden beri seni görmedim. Ravengard, bu denir. Kale iyi , taş ve ahşap, ancak onarıma ihtiyacı . Oldukça büyük bir arazisi var, iyi bir avlanma ve otlak. Birkaç ek bina. Çiftçilik için pek iyi değil ama-"

"Bana söylemenin iyi bir fikir olacağını düşünmüyor musun?" Han yüzünü ona dönerek konuştu. "Mahkemede konuşuluyor. Bunu en son öğrenen benim."

"Sana söyleyecektim," dedi Raisa. "Sadece aklımdan çıkmış. Haberin yayıldığını fark etmemiştim." Ama tabii ki çıkmıştı. Dedikodular sarayda, Ragmarket'teki gece kaşıntıları gibi yayılıyordu. "Mutlu olursun sanmıştım.

Bir eve sahip olmak yani," diye ekledi topallayarak. Mülkün ve bir unvanın aralarındaki uçurumu kapatmaya yardımcı olacağını ummuştu.

"Ve belki de farklı bir şekilde yapılsaydı öyle olurdu." Başını iki yana salladı. "musun? Bundan haberim bile olmaması beni aptal durumuna düşürüyor. Sanki bir yükümlülüğü yerine getirmek yerine bir favorini hediye ediyormuşsun gibi."

Raisa dudağını ısırarak yüzünü buruşturdu. "Lord Bayar'ın sana 'Alister' ve 'hırsız' demesinden bıkmıştım, bu yüzden sana bir unvan vermeyi düşündüm."

"Bunun onu durduracağını mı sanıyorsun?" Han homurdandı.

"*Alister* ve *hırsız*

beni o kadar da rahatsız etmiyor. En azından doğru söylüyorlar. Asıl itiraz ettiğim şey, bana dangalak demeleri." Sesi titriyordu ve kendine hâkim olması biraz zaman alacak gibiydi. Bu gece tamamen keskin köşelere ve yıpranmış kenarlara sahipti.

Raisa ona göz kırptı, ama o kaşlarını çatıp şömineye bakarak tekrar .

Öfkesi karıştırmıştı. Onu dedikodulardan rahatsız olacak biri olarak düşünmemişti.

Belki de sevgili oldukları söylentisi bile onu tiksindirmişti.

Arkasından yaklaştı ve dirseğine dokundu. Adam irkildi ama arkasını dönmedi.

"İnsanlar mahkemede konuşacak," dedi Raisa. "Onları durdurmanın bir yolu yok."

Hiçbir şey söylemedi.

"Benim hakkımda da konuşuyorlar," dedi. "Bu benim de itibarım."

"Lanet olası *itibarım* için endişelendiğimi mi sanıyorsun?" Han sonunda döndü ve ona baktı. "Eğer beni kayırdığını düşünürlerse, eğer

Ben senin güzel çocuk oyuncağınım, ikimizin de peşine düşecekler. Benimle onlar arasında duran tek şey korku ve saygı. Şov yapmalıyım."

"Artık Southbridge'de değiliz," dedi Raisa. "Başka bir çetenin bölgesine girecek değilsiniz ya."

"Hayır mı?" Han bir kaşını kaldırdı. "Düşündüğünüz şey bu. Büyücü Konseyi'nin evine girmek, büyücülerin evine girmeye çok benzeyecek. Southbridge'e gece yarısından sonra Ragger renklerini giyerek ve altın dolu bir çuval taşıyarak."

"Benimkinin yanında bir oda talep eden sendin," diye karşılık verdi Raisa. "Konseyde olmayı isteyen sendin. Ne olacağını sanıyordun?"

"Mesele şu ki, beni Büyücü Konseyi'nin önünde kırmızı bayrak gibi sallayamazsın." Kollarını kavradı ve ona baktı. "Dinle. İkimizin de iyiliği için benden nefret ediyormuş gibi davranmalısın. Sanki beni burada hiç istemiyormuşsun gibi."

"Senden nefret mi ediyorum?" Raisa gözlerini devirdi, adamın kollarının üst kısmındaki sıcak parmaklarının zarif bir şekilde farkındaydı. "Evet, bu mantıklı. Bu yüzden sana benimkinin yanındaki odayı verdim ve seni Büyücü Konsey."

"Bırakın bunu kendi isteğiniz dışında yaptığınızı düşünsünler," dedi Han. "Belki de bunu Dekan Abelard'ın baskısı altında yapıyorsun. Zaten onun için çalıştığımı düşünüyorlar. Ya da belki sana şantaj yapıyorumdur. Eğer

Beni konseyde gerçekten istemediğini düşünürlerse, senin bir çift gözün olduğumu tahmin edemezler."

Raisa, "İnsanların bana zorbalık yapılabileceğini düşünmelerini istemiyorum," diye karşı çıktı. "Müttefik olduğumuzu düşünmelerinden iyidir," dedi Han. "Yapmamız gereken Ben oyunumu kadar onları bir süreliğine oyalarım. Ondan sonra bir önemi kalmayacak."

Senin oyunun ne? Raisa düşündü. Gerçekten müttefik miyiz? Gerçekte neyin peşindesiniz? Bayarlardan intikam almak mı? Her şey bununla mı ilgili?

"Onları düşman olduğumuza ikna etmek için biraz geç değil mi sence de?" Raisa söyledi. "Kraliçe'Konsey toplantısından sonra."

Han güldü ama bu gülüşün acı bir yanı vardı. "Hayır, bunun için gidecekler.

Söylentilere rağmen, mavi kanlılar bir sokak serserisiyle müttefik olabileceğinize inanmak istemezler. Bu onların midesini bulandırır. Aksini bilmek onları mutlu edecektir."

Hepimiz öyle değiliz, demek istedi Raisa. Ama bunun bir işe yaramayacağını biliyordu.

"Ama bu yine de seni riske atıyor," dedi Raisa. "Eğer insanlar senin benim düşmanım olduğunu düşünürse, sana karşı av sezonu açılmış olur. Herkes -hatta arkadaşlarım bile- seni yakalamaya çalışacaktır."

Han, "İnan bana, aramızın olduğunu düşünürlerse bu daha da riskli olur," dedi. "Bu kimseyi mutlu etmez. Büyücü Konseyi ikimizi de susturup Mellony'yi tahta oturtmayı düşünmeye başlar. Aramızda bir şey olduğunu düşünürlerse klanlar tepeme biner.

Beni konseye soktuğun için baban zaten gergin." "Ama tek başına olacaksın," dedi. "Herkesle savaşamazsın."

"Yalnız mı olacağım?" Adam onu bir aşağı bir yukarı süzdü, ağzı yarım bir gülümsemeye dönüştü. "Kim daha yalnız, sen mi ben mi? Çok fazla arkadaşım yok ama en azından olanlara güvenebiliyorum. Kimse öne geçmek için bana yakınlık göstermiyor."

Raisa karşı çıkmak istercesine hızlı bir nefes aldı. Sonra konuşmadan . Elbette haklıydı.

Han bir puan kazandığını biliyormuş gibi gülümsedi. "Kendi başımın çaresine bakabilirim. Bazı var ve daha fazlasını da bulacağım; göreceksiniz." O

Durakladı, yüzünü inceledi, bakışları gözlerinden dudaklarına doğru ilerledi. "Beni tanıdığınızda gerçekten çok cana yakın biriyim," diye fısıldadı.

Bir kolundaki tutuşunu bırakarak, dağınık bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırdı.

Raisa onun ne kadar yakın olduğunun, yanaklarındaki solgun sakalın, geçmiş öpücüklerin anısının farkındaydı.

Ayak parmaklarının üzerine kalkarak boştaki eliyle yukarı uzandı ve adamın yüzünü doğru çekti. Onu tür çaresizlikle öptü, kaçmasını önlemek için parmaklarını saçlarına doladı.

Ellerini onu itmek istercesine omuzlarına koydu ama sonra kürek kemikleri üzerine kaydirdi ve onu kaldırıp içine aldı. Dudakları dudaklarında cızırdıyor, ayak parmaklarına kadar bir akım gönderiyor gibiydi.

Bir kez başladı mı, duracak gibi görünmüyordu. Dudaklarını, ağzının köşesini, çenesinin altındaki boşluğu öptü ve Kulağının arkasında, dudaklarının tenine dokunduğu her yerde bir sıcaklık bırakıyordu.

Sert nefes alıyordu ve kadın onun kalbinin ipeğin altında attığını hissedebiliyordu.

"Tatlı Hanalea," diye mırıldandı, onun yakalarını kavradı, kendi kalbi acıyla çarpıyordu. "Seni çok özledim."

"Bak," diye homurdandı, zorlukla yutkunarak. "Bu iyi bir fikir değil. Ben sadece... Biz..."

"Gitme." Arzu içinden akarak tüm iyi niyetleri silip süpürdü. Ellerini adamın ensesine doğru kaydirdi, başını tekrar aşağı çekti, ağzını kendi ağzıyla kapattı ve vücudunu adaminkine bastırdı.

Onu kucağına aldı, kanepeye taşıdı ve üzerine bıraktı. Yanına sokularak onu kendine çekti. Raisa onun keten gömleğini pantolonundan çekip çıkardı ve ellerini altına soktu. Kadife ve ipekten bir karmaşanın içinde birlikte uzandılar. Raisa'nın parmakları Han'ın kaslı omuzlarını ve sırtını, omurgasının kıvrıma kadar okşadı, eski acıların izini sürdü.

Han'ın dudakları tenini sıyrıp geçerek onu ürpertti, okşamaları direncinden geriye kalanları soldurdu.

"Özür dilerim," diye nefes aldı, kulağının arkasındaki hassas bir yeri öperek. "Bunu yapmak istememiştim. Bu sadece... karşı koymak gerçekten zor
_."

Kapı çalındı ve sarsılarak ayrıldılar. Bu kez koridorun kapısıydı. Han bir çırpıda ayağa fırladı, giysilerini düzeltti ve parmaklarını saçlarında gezdirdi.
karışık saçlar.

Raisa isteksizce doğrulup oturdu. Han'ın yarıda kesilen buluşmalardan hızlıca kaçmaya alışık olduğunu düşünmeden edemiyordu.

Tıklama tekrarlandı. "?" diye seslendi bir kadın. "Akşam yemeğinizi getirebilir miyim?"

Raisa'nın sesini çıkarması bir an aldı. "Sadece dışarıda bırakın," dedi, konuşması kalın ve tuhaftı.

Bir anlık tereddütten sonra kadın, "Yemeğinizi koridorda bırakamam, Majesteleri. Güvenli olmadığını biliyorsunuz."

"Aç değilim," diye mırıldandı Raisa Han'a. Han odasının kapısına doğru döndüğünde onu durdurmak için iki elini birden kaldırdı.

Han başını salladı. "Ben giderim," diye fısıldadı, o kadar yakınına eğildi ki

Sıcak nefesi tenini gıdıklıyordu. "haklıydım. Bu iyi bir fikir değil ve bir daha olmayacak." Sessizce bağlantı kapısına doğru ilerledi. "İyi geceler Ekselansları," diye mırıldandı. İçeri adımını attı ve yumuşak bir tıkırtıyla kapıyı arkasından kapattı.

Kemikler, diye düşündü Raisa, ortasında taş gibi bir hüsrân. Kimse olması gerektiği gibi davranmıyordu.

Ayağa kalktı, elbisesini yeniden düzenledi ve damarlarında dolaşan kanın durmasını bekledi. Ateş ışığının parıltısının dışında, gölgeler kasvetin içinde kayıyor, ışık altın gözlerden ve beyaz dişlerden yansıyor.

Elbette, dedi kendi kendine mutsuzca. Hat için bir tehlike. Yaptığım ya da istediğim her şey hat için bir tehlike.

Kapıya doğru bir adım attı, kilidini açtı ve birkaç adım geri çekildi. ", " diye seslendi dışarıdaki hizmetkârlara, sesi neredeyse normaldi. "İçeri getirebilirsiniz."

Kapı açıldığında uzun boylu, iri yapılı, üzerine tam oturmeyen mavi üniformalı bir kadın peçeteyle örtülü bir tepsi taşıyordu. Raisa tanımadığı biri olduğunu fark etti. Askerin gözleri odayı hızla taradı, sonra öne ve yana doğru bir adım attı, arkasında kılıçlı iki adam belirdi.

Kadın tepsiyi bir takırtıyla masaya bırakırken Raisa'ya doğru koştu. Döndü ve kapıyı arkasından sürgüledi,

Sonra peçetenin altından iki eline birer bıçak aldı.

Her şey ağır çekimde gerçekleşiyor gibiydi, Raisa'nın ayaklarının yere sabitlendiği, çığlıklarının boğazında düğümlendiği bir rüya gibi. İki kılıç ustası iki yanından ona doğru geliyordu, gülümsüyorlardı çünkü kapının sürgülenmesiyle yardım çağırırsa bile işlerini bitirmek için zamanları olacağını biliyorlardı.

Kilitli olmadığını varsayarsak, Han'ın süitinin kapısını açmadan peşine düşeceklerdi. Raisa çığlık atarak yatak odasına kaçtı ve kapıyı arkasından çarptı. Kaymak için mücadele etti Sürgüyü karşıya geçirdi, bıçaklar kapının tahtasını parçalayınca geri sıçradı.

Dimitri'nin asası odanın köşesinde duruyordu ve Raisa onu kaptı, mandalı yatay olarak vücudunun üzerinde tuttu.

Asasının ucunu kapıdan giren ilk adamın suratına indirdi. Tatmin edici ıslak bir çıtırtıyla vurdu ve adam kılıcını düşürdü ve iki eliyle yüzünü tutarak bir kaya gibi yere yığıldı. Raisa asasını tekrar pozisyonuna getiremeden diğer ikisi içerideydi.

Bıçaklı kadın bıçaklarını bıraktı ve düşen yoldaşının kılıcını . Yine Raisa'ya iki koldan saldırdılar. Taraflar. Asanın uzunluğu ve onunla zorlukla kazandığı becerisi göz önüne alındığında bile, aynı anda ikisine birden karşı savunma yapamazdı.

Raisa yardım için bağırmaya devam etti, bıçaklarının ulaşamayacağı bir yerde durmak için önce bir suikastçıyı sonra diğerini itti. Koruması neredeydi? Talia ve Trey hemen dışarıda olmalıydı. Neden cevap vermiyorlardı?

Sonra, suikastçıların ötesinde, Han kapı aralığında cisimlendi, etrafı ışıkla çevriliydi, bir eli tılsımının üzerindeydi, diğer elini uzatmıştı, İblis Kral'ın kendisi gibi görünüyordu. Soğuk ve ölümcül bir sesle bir tılsım konuştu.

Ses saldırganları ürküttü ve dönmeye başladılar.

Alevler kapı aralığından kaynayarak askeri içine çekti. Kurşun. Adam çılgık attı ve ürkütücü bir dansla titreyerek yanan derisine vurmaya başladı.

Kalan suikastçı yarım döndü, olanlardan dolayı dikkati dağılmıştı. Raisa da bu fırsatı değerlendirerek Amon'un ona öğrettiği öldürücü darbeyi, اساسını yoldaşının boğazına . Raisa'nın Suikastçı olduğu yere çöktü, başı garip bir açıdaydı.

Yanan etin korkunç kokusu Raisa'nın boğazını yaktı, burnuna girdi ve gözlerini yaşarttı. Küçüldü duvara yaslandı ve şiddetli bir şekilde öksürdü. Midesi içindekileri dışarı atmakla tehdit ediyordu.

Alevler içindeki suikastçı odasından pencereye doğru fırladı. Raisa onun kaçmayı mı düşündüğünü yoksa sadece aşağıdaki nehirdeki alevleri söndürmeyi mi umduğunu bilmiyordu.

Han onun peşinden odayı boydan boya geçti. Hain Muhafız uzun bir süre geniş taş pervazın üzerinde çömeldi, sonra açık pencereden kendini fırlattı ve yanan bir yıldız gibi kızın görüş alanından düştü.

Raisa kendini duvara yasladı, اساسının ucu yere düştü ve sallandıkça duvara çarptı kontrolsüzce. Han odayı geçip ona yaklaştı ve devrilmesini önlemek için kollarından tuttu. "İyi misin?" diye sordu, şiddetle gözlerinin içine bakarak. "Seni yaraladılar mı? Küçük bir çizik bile mi?"

Onun zehiri düşündüğünü biliyordu ve sessizce başını salladı.

Han onu serbest bıraktı ve odanın diğer ucuna doğru yürüdü. Yatak odasının zemininde yatan iki suikastçının üzerine eğildi ve parmaklarını boyunlarına bakıp nabız aradı. Başını sallayarak yukarı baktı. "Bir dahaki sefere sorgulamak için birini canlı bırakmayı dene. değil mi?" dedi.

"Konuşmalısın," diye karşılık verdi, her zamanki nişastası biraz geri dönmüştü. "İnsanları ateşe veriyorsun, sen..." Annesini ve kız kardeşini düşünerek aniden durdu.

"Teşekkür ," diye fısıldadı. "Hayatımı bir kez daha kurtardığınız için teşekkür ederim."

"Hayır," dedi aniden, tam boyuna doğru açılarak. "O sendin. Hepsi sendin, anladın mı? Ben hiç burada değildim."

Raisa bir an için kusmayı unutarak ona baktı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Han, "Düşmanların hayatını tekrar kurtardığımı düşünürse bu planımıza yardımcı olmaz," dedi. "Minnettar olman mantıklı, değil mi?"

"Planımız mı?" Raisa kekeledi, bir planları olduğundan emin değildi.

Han alt dudağını çiğneyerek düşündü, sağ elinin parmakları kalçasına düzensiz bir ritimle vuruyordu. Sonra masadan bir lamba aldı, alevini söndürdü ve yere çarptı. Yağ her yere sıçradı.

"Ne yapıyorsun sen?" Raisa uçan camların altında kalmamak için geriye sıçrayarak bağırdı.

Dışarıda, koridorda bağırışlar ve ardından kilitli kapıya çarpan bedenler duydu. "Ekselansları!" birisi kapının dışında bağırdı, sesi korku ve çaresizlikle yırtılıyordu. *Bam!* Kapıya tekrar vurdu. "Raisa!"

Amon'du.

Han ellerini tekrar kızın omuzlarına koydu ve gözlerinin içine baktı. "Olan şu. Bir adamı lambayla ateşe verdin ve o da pencereden atladı. Diğer ikisini de asanla döverek öldürdün."

Raisa inatla ayaklarını dikti ve başını salladı. "Hayır. Kesinlikle olmaz. Gitmeyeceğim-"

"*Lütfen*," dedi. "Lütfen, lütfen bunu yapın. Neredeyse gerçek bu ve inanın bana, böylesi daha güvenli."

Neredeyse gerçek mi?

Koridora açılan kapı parçalanarak ikisinin de sıçramasına neden oldu.

Han, "Kendini yaralamadan önce Kaptan Byrne'ü içeri alsak iyi olur," dedi.

Bir süre daha ona baktı. "Sen bir rom parçalayıcısısın."

personel," dedi. "İyi bir şey. Ama bunun bir daha olmasına izin vermeyeceğim."

Odasının kapısından içeri girdi ve kapıyı arkasından kapatıp kilitledi.

Raisa dış odaya doğru koşarken kapı açıldı ve dört muhafız kılıçlarını çekmiş bir şekilde odaya girdi. İçlerinden biri Amon.

Hemen Raisa'nın etrafını sararak onu çelikten bir çemberin içine aldılar. Diğer mavi ceketli muhafızlar da Arkasından, süit odalarına doğru yayılıyordu.

"Bitti," dedi Raisa bitkin bir halde, elinin tersiyle yüzüne sıçrayan kanı silerek. "Üç kişilerdi. Biri pencereden içeri girdi. Diğer ikisi yatak odasında. Öldüler."

"İblisin kanı," diye yemin etti Amon, odanın etrafına bakındı ve öldürebileceği kimse olmadığından emin olana kadar hazır duruşunu bozmadı.

Mick Bricker Raisa'nın yatak odasından çıktı, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "iki tane var, tıpkı Rebec gibi, Majestelerinin dediği gibi. İkisi de ölü."

Amon başını eğerek Raisa'ya baktı. "Üç suikastçıyı tek başına mı öldürdün?"

Raisa omuz silkerek soruyu geçiştirdi. "Onları tanıdın mı?"

Mick başını salladı. "Onları daha önce hiç görmedim ama Muhafızlar'daki herkesi tanımıyorum. Yeni olan çok fazla kişi var."

Raisa aniden bir sandalyeye yığıldı. Titremesini durduramıyor gibiydi ve Amon ceketini çıkarıp omuzlarına örttü. Onun gibi kokuyordu, bu da onu rahatlattı.

"Talia ve Trey'e ne oldu?" diye sordu. "Ben içeri girdiğimde dışarıdaydılar."

"Orada değillerdi," dedi Amon. "Onların ne olduğunu biliyor musun diye soracaktım..." Gözleri büyüdü ve arkasını dönüp

Mick'i kayıp muhafızları aramaya, diğer ikisini de takviye için nizamiyeye göndererek emirler yağdırmaya başladı.

Sonra Raisa'nın karşısındaki sandalyeye oturdu. Öne eğilerek, nazikçe ama acımasızca onu sorgulamaya başladı.

"İçeri nasıl girdiler?" diye sordu. "Bana her şeyi anlat."

"Odamda akşam yemeği sipariş etmiştim. Biri kapıyı çaldı ve yemeği getirdiğini söyledi. Kapıyı açtığımda üçü birden üzerime saldırdı."

"Akşam yemeği hakkında kiminle konuştun? Birini beklediğini kim biliyordu?"

"Trey'e söyledim," dedi Raisa. "Kime söylemiş olabileceğini bilmiyorum.

Belli ki mutfak personeli. İçlerinden biri aşağı Bayan Barkleigh'in tepsiyi hazırlamasını izlemiş olabilir. Geri dönerken yolunu kesmiş olabilirler. Görevi sır değil. Tepsinin kimin için olduğunu anlamak zor olmazdı."

Amon'un gözleri kapının yanındaki tepsiye kaydı.

"Hiç yiyecek yoktu," dedi Raisa. "Sadece bıçaklar vardı."

Mick kapıdan içeri daldı, ancak kendini kılıçlardan oluşan dikenli bir çitle karşı karşıya buldu. Gri Kurtlar Mick'in geldiğini görünce kılıçlarının uçlarını bıraktılar.

Mick onları için iki elini kaldırdı, yüzü bitkin ve asıktı. "Efendim, onları yan koridorlardan birindeki çamaşır dolabına tıkılmış halde bulduk. Trey öldü, Talia da ağır yaralı," dedi. "Boğazları kesilmişti. Jarat şifacıların peşinden gitti ve Magret de -Gri kız- Talia'ya bakıyor."

Raisa korkudan uyuşmuş bir halde ayağa kalktı. "Talia nerede?" diye sordu, kapıya doğru bir adım atarak. "Onu görmek istiyorum."

Amon, "Ekselansları, şifacılar onunla ilgilenirken orada yarardan çok zarar verirsiniz," dedi. "Ve koridorun temiz olduğundan emin olana kadar hiçbir yere izin veremem." Yavaşça onu sandalyesine geri itti.

Raisa'nın gözleri yaşlarla doldu. Trey Archer Gri Kurtlar'da yeniydi ve beş kişilik bir aileye bakıyordu. Ve Talia - sadece yarım mıydı

Bir saat önce Raisa koridorda onunla şakalaşıyor muydu?

"Pearlie'nin peşinden birini gönderin," dedi Raisa odun gibi bir sesle.

Mick, "Çoktan yapıldı," dedi.

Raisa öne doğru oturdu, sandalyenin kollarını kavradı, keder ve için için yanan öfkenin karışımına kapıldı.

"Bundan kimin sorumlu olduğunu bulacağım. ödeyecek," diye yemin etti. "Bu karşılıksız kalmayacak. İnsanlar korumama yapılan bir saldırının bana yapılmış bir saldırı olduğunu bilmeli."

Yukarı baktığında, tüm mavi ceketli koruması bir daire şeklinde diz çökmüş, bazılarının yüzlerinden yaşlar süzülüyordu.

Mick, "Bu gün ve her gün, Majesteleri," dedi.

Resmi olarak, "Savaşçı Kraliçemizle omuz omuza savaşmanın bir onur olduğunu söylerken buradaki herkes adına konuştuğumu düşünüyorum."

C H A P T E R T H I R T Y

MÜTTEFİKLER

Han, Ragmarket'ten ayrılalı bir yıldan az olmuştu ama Gözlerine daha farklı görünüyordu; daha küçüktü, sokaklar daha dar, daha kaba ve daha eğri büğrüydü, evler daha perişandı.

Muhtemelen öncekiyle aynıydı. Değişen oydu.

Ragmarket'teki insanlar serseri hayatlar yaşıyordu, bu yüzden pazardaki bazı satıcıların farklı olması şaşırtıcı değildi. Cobble Sokağı'ndaki kiracılar onun yokluğunda yer değiştirmişti. Ahırın olduğu yerde boş bir arsa vardı ama Waterlow tılsımını gömdüğü demirci ocağı hâlâ avluda duruyordu, Sokak ağası sembolleriyle boyanmış.

Hareket etmek eskisinden daha kolaydı. Etrafını bir cazibe sardı, böylece insanlar doğal olarak onun yolundan uzak durdular onu gerçekten fark etmeden. Kaydırdıktan kayanlar ve eğilen ekipler daha az itişip kakışıyor, süslüler ve ikinci kattaki teyzeler daha az yanaşıyordu. Şehrin karanlık bir köşesindeki gölgelerden biriymiş sadece.

Briar Rose Bakanlığının kanıtı her yerdeydi; ücretsiz yemek ilan eden pankartlar, ücretsiz kitaplar ve hastalar için şifacılar vaat eden tapınak tellalları. Konuşmacılar onları yiyecek, ilaç ve güvenli barınakla kendilerine çekiyordu. *Küçükler* ve büyükler için zanaat ve sanat, din, okuma ve matematik dersleriyle onları orada tuttular.

Isınan havaya rağmen nehir eskisinden daha az kokuyor gibiydi. Bitmek bilmeyen saray toplantılarından birinde, Raisa, düz arazi mültecilerini nehir kenarından uzaklaştırarak şehrin doğusundaki çadır kamplarına taşımak için bir proje başlatmıştı. Ordunun yönetimi altında yetişkinler çukur kazma işinde çalıştırıldı.

tıbbi bakım ve güvenilir gıda tedariki karşılığında tuvaletler ve kalıcı evler inşa etmek.

Bazıları tembellikten ve açlıktan bıkarak sırtlarını bu işe verdi, ve yaptıklarının yararını fark ettiler. Diğerleri ise evlerine dönmeyi, şanslarını düzlüklerde denemeyi tercih etti. Savaş zamanında bile iş daha kolay ve yiyecek daha boldu.

Her iki durumda da, artık pisliklerini nehre atmıyorlardı.

Han karmakarışık sokaklarda kendinden emin adımlarla ilerleyerek eski beşiğine doğru yol aldı. Yol boyunca, çatıların üzerinden ve akşam ticaretiyle dolu tavernaların arasından saptı. Kapı aralıklarından içeri süzüldü, kendisini saraydan beri takip eden kuyrukları sallayıp sallamadığını görmek için bekledi ve izledi. Bir dahaki sefere onlarla sohbet edecekti ama şimdi başka öncelikleri vardı.

Pilfer Alley'e ulaştığında onlardan kurtulmuştu. Giriş, uzak durması için bir uyarı niteliğindeki flaşlı çete işaretiyle işaretlenmişti.

Han depodan içeri girdi ve çatıdaki bir kapıdan geçerek bir podyuma çıktı. Han, kraliçeden aldığı ilk aylık maaşını kullanarak binanın tapusunu takma bir isimle sessizce satın almıştı. Ragmarket'te emlak ucuzdu ve işine burnunu sokan bir ev sahibine ihtiyacı yoktu.

Üç kat aşağıya baktığında, Dancer'ı gördü, başı uzun çalışma masasının üzerine eğilmişti, üzerinde şehirdeyken büründüğü solgunluk vardı. Birinci katta, kil kiremitlerden yapılmış ve çatıya kadar uzanan bir metal işleme ocağı kurmuştu.

Deponun zemin katında Han'ı bekleyen üç kişi daha vardı. Beklediği Cat. Ve bir daha görmeyi hiç beklemediği Sarie ve Flinn.

Han bir an dondu kaldı; rahatlama, sevinç ve Cat'in onları kendi onayı olmadan buraya getirmiş olmasından duyduğu endişe arasında gidip geldi.

Başının üstünden geldiğini duyunca, Cat iki elinde birer bıçakla ayağa . Gelenin Han olduğunu görünce bıçaklarını

saklandı ve elleri kalçalarında, çenesi yukarıda, sanki onunla savaşımaya hazırmış gibi beklemeye başladı.

Han iki eski Ragger'ı kucakladı, gözyaşları beklenmedik bir şekilde gözlerini yakıyordu. "Ölmüş olman gerekiyordu," dedi boğazını temizleyerek. "Cat seni iblislerin öldürdüğünü söyledi."

"Ölmüş olmaları gerekirdi," dedi Cat. "Ama kaçtılar ve bir süreliğine ortadan kaybolmanın en iyisi olacağına karar verdiler. Bir korsanla birlikte gemiye bindiler ve Indio'yu geçip geri döndüler."

"O korsanlar dillerinizi mi kesti?" Han bir kaşını kaldırarak, "İyi ki Cat senin adına konuşuyor," dedi. "İyi ki Cat senin adına konuşuyor."

"Korsanlık bana göre değildi," dedi Flinn bir ayağından diğerine geçerek. "Para iyiydi ve Carthis'i görebiliyordum, ama dönüp "Beni çok deniz tutuyor."

İyi görünüyordu; hâlâ ufak tefek olmasına rağmen eskisinden daha uzundu, güneşten bronzlaşmış ve yelken çekmekten kaslanmıştı.

Ölmekten çok daha iyi.

Sarie Dobbs denizaşırı macerası sırasında etkileyici bir ejderha dövmesi edinmişti. Dövme bileğinden vücuduna kadar uzanıyordu.

omzuna, kolunun etrafına kıvrıldı. "Gerçek bir ejderha getirmek istedim ama kaptanım bunu kabul etmedi," diye açıkladı kolunu uzatarak. "Gemiye ateşe vereceğinden korkuyordu."

Han Carthis'te ejderhalar olduğunu duymuştu ama Sarie'nin şaka yapıp yapmadığından emin değildi. Orada olmamaları gerektiği halde onları gördüğüne o kadar sevinmişti ki aklından geçenleri söylemekte zorlandı. Omuzlarından bir suçluluk ağırlığı kaydı, taşıdığı yükün küçük bir parçası.

"Cat senin bir uğursuzluk getirici olduğunu söylüyor," dedi Sarie, onu kısıp gözlerle değerlendirerek. "Sende ve o kelepçelerde bir parıltı olduğunu hep biliyordum." Bileklerine dokundu.

"Oyuna geri mi döndünüz?" Han, Sarie ve Flinn'e sordu. "Siz ikiniz kendi mürettebatınızı mı oluşturacaksınız, yoksa başka biriyle mi gideceksiniz?"

Sarie ve Flinn önce Cat'e, sonra da Han'a bakıp rahatsız bir şekilde yer değiştirdiler.

Cat, "Onlara bize katılabileceklerini söyledim," dedi.

Han Cat'e kaşlarını çatı. "Bu kararı sana düşmezdi," dedi.

Cat'in yüzü bulutlandı ve ardından gelecek fırtınanın sözünü .
"Yardım almam gerektiğini söyleyen sendin."

"Sarie ve Flinn olmaz. Benim yüzümden tekrar riske girmelerini istemiyorum. Ayrıca, onları buraya getirmemeliydin. Nerede kaldığımı kimse bilemez. Güvenli değil." Sarie ve Flinn'e döndü. "Bir ekibim var ama mesafelerini koruyorlar ve Cat aracılığıyla çalışıyorlar. Cat ve Dancer zaten içinde. Siz değilsiniz."

Sarie kaşlarını çatı. "Sweets'i, Jonas'ı ve Jed'i öldürdükten sonra öyle olmadığımızı mı sanıyorsun? Sweets sadece bir *lytling*'di. Seni tanıyorum.

Ailenizi kaybettiniz ama bizim de görülecek hesabımız var."

Han, "Bu benim için sadece skor değil," dedi. "Başka sebeplerden dolayı bu işin içindeyim. Seninle hiçbir ilgisi olmayan nedenler."

Sarie ve Flinn önce birbirlerine, sonra da Han'a baktılar.

"Senin her zaman planların vardı," dedi Sarie. "Ragmarket'ten daha büyük, Southbridge'den daha büyük, diğer tüm sokak lordlarından daha büyük. Hisse istiyoruz. Yardım etmek istiyoruz."

"Bu işte hisse sahibi olmak istemezsiniz. Bu akılsızca bir plan. Bir aptalın arayışı. Daha başlamadan kaybedilmiş bir dava." Asla İnsanların ona katılarak hayatlarını bir kenara atmaya bu kadar hevesli Han'ı şaşırtmayı bıraktı.

Belki de onlara bir kraliçeyle evlenmek istediğini söylerse, ne kadar akılsız olduğunu anlarlar. Ve uzak dururlardı.

"O bunu neden yapıyorsun?" Sarie şüpheyile sordu.

"Bu sadece yapmam gereken bir şey. Başka seçeneğim yok," dedi Han. "Var."

Sarie'nin gözleri kısıldı, yüzü sinirlendiğinde olduğu gibi pembeleşti.

Bana inanmıyor, diye düşündü Han. Onu ekibimden uzak tutmak istediğini sanıyor.

"Bak," dedi Flinn. "Beni dinle. İblislerin geldiği gün hepimiz Cat'in beşiğindeydik. Ben ve Sarie ve Flinn ve Sweets, Jonas ve

Jed. Sarie ve ben arka odadaydık ve içeri daldıklarını duyduğumuzda, zeminin altındaki zula alanına kaydık."

Flinn başını kaldırıp Han'a baktı, gözleri karanlık ve periliydi. "İblisler onlara işkence etti. Nerede olduğunu sorup durdular. Altında yattık ve diğerlerinin ölene kadar çığlıklarını duyduk ama bizi asla bırakmadılar. Yardım etmeye bile çalışmadık.

Onlar. Onun yerine kaçtık. Şimdi gözlerimi her kapattığımda Sweets'i görüyorum ve çığlıklarını duyuyorum. Bu yüzden geri geldik.

Yapamadık

Ne kadar uzağa kaçarsak kaçalım, ondan kurtulamayız."

"Bu senin suçun değil," dedi Han. "Büyücülere karşı yapabileceğin hiçbir şey yoktu."

"Belki," dedi Flinn. "Ama bıçaklar daha hızlıdır. *Sen* denerdik. Deneyebilirdik. Ve *sen* de büyücülerle savaşabilirsin, kendin de bir büyücü olarak. Biz de katılmak istiyoruz. Bıçaklar, koşucular ve çift gözler olabiliriz."

Han tereddüt etti. Müttefiklere ihtiyacı vardı. Yardım işine yarayabilirdi. Cat için onu Dancer'dan uzaklaştıracak bir işi vardı. İhtiyacı vardı.

bilgi toplayacak ve Ragmarket'te olup bitenleri takip edecek biri.

Ama bir kez daha kendi planlarını ilerletmek için arkadaşlarını tehlikeye atmış olacaktı.

"Prenses Raisa için çalıştığınızı duydum," dedi Sarie, değişen stratejiler. "Cat, Rebecca'nın bizi Southbridge Guardhouse kılık değiştirmiş Prenses Raisa'ydı. Bana yardım edenleri unutmam."

Flinn, "Her neyse, ben ve Sarie senin hâlâ hayatta olduğunu bilmeden önce çoktan karar verdik," dedi. "Bir ekip toplayıp Baş Büyücü'yü ve becerebildiğimiz kadar çok kişiyi susturmayı planlıyoruz."

"Senin yapabileceğin bir şey yok," diye mırıldandı Han. "Anlamıyor musun? Yenildiniz. Tuğlaların üzerinde sadece sen."

"O zaman bize üstesinden *gelebileceğimiz* bir iş ver," dedi Sarie, burnu Han'inkine birkaç santim yaklaşacak şekilde öne eğilerek.

Mesele şu ki, Han anlıyordu. Ragmarket ya da Southbridge'de hayatta kalmak için bir ekibe, planı ve itibarı olan bir çete liderine ihtiyacınız vardı. O sizden ne isterse istesin, tek başınıza olmaktan daha iyiydi.

Kısa bir sessizlikten sonra Dancer konuştu.

"Bu yardımcı olabilir," dedi. Üzerinde Han'ın Şeytan Kral çetesinin işareti olan dövülmüş bir bakır kolyeyi havaya kaldırdı.

zigzag . "Bu bir tılsım, Demonai'lerin taktıklarına benziyor.

Bu onları büyücüler için daha az fark edilir ve büyülere karşı daha az savunmasız hale getirecektir. Onları doğrudan bir vuruş dışında her şeyden koruyacaktır. Her biriniz için bir tane yapabilirim."

"," dedi Han, pes ederek. "Sana söylediğimin aynısını söyleyeceğim.

Cat, bana söz verdiysen ek iş yapamazsın. Eğer ayrılmaya karar verirsen, önce bana söyle ve sonra sus. O zamana kadar dediğimi yap. Yapacağınız işleri seçerek yapamazsınız. Benim sokağım adın Şeytan Kral. Muhbirlerden kurtulduğunu düşündüğünde bile bu ismi kullanıyorsun. Kimseye buranın söylemeyeceksin; iyi bir nedenin olmadan buraya gelmeyeceksin. Ekibin geri kalanıyla başka bir yerde buluşacaksın."

"Sizinle nasıl irtibata geçeceğiz?" Sarie sordu.

"Cat'e gidin ya da marketteki tabelanın altına mesaj bırakın. Ben de aynısını yapacağım. Uyuyacak bir yerin, bolca yiyeceğin ve cebinde biraz paran olacak ama kimse hisselerle zengin olmayacak. Eğer bununla yaşayamıyorsan, şimdi çek git."

Etmediler. Bunun yerine dizlerinin üzerine çöküp kan ve tükürükle yeminlerini tamamladılar.

"Ne yapmamızı istiyorsun?" Sarie tekrar ayağa kalkar sordu.

"Ragmarket'i ve burada yaşayan herkesi tanıyorsun," dedi Han. "Biri prensesi -Briar Rose'u- öldürmeye çalışıyor ve daha yeni üç suikastçısını kaybettiği için muhtemelen yeniden adam kiralayacak."

Gözleri kocaman oldu. "İblisin kanı!" Flinn söyledi. "Onu kim öldürmek ister ki? Ragmarket ve Southbridge'deki insanlar Briar Rose bir azizmiş gibi konuşuyorlar."

"İşe alınanların bizden olması pek olası değil Mahalle," dedi Han kuru bir sesle. "Ama burada işe alabilirler, hepsi Aynı şekilde. İnsanların onu sevmesi yardımcı olacaktır. İşin içinde olduğunu bildiğin kişilerle konuş. Kimlerin omuza vuran ve bravolar aradığını öğrenmeye çalışın. Kaliteyi arayacaklar ve bir rom ödemeye istekli olacaklar. fiyat."

Flinn ve Sarie başlarıyla onayladılar.

"Ama dikkatli olun ve bunu gizli tutun. Muhtemelen Velvet ve diğerlerinin yaptığının aynısıyla karşı karşıyayız."

"Bu mı?" Sarie hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

"Bir şey daha var," dedi Han. "Bazı ölü büyücülerin boğazlarının kesildiği ve Ragmarket. Bakalım birileri satın alacağını söylemiş mi? muskalar." Dancer'a doğru başını salladı. "Ve dikkat et, Dancer'ın arkasını kolla. O yetenekli biri ve bazılarının onu susturmak için sebepleri olabilir."

Cat ellerini onun omuzlarına koyarak, "Dancer'ın arkasındayım," dedi.

Sarie ve Flinn, gözlerinin kanıtını kabul etmek istemezmiş gibi ikisine baktılar. "Dışarı çıkarken bakır kafa?" Sarie sonunda söyledi.

"Bununla ilgili bir sorunun mu var?" Cat gözlerini kısarak söyledi. Başlarını salladılar.

Dancer işini bir kenara bıraktı ve gözlerini ovuşturdu. "Gördüğüm kadarıyla, tüm bunları ne kadar çabuk halledersek, şehri o kadar çabuk terk edebilirim."

Kedi kaşlarını çattı. "Sadece zaman ver. Alıştığında hoşuna gidecek. o."

Cat ve Dancer'ın birlikteliği bir balığın bir kuşla birlikte olması gibidir, Han düşündüm. İkisi de diğerinin bölgesinde yaşayamaz.

"Senin için farklı bir işim var, Cat," dedi Han. "Ve bundan hoşlanıp hoşlanmayacağını bilmiyorum."

C H A P T E R T H I R T Y - O N E

GARIP YATAK ARKADAŞLARI

Raisa, her zamanki korumalarıyla birlikte Şifacılar Salonu'ndaki hasta koğuşuna girdiğinde, nöbetçi çırak neredeyse bayılacaktı.

Korku. Sonra dizlerinin üzerine çöktü, alnı neredeyse yere değecekti.

Raisa ayağa kalkmasını işaret etti. "Hastanız Talia Abbott'u nerede bulabilirim?" dedi. "Üç gün önce gelmiş olmalıydı."

Çırak titreyerek koridorun diğer ucunu işaret etti. "Soldaki son yatak," diye ciyakladı. "Pencerenin yanında." Kapıdan dışarı kaçtı.

Nöbetçisini kapıda bırakan Raisa, olgunlaşmış yemek kavanozlarının pis kokusu yüzüne çarparken koğuş boyunca dar palet sıraları arasında yürüdü. Ayakta durabilen hastalar dirseklerini yukarı kaldırmış, bakıyorlardı. Kısık bir mırıltı odanın diğer ucuna kadar ulaştı ve tekrar geri döndü.

Hastalardan bazıları Raisa yanlarından geçerken kollarını ona doğru uzattı. "Kraliçe Raisa!" diye bağırdılar. "Bu Leydi'nin ta kendisi. Briar Gülü! Dokun bize! İyileştir bizi!"

"Ben şifacı değilim," dedi Raisa ellerini iki yanında kavrayarak. "Ama hepinize acil şifalar diliyorum."

Talia'yı en uçta, duvara yaslanmış bir karyolada yatarken buldu, boynu karlı bandajlarla sarılmıştı. Yanındaki örtünün üzerinde bir tebeşir ve tablet duruyordu.

Pearlie yatağın yanındaki sandalyeye oturmuş, başını Talia'ya yüksek sesle okuduğu kitabın üzerine eğmişti. Raisa başını kaldırdığında yaklaştı, sonra ayağa fırladı, yanakları utançtan pembeleşmişti.

"Ekselansları!" Kitabı bir kolunda selam verdi, yumruğunu göğsüne dayadı.

"Otur," dedi Raisa. "Lütfen okumaya devam edin. Sadece Talia'nın nasıl kendi gözlerimle görmek istedim."

Pearlie, az önce boşalttığı sandalyeyi işaret ederek, "Hayır, Majesteleri, lütfen oturun," dedi. "Bir tane daha getireyim." O koşarak uzaklaştı.

Raisa yatağın yanına oturdu. Parmaklarını kendi boğazına dokundurarak, "Sesin nasıl? Herhangi bir gelişme var mı?"

Talia başını salladı ve tabletine bir şeyler karalayarak Raisa'nın görebileceği şekilde havaya kaldırdı. *Dinlendiriyor. Umut ediyordu.*

Raisa'nın kafası sorularla doluydu ama soru sormaktan nefret ediyordu çünkü o zaman Talia cevap vermek zorunda kalacaktı. "Sana bir kitap getirdim," dedi, Talia'ya doğru uzattı. "Senin sevdiğin Spinner romanslarından biri. Umarım okumamışsındır."

Talia kapağı taradı, sonra gülümseyerek tekrar başını salladı.

Şimdi Pearlie elinde ikinci bir sandalyeyle geri dönmüştü. Talia'nın diğer tarafı.

Raisa Talia'nın elini tuttu. "Bu kadar çok yazmak zorunda kalmaman için Pearlie'ye birkaç soru sormamın sakıncası var mı?"

Talia tableti yatağın üzerine koydu ve başını salladı.

"Şifacılar Talia'nın yaraları hakkında ne diyor?" Raisa sordu.

"Suikastçı Talia'nın ses kutusunu ezmiş ve ses tellerini zedelemiş," dedi Pearlie, müzikal Arden aksanıyla konuşarak. "Lord Vega'nın çırağı onu ilk gün tedavi etti. En azından yara kapandı. Şişlik indi, böylece nefes alabiliyor. daha iyi ve daha az acı veriyor." Doğrulamak için Talia'ya baktı ve Talia başıyla onayladı. "Yemek yemek ve içmek onun için hâlâ zor. Bazen yanlışı yöne kayıyor, öksürüyor ve acıyor."

Pearlie'nin söylediği bir şey Raisa'nın kulağına takıldı. "Onun çırağı mı? Lord Vega onu kendisi tedavi etmedi mi?"

Pearlie başını salladı. "Hayır hanımefendi, Lord Vega sadece soylulara ve Gri Leydi'den gelenlere bakar. Yaz boyunca Oden's Ford'dan gelen rahibeleri var ve onlar diğer herkesle ilgileniyor." Yüzünü Talia'dan çevirerek koluyla gözlerini sildi.

"Vega onu hiç muayene etmedi mi?"

Pearlie tereddüt etti. "Hayır, . Talia'yla ilgilenen Lila Hammond'dı; çok çalışıyor ve iyi niyetli ama daha birinci sınıfta." Talia'nın eline dokundu. "Hiçbir zaman Daha fazla yemezsen daha iyi olur."

Koridordaki ayak sesleri Raisa'nın dikkatini çekti. Şifa salonlarından sorumlu büyücü Harriman Vega, beyaz bir dümeni olan bir gemi gibi arkasında çırakları sürükleyerek içeri girdi.

"Ekselansları! Keşke geleceğinizi bana haber verseydiniz," dedi. "Eğer haber vermiş olsaydınız, odanızda size eşlik etmekten mutluluk duyardım-"

Raisa, "Niyetim bu ziyaretin gayri resmi olmasıydı," dedi, Artık hiçbir şey gayri resmi değil. "Benim tedaviye ihtiyacım yok ama burada ihtiyacı olan biri var." Talia'ya doğru başını salladı.

Vega'nın ilgisiz bakışları Talia'nın üzerinde gezindi. "Kızın size ne söylediğini bilmiyorum ama tedavi edildi, Majesteleri," dedi. "Geldiğinde değerlendirilmiş olmalıydı." Talia'nın boynundaki keten sargıları işaret etti. "Onun yara sarıldı. Belli ki."

"Ama yapılması gereken daha çok şey var," dedi Raisa. "Sesi henüz düzelmedi ve yutkunmakta güçlük çekiyor. Böyle bir durumda siz olsanız takip etmez miydiniz?"

Vega elini umursamaz bir tavırla salladı. "Eğer konu benim dikkatimi çekmiş olsaydı, belki. Ama yüzlerce hastamız var. Biz bazen bu yaralanmaların kalıcı sakatlıklarla sonuçlandığını kabul etmelidir."

Raisa sandalyesinin kollarını kavradı ve ilk ısırtığı geri çekti. aklıma gelen cevap. "Bazen bunu kabul etmeliyiz, ama ancak her yol araştırıldıktan sonra. Bu asker yaralandı.

benimle bir suikastçı arasında durduğunda. O daha iyisini hak ediyor." Koğuşun diğer sakinlerine eliyle işaret etti. "Bu hastaların kaçı daha yoğun bir tedaviyle iyileşebilir?"

Lord Vega ellerini havaya kaldırdı. "Bilmiyorum Majesteleri, ama bildiğiniz gibi sınırlı kaynaklarımız var ve-"

"Bunu anlıyorum Lord Vega," dedi Raisa, ayağa kalkıp elini onun koluna koydu. "Ama ben bunu değiştirmek istiyorum. Sizden Er Abbott'un tedavisi ve iyileşmesi için kişisel sorumluluk almanızı istiyorum.

Onun sağlığı benim için önceliklidir. Daha da önemlisi, sizden daha ciddi yaraları olanlar için bir takip sistemi kurmanızı istiyorum." Vega'nın dehşete düşmüş ifadesini görünce ekledi: "Hepsini bizzat iyileştirmeniz gerektiğini kastetmiyorum - bunun fiziksel olarak imkânsız olduğunun farkındayım - ancak kapsamlı bilgi ve deneyiminizi onların bakımını yönlendirmek için kullanmalısınız."

Lord Vega başını eğdi. "Nasıl isterseniz, Majesteleri," dedi tavus kuşu gibi şişinerek.

"Eğer yüksek büyü kaynaklarımız sınırlıysa, o zaman belki de Bazı klan şifacılarını şifa salonlarındaki hizmete entegre etmeliyiz," dedi Raisa, beklediği tepki için kendini hazırlayarak.

"*Copperheads?*" Lord Vega'nın gözleri kısıldı. "Taşra büyücülüğüne başvuracak kadar çaresiz olduğumuzu sanmıyorum, Majesteleri. Size söyleyeyim, Vadi'deki hiçbir büyücü zehirlenme korkusuyla bakır kafalı bir şifacıya gitmeye ya da iksirlerinden birini içmeye cesaret edemez."

"Öyle olabilir, en azından ilk başta," dedi Raisa. "Ama Vadi'de klan ilaçları üzerine yemin eden pek çok kişi var. Soylular arasında da onların şifalı otlarından ve lapalarından yararlananlar olduğunu biliyorum. Ben de Klan ilaçlarıyla kişisel deneyimim var ve işe yaradıklarını biliyorum."

Vega'nın ifadesine bakılırsa Raisa ruhları çalmak için kanla kurban etme yöntemini kullandıklarını ima edebilirdi. Klanların sık sık suçlandığı bir şey.

İç çekti. Her seferinde bir adım, diye düşündü.

"Bu konudaki görüşmelerimize devam edeceğiz," dedi. "Bu arada, mevcut sistemimizi güçlendirerek işe başlayalım. Bu bir

soylulara mükemmel bakım sunmak için bir şey. Ancak her vatandaşın birinci sınıf tedavi gördüğü bir şifa hizmeti hayal edin. Sizin

Ünün Yedi Diyar'a yayılacak. Akademideki öğrenciler yanınızda çıraklık yapmak için can atacak. Öğretim üyeleri yöntemlerinizi gözlemlemek için buraya gelecek."

"Bu da bir olasılık, sanırım," dedi Vega, büyücü cüppesini düzeltirken ve cüppesindeki hayali tozları temizlerken. "Yine de, dürüst olmak gerekirse, güvenliğini sağlamakta hiç zorluk çekmedik-"

Raisa, büyücünün yüzüne bakarak, "Bu ek destek, uzmanlığınıza yararlanmamızı kolaylaştıracak," dedi. "Ayrıca size yardımcı olmaları için daha fazla tam eğitilmiş şifacı da işe alacağız. Bu şifa hizmeti, Işık Şehrindeki herkesin refahı için kritik öneme sahiptir. Çok uzun süredir ihmal edilmiştir."

Vega başını sallayarak, "Evet, Majesteleri," dedi, yumuşamış görünüyordu. "Daha fazla katılamazdım."

"Teşekkür Lord Vega," dedi Raisa. "Ben olmaya hazırım göz kamaştırdı." Kadın gülümsedi ve şifacı da onun onayıyla gururlandı.

Raisa sanki yeni aklına gelmiş gibi, "Bir şey daha var," dedi. "Çavuş Greenholt görevde olmadığı zamanlarda Er Abbott ile sınırsız ziyaret ayrıcalığına sahip olacak."

Vega, "Bunu ayarlayacağım," dedi. Talia'ya baktı, sanki onu ilk kez görüyordu. "Hammond ve ben, o yemekten döndüğünde sizi yeniden değerlendirmek için geri geleceğiz."

Şifacı uzaklaşırken Talia ve Pearlie gözlerini kocaman açmış Raisa'ya bakıyorlardı.

"Tek bir şey söyleyeceğim," dedi Pearlie, "zehri nasıl şekerlendireceğini çok iyi biliyorsun."

Raisa yüzünü buruşturarak, "Bu iş çoğu zaman bundan ibaret," dedi. Ayağa kalktı. "Pearlie, Talia'nın durumu hakkında beni bilgilendirmeye devam et. Birkaç gün içinde ziyarete geleceğim."

Bu kraliyette iyi işleyen bir şey var mı? Raisa şifa salonlarından çıkarken düşündü. İlgiye ihtiyacı olmayan bir şey var mı? Gün içinde yeterli saat yok.

Raisa bahçelerden geçerek saraya doğru yürüyordu,
Her zamanki muhafızlarının izinden giderken, yolun yanındaki
gölgelerden biri ıktı. Raisa kılıç seslerini duyarak bir adım geri çekildi.
Etrafında özgürce fısıldayarak.

Micah Bayar'dı.

"Micah. Beni aşırtmak iyi bir fikir değil," dedi Raisa. Hançerini
parmakladı ve refleks olarak Gri Kurt yüzüğünün parmağındaki yerinde
olduğundan emin olmak için aşığıya baktı. "Ne istiyorsun?"

"Seninle konuşımak istiyorum Raisa, hepsi bu," dedi Micah,
Boş olduklarını göstermek için ellerini iki yana açtı. Gözlerini,
silahlarını kuşanmış olan refakatlerinin üzerinde gezdirdi. "İçinde
Özel."

"Bu mümkün olmayacak," dedi Raisa. "Anladığınızdan eminim."

"Lütfen beni dinleyin," dedi, "ve söylediklerimi dikkate alın
dikkatlice." Daha yüksek bir sesle, "Şimdi tılsımımı çıkaracağım, lütfen
beni ezip geçmeyin," dedi. Yavaşça, gözleri Gri Kurtlar'da, tılsımını
başının üzerine kaldırdı ve bir masanın üzerine koydu.
bahçedeki taş bank. Sonra bankın diğer ucuna oturdu.
ve elini yanındaki taşın üzerine koydu. "Otur benimle.
Lütfen. Muhafızların görüş alanında kalabilir, ama duyulmayacağımız
kadar uzakta. Eğer bir şey yapmaya kalkarsam, yanıma gelip kafamı
koparabilirler."

Raisa dudağını ısırarak tereddüt etti. "zerinde başıka bir tılsım
saklamadığını nereden bileceğim?" dedi.

Micah belli belirsiz gülümsedi. "Merhamet edin, Majesteleri," dedi.
"Soyunabilirim ama soğuk bir akşam. Ayrıca, yapabileceğim her türlü
karşı bağışıklığınız var gibi görünüyor." Bir kaşını kaldırdı.

Raisa ona söylemek istediği her şeyi muhafızının duyabileceğini
söylemeyi düşündü. Yine de Micah'nın söyleyeceklerini duymak
istediğini fark etti; korumasının önünde söylemeyeceği bir şeyi. O
yararlı bir şeyler öğreneceğini hissetti.

Raisa, Amon ve Han'ın bu fikir hakkında ne düşüneceğini merak
ediyordu.

Sonra bu düşünceyi daha fazla sürdürmek istemediğine karar verdi.

"," dedi. Muhafızına dönerek, "Burada kal ve tetikte ol," dedi.

Raisa yürüdü ve aralarında biraz mesafe bırakarak Micah'nın yanındaki banka oturdu. "Ne oldu?"

Micah uzun bir süre onu inceledi. "Silahsızım, Majesteleri. Her zamanki silahlarımdan tamamen yoksunum."

Raisa, "Asla silahsız değilsiniz," dedi.

Başını muhafızlara doğru eğdi. "Demek istediğim, bu kadar çok gözün altında güzel kızlarla tanışmaya alışık değilim."

Raisa yarı ayağa kalktı. "Bunun böyle olduğunu mu düşünüyorsun? Eğer öyleyse, o zaman-"

"Lütfen. Oturun." Micah ona el sallayarak geri . "Özür dilerim. Artık sana ne söyleyeceğimi bilemiyorum."

"Bana gerçeği söyleyerek başlayabilirsin." Raisa ceketini omuzlarına daha sıkı sardı. "Ben . Ben artık dalkavukluğa cevap verir."

"Ben doğruyu söyledim," dedi. "Ama sanırım siz farklı bir tür arıyorsunuz." Ellerine baktı. "Yeniden başlamak istiyorum," dedi. "Sana kur yapmak için izin istiyorum."

Raisa sözsüz bir şekilde ona baktı. Bu onun söylemesini beklediği son şeydi. "Tüm bu olanlardan sonra Şimdi de seni bir talip olarak kabul etmemi mi bekliyorsun?" dedi sonunda.

"Kendimi sana dayatmaktan yoruldum," diye devam etti. "Buna alışık değilim ve bu çok aşağılayıcı."

"Sarayda bir sürü kız var. Neden kendini benim üzerime atma ihtiyacı hissediyorsun?" Raisa sordu. "Babanın baskısı mısın?"

Micah uzun bir süre ona baktı, sonra omuz silkti. "Evet," dedi. "Eğer gerçeği öğrenmek istiyorsan. Ama burada olma nedenim bu değil. Kendim için buradayım."

Raisa'nın pantolonunda, kalçasının iç kısmında bir kir lekesi vardı. Başparmağını yaladı ve ovaladı, sonra yukarı baktı

Micah'gözlerini üzerinde buldu. Dizlerini birleştirdi ve ellerini kucağına bıraktı.

"Bana kur yaparak ne elde etmeyi umuyorsun?" Raisa sordu.

Micah kara kaşlarını kaldırdı. "Kur yapmanın olağan amacı nedir, Raisa?"

Raisa sinirli bir şekilde, "Senin de çok iyi bildiğin gibi pek çok olasılık var," dedi. "Bizim durumumuzda evlenemeyiz ve bu yüzden-"

"Bu konuda açık fikirli olmanızı rica ediyorum," dedi Micah. "Artık kraliçe sensin ya da yakında . Bin yıldır geçmiş tarafından hapsedilmiş durumdayız. Geçmiş değiştirecek güce sahipsiniz. değişir. Gelecek sizin ellerinizde, yeter ki onu yakalayın."

Raisa başını öne eğdi. "Yani, beni evliliğe zorlamakta başarısız olduktan sonra, bu sefer ikna yoluyla beni almayı mı umuyorsun?"

Önce bunu denemiş olsaydım, başarılı olabileceğimi düşünmek hoşuma gidiyor," dedi.

"İkna etmen gereken tek kişi ben değilim," dedi Raisa. "Babamı ikna edebileceğini düşünüyor musun? Ya da Elena Demonai?" O gözlerini devirdi ve o röportajı hayal etti.

"Kazanmam gereken ilk kişi sensin," dedi Micah. "Sen evet dediğinde onlar için endişeleneceğim."

Raisa, "Artık onlar için endişelenmek zorundayım," diye tersledi.

"Endişelenmen gereken tek insanlar onlar değil." Micah gözlerini kapadı, derin bir nefes aldı. "İçinde bulunduğun tehlikenin farkında değil misin?" dedi, gözleri hâlâ kapalıydı.

"Olmayabilir. Bana söylemek istediğin bir şey var mı?" Raisa elini onun koluna koyarak konuştu. "Annemi kim öldürdü, Micah? Kim beni öldürmeye çalışıyor?"

Micah yakınına eğildi, kulağına konuştu, böylece nefesi saçlarını karıştırdı ve yanağını ısıttı. "Onu kimin öldürdüğünü bilmiyorum. Kraliçe," dedi. "Ve sizi kimin öldürmeye çalıştığından emin , bunu kendim hallederdim."

Her rağmen Raisa ona inandı.

"Peki o zaman." Raisa ondan uzaklaştı. "Cevapları aldığıında geri gel."

Micah tıslayarak sinirli bir nefes verdi. "Beni yanına yaklaştırmazsan seni koruyamam."

"Geçmişine bakarsak, neden senin yanında kendimi daha güvende hissedeyim ki?" Raisa mırıldandı.

"Sadece diyorum ki, eğer biraz daha az Açık sözlü. Bazı şeyleri biraz daha kabullenmiş görünseydin. Beni kabul etme ihtimalin varmış gibi görünseydi. Yeteneklilere bir kemik atsaydın."

"Ne gibi?" Raisa sordu. "Seni kral ilan etmek gibi mi?"

Micah ellerini kaldırdı, avuç içleri dışarıdaydı. "Bir sokak hırsızına isim verme işini Büyücü Konseyi'ne götürün. Konsey çok öfkeli. Bunu bir saygı eksikliği olarak görüyorlar. Onlarla bilerek oynadığınızı düşünüyorlar."

"Bütün bunlar bununla mı ilgili?" Raisa gözlerini kıstı. "Bayars onun yerine Fiona'yı atamamı mı istedi?"

"Fiona'nın da hataları var ama Alister'dan çok daha iyi bir seçim olacaktır," dedi Micah. "Güven bana, o senin çıkarlarını gözetirken rahat edemezsin. O bu işte kendi çıkarı için var." Durakladı.

"Siz ve o hırsız hakkında ortalıkta her türlü kirli söylentinin dolaştığını biliyor olmalısınız. En son duyduğum şey, onu asilzade ilan ettiğin ve Firehole Nehri'nde ona bir holding verdiğini."

Raisa'nın yanakları yandı. "Sen ne düşünüyorsun, Micah? Söylentileri dinliyor musun?"

Micah elinin bir hareketiyle bu olasılığı reddetti. "Bundan daha iyisini biliyorum. Bir sokak serserisine ilgi duyacağını düşünemiyorum. Ama bunların hiçbiri yardımcı olmuyor. O bir büyücü. Eğer bakır kafalılar Alister'la yattığına inanırlarsa, kendini bir vadide bir Demonai oku gözüne saplandı. Eğer bir büyücüye bağlanacaksan, en azından büyücünün desteğini alabilecek biri olsun. Konsey. Alister'ın kimseden desteği yok." Durakladı, ona baktı

sanki soruyu sormayı tartışıyormuş gibi. "O neden burada, Raisa? Onda ne buluyorsun? Neden onun sana erişimi var da benim yok?"

Micah Raisa'nın eline uzandı, sonra dokunuşunun hoş karşılanamayabileceğini hatırlamış elini geri çekti. Elini esnetti, parmak uçlarını avucuna sürterek gerginliği serbest bıraktı.

"Babamı öldürmeye çalıştığı için onu affettiniz," diye etti Micah. "Şu anda şehirde büyücüleri kimin öldürdüğünü kendine hiç sordun mu? Cinayetlerin onun Fells'e döndüğü sıralarda başladığını hatırlatmama gerek var mı? Ve cesetlerin onun eski mahallesinde bırakıldığını?"

Raisa'nın midesi tatsız bir şekilde bulandı. "Fırlatıp atmak kolay suçlamalar," dedi. "Haftalardır duyduğum tek şey bu. Demonai'lere ailenizi suçladıklarında ne söylediyimi size anlatacağım. annemi öldürmek. Bana kanıt getirin, ben de harekete geçeyim."

"Onu izliyoruz," dedi Micah. "Er ya da geç bir hata yapacak."

Uzun bir süre taş gibi bir sessizlik içinde oturdular.

Han haklıydı, diye düşündü Raisa. Eğer insanlar aramızda ciddi bir şey olduğuna inanırlarsa, bu onun ve belki de benim ölümüm olur.

Benden nefret ettiğini düşünmelerini, demişti. Bunu başarabileceğinden emin değildi. Ama belki biraz şüphe uyandırabilirdi.

"Bak," dedi. "Eğer bana izin verirsen Alister sorun olmaz. Bunu kendi halledeceğim. Birbiriyle yarışan bir sürü ilgi alanıyla hokkabazlık yapıyorum.

Şu anda. Onu konseye almak daha büyük bir pazarlığın parçasıydı - kötülüklerin en küçüğü. Bir parça huzur için ödemem gereken bedel buydu."

"Biliyordum!" Micah yumruğunu avucuna vurarak, "Biliyordum!" dedi. "Onu kim destekliyor? Kimin için çalışıyor? Abelard mı?"

Raisa başını salladı. "Bu konuyu daha fazla tartışmayacağım. Zaten çok şey söyledim. Şimdi, eğer başka bir şey yoksa... ?" Ayağa kalkacakmış gibi yaptı.

Micah onu durdurmak için elini kaldırdı. "Konseye Fiona'yı atamış dilediyimi zaten itiraf etmiştim," dedi. "Ama bu

tüm bunlar bununla ilgili *değil*. Bunu bu yüzden yapmıyoruz. konuşma. Sadece sana yardımcı olacak tavsiyeler vermeye çalışıyorum. Sana bir şey olmasını istemiyorum. Bunun benim başıma gelmesini istemiyorum.

Vicdan." Yüzü parşömen gibi solgundu, siyah gözleri parlak ve obsidyen gibi sertti.

Raisa öne doğru eğildi. "Micah, eğer Gri Kurt soyuna yönelik bir tehdit olduğunu biliyorsan, bunu bana söylemek senin görevin. Ya da bunu önlemek. Ya da Kraliçe'nin Muhafızları'na getirmek."

Micah salladı, bir iç çekti ve dudakları gergin, yüzü sert ve kasvetli bir şekilde ayağa kalktı. "Gerçekten , değil mi?" dedi.

alçak, acı bir sesle. "Yapmaya çalıştığım şey tam olarak bu - seni hayatta tutmak. Senin için her şeyi riske attım. Ailemi ve geleceğimi. Her şeyi

Yapmanız gereken esneklik göstermek. Ama hayır. Kendini öldürteceksin ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok."

Raisa titredi, ceketini artık onu sıcak tutmaya yetmiyordu. Lord Bayar'ın suikastçıları Oden's Ford'a geldiğinden beri hayatına yönelik dört ya da beş girişim mi olmuştu? Birinin başarılı olması ne kadar sürer?

Micah'nın ötesinde, gölgeli bahçede, gri şekiller dönüp duruyor, gözleri meşale ışığını yakalıyor ve onu geri yansıtıyordu. Tapınak mumları.

Bir dönüm noktası. Kritik bir seçim. Ama doğru olan hangisi?

Micah babasının emriyle burada olabilir. Onu kararından dönmeye ve Fiona'yı evlatlık vermeye ikna etmeye gelmiş olabilir.

Konsey. Belki de onu korkutarak

Büyücü Konseyi. Onu bir talip olarak kabul etmesi için kandırmayı umabilir.

Tüm bunlar doğru olabilirdi ama Micah onun hayatını birden fazla kez kurtarmıştı. Nedeni ne olursa olsun, onu hayatta tutmaya ilgi duyuyor gibiydi.

Sabırsız davranmış ve Kraliçe'nin

Konsey. Lord Bayar'ı kızdırmak iyi hissettirebilirdi ama bunun bedelini ağır ödeyebilirdi. Daha fazla düşman edinmeden önce konumunu sağlamlaştırması gerekiyordu.

Oyunu oynamanın maliyetini düşündü. Büyücü Konseyi'nde Fiona'yı Han Alister ile değiştirmeyecekti. Konseyde üç Bayar istemiyordu ve Han'a söz vermişti.

Micah, "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim, Majesteleri," dedi, zihinsel tartışmasını yarıda keserek. "İyi akşamlar." Gitmek için döndü.

Raisa ayağa kalkarak, "Bekle," dedi.

Yarım döndü ve beklemeye başladı.

Yapabileceği tek bir şey vardı; soğukkanlı bir kalp ve berrak bir kafa gerektiren bir durumda hesaplanmış bir karar. Ona karşı yapılacak herhangi bir hareketi, kendi savunmasını oluşturmaya yetecek kadar uzun süre durdurabilecek bir şey.

"Beni ikna ettin Micah," dedi Raisa. "Eğer güvenliğim konusunda gerçekten endişeleniyorsan, aileme benimle flört etmene izin söyleyebilirsin. Senin tekliflerine ihtiyatlı bir şekilde açık olduğumu. Bu hikayeyle kamuoyu önünde çelişmemek için elimden geleni yapacağım. Ama bu konuda hiçbir söz vermiyorum. bunun ötesinde."

Başını eğdi, yüzü ifadesizdi.

"Bunu Ruh klanlarının önünde kanlı bir bayrak gibi sallayamayız. Geçmişinizi göz önünde bulundurduğumuzda, sizinle yalnız kalma riskini neden göze alamayacağımı anladığınızdan eminim."

"Bu şartları kabul ediyorum," dedi Micah. "Ama seni uyarıyorum, fikrini değiştirmek için elimden geleni yapacağım."

"*Seni* uyarıyorum, er ya da geç ben ve baban arasında bir seçim yapmak zorunda kalacaksın. Ne olursa olsun kalsın, nihai sadakatinin nerede yattığına karar vermen gerekecek."

"Ben çoktan kararımı verdim, Majesteleri." Micah başıyla selam verdi, sonra dönüp uzaklaştı ve gölgelerin arasında kayboldu.

Raisa ayağa kalktı, arkasından baktı ve doğru hamleyi yapıp yapmadığını merak etti. Lord Bayar'ı doğru hamleyi yaptığına ikna edebilecek miydi?

Micah'ı bir talip olarak kabul edip bunu klanlardan gizlemek ve yine de onu uzak tutmak mı?

Onu uzakta tutabilecek kadar güçlü olabilecek miydi?

Saraya döndüğünde Raisa, Han Alister'ı odasının kapısında beklerken ve orada görevli mavikuşlarla sohbet ederken buldu. Kedi Tyburn onunlaydı ama Raisa geldiğinde başını geriye atıp gırtlaktan gelen kahkahasını atmasaydı Raisa onu .

Cat bir elbise giymişti - Raisa onu hiç görmüş müydü? - koyu tenini ortaya çıkaran koyu kayısı renginde, kabarık bir elbise. Bilezikler Her iki bileğini de süslüyordu ve saçları geriye doğru toplanmıştı. Dudakları siyah ahududu gibi koyu renkte pürüzlüydü.

Raisa ve beraberindekiler kapının önünde durdular.

Han eğildi ve Cat reverans yapmayı başardı. "Ekselansları," dedi Han. "Leydi Tyburn ve ben birkaç dakikanızı ayırabileceğinizi umuyoruz." Başını kapıya doğru eğdi. "Özel olarak mı?"

"Leydi Tyburn?" Raisa gözlerini şüpheyle kısarak baktı. "Şey, birkaç dakika sanırım," dedi. "Akşam yemeğinden önce biraz okuma yapmam gerekiyordu."

Onu özel odasına kadar takip ettiler ve Mick kapıyı arkalarından kapatana kadar beklediler.

Magret, Raisa'nın yatak odasından çıktı. "Majesteleri, daha erken dönmenizi bekliyordum. Yıkanmak isteyip istemediğinizi merak ediyordum.

önce..." Han ve Cat'le göz göze geldiğinde sesi kesildi. Dudakları sert bir çizgi halinde gerildi.

Raisa, "Yemekten sonra yıkanacağım, teşekkür ," dedi. zarfları kapının içindeki tepsiye bıraktı. "O zamana kadar rahatınıza bakabilirsiniz."

"Kalmamın bir sakıncası yok leydim," dedi Magret, elini kaldırarak. Kaşlarını abartılı bir şekilde çattı. "Bir şeye ihtiyacınız olabilir ya da belki *konuklarınızın* biraz içeceğe ihtiyacı olabilir."

"O kadar uzun kalmayacaklar," dedi Raisa. "Eğlenmeye ihtiyaçları olmayacak."

Magret kollarını kavuşturdu. "Belki burası benim yerim değil ama burada tek başıma olmak güvenli değil-"

"*Gidebilirsin* Magret," dedi Raisa kararlı bir şekilde. "Geç saatteki toplantımdan sonra görüşürüz."

Magret, kulağa gelen bir şeyler mırıldanarak dışarı çıktı, "Uğursuzlar ve hırsızlar. Ayaklarının altında bir kraliyet var ve o uğursuzlar ve hırsızlarla arkadaşlık ediyor."

En azından kapıyı arkasından çarpmayacak kadar iyi yetiştirilmişti. Raisa, Micah Bayar'ın bir konuda haklı olduğunu düşündü.
Han Alister'ın kimseden desteği yok.

"Hah!" Cat, Magret'in ardından baktı. "Çoğu insan beni tanıyana kadar benden nefret etmez."

"Bu Velvet'in teyzesi, Maiden Magret Gray," dedi Han. "Ona olanlar için beni suçluyor."

"O yaşlı fustiluggs Kadife'nin teyzesi mi?" Kedi gözlerini devirdi.

Raisa aniden bitkin düşmüş ve kendini kuşatılmış hissederek bir sandalyeye çöktü. "*Konuşmak istediğiniz şey neydi?*"

"Cat iş başvurusunda bulunmak istiyor," dedi Han ve Cat'i öne doğru itti. "Sen istemiyor musun?"

"İş mi? Ne tür bir iş?" Raisa Kedi'den Han'a baktı.

Cat tekrar reverans yaptı, gözleri kısılmıştı. "Lütfen hanımefendi," dedi, "oda hizmetçiniz olarak işe alınmak istiyorum."

"Sen mi? Oda hizmetçisi mi?" Raisa hayretle sordu. "Ah- sen- sen kalifiye misin?"

Cat, "Hanımefendi, Oden's Ford'daki Tapınak Okulu'nda bir yıl geçirdim," dedi. "Ondan önce de ara sıra Southbridge Tapınak Okulu'ndaydım. Konuşmacı Jemson, bir referans verecektir. Kendisi Oden's Ford'a gitmemi istedi, böylece bir bayan hizmetçi olarak işe başlayabilirim. Ford'dan referans alabilirim ama bu biraz zaman alabilir."

"Şey. Um. Bu etkileyici," dedi Raisa. "Ama genelde işe alımları ben yapmam-"

"Eğer müzikten hoşlanıyorsan, ben basilka çalışıyorum," diye devam etti Cat. "Ayrıca klavsen, mandolin, lavta ve flüt. Ve ben şarkı da söyleyebilir."

"Cat, kesinlikle yetenekli birine benziyorsun-"

"Catarina," dedi Cat. "Bu bana verilen isim. İşime daha çok uyuyor."

"-ama bu tür pozisyonlar için ciddi bir rekabet var," diye etti Raisa. "Hizmetçilerim bana genellikle bir hanımefendinin hizmetçisi olarak deneyim kazanmış olarak gelirler. Bunun yerine neden sizi işe alayım?"

"Şey. O konuda eğitime ihtiyacım olacağını biliyorum," dedi Cat. "Muhtemelen Ragmarket'ten hizmetçi tutmadığınızı biliyorum. Doğrudan değil, Her neyse."

Han, Cat'e kaşlarını kaldırarak, "Ama Leydi Tyburn'ün başka yetenekleri de var," diye sordu.

Raisa Han'a, "Sen sessiz ol," dedi. Cat'e baktı. "Bu kimin fikriydi?" diye sordu. "Senin mi onun mu?"

"Şey, Cuffs, benden başvurmamı istedi," dedi Cat. "Ben de düşündüm, Mantıklı. Peşinizden gelen bir büyücü bile olsa, bıçaklar uğursuzluktan daha hızlıdır."

"Ne?" Raisa'nın başı ağrımaya başlamıştı.

Cat, "Gördünüz mü, Shiv Connor öldüğüne göre şehirdeki en iyi bıçak dövüşçüsü benim," dedi. Her iki elinde de uzun, kötü bıçaklar belirdi. eller. "Herkese sorabilirsin."

"Catarina'nın hem oda hizmetçisi hem de koruma olabileceğini düşündük," dedi Han. "Bir fiyatına iki tane."

"Bir bedeninin kaç korumaya ihtiyacı vardır?" Raisa şakaklarını ovuşturarak konuştu. "Birbirlerine çarpan korumalarım var."

Han, "Odanızın içinde birine ihtiyacımız var," dedi. "Talía ve Trey'in başına gelenlerden sonra, kapınızın önünde bir muhafız yeterli değil. Her zaman başınızda olamam. Ve şimdiye kadar, hayatınıza yönelik tüm girişimler geleneksel yöntemlerle yapıldı. Bıçaklar ve kılıçlar ve boğucu kordonlar."

Raisa, Han'ı susturmak için elini sallayarak, "Catarina'yı dinlemek istiyorum," dedi. "Seni neden işe almalıyım?"

"Pekala." Cat başının arkasındaki kıvrımı dürttü ve bir bukleyi içeri soktu. "Koruma olarak mavi ceketlileriniz var, biliyorum. Ve

Kelepçeler. Ama bence kolunda başka bir bıçağa ihtiyacın var. Şehrin her yerinde bağlantıları olan biri. Kimin cesurları işe aldığını ve kimin susturulması gerektiğini bilen, kulakları yere basan biri. Sokaklarda göze batmayacak biri." Cat başını eğdi. "Ama bu kişi saraya da girip çıkabilmeli. Ve her tür insanla konuşabilmeli. Ve belki de insanların bilmesini istemediğiniz şeyleri sessiz sedasız yapabilmeli."

Raisa kaşlarını çattı. "Ne gibi?"

Cat süslü terliğinin burnunu halıya gömdü. "En çok işe yaradığı yerde casusluk ve hırsızlık, gerekirse ikinci katta çalışma, doğru zamanda doğru cebe bir rüşvet ya da doğru kulağa bir söz sokma." Raisa'nın gözlerinin içine baktı. "Muhtemelen işleri gizli kapaklı yapma fikrinden hoşlanmıyorsun," dedi. "Ama şu anda yürüdüğünüz alan bu. Her şeyi yapabilecek düşmanların var. kazanmak için. Kendinize silahlarınız olmalı."

Raisa parmaklarını saçlarında gezdirdi. "aksine, kazanmak için ne gerekiyorsa yapmayacağım. Bir suikastçı ya da haydut kiralamayı düşünmüyorum."

"Ben daha çok casus şefi gibi düşünüyorum," dedi Cat.

Han, "Cat, Ragmarket ve Southbridge'deki herkesi kraliçenin cenazesine gelmeleri için ayağa kaldıran kişiydi," dedi. "Bunu yapmak için iki günü vardı."

"Kaç , Catarina?" Raisa sordu.

Cat başını salladı. "Bilmiyorum. İsim günüm geçti, Yine de," diye ekledi kollarını kavuşturup dirseklerini iki yana açarak. "Bundan eminim."

Han, "Kiminle karşı karşıya olduğunuzu biliyor," dedi. Raisa'nın bununla nereye varmak istediğini anlamıştı. "Ve yaşından daha büyük."

"Beni kabul edersen benim için büyük bir iyilik yapmış olursun," dedi Cat, konuşmasına konsantre olurken kaşlarını birbirine yaklaştırarak. "Kaliteyle daha fazla zaman geçirmek bana iyi gelecektir. Görgü kuralları, politika ve benzeri şeyleri öğrenmeme yardımcı olur."

"Bu rol için imza atmak kendini öldürtmek için iyi bir yol," dedi Raisa, Talia ve Trey'in anısı zihninde tazeyken. "Eğer sokakları terk etmek istiyorsan, sana bir iş ayarlayabilirim. Fells'teki neredeyse tüm soylu ailelerde bir pozisyon. Sen zekisin. Biraz daha cilalanırsan hızla yükselirsin."

Cat inatla, "İstediğim bu değil," dedi.

Han, "Yardım etmek istemesinin kendine göre nedenleri var," dedi. "Eğer hayır dersen, ona yapacak başka işler bulurum. Muhtemelen bundan daha tehlikeli."

Raisa tartıştı. Han neden eski kız arkadaşını odasına yerleştirmeye bu kadar hevesliydi? Çok fazla olasılık vardı. Gerçekten de suikastçıların saldırılarını önlemek için miydi? Yoksa Cat, ikisini -Han ve Raisa'yı- ayrı tutmak için bir bariyer görevi mi görecekti?

Raisa'nın hareketlerini daha iyi takip etmesini sağlarken, ona istediği gibi gelip gitme özgürlüğü tanıyacak mıydı?

Başını eğmiş, cevap bekleyen Han'a baktı, Dalgınca sağ bileğini kelepçenin olduğu yere sürtüyordu. Yüzü ona hiçbir ipucu vermedi.

Nadir yalnızlık anlarında Cat Tyburn'ün omzunun onu izlemesini gerçekten istiyor muydu? Belki de. Hayatta kalmasına yardımcı olacaksa.

"," dedi Raisa. "Bir deneyelim bakalım."

C H A P T E R T H I R T Y - T W O

HATTIN İYİLİĞİ İÇİN

Raisa'nın oda hizmetçisi olarak üç hafta çalıştıktan sonra, Catarina Tyburn hâlâ Raisa'nın süitinde kadife bir çantadaki tavuk kemiği zarları gibi sallanıyordu. Hiç yerinde durmuyordu. tünelden kimsenin çıkmadığından emin olmak için dolaba giriyor, bahçelerde saklanan suikastçıları tespit etmek için pencerelerden dışarı bakıyordu, Hâlâ hayatta ve tetikte olduklarını anlamak için koridordaki muhafızlarla keşfe çıktı. Sürekli hareket halinde olması Raisa'nın dişlerini geriyordu ama Cat'in ne kadar çabaladığını biliyordu ve kendini tutmayı başardı.

Raisa ondan özel bir şey yapmasını istemediği sürece işin hizmetçilik kısmı çoğunlukla ihmal ediliyordu. Cat'in bu işin neleri gerektirdiğine dair hiçbir fikri yoktu. Magret Gray, Cat evde yokken işleri hallediyor ve acemi hizmetçinin eksikliklerini gösterme fırsatını asla kaçırmıyordu.

Örneğin, bir sabah Cat, Raisa'nın elbisesini çıkardı. Muhafızlar için düzenlenen bir resepsiyonda giymek üzere hazırlamış ve bir sandalyenin üzerine örtmüştü. Magret geldiğinde, onu Raisa'nın elbise formuna yerleştirdi. ve elleri kalçalarında, kendi kendine mırıldanarak etrafında daireler çizdi.

Raisa kitabına konsantre olmaya çalışıyordu ama Magret'in homurtuları, fırçayı eteğine götürdükçe daha da artıyordu.

"Buhar makinesini deneyeceğim ama bu kırıksıklıkları bu geceye kadar giderebilir miyim bilmiyorum. Krallığın kraliçesini bir çekmeceye tıkılmış ya da yerde buruşturulmuş gibi görünen bir şeyle dışarı göndermek utanç verici. Benim zamanımda hizmetkârlar hanımlarının görünüşüyle gurur duyardı." Ve böyle devam eder.

Raisa yerini işaretlemek için parmağını defterine koydu. "Magret? Bana söylemek istediğin bir şey mi var?" dedi.

"Hayır, hanımefendi." Magret kadifeyi fırçalamaya devam etti.
"Boş verin. Bunu çözmek için elimden geleni yapacağım."

"Yeni oda hizmetçim hakkında endişeleriniz mi var?" Raisa ısrar etti.

Magret dönüp Raisa'nın yüzüne baktı, elleri onun ellerinin üzerindeydi.

Müthiş kalçalar. "Majesteleri, ben de herkes gibi onun neden burada olduğunu merak ediyorum. Bazılarımız Ragmarket'ten geldi, evet, ama buraya uzun yoldan geldik, bir gün yükselme umuduyla çalıştık Kraliçe ve ailesine hizmet ediyor. Tüm hizmetkârlar bu konu hakkında konuşuyor ama boğazlarını kesmesinden korktukları için ona bir şey söylemeye korkuyorlar."

"Gerçekten mi?" Raisa aldatıcı bir konuştu. "Ne zamandan beri hizmetkârlarımın görevi benim çalışan seçimlerim üzerinde kafa yormak ve tartışmak oldu?"

Magret burnunu çekti. "Bizim görevimiz elimizden geldiğince size göz kulak olmak hanımefendi. Size iyi hizmet edildiğini görmek istiyoruz. Ve işini düzgün yapmadığında geri kalanımız için daha fazla iş oluyor."

"Tavsiye üzerine geldi," dedi Raisa. "Belki bazı pürüzleri var ama-

"Onu kim tavsiye etti?" Magret patladı. "Yan dairede yaşayan mavi gözlü mı? biri ve güzel giyiniyor ama bu onun kim olduğunu değiştirmiyor. Size nasıl baktığını gördüm, Majesteleri. Sanki o aç ve siz de akşam yemeğiymişsiniz gibi."

Kan yüzüne hücum ederken Raisa'nın yanakları kızardı. Ayağa kalktı, yumruklarını iki yanında sıktı. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," dedi.

"Cuffs Alister hakkında her şeyi biliyorum," diye devam etti Magret. "Ragmarket'teki kızlardan istediğini seçer, herkesin kalbini kırardı. Bayanlar ya da çamaşırcılar, fark etmezdi. Neden, nasıl hikayeler duydum-"

"Magret, Han Alister hayatımı kurtardı," dedi Raisa sert bir sesle, ellerini kulaklarına götürme isteğine direnerek. "Ve bunu yapmak için neredeyse kendi hayatını kaybediyordu. Ona asla ödeyemeyeceğim bir minnet borcum var."

"Bunu sana ödetecek," diyor Magret. "Sözlerime kulak verin. Bu adam altını tartmadan ve hisseleri hesaplamadan asla bir şey yapmaz."

", beni uyardınız," dedi Raisa. "Artık bu konu kapanmıştır. Cat...arina'yı tartışalım. Kesinlikle haklısın. Eğitime ihtiyacı var." Bir kalp atışı kadar durakladı. "Bunu senin yapmanı istiyorum."

"Ben mi?" Magret dehşete düşmüş görünüyordu. "Oh, hayır, Majesteleri, yapamazdım-"

"Seni terfi ettiriyorum. Seni Kraliçe'nin Yatak Odası Hanımı olarak atıyorum," dedi Raisa. "Kişisel hizmetçilerimi denetleyecek ve onlara olabileceklerinin en iyisi olmaları için bilmeleri gerekenleri öğretmekten sorumlu olacaksın."

Magret dudaklarını birbirine bastırdı, böylece aklından geçenler dışarı dökülmeyecekti. Yine de bir tahminde bulunmak zor değildi.

Raisa Magret'in koluna dokundu. "Catarina'nın bir oda hizmetçisi olarak eksikliklerinin farkındayım. Asla mükemmel bir hizmetçi olamayacak.

-Aradığım şey bu değil ama geliştirilebilir. Ben Senden bu konuda bana güvenmeni ve elinden gelenin en iyisini yapmanı istiyorum. Yapacak mısın?"

Magret uzun bir süre Raisa'ya baktıktan sonra başını salladı isteksizce. Başka bir şey söylemek için ağzını açmıştı ki biri kapıya vurdu.

"Affedersiniz, hanımefendi." Magret kapıya doğru gitti.

Bu Amon'du. Raisa, Magret'in geniş sırtının ötesindeki kapı aralığında onun uzun gövdesini görebiliyordu.

Amon onunla görüşmek istemişti. Birkaç kez. Ve Raisa onu ertelemişti. İçgüdüleri ona Amon'la yapacağı resmi bir görüşmenin iyi haberler getirmeyeceğini söylüyordu.

İç odasına kaçıp başının ağrıdığını iddia etme dürtüsüne direndi ama adam onu çoktan görmüştü.

Magret yüzünde bir soruyla Raisa'ya döndü. Raisa yorgunca başını salladı. "İçeri gel Amon," dedi.

Adam içeri girdi ve Raisa onun mavi elbisesini giydiğini, yanında da Leydi kılıcı olduğunu gördü.

Pencereli duvarın yanındaki bir sandalyeyi işaret etti. "Lütfen. Oturun Otur," dedi ve o oturdu. "Bir şey ister misiniz? Biraz elma şarabı? Yiyecek bir şey?"

"Hayır, teşekkür , Majesteleri." Amon başını salladı, sonra Elleri dizlerinin üzerinde, sandalyenin kenarına tüneyerek kendini aşağıya bıraktı. "Uzun süre kalmayacağım."

"Seni için özür dilerim," dedi Raisa elini çırparak. "Çok acımasızdı ve seni resepsiyonda göreceğimi biliyordum. bu gece."

Amon resmi Amon sesiyle, "Anlıyorum, Majesteleri," dedi. "Birbirimizi neredeyse her gün gördüğümüzü biliyorum ama bir randevu ayarlamalısınız. Bunun için." Magret'e baktı, Sonra sağ elindeki kurt yüzüğünün parladığı ellerine baktı.

Raisa'nın ortasında soğuk bir korku yumağı oluştu. Bunun ne hakkında olacağını biliyordu.

"Magret," dedi gözlerini Amon'un yüzünden ayırmadan, "lütfen bizi yalnız bırak."

Magret'in itiraz edebileceğini düşündü ama başını eğdi ve odadan geri çekildi. Magret, Amon Byrne'ü tamamen onayladığını ve ona güvendiğini gizlemiyordu.

"Peki," dedi Raisa, kapı Magret'in arkasından kapandığında, "benimle konuşmak istediğin konu neydi?"

"Bildiğiniz gibi Annamaya Dubai eve döndü," dedi Amon. "Babası Arden sınırında görevli olduğu için geçici olarak Katedral Okulu'nun yatakhaneğinde kalıyor."

"Biliyorum," dedi Raisa. "Onu sarayda gördüm. Yaz için eve gelmesi ne kadar güzel. Yine de okulda kalabileceğini düşünmüştüm."

"Burada, memleketinde bir iş bulmayı umuyor," dedi Amon. Boğazını temizledi. "Biraz para kazanabilirse, bu ona yardımcı olur.

gelecek yıl okulda."

"Ah," dedi Raisa başını sallayarak. "Ne zaman geri dönecek?" Raisa gözlerini kadar Amon'un gri gözleri onunkilere kilitlendi.

"Geri dönmeyecek. Katedral Okulu'na transfer olmaya karar verdi," dedi Amon. "Sadece bir yılı kaldı."

"Öyle mi? Buraya geri dönmesine şaşırdım," dedi Raisa. "Katedral Okulu iyidir ama Oden's Ford'daki Tapınak Okulu Yedi Diyar'ın en iyisidir."

Amon sanki iyi prova edilmiş bir hikâye anlatıyormuş gibi inatla devam etti. "Bildiğiniz gibi okulu aniden bırakmak zorunda kaldım ve yeni sorumluluklarımla birlikte geri dönmeyeceğim. Bu yüzden Annamaya bana daha yakın olmak için eve dönmeye karar verdi."

de biraz yapışkan değil mi? Raisa söylemek istedi. Ama olmadı.

Amon, "Burada, sarayda bir pozisyon için ona referans verebileceğinizi umuyordum," dedi. "Oden's Ford'da üç yıl geçirdi. Temple School'daki hocalarından referans mektupları var ama sizin tavsiyeniz çok anlamlı olacaktır."

"Peki." Raisa elini bir tür tutsak kuş gibi tekrar çırdı. "Tabii ki. Yani, onunla çok fazla zaman geçirmedim ama gördüğüm kadarıyla-

"Birbirinizi daha iyi tanımanızı istiyorum," dedi Amon. alışılmadık bir şekilde araya girdi. "Bence onu tanısan sen de seversin."

Amon, Raisa'nın Annamaya'dan hoşlanmadığı izlenimine nasıl kapılmıştı?

Daha iyi bir insan olmalıyım, dedi Raisa kendi kendine. Daha iyi bir insan olacağım, Yaratıcı'nın izniyle. Bencil olmayan bir insan. Sadece şu anda diğer her şeyle birlikte bunu yapabilir bilmiyorum.

"Çok iyi arkadaş olacağımıza eminim," dedi bir aptal gibi geveleyerek. "Burada sarayda ve... burada Fells'te olacağından beri. Kalıcı olarak, öyle görünüyor."

Amon Raisa'nın ellerini kavrayarak onu şaşırttı. "Rai, Annamaya ve ben bu akşamki resepsiyonda nişanımızı ilan etmek istiyoruz," dedi.

"B-betrothal?" Raisa kekeledi. "Bu gece mi?"

Amon tesadüfen konuya girdiği için aceleyle devam etti. "Hatırlıyor musun, Oden's Ford'da nişanımızı yazın, ben eve döndükten sonra ilan edeceğimizi söylemiştim?"

"Bu kadar çabuk mu? Yani, akademiye bitirene kadar evlenmeyi planlamadığınızı söylemiştiniz ve-"

"Doğru. Ama artık böyle bir şey . Bekle," dedi Amon. Ellerini kavrayışı sıkışmış ve parmaklarına giden kan dolaşımını kesmişti.

"Bu harika bir haber!" demeliydi. *Mükemmel bir çift olacaksınız.* Ama her nasılsa, Amon'la birlikteyken her zamanki rol yapma yeteneği onu terk etmişti.

Onun yerine, "Ne... mutlu... ve şaşırtıcı bir sürpriz! Sırrınızı bana önceden bildirdiğiniz için teşekkür ederim."

Amon onun yüzünü inceledi. "Şey, bu bir sır değildi. Ben de Kraliçe'nin Muhafızlarının Kaptanı olarak evlilik planlarını Kraliçe'ye bildirmekle yükümlüyüm."

"Gerçekten mi?" Raisa söyledi. "Onları benim de onaylamam mı gerekiyor?" Hafifçe söylemeye çalıştı ama sesindeki titreme onu ele verdi.

Han' kaybetmişti, Amon'u kaybetmişti, Micah bir yıldı ve Nightwalker çok yorucuydu. Kendini boş bir dans kartıyla kenarda duran balonun en güzel kızı gibi hissediyordu.

Amon dudağını ısırdı, yüzü bir sefalet maskesine dönüşmüştü. "Evlenmek zorundayım Rai," diye fısıldadı ellerine bakarak. "Ve artık on sekiz yaşıdayım. Sanırım evli olsaydım... daha kolay olabilirdi." Umutla başını kaldırdı. "de öyle değil mi?"

Raisa başını iki yana salladı. "Hiçbir şey bunu kolaylaştırmayacak," dedi. "Evlilik çok ama çok nihai görünüyor. Birlikte olamayacağımızı bilsem de, senden dek vazgeçmek yine de zor."

"Benden vazgeçmiyorsun," dedi Amon. "Ben her zaman burada olacağım, bunu biliyorsun."

Başını salladı, kendini toparladı ve alaycı bir gülümsemeyi başardı. "Bunu biliyorum. Mantıksız davranıyorum. Elbette, makul bir insan olmadığımı en iyi siz biliyorsunuz. Arkadaşım olduğun için sana içimden geçenleri söylüyorum, bencil kalbimle."

Raisa öne doğru eğildi ve onun gri gözlerinin içine baktı. "Ama şunu bil ki Amon Byrne. Evliliğinizde size mümkün olan her türlü iyiliği diliyorum. Hiç kimse mutluluğu senden daha fazla hak etmiyor, bunda ciddiylim."

Ellerini bıraktı ve eteklerini iki yanına tutarak ayağa kalktı. "Uyarı için teşekkür ederim. Yardımcı olacaktır... bu gece."

Amon da ayağa kalktı. "Hoşça kalın, Majesteleri," dedi boğuk bir sesle. "Benimle buluştuğunuz için teşekkür ederim. Görüşmek üzere. Bu gece." Yumruğunu kalbinin üzerine bastırarak onu selamladı, sonra kapıya yöneldi ve gitti.

O gece Raisa *ana*'Marianna ordu ve muhafız subayları için bir resepsiyon . Yeşil, kırışksız bir elbise giymişti. gözlerine uyan bir saten. Tüm subaylarla birlikte dans etti ve Prenses Mellony ile saraydaki hanımlarını da dansa katılmaları için cesaretlendirdi.

Gecenin ortasında, Muhafız Yüzbaşı Amon Byrne, Oden's Ford'daki Tapınak Okulu'nda öğrenci olan ve Fells ordusundaki subaylardan birinin kızı olan Annamaya Dubai ile evliliği için ondan kutsama istedi.

Çift Raisa'nın önünde diz çöktü ve Raisa evliliklerine ve gelecekteki mutluluklarına kadeh kaldırdı. son derece iyi eşleşmişti. Raisa, Annamaya'ellerini tutarak onu ayağa kaldırdı ve parmak uçlarında durarak Kaptan Byrne'ün uzun boylu hanımını yanağından öptü.

"Kaptan Byrne'ü benimle paylaştığınız için teşekkür ederim," dedi gülümseyerek. "Çok iyi arkadaş olacağımızı biliyorum."

Ardından Raisa'nın önderliğinde bir dizi kadeh kaldırma gerçekleşti ve Raisa sonbaharda gerçekleşecek olan düğünlerinde dans edeceğine söz verdi.

Orada bulunan herkes yeni nişanlı çiftin büyüleyici bir çift olduğu konusunda hemfikirdi ve Raisa'yı başarılı bir parti için tebrik etti.

O gece Raisa uzun süre uyanık kaldı, yüksek tavana baktı ve Han Alister'in yan odada nefes alıp verdiğini duyduğunu hayal etti.

C H A P T E R T H I R T Y - T H R E E

DAHA FAZLA TUHAF YATAK ARKADAŞI

Cat'in Raisa'nın oda hizmetçisi olarak yan odada kalması Han'a hem daha fazla hareket özgürlüğü hem de daha az hareket özgürlüğü sağlıyordu. Sürekli odasına kapanmak, kulağını kapıdan ayırmamak ve her an bir şey olacakmış gibi beklemek zorunda hissetmiyordu. kraliçe adayını susturmaya çalışacak başka biri.

Raisa dışarıdayken -sarayda ya da onu güvende tutma sorumluluğunu paylaşacak iki kişi vardı artık. Yüzbaşı Byrne'ü de sayarsak üç.

Ama Raisa'nın odalarına istediği zaman girip çıkamadığını hissediyordu; bu da günaha karşı koyma konusunda iyi bir şeydi.

Prenses varis zaten pek orada değildi. Raisa, taç giyme töreniyle birlikte bitmek bilmeyen bir parti ve resepsiyon kasırgasının içine girdi. yaklaşıyordu. Amon, Han, Cat ve Dancer her sabah toplanıp güvenlik ve bayram kargaşası sırasında onu koruma stratejilerini tartışmaya başladılar.

sarayda. Gri Kurtlar haftanın yedi günü, on iki saatlik vardiyalarda hiç şikâyet etmeden çalıştılar. Arkadaşlarını güvende tutmak için kişisel bir ilgi gösterdiler.

Magret Gray, akın akın gelen taç giyme töreni hediyelerini kaydedip saklayan resmi hediye sorumlusu idi. Han hepsini büyümlü tuzaklar, büyücölük, zehirler veya benzerleri gibi gizli tehlikeler. Bu aynı zamanda ona, bu adamla kimin yakınlaştığını görme şansı da verdi.

Kraliçe. Gerard Montaigne'den kalma şatafatlı bir taç da dahil olmak üzere aşağı diyarlardan pek çok taşınabilir eşya geldi. Han, şimdi Tamron'da kimin başı açık dolaştığını merak etmekten kendini alamıyordu. Belki de önceki sahibi kafasını kestirmişti ve bu yüzden artık taca ihtiyacı yoktu.

Bayarlar daha cömert mücevher ve gümüş hediyeler gönderdiler şamdanlar. Han onları özellikle yakından inceledi ve

Dancer'ın uzmanlığı konusunda da. Büyülenmemiş gibi görünüyordular. Bunun pek bir önemi yoktu çünkü Magret Gray onları müstakbel kraliçeye bile göstermeden kilit altına almıştı. Hediye taşıyan büyücülerle işini şansa bırakmazdı.

Genç kız Han'a hâlâ kötü kötü bakıyor, onunla doğrudan konuşmayı reddediyordu, üstelik Han ona kibar davranmak için elinden geleni yapmasına rağmen.

Han, Raisa'ya da taç giyme töreni için bir şey vermesi gerektiğini düşünmeye başladı. Eşsiz ve bir o kadar da anlamlı olmasını istiyordu. Ama aynı zamanda karşılayabileceği bir şey olması gerekiyordu. Ne de olsa daha yeni bir bina satın almıştı.

Sonunda ilham geldi. Fikrini Dancer'la konuştu ve Dancer hemen işe koyulursa parçayı taç giyme törenine yetiştirebileceğini düşündü. Demonai'de bir gümüşçü vardı. yardımcı olacak bir şey.

Han ve Amon, Cat ve Dancer da tüm partilere ve danslara katıldılar ve bir devir teslim programı hazırladılar.

Kraliçe adayı en az ikisi tarafından sürekli gözetim altında tutuluyor.

Ne yazık ki bu, Han'ın zamanının çoğunu Raisa'nın Reid Nightwalker ve Micah Bayar'la birlikte balo salonlarında ve salonlarda dolaşmasını izleyerek geçirdiği anlamına geliyordu. Han'ı dehşete düşüren Nightwalker'ın kalıcı olarak şehre. Demonai'nin Ruhlar'da uğursuzluk getirenler için devriye gezmesi gerekmiyor muydu?

Bayar-Han bu dansların protokol gereği yapıldığını varsayıyordu ama yine de. Onun kendisine dokunmasına nasıl dayanabilirdi?

Başka talipler de vardı - yerliler ve yabancılar - çoğunlukla bir kraliçeyle evlilik yapmayı uman küçük soylular. Han onları not etti, isimlerini öğrendi ve gelen hediyelerle eşleştirdi. Cat, Raisa'nın taliplerini şehirde gölgelemeleri, nereye ve kime gittiklerini öğrenmeleri için ekibinin üyelerini görevlendirdi. araya geldiler.

Klemath kardeşler bir çift aşırı büyümüş köpek yavrusu gibi hevesli ve ısrarcıydılar ama Han onlar için fazla endişelenmiyordu. Raisa krallığın iyiliği için evlenmeye kararlı görünüyordu ama görevin bile bir sınırı vardı.

Tüm bu gözetim kendisine dans etmek için çok az zaman bıraktı. Bu da sorun değildi. Han'ın gerçekten dans etmek istediği tek kişi, kamuoyu önünde ya da özel olarak ilgi göstermeye cesaret edemediği biriydi.

Binlerce kulağı olan bir kalede özel olan çoğu zaman kamuya açık hale gelir.

Biraz pratik yapmıştı. Han'ın bir dans kartı yoktu (dans eşlerini sıralamak için garip bir mavi kan düzeni), ama olsaydı, her dans için doldurulabilirdi. Hiç dans kartı yok gibiydi.

Onu daha yakından tanımak isteyen soylu kadın kıtlığı.

En ısrarcı olanlardan biri, Raisa'nın kuzeni ve Asiller Konseyi başkanının kızı Melissa Hakkam'dı. Han onunla Raisa'nın akraba olduklarına inanmakta zorlanıyordu. Missy sürekli kıkırdıyordu, sanki kadehlerinin derinliklerinde bir adanmış gibi. Han'a dikenli bir sarmaşık gibi asılıyor ve her zamanki gibi suçu Han'a atıyordu. Babası Lord Hakkam, Missy kollarını boynuna doladığı her seferinde ona hançer gibi bakıyordu.

Herhangi bir teşvikte bulunmuş gibi değildi.

Mystwerk'teki sınıf arkadaşlarının çoğu yaz için evlerine dönmüştü ve birlikte okuduğu kızlar onun nasıl bir dışlanmış olduğunu unutmuş gibiydi. Gerçi muhtemelen bazıları Bayarlar için çalışıyordu ve onu özel bir yere çekip omuzlarına dokunmaya çalışıyorlardı.

Bir gece, kraliçe gözcülüğünü Cat'e devretmiş ve aynı derecede güçlü mavi kan parmakları koluna dolandığında kendine güçlü bir mavi kan yumruğu hazırlıyordu.

Etrafında döndü ve neredeyse yumruğunu Fiona Bayar'ın yüzüne savuracaktı. Parıltılı soluk saçlarını omuzlarına dökmüş, siyah bir elbise giymişti. Alt kısmını doldurmuştu.

Pahalı mücevherlerden oluşan iplerle daldırma yaka.

"Gel benimle dans et, Alister," diye tısladı. "Seninle konuşmak istiyorum."

Oden's Ford'dan beri onunla ilk kez konuşuyordu. Eski kraliçenin cenazesinden beri onu ilk kez görüyordu. Raisa onun yerine kendisini Büyücü Konseyi'ne atadığından beri onu ilk kez görüyordu.

Han yumruğunu yuttu ve ağzını bilerek koluna sildi. Yumruk ortasını hoş bir şekilde parlattı. "Emin misin

Benimle görünmek ister misin?" dedi ve odaya bakıyormuş gibi yaptı.

Lord ve Leydi Bayar, aralarında Gryphon'ların da bulunduğu diğer mavi kan büyücülerıyla birlikte büyük bir masayı paylaşıyordu. Han, eski öğretmeni Adam Gryphon'un diğerleriyle birlikte kendi masasında oturduğunu görünce şaşırdı.

tekerlekli sandalye. Han onu diğer partilerin hiçbirinde görmemişti ve bu partide olmaktan da pek memnun görünmüyordu. Gryphon Han ve Fiona'yı izliyordu, kaşları şaşkın bir ifadeyle çatılmıştı.

Fiona Han'ın kolunu çekiştirerek dikkatini tekrar kendisine çekti. "Boş ver onları. Seni gözetliyorum," dedi. "Güvenini kazanmam gerekiyordu."

"Öyle olması mı gerekiyor?" Bir kaşını kaldırdı. Sanki böyle bir şey olacakmış gibi.

"Geliyor musun?" Fiona başını dans pistine doğru salladı.

Yine ona emirler yağdırıyordu. Bu onun için bir alışkanlıktı.

Han düşündü. Neyin peşinde olduğunu bilmek istiyorum. Onun dirseğinden tuttu ve dansçıların arasına doğru götürdü.

Birkaç dakika boyunca sessizce yerde daire çizdiler.

"Eee?" Han söyledi.

"Dans etmeyi nerede öğrendin?" Fiona sordu. "Beklediğimden daha iyisin."

"Ben her zaman insanların beklediğinden daha iyiyimdir," dedi Han, hâlâ aralarındaki o küçük mesafeyi koruyarak.

"Bunu şimdi anlıyorum," diye fısıldadı Fiona. "Sende... büyük bir potansiyel olduğunu fark etmeye başlıyorum." Durakladı. "Bu Parlak, kendini konseye atarmak," diye devam etti.

"Benim zararına olsa bile. Kraliçeyi bunu yapmaya nasıl ikna ettiniz?"

"Çok ikna edici olabilirim," dedi Han. "Şaşıracaksın." Kenarda, Missy Hakkam'ın bir grup bluebloods ile sohbet ettiğini ama gözünü ondan ayırmadığını gördü. Raisa'nın yanından geçip gittiler. Nightwalker ile dans ediyordu. Araya mesafe koymuyordu.

ikisi . Raisa'nın gözleri kapalıydı, başı Nightwalker'ın omzuna .

Han kendine engel olamadı. Fiona'yı kendine doğru çekti ve parmaklarının arasından biraz sıcaklığın akmasına izin verdi.

Gözlerini kısarak ona gülümsedi, sıcak bir ocağın üzerindeki bir kedi gibi mırıldandı. "Oden'in evindeki teklifim hakkında daha fazla düşündün mü?

Ford?" diye sordu, ellerini boynuna doğru kaydırды ve başını omzuna yasladı.

"Sana tılsımımı verdiğim yer mi?" Han dedi ki. "Ve sen de Fells'in kraliçesi mi olacaksın?"

"Son zamanlarda onu takmadığını fark ettim," dedi Fiona, Yalnız Avcı tılsımının sergilendiğı göğsüne bakarak.

"Takıyorum," dedi Han. "Sadece senin görebileceğın bir yere değil. Etrafta bu kadar Bayar varken, bu bir kaydırakçının yüzüne bir kese altın sallamak gibi olur. Biri benimkini fırlatıp atmayı düşünürse diye

"Yerinizde olsam bunu riske atmazdım."

Güldü. "Eğer birilerini gönderirsem, onların harcanabilir." Durakladı, gülümsemesi soldu. "Aediion'da hayatımı kurtardığını unutmadım. Sana borçluyum."

Bu ve bir bakır bana bir domuz çöreğı getirecek, diye düşündü Han.

Han onlar geçerken Bayar'ın masasını tekrar taradı. Adam Gryphon sandalyesinde arkasına yaslanmış, başı geriye eğik, mavi-yeşil gözleri Han ve dans partnerine sabitlenmişti.

Oh. Doğru, diye düşündü Han. Gryphon Fiona'dan hoşlanıyor. Bu yüzden mi eve gelmişti, ona kur yapmak için mi? Merak etme, Gryphon Usta, diye düşündü, gerçekten senin oyununa girmiyorum.

Han, "Adam Gryphon'un da okuldan döndüğünü görmek beni şaşırttı," dedi.

Fiona, "Ailesi onu konseydeki aile koltuğuna oturması için buraya geri getirdi," dedi. "Olduğı yerde kalsa daha iyi olurdu. Gryphon'lar onun bir daha buraya gelme şansı olduğunu düşünüyorlarsa kendilerini kandırıyorlar..." Ağzını kapattı, belki de söylemek üzere olduğı şeyi daha iyi düşünüyordu. "Adam'ı unut. Hadi

Bizim hakkımızda konuş. Ya sana farklı bir teklifle gelseydim? İlğilenir misin?" Kız ona baktı, dudakları hafifçe aralanmıştı. "Nasıl farklı?" Han söyledi. "Daha iyi bir tane, umarım?"

"Elbette," dedi Fiona. "Bu sadece müzakerelerin başlangıcıydı." Ona doğru daha da yaklaştı.

Raisa ve Nightwalker'ın yanından tekrar geçtiler. Ragmarket. Raisa bu kez kaşları çatık bir halde Han ve Fiona'ya bakıyordu.

"Bence bunu burada konuşmamalıyız," dedi Han. "Bunu izleyenler sadece aileniz ve arkadaşlarınız değil."

Fiona başını salladı. "Haklısın." Biraz geri çekildi. "Ama eğer dinlemeye istekliysen, yakında konuşmalıyız." Dudakları tiksintiyle büküldü. "Prensesin varisi, kardeşim Micah'nın ona kur yapmasına izin verdi," dedi. "Elbette gizlice."

Han şaşkınlığın yüzüne sıçramasını engellemeye çalıştı. "Öyle mi?" diye ağzından kaçırdı. Dans pistinde tekrar Raisa'yı aramaktan kendini alamadı.

"Sakin ol," diye tersledi Fiona, kolunu adamın elinden çekerek. "Sızıntı yapıyorsun."

"Özür dilerim," dedi, flaşını kontrol altına alarak. "Ben sadece Tüm bu sonra şaşırdım. Bunu neden yapsın ki?"

Fiona acımasızca gülümsedi. "neden? Micah yakışıklı, çekici ve oldukça ikna edici biri. Ve hızlı çalışıyor. Yani bir nişan ya da kaçıışı engellemek *istiyorsak* hızlı çalışmalıyız. Kendi çıkarlarım için Micah'nın planlarını bozmaya hazırım ama kardeşim onunla evlenirse işler çok karışabilir."

Karmaşık mı? Öyle de denebilir, diye düşündü Han, karnı düğümlendi. Kardeşini öldürdüğümden işler karışabilir.

Şarkı bitti ve durdular. Ve orada, yani Han onlara tükürmesine ramak kala Micah Bayar'ın ters ters bakan bir Gecegezen'i kovduğunu gördü. Micah, Raisa'nın dirseklerini sanki

ona aitti, ona gülümsüyordu, bir sonraki dansı ve daha fazlasını talep etmeye hazırdı. Ve onlar süzülerek uzaklaşırken kadın da ona gülümsüyordu.

Micah hızlı çalışıyor, demişti Fiona. Han'ın öfkesi alevlendi. Onu Nightwalker'la izlemek yeterince kötüydü. Tüm yaptıklarından sonra Micah'yı nasıl hazmedebilirdi ki? Ne düşünüyordu ki?

Micah ve Raisa tekrar yanlarından geçti. Micah'ın eli Raisa'nın belindeydi, onu daha da yaklaştırıyordu, başını eğerek kulağına yalanlar fısıldayabiliyordu, dudakları neredeyse tenine değiyordu.

Şansım varken onu öldürmeliydim, diye düşündü Han, kılıç elinin parmaklarını esneterek. Bayarları büyüçülük işinden sonsuza dek uzaklaştırmalıyım.

"Kendine *hakim* olacak mısın?" Fiona tersledi, sarsılarak uzaklaştı ve kolunu ovuşturdu. "Sana ne oldu böyle?"

Han, Fiona'nın yüzüne yeniden odaklanarak, "Yok bir şey," dedi. "Önemli bir şey değil."

Fiona ona pek inanmamış gibi baktı. "Yakında konuşacağız, bir yolunu bulacağım." Han'dan bir adım geri çekildi. "Bu gece Bu arada, söylediklerimi bir düşün."

C H A P T E R T H I R T Y - F O U R

İKİNCİ DÜŞÜNCELER

Magret Gray sözünün eriydi. Cat'in pürüzlü kenarlarını düzeltmek ve ona bir kadının temel görevlerini öğretmek için elinden geleni yaptı. oda hizmetçisi. Magret'in desteğiyle Cat üst kattaki çalışanlarla bağlantı kurdu ve saraya günlük olarak uğrayan neredeyse herkesin isimlerini ve rütbelerini öğrendi. Hem Cat hem de Magret bu işi yapmaya kararlı görünüyordu.

Yine de kolay değildi. Raisa'nın Kraliçe'nin Yatak Odasının Hanımı, konu Kraliçe'nin yatak odasına geldiğinde otoritesinin sorgulanmasına alışık değildi. protokol ve kuralları. Cat'in Tapınak Okulu'nda geçirdiği yıllar onu şekillendirmiş ve cilalamış olsa da, eleştirileri pek hoş karşılamazdı. Her zaman neden ve niçin ile birlikte kim ve ne olduğunu da bilmek zorundaydı.

Bazen Raisa süitine döndüğünde Magret ve Cat'i bulur. görmezden geliyorlardı. Bir keresinde, kendilerini bağırış çağırışa o kadar kaptırmışlardı ki, onun içeri girdiğini bile duymadılar.

Magret? Bağılıyor musun?

Raisa'nın hakemlik yapacak zamanı yoktu. Taç giyme töreni resmi olarak on yedinci doğum günü için planlanmıştı. Konuklar Fellsmarch tarihi yaklaştıkça. İlk başta çoğunlukla yerli soylular ve Fells'in her yerinden gelen büyücüler vardı. Kaledeki tüm misafir alanları ve yakınlardaki diğer tüm binalar ağzına kadar doluydu. Daha düşük rütbeli olanlar kendilerini duvarların dışında mahsur kalmış, içeride olmak için can atıyor.

Yakınlardaki en seçkin dairelerden bazıları hâlâ Arden kralı da dahil olmak üzere aşağı diyarlardan gelen kraliyet mensupları için ayrılmış boş bir yerdi. Birçoğu törenden hemen önce gelirdi.

Taç giyme töreni, balo ve sonrasındaki resepsiyonlara kadar.

Micah Bayar ve Reid Nightwalker neredeyse her partiye katılıyor, her biri Raisa ile mümkün olduğunca sık dans ve rakiplerine göz kulak oluyordu. Han da her zaman oradaydı. Sık sık onu duvara yaslanmış, gözleri Raisa ve taliplerini odanın içinde takip ederken gördü.

Dikkatinizi dağıtan onca şey varken odaklanmak kolay olmamıştır. Han, saray kadınlarının yanı sıra yabancı ziyaretçilerden de büyük ilgi gördü. Acımasız bir sokak ağası, bir hırsız, Büyücü Konseyi'nin yetenekli bir üyesi ve yürek parçalayan bir yakışıklılık- Bir hanımefendi daha fazla isteyebilir ki?

Missy Hakkam'la, Mystwerk'teki sınıf arkadaşlarıyla ve Talia hala bir çocuk olduğu için Pearlie Greenholt'a sürekli dans etti. iyileşiyordu. Her zaman kabarık bir kalabalığın merkezindeydi. Raisa onun kimlerle, ne sıklıkla dans ettiğini ve altın rengi saçları meşale ışığında parıldarken pistte ne kadar zarif bir şekilde döndüğünü fark etmekten kendini alamıyordu.

Özellikle de onunla hiç dans etmediği için.

Missy Hakkam, şu ya da bu küçük prensle flört etmediği zamanlarda Han'ın yörüngesinde ışıltılı bir gezegendi. alemler. Raisa'nın kuzeni Han'a dokunmak, ona asılmak her fırsatı değerlendiriyor ve söylediği her şeye öfkeyle kıkırdıyordu.

Ama en kötüsü bu değildi. Taç giyme töreninden iki gece önce bir partide Raisa, Han'ı Fiona Bayar ile dans ederken gördü. Raisa, Nightwalker ile yanından geçerken Fiona kollarını Han'ın boynuna dolamıştı.

Boynu, başı adamın omzuna yaslanmış, o kadar sıkı bastırılmıştı ki aralarına elinizi sokamazdınız.

Arka koridorda bir yer bul! Raisa hiddetle düşündü. Bir kez daha düşününce, hayır, yapma, diye düzeltti.

Raisa izlerken, Fiona başını yukarı kaldırdı ve gülümseyerek Han'ın söylediği bir şey. Fazla eğilmesine gerek yoktu, o kadar uzundu ki.

Fiona'ya bu kadar yaklaşmanın ne kadar riskli olduğunu bilmiyor musun?

Raisa düşündü. O sadece senin tılsımının peşinde, biliyorsun. Neyse, ben

Bayarlardan nefret ettiğini sanıyordum. Nasıl kin tutulacağını bile bilmiyor musun?

Geleneksel olarak, prenses varisi doğumundan önceki geceyi Taç giyme balosunda inzivaya çekilmiş, Yaratıcı'ya ve atalarına yol göstermesi için dua etmişti. Raisa itaatkâr bir şekilde tapınak pantolonu ve tunik giydi ve kapının dışındaki muhafızlara kimseyi içeri almamaları talimatını verdi.

Magret gittikten sonra Raisa oturma odasındaki sunağın önünde diz çöktü ve odaklanmaya çalıştı. Biraz ilahi güç kullanamayacağından değildi.

Mevcut durumu göz önüne alındığında, müdahale. Ama akli sürekli başka şeylere kayıyor, bugünden geçmişe gidip geliyordu.

Raisa neredeyse tam bir yıl önceki isim gününü düşünmeden edemiyordu. Magret'le birlikte, kendisine tapınağa kadar eşlik etmesi için babasının gelmesini bekliyordu. Onun yerine Gavan Bayar gelmişti.

hala devam eden bir olaylar zincirini başlatmıştı. Yarın on yedi yaşında olacaktı. İsim gününden taç giyme törenine kadar sadece bir yıl geçmişti.

Raisa bir yıl önce olduğu gibi klostrofobik hissediyordu. Sanki bir kez daha bir tuzak etrafını sarıyor, kapılar üzerine kapanıyordu. olasılıklar. Boğuluyordu. Temiz havaya ihtiyacı vardı.

Raisa ayağa fırlayarak yatak odasına doğru aceleyle ilerledi, yatağın yanına serilmiş özenle hazırlanmış tapınak cüppelerinin yanından geçti, elbiseyi köşedeki balo elbisesinin içindeydi. Doğruca dolabına daldı ve arka duvara ulaşana kadar elbiseleri bir kenara itti. Amon'un ısrarla istediği tüm sürgü ve kilitleri açarak ellerini gizli kapıya doğru bastırdı. Kapı sessizce dışarı doğru sallandı.

Raisa karanlık tünelden aşağı uçtu, yolunu dokunarak buldu, bir fener yakma zahmetine girmedi. Sonunda koridor genişledi ve bahçeye çıkan merdivenin dibine ulaştığını anladı.

El yordamıyla merdiveni buldu ve tırmanmaya başladı. En tepeye ulaştığında iki eliyle itti, girişi örten taşı bir kenara itti. Kalenin çatısındaki bahçe tapınağında ortaya çıktığında hava tamamen kararmıştı, Ay yükseliyor olsa da.

Raisa bahçeye, seranın çatısının altına doğru yürüdü, kış bahçesinin yaz sümbülü ve dağ yasemini kokan nemli havasını içine çekti. Gökyüzünün büyük yıldızlı kubbesi tepesinde yükseliyor, Raisa'ya kendini çok kk hissettiriyordu. Üstlendiği iş için çok kkt.

Terasın kenarına geçerek aşağıdaki şehre baktı. Büyücü ışıkları sokakları süslüyor, kapı girişlerinde birikiyordu. Arabalar yol boyunca tıkırdıyordu, şüphesiz bir partiye ya da diğerine gidiyorlardı. Bir parça müzik ona doğru szld; bir fesleğen sesi. Hanalea'nın Ağıtı'nı çalmak gibi.

Raisa titredi ve döndü.

Kk tapınağa dönerek tekrar taş zemine diz çöktü ve alçak, sert bir sesle Kraliçelerin Meditasyonuna başladı.

"Selam Marianna *ana'*Lissa *ana'*Theraise *ana'*Adra *ana'*Doria *ana'*Julianna *ana'*Lara *ana'*Lucinda *ana'*Michaela *ana'*Helena *ana'*Rissa *ana'*Rosa *ana'*Althea *ana'*Isabella..." Kırılma'dan bu yana otuz iki kraliçenin hepsiyle devam etti ve her zaman olduğu gibi Hanalea ile sona erdi

*Ana'*Maria. "Dinle beni! Kızın Raisa seni çağırıyor."

O dua sözlerine devam ederken, tapınak etrafında parıldadı ve sise dönüştü. Gri Kurt kraliçelerinin tanıdık acı bakla formları ne çıktı, etrafında bir daire şeklinde oturdular ve kuyruklarını ayaklarının etrafında kıvırdılar.

Burada yeşil gözlü Althea ve gri gözlü Hanalea vardı. Ve Raisa'nın annesinin anma töreninde gördüğü mavi gözlü kurt; ince ve zarif, soluk krkl ve kk narin pençeli. Onun formu parıldadı, soluk ve . Raisa bir an için bir kadın görüntüsü gördüğünü .

Raisa dizlerinin üzerinde ne ıktı. "Anne?" fısıldadı, sesi titriyordu.

Mavi gözlü kurt utanmış gibi başını eğdi, sonra Kuyruğunu kıstırdı ve sisin içinde kayboldu, kuyruğu arkasında dalgalanıyordu.

"Evet," dedi Althea. "Arayan Marianna'ydı. Korkarım henüz kurt formunu kabul etmedi."

"Ama..." Raisa sanki annesini geri çekebilecekmiş gibi ellerini uzattı. "Onunla konuşmam gerek. Ne olduğunu öğrenmek istiyorum. oldu. Eğer bir kazaysa. Ya da-"

"Seninle konuşamayacak," dedi Hanalea, gri gözleri nazik ve hüzünlüydü. "Aylarca konuşamayacak. Yaptığımız şey -perdenin ötesinde iletişim- doğal değil. Ustalaşmak zaman alır."

Bunun sonuçları, kapının altından gelen soğuk bir cereyan gibi yavaşça içeri girdi. "Bilmem gerek, kendini mi öldürdü? Bir kaza mıydı? Ve eğer değilse, onu kim öldürdü?" Raisa Hanalea'dan Althea'ya baktı, onların kurt suratlarında bir şeyler okumayı umuyordu.

Gri Kurt kraliçeleri birbirlerine baktı. Althea kulaklarını geriye attı ve Hanalea'ya dişlerini gösterdi. Hanalea omuz silkti, tabii kurtların böyle şeyler yaptığı söylenebilirse.

"Bize Ruhlar'da kalma ayrıcalığı verildi." Althea dedi ki. "Gölgeler diyarına yerine Işık Şehri'ni izliyoruz. Ayrıcalıklar beraberinde kısıtlamaları da getirir. Biz yapamayız size başka türlü bilemeyeceğiniz bilgiler vererek tarihi değiştirir."

"Bu hiç yardımcı olmuyor," diye tersledi Raisa. "Bana kehanet yeteneği vaat edildi. Bir cep dolusu basmakalıp söz, belirsiz uyarı ve güvence ile hükümet edemem. Bana Gri Kurt hattının pamuk ipliğine bağlı. Kopmasını nasıl engelleyeceğimi bilmek istiyorum." Hanalea ve Althea birbirlerine baktılar.

Hanalea yumuşak bir sesle, "Tek yapabileceğimiz kalbinde olanı fark etmene yardımcı olmak, Raisa," dedi. "Hayatta kalmak için ihtiyacın olan tüm bilgiye ve tüm armağanlara erişimin var, eğer onları kullanırsan. Büyük bir yanlış düzeltme şansına sahip olacaksın."

"Peki ya annem?" Raisa sordu. "İhtiyacı olan her şeye sahip miydi? En azından teorik olarak?"

Bir kez daha, sanki izin verilen sınırın yakınından geçiyorlarmış gibi birbirlerine baktılar.

Althea, "Kazanmak için Gri Kurt hattının tüm güçlü yönlerini kullanmalısınız," dedi.

Hanalea, "Bir seçim yapmak zorunda kalacağınız zaman gelecek," dedi. "O zaman geldiğinde, sevgiyi seçin."

Gri Kurt kraliçeleri hep birlikte ayağa kalktılar, döndüler ve sisin içine doğru tırıs gittiler.

Raisa topuklarının üzerinde geriye doğru yığıldı, başı öne eğildi, başarısızlık korkusu onu ele geçirdi. Sadece nasıl yapacağını bilirse kazanabileceğini bilmenin ne faydası vardı? Kaybetmek kalbini çok daha yakından keserdi.

Aşkı seçin! Sanki Gri Kurt kraliçeleri için böyle bir seçenek varmış gibi.

Geçtiğimiz yıl içinde çok şey öğrenmiş olsa da, bu süre hâlâ çok kısaydı. Hazırlanmak için yıllarının, bir kraliçe olarak annesiyle birlikte çalışmak için yıllarının olacağını düşünmüştü.

Gözlerinde yaşlar yandı. Muhtemelen hiç bu kadar ağlamaklı bir kraliçe olmamıştır, diye düşündü.

bir düşünce geldi. Bir yıl önce annesi onu Micah Bayar'la evlendirmeye çalıştığında yaptığı gibi kaçabilirdi. Sabah Delphi yolunu yaralamış olabilir ve Oden's Ford'a doğru devam edebilirdi. Tapınak Okulu'na girebilir ve bir adanmış olabilirdi.

Ve Gray Wolf hattı onun ardından çözülebilir.

Bu da iyi, diye düşündü umutsuzca. Ne tür bir adanmış olabilirsiniz ki? Bırakın bir ömür boyu meditasyon yapmayı, bir gece bile meditasyon yapmayı beceremiyorsun.

Bu adil değil, diye düşündü. Partilere gitmeliydim. Bir sürü erkekle öpüşmeliydim. Kraliçe olmak için çok gencim. Büyücülerle tartışmak için çok gencim.

Rahatla, dedi kendi kendine. Görünürde bir büyücü yok.

Sonra bir şey başını kaldırıp Han Alister'ın tapınağın kapısında durduğunu görmesine neden oldu.

Adamın ne kadar zamandır orada durup ona baktığını bilmiyordu ama

Kız başını kaldırıp onu yakaladığında şaşırmış gibiydi.

Her zamanki sokak yüzü gitmişti. Yerinde hüzünlü bir kırılganlık, bir tür ateşli ve umutsuz bir arzu vardı.

Magret onun aç gibi göründüğünü söylemişti. Kastettiği bu muydu? Ve tam olarak neye acıkmıştı?

Sonra o yüz gitmiş, yerine sokak yüzü dediği şey gelmişti ve Raisa bunu hayal etmiş olabileceğini düşündü.

Ona doğru yürüdü, uzun boylu ve geniş omuzluydu, giysileri Siyah, bugünlerde onun için sıkça tercih edilen bir renk. Ama bu gece giysileri alışılmadık derecede şıktı. Dantel manşetler ellerinin üzerinden sarkıyordu ve ceketi ince bir işçilikle dikilmişti.

", " dedi sertçe eğilerek. "Neredeyse Majesteleri. Gri Kurt tahtına çıkma konusunda tereddüt mü ediyorsun?"

Raisa gözyaşlarını silerek ayağa kalktı. "Buraya nasıl geldin? Beni nasıl buldun? Yalnız olmam gerekiyordu."

"Yan taraftan çıktım," dedi Han, sanki bunu kendi başına anlaması gerekiyormuş gibi çatının kenarına doğru başını sallayarak. Etrafına bakınıyormuş gibi yaptı. "Belki Micah Bayar'ı burada bulurum diye düşündüm," dedi.

"O kadar insan varken Micah neden burada olsun ki?" Raisa tersledi.

Han, "Dün gece dansta ikiniz o kadar yakın duruyordunuz ki, seni anında tıngırdatmasından korktum," dedi.

"Hırsız argosunu bırak, mı?" Raisa öfkeyle konuştu. "Micah Bayar'la tekrar uğraşmak gibi bir niyetim yok."

"Yine mi?" Han bir kaşını kaldırdı.

Raisa kollarını kavuşturdu, çenesini kaldırdı ve hiçbir şey söylemedi.

"Her neyse, benim duyduğum bu değil," dedi. Durakladı ve kadın hiçbir şey söylemeyince ekledi: "Onun sana tekrar el sürmesine izin verdiğine inanamıyorum."

"Karmaşık bir durum," dedi, itiraf edecek durumda değildi. "Gösteri yapıyorum ama senin için değil. Her neyse, sen ve Fiona'dan ne haber?"

Gözleri kısıldı. "Fiona mı? Fiona'ya ne olmuş?"

"Dansta. Birbirine bu kadar sarılmış iki insan görmemiştim - ayaktaydılar ."

Han, "Fiona'yı ben halledebilirim," dedi.

Raisa tatlı bir sesle, "Sen de tam olarak bunu yapıyordun," dedi. "Onu *idare ediyordun*. Neden senin Fiona'yı idare edebileceğin konusunda bana güveniyorsun da benim Micah'yı idare edebileceğime hiç güvenmiyorsun? Bu çok küçümseyici, Alister."

Han dantelleri silkeledi ve nedenlerini parmaklarıyla saydı. "Çünkü düzlükteki bir köle tüccarının ahlakına sahip.

Çünkü o bir büyücü ve sen değilsin. Çünkü o bir Bayar. Çünkü gözüne çarpan hiçbir kız onun için güvende değil." Durakladı. "Çünkü bence ona karşı hâlâ bir şeyler hissediyorsun ve o da bunu sana karşı kullanacak. sen."

"Yanılıyorsun," dedi Raisa kesin bir ifadeyle. Bir süre birbirlerine ters ters baktılar ve sonra Raisa içini çekti. "Kavga etmeyelim.

bu gece Bayarlar hakkında, tamam mı? Buraya gerçekten onlar hakkında konuşmaya mı geldin?"

"Hayır," dedi Han. "Taç giyme töreninden önce seni son bir kez görmek istedim." Bir anlık tereddütten sonra koluna girdi ve onu balık havuzunun yanındaki banka götürdü; bir yıldan uzun bir süre önce Oden's Ford'dan Fells'e döndüğü gece Raisa ve Amon'un paylaştığı banka.

Raisa oturdu, dizlerini yukarı çekti ve kollarını dizlerine doladı. Han onun yanında oturmuş, gölete bakıyor ve söyleyecek bir şey bulamıyormuş gibi görünüyordu.

En azından soğuk, mesafeli Alister gitmişti, en azından geçici olarak. "Yarın gece havai fişekler olacak," dedi Raisa, boşluğu doldurmak için

Sessizlik. "Topun sonunda. Burası izlemek için iyi bir yer olurdu." Bir tırnağını çiğnedi, sonra ellerini hızla bıraktı. Yarın için ellerini mahvetmek istemiyordu.

Muhtemelen kaybedilmiş bir dava zaten.

"Oden's Ford'da tanıştığımız geceyi hatırlıyor musun?" Han hâlâ önüne bakarak konuştu. "O gece havai fişekler de vardı.

"Hatırlıyorum," dedi Raisa. "Çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor." "O kadar da uzun değil," dedi Han.

Hanalea'dan esen bir rüzgar, camları tıkırdatıyor ve Yükseklerdeki karların acısı. Raisa titredi ve Han bir kolunu omuzlarına dolayarak onu kendine çekti. Adamın sıcaklığı yatıştırdı, içindeki sıkı endişe sarmalını gevşetti.

"Çatıyla ilgili bir şey var, değil mi?" Han dedi ki. "Aşağıda ne olup bittiğinin bir önemi yokmuş gibi hissettiriyor. Her şey Hayallerinizin önüne geçen o şeyler var ya, siz onların üstündesiniz. Her şey mümkündür."

"Her şey mümkün," diye Raisa. Bir kez daha gözleri yaşlarla doldu.

Onun sorunu neydi? Kraliçe olmak *istiyordu*. Bunun için savaşmış, tahttaki hakkını korumak için Fells'e geri dönmek için mücadele etmişti. Sadece annesinin ölümüne mi ağlıyordu? Kayıp fırsatlar mı, yoksa başka bir şey mi?

Bir daha asla açılmayacak bir kapıyı mı kapatıyordu? Sonunda pişman olacağı bir takas mı yapıyordu?

*Aşk*ı seç, demişti Hanalea. Raisa, Han'ın yanındaki varlığının son derece . Kraliçe olduğunda, o kapı sonsuza dek kapanacaktı.

"Biliyor musun, burası Kraliçe Hanalea'nın Alger Waterlow'la buluştuğu yerdi," dedi Han, onu hayalinden şok ederek.

"Ne?"

Han uzun bacaklarını uzatarak, "Eskiden buraya gelir ve bu çatı bahçesinde sevişirlerdi," dedi. "Gri Leydi'ye kaçmadan önce. Artık şansını denemekten korkmayan bir kraliçe vardı."

Doğru, diye düşündü Raisa. Hanalea şansını denedi ve bunun onu nereye getirdiğini gördü.

"Bunu sana kim söyledi?" Raisa söyledi. "Bu hikayeyi hiç duymadım." Sanki hayaletler omuzlarını okşuyormuş gibi tekrar ürperdi. Soğuk parmaklar.

"Bugünlerde bazı hikâyeler anlatılmıyor," dedi Han, aralarına ince bir sıcaklık girmesine izin vererek. Onun saçlarını okşadı ve

Parmaklarını kadının ensesinde gezdirerek tüylerini diken diken etti.

Bunu hiç kolaylaştırmıyorsun, diye düşündü.

Uzun bir aradan sonra ekledi: "Bunu yapmak zorunda değilsin, biliyorsun."

"Ne?" Raisa ona bakmak için başını çevirdi.

"Bunu yapmak zorunda değilsiniz. Olmak zorunda değilsin Kraliçe. Kim olmak istiyorsan olabilirsin." Yüzü ilk kez son derece ciddiye.

"Ne demek istiyorsun?" Raisa burnunu çekiştirerek konuştu. "Başka seçeneğim yok."

"Her zaman bir seçeneğiniz vardır," dedi Han. "beni ele alalım. Yeterince çok istersem istediğim her şey olabilirim. Ne gerekiyorsa yapmaya hazırsam."

"Gerçekten mi?" Raisa bir kaşını kaldırdı. Kulağa çok basitmiş gibi geliyordu. "Eğer Fells'e ne olacak?"

Han, "Kimsenin yeri doldurulamaz değildir," dedi.

"Sence ne kadar dayanabilirim? ta  mı?" Raisa söyledi. "İktidara kim gelirse gelsin, bu Mellony bile olsa, başlarına sürekli bela olurum. İsyen için bir toplanma noktası an olduğumdan daha fazla hedef olurum."

"Burada kalmak zorunda değilsiniz. Bu yüzden buraya Yedi Diyar diyorlar." Uzandı ve sanki aralarındaki bağlantı noktalarını arttırmak istercesine boştaki eliyle onun elini kapattı. "Ve daha da uzaklaşmak istersen her zaman Carthis var."

"Carthis'te ne işim var benim?" Raisa homurdandı. "Ve neden oraya gitmek isteyeyim ki?"

Han usulca güldü. "Ayaklarınızın üzerinde duracağınıza eminim, Majesteleri. Muhtemelen çok geçmeden burayı yönetmeye başlarsınız."

Raisa, "Carthis'te kimseyi tanımıyorum," dedi.

Bir nefes aldı, sonra ilerledi. "Seninle gelebilirim. Nasıl istersen sana yardım edebilirim."

Raisa şaşkınlıkla başını kaldırdı. Han'ın mavi gözleri onunkilerle buluştu; yoğun, odaklanmış ve alaycı bir ifade taşıyordu.

Teklif garip bir şekilde oturdu. Ne demek istiyordu? Ne teklif ediyordu? Onunla kaçmasını mı? Bunu açıkça söylememişti ama... o da onun gibi mi hissediyordu - kraliçe olarak taç giymesinin birlikte olma şanslarını sona erdireceğini mi?

"Bir şeyleri yönetmem gerekiyorsa, bunu burada da yapabilirim." Raisa alnına masaj yaptı. Bunu ona nasıl açıklayabilirdi - bağları

Bu dağlara, sürekli kavga eden kabileleriyle bu küçük, kusurlu krallığa karşı ne hissediyordu?

Raisa, sabah güneşi doğu yamacından süzölüp Işık Şehri'ni sular altında bıraktığında burada olmak istiyordu. O ilkbaharda, Dyrnnewater kıyılarından kaçıp Ruhlar'ın yükseklerinde eriyen karlarla beslendiğinde burada olmak istiyordu. O

Hanalea'nın yamaçlarında parıldayan kavakları görmek, klan tozlukları ve gömleğiyle eğimli sonbaharda eysiz at sürmek istiyordu.

Güneş ışığı. Yazın suyu çenesinden aşağı damlayana kadar dağ böğürtlenleri yemek ve kalbi sızlayana ve ayakları acıyana kadar klan dansları yapmak istiyordu.

Fells'ten uzakta olmak sadece ev sevgisini pekiştirmişti. Tıpkı ondan yapmasını istediği seçim gibi.

Söyleyecek bir şey bulmak için el yordamıyla Han'a baktı, ama o başını salladı. "Boş , Majesteleri. Tüm bunlardan gideceğini hiç düşünmemiştim." Elini salladı ve saray, aşağıdaki şehir. "Sen biri değilsin. Sadece ne istediğini anlamana yardımcı olabileceğini düşündüm. Ne için savaşmak istediğini. Takas için nelerden vazgeçebileceğini."

"Her şeye sahip olamazsınız," dedi.

"Yapabilirim. Ve bulacağım da. Bir yolunu bulacağım," dedi Han, sanki kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi. Her zamanki sokak ağası özgüveni kaybolmuştu.

Elini onun koluna koydu ve gözlerinin içine baktı. "Umarım... benim arkadaşım olmaya devam edersin," dedi. "Umarım rütbe ve törenin aramıza girmesine izin vermezsin."

Yüzündeki ifadeye bakılırsa, *zaten öyle*.

Raisa'nın kalbi göğsünde sıkışmış gibiydi. Ya o giderse? Ya ona karşı dönerse? Ya bu -ne diyordu buna- bir al ya da bırak teklifiyse? Nasıl hayatta kalacaktı?

İstediğim şey olabilirim, demişti.

"Senin için bir şeyim var," diyerek onun panik halindeki düşüncelerini böldü. "Bir hediye. Aslında bu yüzden geldim."

"Bir hediye mi?" şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı.

Sanki utanmış gibi küçük bir geyik derisi çantayı ona doğru itti.

Micah'nın aksine Han hediye alan biri değildi. Gerçi bir keresinde, Oden's Ford'da, derse geç kaldığında ve kızacağını bildiğinde ona çiçek almıştı.

Muhtemelen büyürken hediye alacak kadar parası olmamıştı.

"Bu senin taç giyme törenin için," dedi Han. "Dancer yaptı, bu yüzden
bu şekilde, ikimizden de."

Raisa, "Ama bana zaten o güzel zırhı yaptı," diye itiraz etti. "Bu fazlasıyla yeterliydi."

Han boğazını temizledi. ". O zaman sadece benden."

Avucundaki keseyi tarttı. "Bana bir şey almana gerek yoktu."

"Neden olmasın? Diğer herkes yaptı." Ellerine baktı. "Bayarlar size pazarda bir tezgâhı dolduracak kadar parıltı gönderdi."

Raisa ipi çekiştirerek parmağını kesenin ağzından içeri soktu. Kesenin içindekileri avucuna boşalttı.

Aytaşı, inci ve safirle süslenmiş beyaz altından bir yüzüktü.

"Oh!" diye nefes aldı. "Bu çok güzel. Seni ne düşündürdüyse
Bu mu?"

Han, "Hanalea'ya ait olan bir yüzükten esinlenerek modellendi," dedi.

"Sanırım onun favorisiydi." Tereddüt etti, sanki

daha fazlasını söyleyecekti ama vazgeçti.

Raisa denedi. En çok yüzük parmağına uyuyor gibiydi, ki bu iyi bir şeydi çünkü kurt yüzüğünü işaret parmağına takıyordu. Taşların ay ışığını yakalaması için elini bir o yana bir bu yana çevirdi.

Bunu kabul etmemesi gerektiğini biliyordu; bu çok kişisel ve pahalı bir hediye idi. Ama yine de.

Ağaçların altındaki gölgeler gri bedenler, parlak gözler ve jilet gibi keskin dişlerle yer değiştirip yüzüyordu.

Raisa sanki biri mezarının üzerinden geçmiş gibi ürperdi. "Hanalea'nın bir yüzüğü olduğunu hiç bilmiyordum," dedi. "Nasıl oldu da bunu duydun?"

"Bu konuda uzman sayılabilecek biriyle konuştum. Hanalea ve bana tarif etti," dedi Han. "Dancer'ın şey buydu." Durakladı ve Raisa bir şey söylemeyince ekledi: "Eğer uymazsa, yeniden boyutlandırabileceğini söyledi."

Raisa, "Hayır, değil, olduğu gibi uyuyor gibi görünüyor," dedi. "Teşekkür."

"Sadece bunu sana kimin verdiğini kimseye söyleme," dedi Han. "Eğer takmaya karar verirsen yani."

"Onu giyeceğim." Yüzünü ona doğru eğdi. "Onu el üstünde tutacağım. Keşke... Keşke biz..."

Han sanki sözlerini kesmek istercesine onu kendine doğru çekti ve dudaklarını onunkilere öyle sert bastırdı ki nefesi kesildi. İçinden geçen, yönlendirilmemiş ama güçlü güç başını döndürdü. Parmağındaki kurt yüzüğü gücü içine çektikçe ısındı.

Raisa kollarını onun boynuna doladı, aralarındaki sürtünmenin farkında olarak vücudunu onunkine yapıştırdı. Parmaklarını onun saçlarına dolayarak, "Ondan vazgeçmeyeceğim, " diye düşündü. Vazgeçmeyeceğim. Vermeyeceğim.

Ama sonra Han kollarını düzeltti, öpüşmeyi ondan uzaklaştı. Onun yüzüne baktı, nefesi Sığ ve hızlı geliyordu, gözleri içindeki bir tür mücadelenin şiddetli bir yansımasıydı.

Başını geriye attı, yutkunurken boğazındaki sütun zıplıyordu. Titreyerek derin bir nefes alıp aşağıya baktı.

onu tekrar.

"Neredeyse tüm hayatım boyunca istediğimi, istediğim zaman, geleceğimi düşünmeden aldım, çünkü bir geleceğe sahip olma ihtimalim yoktu."

Han dedi ki. "Bunun benim için ne kadar zor olduğunu biliyor musun? *Sen biliyor* musun?" Sanki bu onun suçuymuş gibi onu hafifçe salladı.

"Dinle," diye fısıldadı avucunu adamın yanağında gezdirirken, Çenesinin altına koydu. "Evlenemiyor olmamız önemli değil. Politikaya atılsam bile - atılabildiğimizde - yine de birlikte olabiliriz. başka biriyle evlenmek."

Bunu söylediğime inanamıyorum, diye düşündü Raisa. Gerçekten anneme dönüşüyorum.

Ama Han Alister başını sallıyordu, yüzü pişmanlık maskesiyle kaplıydı. "Seninle olmak istiyorum!" Raisa'nın sesi, söylediği sözlerin üzerine

Marisa Pines'a söyleyememişti. "Seni kaybetmek istemiyorum. Her şeye sahip olamasak bile neden bir şeylere sahip olamayalım?"

"Çünkü seni başkasıyla paylaşmayacağım," dedi Han. "Senin belden aşağı sevgilin olmayacağım. Ya hep ya hiç, Majesteleri. Daha azıyla yetinmeyeceğim."

"Yerleşmek zorundayım," diye mırıldandı Raisa. "Neden ?"

Onu tekrar öptü, sefer uzun ve yavaşça, tadını çıkararak. Sonra zarifçe ayağa kalktı.

"Yatağa gitsen iyi olur," dedi ve kalkmasına yardım etmek için elini uzattı. "Yarın büyük bir gün olacak."

Kız merdivenin tepesine ulaşana kadar bekledi, sonra döndü ve karanlığın içinde kayboldu.

Meditasyon yapmaktan vazgeçen Raisa yatağa gitti, ancak uyuması için uzun bir süre geçmesi gerekti.

C H A P T E R T H I R T Y - F I V E

KÖTÜ BİR PAZARLIK

Bir Gri Kurt kraliçesinin taç giyme töreni iki gün sürerdi. Raisa, Han ile cam bahçede buluştuktan sonraki sabah, tebaası ve müttefikleriyle Şahitlerin Selamlanması adı verilen son derece törensel toplantılarla dolu bir sabaha katlandı.

Yedi Diyar'ın parçalanmasından her bir krallıktan temsilciler getirmek için geleneksel yakında kraliçe olacak kişiyi onurlandırmak için Fellsmarch'ın başkentine gidiyor.

Bugünlerde bu sadece bir gelenek haline gelmişti, ancak katılan herkes Raisa için küçük bir hediye getirmeye devam ediyordu.

Bütün sabah boyunca Han'ın ayakta durduğunun farkındaydı. Tahtının hemen arkasında ve bir yanında, yüzü herhangi bir tören maskesi kadar okunaksızdı. Bir gece önce aralarında geçen sözler havada asılı kalmış, dikkatini dağıtmıştı.

Doğruyu söylemek gerekirse, söylediği her şeyden sonra bile daha az karmaşık, daha az tehlikeli bir gelecek arayışıyla gece boyunca ayrılmadığını görünce rahatladı.

Raisa onun taç giyme töreni hediyesi olarak verdiği yüzüğü takıyordu. Onun bunu fark ettiğinden emindi, ancak bu konuda hiçbir şey söylemedi.

Raisa'nın görmekten memnun olduğu yabancı ziyaretçilerden biri Dimitri'ydi Fenwaeter, Raisa'nın Oden's Ford'a giderken Shivering Fens'te karşılaştığı Waterwalker'ların lordu.

O zamanlar Dimitri, babası Fells'ten gelen askerler tarafından öldürüldükten sonra görevine yeni başlamıştı.

Dimitri, onu son gördüğünden bu yana geçen bir yıl içinde uzamış ve dolgunlaşmıştı ve kendine yeni bir güveni vardı. O da ona ince sis renklerinde yapraklar ve eğrelti otlarıyla işlenmiş keten bir bataklık pelerini getirdi.

İnce bir nokta koymak gerekirse, Shivering Fens hâlâ Fells tarafından yönetildiği Raisa hâlâ Dimitri'nin leydisiydi.

"Umarım sınırimızda işler yolundadır," dedi ortak dilde, gülümseyerek ve ince keteni okşayarak.

Dimitri ciddiyetle, "Öyle olmasalardı size haber verirdim, Majesteleri," dedi. "Batı Duvarı'ndaki yeni komutan bir kadın ama şaşırtıcı derecede adil ve anlaşması kolay biri." Onunla alay ediyordu.

Raisa, "Belki de bir kadın olduğu için adil ve anlaşması kolay biridir," diye cevap verdi.

Dimitri güldü. "Haklı olabilirsin," dedi. "Adil demişken, bana *gylden* borcun olduğunu unutmadım," dedi. "Ayrıca bana temiz bir nehir göndereceğine söz verdi."

Raisa iç çekerek, "Üzerinde çalışıyorum," dedi. "Taç giyme töreninden sonra, sen eve dönmeden önce tekrar konuşalım."

Raisa odasına döndüğünde Magret resmi taç giysilerini çıkarmasına yardım etti. Akşam yemeğinden önce biraz kestirmek niyetiyle yatağına uzandı. Han Alister sağ olsun, önceki gece pek uyumamıştı ve o akşam yüzünü tabağından uzak tutmayı umuyorsa biraz dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Tam uykuya dalmak üzereydi ki kapı çalındı. Kedi gelip yatağının ayak ucunda nöbet tutarken Magret Nefesinin altında homurdanarak cevap vermek için acele etti. Birkaç dakika fısıltıyla konuştuktan sonra kapıyı kapattı ve Raisa'nın başucuna döndü, yüzünde onaylamama ifadesi vardı.

Raisa dirseklerinin üzerinde doğruldu. "Ne oldu Magret?"

"Dışarıda Lord Hakkam'dan bir haberci var. Diyor ki Arden Kralı sonunda geldi." Magret ne yaptığını göstermek için burnunu çekti.

saygısız, geç kalan kralları düşündü. "Kendisi ve partisi Regent House'da ve akşam yemeğinde size katılacak. Kısa bir görüşme talep ediyor.

Bu sabahki töreni kaçırdığı için tebriklerini şahsen sunabilsin diye akşam yemeğinden önce sizinle görüşecek."

Uyku vakti geldi, diye düşündü Raisa. Kral Geoff'u şimdiden sevmiyorum.

Raisa'nın yüz ifadesini okuyan Magret, "Ekselansları, dinlendiğinizi söyleyeceğim ve Flatlander kralı akşam yemeğine kadar beklemek zorunda kalacak" dedi.

Raisa başını yorgunca salladı. Doğrulup bacaklarını yatağın kenarına doğru salladı. Ayakları yere bile değmiyordu.

"Hayır, adamın ölçüsünü almak istiyorum ve bu da Akşam yemeğinde ya da baloda yapmak imkansız. Ve onunla gece yarısı buluşmak istemiyorum." Esnedi. "Kraliçenin kraliçesi Arden akşam yemeğinde olacak mı?"

Magret omuz silkti, kaşlarını çattı. "Ben öğrenirim. Ondan hiç söz edilmedi."

Raisa yemek görevlisine oturma protokolünü yeniden düzenlemesi için haber gönderdi. Magret, akşam yemeği ve sonrasındaki balo için seçtiği elbiseyi giymesine yardım etti. Raisa'nın saçlarını taradı ve Cat'i mücevherleri, fırçaları, boyaları ve pudraları getirip götürüyor. Cat boş bir anında dans için sakladığı kırmızı saten elbiseyi giydi. Hareket özgürlüğü sağlamak için her iki tarafı da yüksekçe kesilmişti. Raisa hizmetçisinin/korumasının satenin altına gizlenmiş bıçaklar olabilirdi, ancak Raisa nerede olduğunu anlayamadı.

Raisa, kralın daha fazla gözü ve kulağı olmasını istediğine karar verdi. çağırmaya geldi. Cat'e, "Eğer oradaysa Lord Alister'ı yan getir," dedi.

"Lord Alister?" Cat sırttı ve reverans yaptı. "Evet, hanımefendi," dedi ve fırlayarak dışarı çıktı.

Magret burnunu çekti. "*Lord* Alister? Onu ipekler ve satenlerle giydirebilirsiniz ama asla-"

"Sus, Magret," dedi Raisa. Başını kapıdan dışarı çıkararak Pearlie Greenholt'un dikkatini çekti. "Pearlie Greenholt'a Yüzbaşı Byrne, Arden Kralı'nı oturma odamda kabul edeceğimi ve kendisinin de hazır bulunmasını istediğimi söyler misiniz?"

Ve sonra düşündü, bir kralı oturma odanızda kabul etmek uygun muydu? Muhtemelen hayır, ama devlet ziyaretleri çok azdı. Marianna'nın kraliçe olduğu dönem arasında bir zaman vardı, yani Raisa'nın elinde fazla bir yoktu. Ayrıca, beklenmedik bir şekilde ortaya çıkması kendi hatasıydı.

Cat birkaç dakika içinde Han ile geri döndü. Raisa onun da biraz uyumaya çalıştığından şüpheleniyordu, çünkü biraz buruşuk saçları vardı ve esniyordu. ceketinin düğmelerini ilikliyordu. Amon kısa süre sonra geldi ve üniforması her zamanki gibi mükemmel bir şekilde duvara yaslandı. Görünüşe göre bütün gün hazıroldaydı.

Raisa bir sandalyeye yerleşti ve eteklerini etrafına yaydı. Sandalye küçük bir yükseltinin üzerindeydi, bu da ona odanın geri kalanından biraz daha fazla yükseklik sağlıyordu. Beklediler. Sonunda koridordaki bir kargaşa Arden Kralı ve maiyetinin geldiğini haber verdi.

Raisa'nın amcası Lord Hakkam eğilerek ve ellerini sıkarak içeri girdi. Ellerini. Anlaşılmaz derecede gergin görünüyordu. "Majesteleri," dedi, geniş alını terden parlıyordu, "Arden Kralı soruyor korumasını da yanında izin ver."

Raisa sert bir sesle, "Arden Kralı'na söyle, muhafızlarını yanında getiremez," dedi. "Fells uygarlıktan uzak ve tehlikeli bir yer gibi görünebilir, ama kesinlikle Arden'in olduğundan daha tehlikeli değil."

"Evet, Yüce Majesteleri," dedi Hakkam. "Sadece bilmenizi isterim ki, ben de olanlara en az sizin kadar şaşırdığımı hiç fark etmemiştim. Sizden bir şey saklamak gibi bir niyetim asla olmadı. Kral geldiğinde hemen size bir haberci gönderdim. Umarım sadece sizin ve kraliyetin çıkarlarını düşündüğümü anlamışsınızdır."

Raisa ona baktı. Hâlâ yarı uykulu olduğum için mi, yoksa bu adam hiç mantıklı konuşmuyor mu? Yoksa suçluluk duygusu onu dilsiz mi yapıyor?

Yarı uykulu olmasaydı, belki daha fazla soru sorabilirdi.

Raisa başının ağrımaya başladığını hissederek, "Şu işi bir an önce bitirelim," dedi.

Han Cat'e bir şeyler mırıldanarak başını kapıya doğru salladı. Kedi Hakkam'ı koridorda takip etti.

Bir an sonra, Cat sanki şeytanlar tarafından kovalanıyormuş gibi odaya geri döndü. Kendini Raisa'nın önünde konumlandırdı, her iki elinde de bir bıçak vardı.

tüm kibarlığını silip süpürdü. "Kelepçeler! Keskin bakın! Bu o, peynir altı suyu suratlı, hovarda, ukala piç! O burada!"

Han da en az Raisa kadar şaşkın görünüyordu. "*Kim* var burada?" O da Raisa'nın önüne geçti ve tılsımını eline aldı. Kedi'den Raisa'ya baktı.

ateş açıp açmayacağından emin değil.

Kapı açıldı ve içeri amcası Lassiter Hakkam girdi. Ardından Prens

Gerard Montaigne, mutsuz ailesinin en küçüğü.

Montaigne kardeşler.

Raisa donmuş bir halde onlara bakıyordu. Montaigne koyu yeşil kadife ceket, krem rengi pantolonu ve uzun boyuyla çok güzel giyinmişti.

çizmeleri, Kızıl Şahin amblemi taşıyan pelerini, başında altın bir halkası vardı. Raisa hızla onun kınına baktı. Kın boştu, yani muhafızı kılıcını kapıda almış olmalıydı.

İyi, diye düşündü, zavallı Wil Mathis'in Montaigne'in elinde öldüğünü hatırlayarak.

Raisa bıçaklarını yine gizlemiş olan Cat'e baktı ama Hâlâ Raisa ile Montaigne'in arasında duruyordu, gerekirse sıçrayacakmış gibi dengede duruyordu. Cat ve Han Montaigne ile ne zaman ve nasıl tanışmış olabilir? Ne zaman olursa olsun, bir araya gelmiş gibiydiler.

kesinlikle olumsuz görüş.

Arden Prensi kapının hemen önünde durdu ve şöyle bir baktı hızlıca odanın içinde dolaştı. Han ve Kedi'yi gördüğünde gözleri biraz kısıldı. Demek onları da tanıyor, diye düşündü Raisa.

Montaigne'in bakışları Raisa'ya kaydı. Bir hükümdardan diğerine yakışır şekilde başını hafifçe eğdi.

"Majesteleri," dedi ince bir gülümsemeyle. "Şahitlik töreninize zamanında gelemediğim için lütfen özürlerimi kabul edin."

"Kardeşin Geoff'u bekliyordum. Davetiye," dedi Raisa, ses tonunu dengede tutmayı başarak. "Geleceğinizi bilmiyordum."

"Kardeşimin yerine buradayım," dedi Gerard. "Ne yazık ki o burada olamıyor."

Yüklü bir sessizlik havayı kalınlaştırdı.

"Anlıyorum." Raisa kollarını kavuşturdu, ağzı kurudu ve bir Midesinde kurşuni bir ağırlık birikiyordu. Geoff'un Gerard'ı temsilci olarak göndermesine imkân yoktu. "Devam et," dedi.

Göz ucuyla Lord Hakkam'ın kapının yanında ayak ayak üstüne attığını gördü, sanki hızlı bir kaçışa ihtiyacı olabileceğini düşünüyordu.

"Kötü haberler getirdim. Kardeşim buraya gelirken haydutların saldırısına uğradı ve tüm ailesiyle birlikte hayatını kaybetti," dedi Gerard, Üzgün görünmeye çalışmadan.

"Haydutlar mı?" Raisa boğazını temizledi. "Bunu duyduğuma çok üzüldüm." Ki bu kesinlikle doğruyd.

Gerard gülümsedi. "Olanlar göz önüne alındığında, korumam olmadan herhangi bir yere seyahat etmekten neden çekindiğimi tahmin edebilirsiniz. Yine de, hayatta kalan son Montaigne kardeş olduğum için gelmenin benim görevim olduğunu düşündüm. Ve şimdi de Arden'in tartışmasız kralı."

C H A P T E R T H I R T Y - S I X

TEHLİKELİ BİR DANS

Raisa her nasılsa akşam yemeğini Arden'in yeni kralının ya da başka birinin üzerine kusmadan atlatmayı başardı. Bunu çok az yiyerek başardı.

Montaigne, başka bir devlet başkanına yakışır şekilde Raisa'nın yanına yerleştirilmişti. Sosyal sohbet yeteneği yoktu (Raisa'nın havasında olduğundan değil) ama çoğunlukla ordulardan, politikadan ve Tamron'u yönetmenin, direnişi ezmenin ve soyluları dize getirmenin zorluklarından bahsetti.

Raisa onun seçtiği konuların kendisini bir akran ya da sırdaş olarak gördüğünden değil, ilgisini çeken tek şeylerin bunlar olmasından kaynaklandığından şüphelendi. Ya da bunu bir fırsat olarak gördüğü için Onu korkutmak.

Ayrıca ordu hakkında çok sayıda soru sordu ve Fells'teki siyasi durum ve yapı, Raisa'nın muğlak cevaplar vererek ve ardından konuyu değiştirerek savuşturduğu konulardı. O yapmadı Gerard Montaigne'e güveniyordu ve muhtemelen halihazırda çok sayıda casusu olmasına rağmen, onun bilgi kaynaklarından biri olmayacaktı. bilgi.

Yemek boyunca Raisa asitli dilini dizginlemek için mücadele etti. Sen bir yetişkinsin, dedi kendi kendine. Ve bir kraliçesin. Öfkenize yenik düşemezsiniz. Stratejik olmalısın ve her şeyi tartmalısın.

kelime. Bilgi toplamak için burada. Seni hafife alması en iyisi.

Onu küçümsediğini belli etmene gerek yok. Henüz değil.

Baş masada çoğunlukla, aşağı krallıklardan çeşitli dükler ve prensler, We'enhaven ve Bruinswallow'un kral ve kraliçeleri ve Güney Adaları'ndan bir servet değerinde mücevherle yüklü bir prens de dahil olmak üzere yabancı ileri gelenler oturuyordu.

Bu insanların çoğunu *sevmiyorum* bile, diye düşündü Raisa. Ve onlara daha da az güveniyorum. Elinde olmadan Wien Hall'daki barakalarda daha sade yemekler yediğini, paylaşılan sefalet üzerine kolay yoldaşlığı düşündü.

Sonunda balo salonuna geçtiler ve gelen konukları karşılamak için bir karşılama sırası oluşturdular. Gri Kurtlar artık görevde değillerdi. Raisa onların baloya misafir olarak katılmalarını emretmişti. korumalar.

"Talial" Raisa, Pearlie'yle birlikte gelen sırtkan muhafızı kucakladı. Nihayet görmek istediğı biri gelmişti. "Seni ayakta ve etrafta görmek çok güzel."

"Kaptan Byrne, daha fazla tembellik yapamayacağımı söylüyor," dedi Talia, sesi alçak ve sertti ama anlaşılabilirdi. "Yarın göreve dönüyorum. Sizin sayenizde, Ekselansları." Talia Raisa'yı sıkıca kavradı ve sonra Pearlie gözlerinde yaşlarla ona bakarken geri çekildi.

Cat, Dancer'la birlikte sıraya girdi. Klan ceketi giymişti. En iyi geyik derisinden, boncuklu ve işlemeli, parıltılı semboller ve küçük tılsımlarla süslenmiş bir tür büyümlü zırh.

Cat, Dancer'ın kolunu sıkıca tutmuş, parlak tüylü konuklara tedirginlikle bakıyordu. Balo salonunda görev başındaydı. Ve mavi kanlıların arasında hâlâ tedirgindi.

Han sırayı tek başına geçti. Raisa'nın elini öpmek için eğildi. Adam mırıldanırken sıcak elinin hızlı baskısını hissetti, "Ekselansları."

Amon, nişanlısı Annamaya ile birlikte geldi. göz kamaştırıcı, kanarya rengi ipek içinde neredeyse parlıyor. Ve tüm Bayarlar, siyah beyaz bir çalışma.

Reid Gecegezen de tek başına gelmişti ama Raisa onun refakatsiz ayrılmayacağını tahmin ediyordu. Vadi'deki bazı kadınlar bir bakırbaşla dışarı çıkmayı düşünmese de, diğerleri onun ölümcül ününü ve egzotik yakışıklılığını ilgi çekici buluyordu.

Nightwalker, Raisa'nın dans kartında ilk sıralarda yer alıyordu ve Raisa'nın yüzünü kızartan güçlü klan danslarından birini talep etti

Nefes nefese kalmış ve dizlerimin bağı çözülmüştü. Balo elbisesi içinde taşımak kolay değildi.

Sonra ona bir kadeh şarap getirdi. "Bir klan prensesi gibi dans ediyorsun," dedi başıyla onaylayarak. "Bu gece klan kıyafeti giymeni umuyordum."

Raisa, "Yarınki taç giyme töreninden sonra kamplarda da kutlama yapacağız," diye söz verdi. "Babam ve büyükannem planlıyorlar. O zaman ben de duruma uygun giyinirim. Ne de olsa bu daha çok bir düz arazi partisi."

"Seninle baş başa kalmak için sabırsızlanıyorum, Briar Rose," dedi Nightwalker. Daha yakına eğildi. "Fells'in tahtında klan kanından birini görmek güzel." Selam verdi, sonra döndü ve dans pistini geçerek kendisini bekleyen hayranlarına doğru ilerledi.

Ondan sonra her seferinde yeni bir partnerle birbiri ardına dans edildi. Görünüşe göre Raisa'nın her partnerle dans etmesi bekleniyordu.

önemli erkek konuklarla en az bir kez karşılaştı. Kuzey danslarına aşına olmadıkları için birçoğu ayak parmaklarına basıyordu.

Aynı anda iki kişiyle dans edemem çok kötü, diye düşündü Raisa ve bunu daha çabuk atlattı.

Micah listesinin ortasında ortaya çıktı. Kabul etmeliydi ki, bunca yanlış adımdan sonra onunla dans etmek bir zevkti.

"Şey," dedi gözlerinin içine bakarak, "kraliçe olacak kadar uzun yaşayacağını düşünmediğim zamanlar oldu."

Raisa, Lord ve Leydi Bayar'ın dansçıları izledikleri yeri başıyla işaret ederek, "Babana teşekkür etmiyorum," dedi.

"Babam sağ olsun," diye onayladı Micah.

Raisa cömertçe, "Ama sanırım kısmen senin ," dedi. Micah, Gerard Montaigne ile kıyaslandığında neredeyse onurlu görünüyordu.

Micah belli belirsiz gülümsedi ve onu kendine doğru çekerek dudaklarını boynunda gezdirdi.

Raisa sertleşti ve geri çekildi. "Dikkatli ol Bayar," dedi. Etrafta Han'ı aramaktan kendini alamadı. Onu utandırmıştı,

Belki de buydu. Han'ı görmedi ama Nightwalker'ın onları izlediğini gördü, yüzü bir fırtına bulutuydu.

"Özürlerimi kabul edin, Majesteleri," dedi Micah, hiç de üzgün görünmüyordu. "Sadece bu gece karşı konulmazsınız."

Raisa açıkça, "Daha çok çalış," dedi.

"Nasıl bir his?" Micah sordu. "Kraliçe olmak, yani?"

"Yarına kadar resmiyet kazanmayacak, unutmayın," dedi Raisa. "Ama korkarım bu zaten biraz ürkütücü. Gerard'ın bu kadar Montaigne kardeşini öldürdükten birkaç gün sonra buraya koştu. Şimdi iki büyük ordusu var ve onlarla yapacak bir şeyi yok."

"Ben de bundan hoşlanmıyorum," dedi Micah. "Kardeşi biraz daha uzun yaşasaydı bize yardımcı olurdu. Sence asiller Gerard'ı destekler mi? Yoksa Geoff'u destekleyenler başka birinin etrafında mı toplanacak?"

Raisa dürüstçe, "Bilmiyorum," dedi. "Arden'den daha iyi istihbarat almamız gerekiyor."

"Daha iyi silahlara ihtiyacımız var," dedi Micah. "O zaman istihbarat o kadar da önemli olmaz. Eğer Büyücü Konseyi bunu algılasa Montaigne yakın bir tehdit oluşturuyor, ne yapacaklarını söyleyemem."

"Başlama yine," dedi Raisa. "Bakalım bu dansın geri kalanını siyasetten bahsetmeden atlatabilecek miyiz?"

"Mmm. Bunun yerine ne hakkında konuşalım?" Onun saçlarını okşadı. "Sıkıcı partilerden nasıl kaçtığımızı hatırlıyor musun?"

"Bu gece böyle bir şey olacağını sanmıyorum," dedi Raisa. Başını kaldırdığında bakışları, dans pistinin kenarından ağzı sıkı bir şekilde onu izleyen Mellony'ye takıldı. Kız kardeşi bütün gece boyunca erkeklerin sürekli ilgisini çekmiş olmasına rağmen, hâlâ Micah'ya odaklanmış görünüyordu.

Umarım bu sonsuza dek , diye düşündü Raisa.

Bundan sonra şarkı bitene kadar sessizlik içinde dans ettiler. Raisa Micah'dan uzaklaştı ama Micah ellerini Raisa'nın omuzlarında tutmaya devam etti.

"Danstan sonra ne yapacaksın?" dedi. "Yalnız kalabileceğimiz bir yer biliyorum."

"Bu kadar *yeter* Micah," dedi Raisa sertçe. "Yatağında yalnız olacağım."

"Evet, şimdi. Çok yazık, ," dedi birisi, neredeyse kulağının dibinde.

İkisi de etraflarında döndüler. Han Alister eğildi. "Sanırım listede sırada ben varım," dedi.

"*Sen mi?*" Micah ona bir aşağı bir yukarı baktı, sonra Raisa'ya döndü. "*Alister* dans kartında var mı?"

Raisa baktı. "Öyle görünüyor," dedi, onun adını orada gördüğüne şaşırmıştı. Daha önce onunla hiç dans etmemişti, koronasyon öncesi partilerin hiçbirinde.

"Neden sen?" Micah kaşları çatılmış bir halde konuştu.

"Neden olmasın?" Han söyledi. Ayağa , çenesi kalkıktı, duruşu ve ifadesi şiddet vaat ediyordu. Bir sokak efendisi meydan okuması.

"o şey *de* ne?" Micah küçümseyerek karşılık verdi. "Bir karga mı? Bir farenin daha uygun olacağını düşünmüştüm."

"Bu bir kuzgun," dedi Han. "Senden daha zeki olmasıyla bilinir düşün." Raisa'nın elini tutarak onu dansa götürürken Micah da arkalarından bakakaldı. Önceki gece yaşananlardan sonra Raisa ne bekleyeceğini bilmiyordu. Ama Micah, sanki bu dans sadece atlatması gereken bir şeymiş gibi, onu uygun bir kol mesafesinde tuttu - belki de Micah ile bir noktaya değinmek.

"Benimle birlikte olmak istemiyormuş gibi görünmeye çalış," dedi Han, gözleri diğer dansçıların üzerinde gezinirken.

"Seninle birlikte olmak istediğimi nereden biliyorsun?" Raisa alaycı bir tavırla söyledi. Han irkildi, sonra ağzı seğirerek gülümsemesini engelledi.

Raisa'nın umurunda değildi. Bu şekilde çekiştirilmekten bıkmıştı ve Han Alister'dan: Sıcak öpücükler ve sarhoş edici kucaklaşmalar ve sert bir kol.

Oden's Ford'daki Turtle and Fish'in üst katındaki odada aldıkları derslerden bu yana ilk kez birlikte dans ediyorlardı. Kız

Aralarındaki mesafenin, ellerinin kadının omuzlarına ve kalçalarına yerleştığının son derece farkındaydı.

"Gerçekten fena değilsin Alister," dedi Raisa. Oden'in Ford'una dair anılar aktı üzerinden - karmaşık olmayan öpücükler ve aralarında daha az engel olan bir dostluk.

Han anılara ve havadan sudan konuşmalara değil, işe odaklanmıştı.

"Montaigne'yanında muhafızlarının yanı sıra asker ya da aceleciye benzeyen birkaç düzine hizmetkârı var," diye mırıldandı. "Kedi onlara kuyruk takmış. Eğer burada başka adamları da varsa, bunu bilmek istiyoruz."

"Cat bu kadar kısa mürettebatı nereden buldu?" Raisa söyledi.

"Ragmarket ve Southbridge'de işe alımlar yapıyor." O eğildi. "Eğer istersen Montaigne'i senin için öldüreceğini söylememi istedi. Kimse bunu sana bağlamayacak."

"Ne?" Raisa, Han'ın yakasından tutup ona doğru çekerek ters ters baktı. "Ona unutmamasını söyle. Ne kadar aşağılık olursa olsun insanların, özellikle de konuklarımin peşine suikastçılar göndermem."

"Bunu söyleyeceğini ona söylemiştim," dedi Han gülümseyerek ve onlar yanlarından geçerken kaşlarını çatarak bakan Missy Hakkam'a başını sallayarak. O da Raisa'ya döndü ve gülümsemesi soldu. "Bence en azından bunu düşünmelisin."

Cazip olmadığından değil. İleriye baktığında, Raisa görebiliyordu Arden'in yeni kralından beladan başka bir şey beklemiyordu.

"Montaigne'i nereden tanıyorsun?" diye sordu, evet dememek için.

"Cat, Dancer ve ben Ardencourt'ta onunla bir sorun yaşadık. İnsanları kaçırmakta üstüne yoktur."

"Biliyorum," dedi Raisa, Tamron'daki karşılaşmalarını

hatırlayarak. "Onunla içki içme ve onunla yalnız bir yere gitme," Han dedi ki. "Sarayın içinde bile olmaz. Aslında, hiçbir yere gitme Montaigne şehirden ayrılana kadar ben, Cat ya da Kaptan Byrne olmadan." Gözlerini kısarak ona baktı, aptalca davrandığına dair bir kanıt arıyordu.

"Dikkatli olacağım," dedi Raisa. Balo salonunu taradı. Montaigne, Lassiter Hakkam ve Bron ile derin bir sohbete dalmıştı.

Klemath. Annamaya Dubai, Talia ve Gri Kurtlar'ın geri kalanıyla birlikte toplanmıştı ama Amon'u görmemişti. "Kaptan Byrne nerede bu arada?" diye sordu.

"Kalenin yakın çevresinde bir çember oluşturuyor," dedi Han. "Arden Kralı'nın dostça bir saldırıdan daha fazlasını planlamış olma ihtimaline karşı. ziyaret edin."

Raisa, Annamaya'ya karşı bir parça sempati duydu. Ne zaman o Amon Byrne ile evlendiğinde, dört gözle beklemesi gereken şey buydu: ömür boyu görevi ertelemek.

Şarkı sona erdiğinde Han, Raisa'omzunun üzerinden baktı ve yüzü tüm ifadelerden arındı. Döndüğünde Arden' yeni kralının önünde eğildiğini gördü. "Majesteleri, sanırım bir sonraki dans benim."

Han elini kızın çıplak omzuna koydu, elinin sıcaklığı kızın tenini yakıyordu. "Söylediklerimi unutmayın, Majesteleri." Ve sonra gitmişti.

Raisa'nın bütün akşam karşılaştığı sıcak büyücü elleri ve terli talip avuçlarının aksine Montaigne'in elleri bir kertenkele derisi gibi kuru ve soğuktu. Bir yıldan daha kısa bir süre önce isim günü partisinde, kendisiyle taht arasında duran ağabeylerini ortadan kaldırmaktan bahsederek onu geri mi püskürttü?

Ve şimdi bunu başarmıştı. Raisa aklına bir not düştü: Gerard Montaigne tehditler savurup sözler verdiğiğinde bunları ciddiye al.

Raisa'nın isim günü partisinde olduğu gibi, Montaigne tüm hoşlukları bir kenara bırakıp doğrudan konuya girdi.

"Seni büyücülerle dans ederken gördüğüme şaşırdım," dedi Montaigne dedi. "Onlarla arkadaşlık etmenizin yasak olduğunu anladım."

"Onlarla evlenmem yasak," dedi Raisa, "ama yine de dans etmek için iyidirler."

Montaigne gülümsemedi. "Askeri kullanım için de iyidirler. Ancak arkadaşlık etmek için oldukça tehlikeli olduğuna inanıyorum, özellikle de sizin gibi genç bir bayan için."

Raisa, "Büyücüler nesiller boyunca sosyal ve siyasi yapımızın bir parçası oldular," dedi. "Kardeşleşmenin faydalarının risk almaya değer olduğuna inanıyoruz."

Montaigne konuyu değiştirdi. "Size bir ay önce bir teklif göndermiştim," dedi. "Ve sanırım siz de olumlu yanıt verdiniz."

Bu, Raisa'nın Gerard'a bir tür nişan hediyesi olarak ordularını Kral Geoff'a karşı göndermesi önerisi olacaktır.

"Dinlemeye istekliydim," dedi Raisa. "Ama görünen o ki koşullar değişti."

"Evet. Öyle. Artık senin orduna ihtiyacım yok, bu da bizi evlilik konusunda farklı bir noktaya getiriyor. müzakereler."

"Öyle mi?" dedi Raisa. "Yani, artık evlilik yoluyla bir ittifakla ilgilenmediğinizi mi anlamalıyım?"

Montaigne başını salladı. "Benim çok ilgilendiğim seninle bir evlilik sözleşmesi peşinde." Durakladı. "Gerçi ben bir ittifakla değil, holdinglerin birleştirilmesiyle ilgileniyor." Ve ben ikisiyle de ilgilenmiyorum, diye düşündü Raisa.

"Majesteleri," dedi, "bu kadar yakın olduğumuzu hayal bile etmemiştim."

bu akşam bunu tartışacaktık. Yeni sorumluluklarınızla elinizin kolunuzun dolu olduğunu tahmin ediyorum. Anlayacağınızı üzere, burada, Fells'te yapılacak çok şey var... işler."

"Aksine, belli bir ivmeye sahip olduğuma inanıyorum." Montaigne demiş ki. "Kısa sürede neler başarabileceğimi gördünüz. Kaçınılmaz olanı geciktirmek için bir neden göremiyorum. Fells'teki kaynaklar bizimkileri tamamlayıcı nitelikte ve tükenmiş olan hazinemizi yardımcı olacaktır. Bu bir sonraki mantıklı adım olacaktır."

Seni tatlı dilli romantik seni, diye düşündü Raisa. en iyisi gözlerini devirmemek. Her zamanki gibi, her şey seninle ve senin için en iyi olanla ilgili. Birdenbire Gerard Montaigne'i kraliçeliğinden mümkün olduğunca çabuk çıkarmaya heveslendi.

Bir bahane bulmaya çalıştı. "Ne yapacağımı dikkatlice düşüneceğim Söylediğiniz gibi," dedi. "Ama bilmelisiniz ki burada, Fells'te, bir ebeveynin ölümünden sonra bir yıl yas tutmak adettendir. Bu, yas tutarken acele karar vermeyi önler.

keder. Yakın zamanda bir evlilik kutlaması yapmayı ya da siyasi yapıdaki değişiklikleri müzakere etmeyi düşünemezdim."

Şarkı sona erdi ve durdular. Raisa, "İyi akşamlar Majesteleri," dedi. "Eve güvenli yolculuklar." Reverans yaparak veda etti, kurtulmaya çalıştı ama Montaigne kolunu tutarak onu balo salonunun yan tarafındaki pencereyi bölmeye doğru sürükledi.

"Daha bitirmedim," dedi. "Belki de kendimi size yeterince açık ifade edemedim."

Raisa direnerek ayağa kalktı ve aniden duvarla çevrildiler - Amon Byrne, Han Alister, Cat Tyburn ve Gri Kurtlar'dan üçü - Micah da arkalarında.

"Seni tutuklatmadan önce ellerini üzerimden çek," dedi Raisa, sesi buzlu cam gibiydi.

Montaigne Raisa'nın kolunu bıraktı.

"Güneyde ne gibi adetleriniz var bilmiyorum," diye devam etti, "ama kendi mahkememde tartaklanmayacağım. Kimse tarafından."

Montaigne, Raisa'nın küçük ordusunu görmezden geliyormuş gibi yaparak, "çok şeyin olduğunu anlıyorum," dedi. "Ama benim sonsuz sabırlı olmadığımı herkesten çok senin anlamam gerekir. Annen bir engel haline geldiğinde, onu ortadan kaldırdın. Tıpkı benim de Yoluma çıkan herkesi ortadan kaldırmakta tereddüt etmem." Bir an duraklayarak bunun kafasına iyice sağladı. "Sana bir rol ve bir ses öneriyorum

Arden'in büyük krallığı - her an geri çekilebilecek bir teklif. Dikkatli seçim yapmanızı ve bana bir an cevap vermenizi öneririm."

Topuklarının üzerinde döndü ve selam bile vermeden uzaklaştı.

"Montaigne!" Raisa onun ardından seslendi, sesi müziğin ve seslerin gürültüsünün üzerinde çınlıyordu.

Yüzünü ona dönmek için döndü. "Evet?"

"Beklemenize ve merak etmenize gerek yok. Size cevabımı şimdi vereceğim," dedi.

Montaigne döndü ve dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeyle beklemeye başladı.

Teslim olmamı bekliyor, Raisa şaşkınlıkla fark etti. Evet dememi bekliyordu.

Kadınlara istediğini yaptırmak için zorbalık etmeye alışkın, diye düşündü. Onları okumayı öğrenmeye hiç zahmet etmemiş.

Belki de Raisa'nın hayal gücüydü ama balo salonu sessizliğe bürünmüş, Raisa'nın cevabını bekliyor gibiydi.

"Cevabım hayır," dedi Raisa yüksek ve gür bir sesle. "Seninle evlenmektense İblis Kral'ın kendisiyle evlenmeyi tercih ederim. I gelin için başka bir yere bakmanızı öneririm. Ve Tanrı seçtiğin kişiye yardım etsin."

Montaigne'in solgun yanaklarında iki renk lekesi belirdi - öfke mi yoksa bu aleni reddedilme karşısında utanç mı, Raisa anlayamadı.

Şimdi başını hafifçe eğdi, mavi gözleri rüzgârla pürüzlenmiş buz gibi solgun ve soğuktu. "Bana karşı bu kadar açık sözlü olduğunuz için teşekkür ederim Majesteleri. İyi akşamlar."

Raisa onun uzaklaşmasını rahatlama ve korku karışımı duygularla izledi. Bu maskaralığa bir son vermek rahatlatıcıydı.

Montaigne ile evlenmeyi hiç düşünmemişti. Ama Montaigne'in onu herkesin önünde küçük düşürmenin bedelini ödetmenin bir yolunu bulacağını biliyordu.

Cat'in onu öldürmesine izin vermeliydim, diye düşündü.

C H A P T E R T H I R T Y - S E V E N

TÖREN

Taç giyme balosu soylular, büyücüler ve askeri yetkililer içindi - Han onlara asilzadeler derdi. Taç Giyme Günü partisine her rütbeden Valefolk davetliydi. Klan halkı için de Ruhlar'da bir ziyafet ve dans olacaktı.

Kutlamalarda bile halkı bölünmüş durumdaydı.

Önce tapınağa. Magret, Raisa'nın tapınak cübbesini giymesine yardım etti ve özenle işlenmiş klan işi taç giysisini omuzlarına örttü. Mücevherlerle süslenmişti ve o kadar ağırdı ki Raisa neredeyse ağırlığın altında sendeleyecekti.

Omuzlarına çöken sorumluluk yükünün sembolü gibiydi.

Hazır olduğunda, babası Averill, kardeşi Mellony, kuzeni Missy Hakkam ve büyükannesi Elena ona Katedral Tapınağı'na kadar eşlik etmeye geldiler. Amon da oradaydı, mavi elbisesi içinde vakur ve yürek parçalayıcı bir yakışıklılıkla, Gri Kurtlar' geri kalanı arkasında hazırolda dizilmişti. Raisa boğazındaki yumruyu yuttu.

Han Alister, Marianna'nın cenazesinde giydiği, Willo'nun kendisi için diktiği ve üzerinde şu yazıların bulunduğu siyah-gümüş paltoyu giymişti

ince gri kurtlar ve kuzgunlar, sırtında yılan ve asa. Raisa'nın saray muskası olarak düşündüğü şeyi gösteriyordu-

Yarı saydam taştan oyulmuş, bir avcı şeklinde. Adamın yılan tılsımını teninde taşıyacağını biliyordu.

Raisa'nın gözleriyle buluştu ve aralarında enerji, gerilim ve sırlar çatırdadı. Bakışları inci ve

Hanalea'nın kurdunun yanına taktığı aytaşı yüzüğü. Derin bir şekilde eğildi, kuzguni eteği neredeyse yere değiyordu. Ne zamandan beri sarayda bu kadar rahat görünüyordu?

Son bir yıl içinde kendisi de bu kadar değişmiş ?

Mellony ve Missy, her biri bir avuç kumaş kaparak Raisa'nın arkasında sıralandı. Trenini taşımasına yardım edeceklerdi.

Raisa, "İyi ki bu şeyi bir kereden fazla giymek zorunda değilim," diye homurdandı. "İçinde dans edebilmemin imkânı yok."

Magret, Raisa'nın cübbesinin kıvrımlarıyla uğraşıyor, düzenliyor ve yeniden düzenliyordu. Kraliçe'nin yatak odasının yeni hanımı ince gri yün bir elbise giymişti ve boynunda parıldayan Bakire kolyesi vardı.

Raisa, Magret'in ellerini tutarak, "Sorun değil," dedi. "Hat için yaptığın ve yapacağın her şey için teşekkür ederim." Ayak parmaklarının ucuna kalktı ve eski hemşiresini yanağından öptü, ıslak ve tuzlu gözyaşlarıyla.

Amon gelip Raisa'nın , Han da solunda durdu. Onların orada olması iyi hissettirdi.

"Gidelim," dedi çenesini kaldırarak.

Uzun koridorlarda yürüdüler, ağır brokar kumaşlar mermer ve taş zeminlerin üzerinde sallanıyordu. Sarayın içindeki resmi geçitler neredeyse terk edilmişti.

herkes zaten tapınaktaydı. Ancak hizmetkârlar kapı aralıklarında duruyor ve geniş koridorlarda sıralanıyorlardı. Hatta aşçılar ve mutfak personeli hazırlıklarına birkaç dakika ara verdi

O akşam prenses varisinin son kez geçişini izlemek için ziyafet verdiler.

Onu bir daha gördüklerinde kraliçe olacaktı.

Küçük alay avluya girdi ve kale ile Katedral Tapınağı arasındaki galeri boyunca yürüdü. Han elini paltosunun içine soktu ve bir tılsım mırıldandı. Üzerlerine ışık yayıldı, güllerle sarmalanmış büyü bir çardak gibi görünüyordu ama

Raisa bunun suikastçıların oklarını ya da büyü saldırılarını saptırmak için akıllıca bir yöntem olduğunu tahmin etti.

Görüş alanına girdiklerinde, daha fazla hizmetçi tezahürat yaptı ve el salladı

balkonlardan mendiller. "İsim günün kutlu olsun!" diye bağırdılar ve

"Çok yaşa Raisa *ana*'Marianna!"

Tapınak görevlileri katedralin büyük çift kapısının iki yanında duruyordu. Raisa ve beraberindekiler yaklaşıırken kapıları aralık bıraktılar.

Raisa kapı girişinde durdu ve odayı taradı. Katedral tıklım tıklımdı, koridorun her iki tarafındaki tüm koltuklar doluydu. Salon, ayin sırasında yere vuran ayak sesleriyle gümbürdüyordu.

Cemaat prenses varisi selamlamak için ayağa kalktı.

Raisa başı dik bir şekilde koridorda yürürken Han ve Amon, Raisa'nın herkes tarafından görülebilmesi için biraz geriye çekildiler. Tapınağın ön tarafında, Konuşmacı Jemson tören giysileri içinde bekliyordu.

Hanalea'dan beri her taç giyme töreninde giymişti.

İyi herkese uyan bir bedenleri var, diye düşündü Raisa, tıpkı benimki gibi.

Yine, gürültü ve renk kakofonisi Raisa'ya isim günü törenini hatırlattı. Ama bu kez Gri Kurt tahtı kürsüde boş duruyordu, annesinin beyaz gardenyaları yerine üvez ve güllerle bezenmişti, bu da zamanın değiştiğinin bir simgesiydi. Yine de Raisa tahtı annesinin tahtı olarak düşünmekten kendini alamıyordu.

Aşağıda, zemin seviyesinde ve her iki yanda, Ruh klanlarının temsilcileri tarafından işgal edilen daha az özenli sandalyeler vardı, Büyücü Konseyi ve Soylular Konseyi. Büyükannesi Elena klan koltuğunun yanındaki yerini aldı ve Gavan Bayar ile Lassiter Hakkam öne çıkarak büyücüler ve Vadi soyluları için ayağa kalktı.

Raisa'nın zihni görüntüleri, sesleri, vücut dilini, ifadeleri toplamak için daha hızlı koşarken olaylar yavaşlıyor gibiydi. Tepkiler.

Raisa kürsünün hemen önünde durdu ve yüzünü odaya döndü. Hizmetkârları iki yana doğru yayıldı. Han bir kez daha Parıldayan sihirli kurtların, güllerin ve babasının klanının sembolü olan kapaksız gözün gölgelikleri.

Gri Kurtlar duvara karşı dizilmiş, hazırolda bekliyorlardı. Han ve Amon kürsünün iki yanında duruyordu.

sıralar. Mellony, Missy ve Averill ön sırada yerlerini aldılar, Averill kolunu Mellony'nin omuzlarına doladı.

Hemen Magret dimdik oturmuş, burnu , gözlerini siliyordu.

Mellony öne doğru eğildi ve koridorun karşısında, her zamanki siyah beyaz kıyafetleriyle ön sırada oturan Micah ve Fiona'ya baktı, dosdoğru önlerine bakıyorlardı. Yüzleri ince porselen gibiydi; beyaz ve sert ama bir şekilde kırılıyordu.

Raisa göz ucuyla kırmızı bir leke gördü. Yan koridorun gölgeleri arasında duran Cat Tyburn'dü ve üzerinde balodaki saten elbisesi vardı. Ondan hoşlanmış gibi görünüyordu. Kedi durmuş, başını eğmiş, kalabalığı bela için inceliyordu.

Daha geride kraliyet dışından gelen konuklar rütbe ve protokole göre oturuyordu. Gerard Montaigne'in üzüntülerini bildirmesi üzerine oturma düzeni bir kez daha değiştirilmişti. hemen eve döndü. Raisa neredeyse onun orada, gözünün altında, onu izleyebileceği bir yerde olmasını dileyecekti. Dürüstçe söylediklerinden pişman olduğunu söyleyemezdi ama belki zamanlaması daha iyi olabilirdi.
Daha iyi.

Tahtın arkasında, kürsüdeki sunağın iki yanında Raisa'nın ataları, Gri Kurt kraliçeleri duruyordu. Buhar gibi titreşiyor ve yer değiştiriyorlardı, parlak gözleri tepelerindeki meşalelerin ve şamdanların ışığında parlıyordu.

Raisa Han'a baktı, onun da onları görüp görmediğini merak ediyordu.

Varsa bile, onları tanımadı. Tılsımını kucaklayarak durdu ve seyircileri potansiyel tehlikelere karşı taradı.

Bu bir düğün gibi, diye düşündü Raisa. Gelin ve onun Önde görevliler. Büyücüler bir tarafta, klanlar diğer tarafta, iki aile gibi. Valefolk, her zaman olduğu gibi, kendilerini ikisi arasında bölmek zorunda kaldı.

Peki ya ben? Aşıkların en kiskancıyla, Gri Kurt tahtıyla evleniyorum. Onu Amon'a, Han'a ve muhtemelen tüm Aşkta mutluluk şansı.

Hüzünlü olma, diye azarladı kendini. Hayat zor seçimlerle doludur. En azından ben kraliçe olacağım.

Jemson koridorun ortasına doğru yürüdü ve sırtı kalabalığa dönük olan Raisa'ya döndü. Ona gülümsedi ve göz kırptı. "Selamlar, Saygıdeğer Hanımefendi," dedi. "Kimsiniz ve bugün sizi tapınağa getiren nedir?" Geleneksel Üç Ayın'ın ilkiydi. Sorular.

"Ben Raisa *ana*'Marianna, Fells'in Prenses Varisi," dedi Raisa, salonun her köşesine ulaşabilecek kadar yüksek bir sesle. "Buraya Gri Kurt tahtını talep etmeye geldim."

"Hangi yetkiyle Gri Kurt tahtında hak iddia ediyorsun?" Jemson sertçe sordu.

Raisa, "Annem, Kraliçe Marianna *ana*'Lissa, Ruh Dağları'ndaki atalarımıza katıldı," dedi. "Ben Marianna'nın varisiyim, kan ve yetenekle buna hak kazandım."

"Soyunuz nedir?" Jemson sordu.

Raisa, Hanalea ile başlayıp annesi ve kendisiyle biten, tüm kraliçelerden aşına olduğu yeni kraliçe soyunu okudu. Bir yıl önceki isim gününden aşına olduğu hayatının tapınak günleri.

Jemson başını salladı. "Kan bağınız olduğuna ikna oldum, Majesteleri," dedi. "Şimdi size üç sorum var yetenek."

Bunlar yeni sorulardı, daha önce cevaplamadığı sorulardı. İsimlendirme. İsimlendirilen bir prenses varisinin taç giyme töreninden önce daha yetenekli hale gelmek için zamanı olacağı varsayılıyordu.

"Kime hesap vereceksin, Raisa *ana*'Marianna?" Jemson sordu.

"Yaratıcı'ya, çizgiye ve bu toprakların insanlarına Fells," dedi Raisa.

"Nasıl işaret ediyorsunuz, Prenses Raisa?" Jemson sordu. "Neye yemin ediyorsunuz?"

"Kanım adına," dedi Raisa. Elindeki Leydi hançerini çekerek Edon Byrne'e aitti, avucunu kesti ve kanının sunaktaki büyük leğene damlamasına izin verdi.

Jemson ona sarması için temiz beyaz bir bez uzattı. Elini. Özenle hazırlanmış bir ibriği kaldırarak leğene su doldurdu ve çalkaladı. Dyrnnewater'dan gelen temiz, berrak su, yükseklerde Alkollü içkiler.

"Bu konuda sana kim yardım edecek, Raisa *ana* Marianna?"

Jemson sordu. "Kraliyet üç temel üzerinde yükselir: Büyücüler, Ruh klanlar ve Valedwellers," dedi Raisa.

Jemson bir fincanı leğene daldırdı ve damlatarak kaldırdı. Eliyle işaret etti ve Elena, Lord Bayar ve Lord Hakkam öne çıktılar. Jemson fincanı onlara uzattı ve her biri sırayla fincandan içti, ağzının üzerinden birbirlerine baktılar.

Amon ve Han içki içmek için iki taraftan geldiler. Jemson ön sıradakileri yukarı davet etti ve Mellony, Missy ve Averill Lightfoot öne çıkıp içkilerini içtiler. Mellony'nin solgun yanakları Her zamanki gibi Raisa, kız kardeşinin kendisini Raisa'nın yerinde hayal ettiğini biliyordu.

Averill Raisa'ya gülümsedi, yüzü gururla parlıyordu. Kızı olduğu için mi, yoksa bir melez olacağı için mi? Gri Kurt tahtındaki kraliçe mi?

Micah ve Fiona diğer taraftan yaklaştı. Micah saçlarını geriye atıp fincanı eğerek içerken gözleri Raisa'nınkilerle buluştu. Fiona gözlerini fincana odakladı.

Her sıradaki insanlar teker öne davet edildi. Gri Kurt kraliçesinin kanını içmek. Kalabalığın yaklaşık yarısı yerlerinde kaldı. Onlar Yedi Ülke'nin geri kalanının ileri gelenleriydi. Raisa'ya bağlılıklarını bildirmeye hiç niyetleri yoktu.

"Böylece Gri Kurt ve krallığı korumaya söz vermiş oluyoruz," dedi Jemson ve kadehten kendisi de içtikten sonra bir kenara koyuyorum.

Bunu unutma, diye düşündü Raisa Bayarlara bakarak.

"Diz çökün, Majesteleri," dedi Jemson.

Raisa dizlerinin üzerine çöktü, taç giyme töreni cübbesi etrafına döküldü.

Jemson süslü Gri Kurt tacını kadifesinden . yastığı kaldırdı. "Işık Şehri Katedral Tapınağı Başkanı olarak bana verilen yetkiye dayanarak, seni taçlandırıyorum, Raisa *ana*'Marianna, Fells Kraliçesi, yeni soyun otuz üçüncüsü." Ve tacı onun başına yerleştirdi.

Kürsüdeki Gri Kurt kraliçeleri yeni kardeş kraliçelerini selamlamak için başlarını eğdiler ve buhar gibi dağıldılar.

Raisa ayağa kalktı, boynu büküktü, tacın ağırlığının farkındaydı ve devrilmesinden endişe ediyordu. Jemson kenara çekildi. Görevlileri Arkasında toplanan soyluların alkışları görkemli bir şekilde koridorda ilerledi.

Muhtemelen son kez yaptığım bir şeyi alkışlamak için bir araya gelecekler, diye düşündü Raisa.

Avluyu geçerken balkonlardan gelen bir uğultu duydu ama tacını kaybetme korkusuyla yukarı bakmaya korktu. Gül yaprakları etrafını sarmıştı.

Saraya güvenli bir şekilde girdikten sonra tacı iki eliyle kaldırıp Amon'a uzattı ve daha hafif bir taçla değiştirdi.

Üçüncü kata çıkan büyük merdiveni tırmandı ve koridordan aşağı döndü, taç giyme töreni cübbesine takılmamaya çalışarak, süslü tüyler gibi takip eden görevlileri.

Binlerce insan aşağıdaki avluda toplanmıştı; erkekler, kadınlar ve çocuklar. Hiç şüphesiz bazıları Daha önce şatonun yakınına hiç davet edilmemişlerdi ve merak ediyorlardı. Ama birçoğu giysilerine iliştirilmiş güller takıyordu; bazıları gerçek, bazıları ise kumaş ve dantelden yapılmış fantastik yapılar, gri ve kahverengi üzerine parlak renk lekeleri.

Raisa parmaklıklarda belirdiğinde kalabalıktan gök gürültüsünü andıran bir haykırış yükseldi. "Rai-sa! Rai-sa! Rai-sa!" ve "Briar Rose! Briar Rose!"

Raisa ellerini uzattı ve kalabalık "Kimsiniz ve bugün sizi tapınağa getiren nedir?" diye bağırdı.

"Ben Raisa *ana* Marianna, Fells'in Gri Kurt Kraliçesi," cevap verdi ve tezahürat yeniden başladı, sadece sessizlik için ellerini kaldırdığında azaldı.

"Fells Halkı! Taç giyme töreni bir sondur ve başlangıç" dedi. "Bir belirsizlik döneminin sona ermesi, bir yeni bir dönemin başlangıcı. Marianna'nın saltanatının sonu, Raisa'nının başlangıcı. Bir prensesin sonu, bir kraliçenin ilk adımları. Çocukluğun sonu"-durakladı, burnunu kırıştırdı-"ve sanırım şimdi herkes benden bir yetişkin olmamı bekliyor."

Kalabalıktan kahkahalar yükseldi.

"Bazı açılardan asla . Örneğin ben mucizelere inanmaya devam ediyorum. Ama biliyorum ki mucizeler çalışacağım. Sizin için çok çalışacağıma söz veriyorum." Bir alkış daha yükseldi.

"Fells halkına inanmaya devam ediyorum. Zor zamanlar geçirmemize ve her tarafta tehditler olmasına rağmen, birlikte çalışırsak her türlü düşmanın üstesinden gelebiliriz -Valedwellers, büyücüler ve Ruh klanları. Siz dinleyin, ben de sizi dinleyeceğim.

"Son olarak, sıkı çalışmanın yanı sıra partilere de inanıyorum." Bu sözleri büyük bir karşılandı. "Bu gece kutlama yapacağız. Bu gece kutlama yapacağız.

Umarım siz de dans ediyor olursunuz. Teşekkür ederim!"

Arkasını döndüğünde, alkışlar sırtına vurdu.

Ve böylece . Raisa Fells'in kraliçesiydi, Hanalea'nın yeni soyunun otuz üçüncü üyesiydi. Bunun için doğmuştu ve bunun için yetiştirilmişti. Bunun için savaşmış ve zaman zaman bunun için ölebileceğini düşünmüştü. Arkasında uzun bir trajedi ve zafer geçmişi, önünde de bir ömür boyu sürecektir sıkı bir çalışma vardı. Artık başlama zamanı gelmişti.

EPILOG

Taç giyme töreni Fellsmarch'ta resmi tören bittikten çok sonra da devam etti. Konuklar kale kapısından sokaklara taştı; mavi kanlılar paçavra toplayıcıları, demirciler ve seyislerle kaynaştı. Yeni kraliçenin partisinde yiyecek ve içecek serbestçe akmış, Ragmarket ve Southbridge'in sokak sakini sakinleri önce karınlarını, sonra da ceplerini ve çantalarını doldurmuşlardı. Böyle zamanlarda daha fazla yiyeceğin ne zaman önlerine çıkacağını kim bilebilirdi ki?

Kalabalıktan bazıları İblis Kral'ın taç giymesini kutlayabilirdi, tabii bunun içinde bira ya da stingo ve mavi harabe dramları olduğu sürece.

Sarie Dobbs, Southbridge Koruma Binası'nın çatısından Kalabalığı bir kaydırakçının pratik gözleriyle inceledi. A Cep dalgıcı, fincanlarına bu kadar dalmış bir kalabalıkla bir gün geçirebilirdi. Ama şu ana kadar pek sorun çıkmamıştı. Sokak serserileri bile Briar Rose olarak bilinen hanımefendinin taç giymesini kutlayanları hedef almaktan çekiniyordu.

Cuffs -ya da artık kendisine verdiği isimle İblis Kral, onların sokak ağası- onlardan kutlamalara göz kulak olmalarını, en kaba hanlardan geçmelerini ve kraliçenin güvenliğini tehdit edebilecek her şeyi rapor etmelerini istemişti. O da çünkü başlıca mavi ceketlilerin çoğu onunla birlikte parti yapıyordu.

Kim tahmin edebilirdi ki? Ben ve Flinn Bluejackets'ta oynuyorduk, Sarie nehrin karşısındaki çatıda Flinn'e sırtarak baktı. Onun sırtışı böyle bir gecede ayık kalmanın yüksek maliyetini düşünürken soluklaştı.

Havai fişek gösterisi biteli çok olmuştu ama canlı renkler hâlâ Sarie'nin gözbebeklerine kazınıyordu. Karanlık Adam'ın saati geçiyordu ve en sadık içiciler bile sabahın gri ışığında tökezleyerek eve dönüyordu.

Flinn'e işaret eden Sarie, kanalizasyon borusundan aşağıya doğru inmeye başladı. Ragmarket sokaklarında bir tur daha atacaklar ve sonra beşiklerine geri döneceklerdi.

Yol boyunca, bazı *lytlinglere* ve sokak çocuklarına hırlayarak onları eve doğru korkuttular. Pinbury'den aşağı inerken Ara sokakta, eski mahallelerinde, Sarie bir çöp kutusunun arkasından çıkan bir çift ince bot gördü.

Çöp kutuları Ragmarket için yeniydi, kraliçenin parlak fikirlerinden biriydi. Halkın çöpleri oluklara atmak yerine çöp kutularına atacağını düşünüyor gibiydi.

"Hey, şimdi," dedi Sarie, "bu botlarla burada uyumak güvenli değil." Ayak parmağıyla botlardan birini dürttü ve Bacağın yuvarlanma şekliyle ilgili bir şey ona botların sahibinin artık onlara ihtiyacı olmayacağını söyledi.

"Flinn!" diye tısladı. "Buraya gel."

Çöp kutusunun arkasında iki ceset yatıyordu, bir kadın ve bir erkek. Mavi kanlı kıyafetleri içinde parıldıyorlardı, boyunlarındaki büyücü cüppeleri kanla kaplıydı. Boğazları nefes borularına kadar kesilmişti.

Flinn onlara baktı ve nefesinin altında küfretti.

Sarie cesetlerin yanına diz çöktü ve üzerlerini yokladı. Onları her kim öldürdüyse çantalarını geride bırakmıştı. Ve botlarını.

Flinn, "Fenerleri gitmiş ama," diye işaret etti. Haklıydı, tılsımları kayıptı ve jinxflinger'lar yanlarında tılsımları olmadan mahzene bile gitmezlerdi.

Sarie ve Flinn bölgeyi aradılar ama onları bulamadılar.

Flinn cesetlerin yanına çömeldi ve artan ışıktaki kıyafetlerini taradı. "Şuna bak," dedi elini çizmeli büyücünün gövdesinde gezdirerek.

Orada, hafifçe kana bulanmış, dikey bir çizgi ve üzerinde zikzaklar çizen başka bir çizgi vardı.

Flinn topuklarının üzerine oturdu. "Bu sana neye benziyor?" Sarie hiçbir şey söylemeyince, Cat'in bakır kafasının yaptığı tılsımı onun yüzüne doğru itti.

Sarie tekrar baktı. Şimdi görüyordu - stilize edilmiş yılan ve asa. Şeytan Kral'ın çete işareti, Cuffs Alister'in yeni sokak adı.

Uzun bir duraksamadan sonra, "Bu hiç mantıklı değil," dedi. "O Hayat'tan ayrıldı."

Flinn, "Ama kendine bir ekip ve bir beşik bulmuş ve bir oyun oynadığını kendisi söyledi," diye mırıldandı. "Çok riskli olduğu için bizi içeri almak istemediğini söyledi."

Sarie tuğlaların üzerindeki ikisine el salladı. "Annesine ve kız kardeşine olanlarda bunların parmağı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bunun bir önemi var mı?" Flinn söyledi.

"Sence büyücüleri rastgele mi susturuyor?" Sarie söyledi. "O ya da Cat Tyburn, belki -kılıçlı bir rom."

Başını iki yana salladı. "Kendisi de bir büyücü. Her neyse, Cuffs bunun için fazla zeki."

Flinn dudaklarını yaladı. "Filcher'da ne dediğini hatırla Alley. Oyununun ne olduğunu söylemedi. Ama buna zeka yoksunu bir plan demişti. Bir aptalın arayışı. Belki de bu yüzden bizi içeri almak istemedi."

"Cüzdanlarını alırdı," dedi Sarie. "Ayak işi gibi görünmesini sağlardı."

Flinn, "Tabii bir şey istemiyorsa," dedi. "Yoksa neden eserini imzalasın ki?"

Sarie denedi ama yorgun zihni başka bir argüman bulamadı.

Sarie kaşlarını çatarak, "Belki de Cuffs'ın akli başında değildir," dedi.

"Mam ve Mari yandıktan sonra nasıl davrandığını hatırlayın. Onun gibi bela birini daha önce hiç görmedim."

Flinn, ışığın açısını değerlendirerek, "Bluejackets çok geçmeden buradan tökezleyerek geçecek," dedi.

Sarie bunun üzerine düşündü. "İşte yapacağımız şey." Elindeki büyücü şalının ucunu kıvırdı ve boynuna bastırdı yarayı kanla doyurdu. Sonra kanı yaranın üzerine cesedin paltosunun üzerindeki sembolü . "İyi bir şey Bunlar taze," diye mırıldandı. Cüzdanlardan birini Flinn'e uzattı ve diğerini de çantasına doldurdu. "Bunları da alalım. Kes ve kap gibi görünsün."

Sarie'nin bir sonraki bildiği şey, Flinn'in botları çekiştirdiğiydi. Sarie ona ters ters baktığında, "Bunlar klan yapımı," dedi. "Ve benim ölçülerime benziyorlar."

Güneş doğu yamacını aştığında, Sarie ve Flinn beşiklerine geri dönüyorlardı. Sarie sokak efendisinin izini kaybettirmeyi başardıklarını umuyordu ama endişesi aklının bir köşesini kemiriyordu.

Böyle ederse yakalanacak, diye düşündü. Ve bu sefer onu kesinlikle sallandıracaklar.

A K N O W L E D G M E N T S

İkili (düello değil) editörlerim Arianne Lewin ve Abby Ranger'a özel bir teşekkür. Kitaplarımı daha iyi hale getiren cevaplanamaz soruları sorarken bile sevginiz ve coşkunuz beni ayakta tuttu.

Uzun süredir acı çeken eleştirmen ortaklarım Marsha McGregor ve Jim Robinson'a; YAcker'lara teşekkür ederim: Jody Feldman, Debby Garfinkle, Martha Peaslee Levine, Mary Beth Miller ve Kate Tuthill'e; Twinsburg YA yazarları Julanne Montville, Leonard Spacek, Jeff Harr, Don Gallo, Dorothy Pensky ve Dawn Fitzgerald'a parçaları ve bölümleri okumaya istekli, ama asla değil.

Sıra dışı Christopher Schelling'e teşekkür ederim, bana çok bakımlı olmadığım konusunda güvence vermeye devam ettiği için.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.